

Vızıltı Flüt Islık

Eylem Yurtsever

VIZILTI
FLÜT
ISLIK

ROMAN

KİTAP CUMHURİYETİ

Eylem Yurtsever

Vızıltı Flüt Islık

Roman

KİTAP CUMHURİYETİ

Kitaplar özgürlük ister!

Mayıs 2024

Kitap Cumhuriyeti

bilgi@kitapcumhuriyeti.net

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yazılı izin olmaksızın kitapcumhuriyeti.net haricindeki bir internet sitesinde yayınlanamaz ve basılı hale getirilemez.
Ticari mal değildir; satılamaz.

Yayın Yönetmeni: Emrah Polat

Editör: Ömer Turan

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Esranur Gelbal

Eylem Yurtsever, 13.08.1990'da İzmir'de doğdu.

İlkokulunu Aşık Veysel Görme Engelliler İlköğretim Okulu'nda okudu.

İlkokulda İzmir Uğur Mumcu Sahnesi'nde aldığı tiyatro eğitimi sırasında hocası tarafından yazmaya teşvik edildi. Lise çağlarından itibaren yazdıklarını internet sitelerinde yayınlamaya başladı.

Ege Üniversitesi Radyo Televizyon ve Sinema, İstanbul Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerini kazandıysa da sonlandıramadı. Ayrıca 2016'da İstanbul Üniversitesi Tiyatro Eleştirmenliği ve Dramaturji Bölümü'nün yetenek sınavlarını

Kazandı, ancak o bölümden de mezun olamadı. Yine de bu bölümlerden çok şey öğrendi. İnsanın ihtiyacı dahilinde eğitim alması gerektiğini, bilmesi gereken şeyleri merakı ve çabasıyla öğrenmesinin özellikle bu çağda en verimli yöntem olduğunu savunuyor.

İlk öykü kitabı “Tuzaklar” 2014'te çıktı.

İlk bilim kurgu romanı “Büyük Tufan” da 2021 yılında yayımlandı.

Karantina sırası ve sonrasında, önce Facebook ortamında bir tefrika olarak yazdığı, epey beğenilen, transhümanizmi konu alan bir üçleme yazsa da üçleme henüz yayınlanmadı.

Tam anlamıyla başlayan ilk oyun yazma deneyimi Görmesen de Olur Projesi'yle başladı ve yazdığı oyun Sarp Levendoğlu ile Birce Akalay tarafından okuma tiyatrosu şeklinde oynandı. Ardından bir müzikal tiyatro oyunu yazıp müziklerini bestelese de oyun henüz oynanıp yayınlanmadı.

Judith Liberman'dan masal anlatıcılığı kursları, yazarlar Mehmet Zaman Saçlıoğlu, Celil Oker, Aydın ŐimŐek ve Dramaturk Sabri Őenol'dan ve y¼klediđi video derslerini takip ederek Brandon Sanderson'dan yaratıcı yazma eğitimleri aldı. Ayrıca faydası olabilir umuduyla Mustafa evikdoğan'dan edit¼rl¼đe giriş dersleri de aldı.

Bazı ¼yk¼leri Acemi, ¼yk¼ Teknesi gibi birkaç dergide yayınlandı ve birkaç yarışmada ¼d¼l aldı.

2014'ten itibaren; Engelsiz EriŐim Derneği'nin dergisi olan EEEH Dergi'de

Eeeh.engelsizerisim.com çok sayıda yazı yazdı.

Yine Engelsiz EriŐim Derneği'nin y¼r¼tt¼đ¼ online eğitim projesinde sırasıyla Yaratıcı Yazma, Yaratıcı D¼Ő¼nme ve Japonca Başlangıç eğitimleri verdi.

27.10.2017'den 2023'e, kendi hikayelerini yayınlamak için oluşturduğu isimsizhikayeler.com sitesinde ¼zerinde d¼Ő¼n¼lm¼Ő kısa hikayeleri, daha fazla d¼Ő¼nebilmek için tırmanma halkaları olsunlar diye yazdı.

2018 yılında Japonya'da yapılan Onkyo Braille Kompozisyon Yarışmasına İngilizce yazdığı Braille To Touch adlı kompozisyonuyla katılarak M¼kemmell Kompozisyon ¼d¼l¼'n¼ kazandı.

Yapmaktan hoŐlandıđı Şeyler: Çeşitli materyallerle heykeller ¼retmek, parfüm yapmak, batery çalmak...

“Ona aşığım abi! Aşığım!”

Bu Sevgi. Aşk için soluk alır benim kızım... Ve bence aşk için ölebilecek bir kadın olacak büyüdüğünde. Sonu ne olacak acaba? Yanındaki de Erkan. Yazık... O da Sevgi'ye âşık oysa, belli. Sevgi bunu hiç anlamayacak belki. Anlasa da... Bilmem, kehanette bulunacak değilim tabii ama bizim kız âşık olmayı seviyor. Platonikçi bence. Erkan'ın aşkı daraltır onu. O da iyi çocuk ama...

...

“Nefret ediyorum o pislikten ya!”

Gülnaz. Yine İbo'dan yakınıyor. Zaten onu ne zaman görsem bir şeylerden yakınıyor. Fatma da sabırlı ha. Belki de yapacak başka şeyi yoktur. Aslında çok kitap okur Fatma. Bana bunların arkadaş olması hep ilginç gelmiştir. Vardır bir sebebi elbet. ...

“Manyak mısın lan sen?”

Fadıl. Ne oldu acaba? Genelde sessizdir. Bu kez bayağı kızmış. Süleyman'a değil de söylediği bir şeye galiba.

...

“Kızım çocuk beni resmen aldattı diyorum sana!”

Bahar. İlk senesi daha. Küstah gibi görünür genelde ama kendisine güvensizliğini baskılamak için hep. Yüzü çok güzel ama kollarını göğsünde kavuşturmasından, bir de... Her neyse işte, bir şekilde anladığım kadarıyla, göğüslerinin fazla büyük olduğunu düşünüyor. Güzel yavrum benim. Oysa yanındaki Asiye de onun göğüslerini kıskanıyor, belli.

...

“Kopya çeksem...”

Osman... Epey zeki ama ineklememek onun için gurur meselesi. Bence ailesinden biri çok çalışkan bu çocuğun, bu da ona benzememeye çalışıyor. Ama yine de çok zeki işte. Yanındaki Ural da tuhaf çocuklardan. Kötü demeye içim elvermese de... Öyle işte. Zorba, ne bileyim bir kıza tecavüz ettiğini falan duysam şaşırmam bu oğlanın. Ama o da çocuk... Yani genç... Neden böyle acaba? Onun için bir şey yapabilir miyim? Ne yalan söyleyeyim, korkuyorum böyle bakan gözlerden. O da anlar zaten korktuğumu. Onlar anlar. Abar-tıyor muyum? Muhtemelen. Ne yapayım.

...

“Salak...”

Bak bu Samet, o da zorbadır biraz. Ama iyi bir patron olabilir ondan. Kök söktürür valla herkese, şimdiden belli. En büyük zulumü de kendisine. Kusursuzluk arayışında. Yavrum benim... Eh, Çetin Bey gibi bir babadan böyle bir oğul çıkmasa şaşardım.

...

“Bak gebertirim seni!”

Hah, Canan’la Osman işte. Cilveleşiyorlar. İlk görüşte aşk gibi bir şeymiş bunlarınki. Sonra ne olacak? Çok gençler be. Çok da tatlılar maşallah. Birbirlerini anlayabilecekler mi acaba? Yoksa sıradan bir...

...

“Topu versene uyuşuk!”

Şu çocuğun adı neydi? İyi çocuktur ha, halk oyunları kursu olursa bunu çağıracağım. Çok güzel oynar. Öyle sportif olduğundan değil de tarzı bu sanki.

...

“Yavaş ol evladım!”

Sümeyye Hoca, coğrafya öğretmenimiz. O da benim gibi dul. Benden çok daha üzgün tabii. Kocasını sevmiş. Bir buçuk yıldır yas tutuyor. Ama içten içe. Öğrencilerin bildiğini bile sanmıyorum. Hanım kadın şu Sümeyye Hoca.

...

“Of be!”

O kimdi? Görmedim. Ne rahatlamışlıktı o nidadaki. Ne olmuş acaba?

...

“Herifi tek başına yakalسام bilirdim ben ona yapacağımı.”

Bu da Kenan. Hep böyledir. Cılız olsa da kabadayı geçinir böyle. Halbuki bu bir dans etse harika olurdu. Var bu oğlarda cevher. Her türlü dans olur.

...

“Öf şu çocuğa bak...”

Ayşegül. Remziye’yle bunlar çocuk kesmeye bayılır. Erkek olsalar dudakları uyuşurdu ıslık çalmaktan valahi.

...

Bahçede elimdeki kitaba gömülmüş gibi yaparak yavaş yavaş yürüyorum. Böyle daha kolay. Elimde kitap olmasa herkes lafa tutar beni, biliyorum. Daha iyi oluyor. Çocukları dinleyebiliyorum. Seslerinin ritmi kafamı rahatlatıyor. Ortamımı buluyorum, hava alıyorum. Zihnimde ağızlarından çıkan çoğu arızalı notalar uçuşuyor. Her dediklerini duyamamak önemli değil. Radyo dinler gibiyim, adımlarım da kanal ibresi. Yine de sesleri birbirini tamamlıyor, tam hissettiriyor.

Bazen diğer hocaların sesleri de kulağıma geliyor ama ben en çok çocukları dinlemeyi seviyorum. Teneffüste daha özgür oluyorlar, daha kendileri gibi. Tabii her duyduğum hoşuma gitmiyor ama en azından samimiler. Ben de ancak onlar hava alırken hava alabiliyorum.

Çok yoğun bir programım yok. Aslında neredeyse tüm saatlerim dolu ama bunu yoğunluk diye düşünmek içimden gelmiyor. Gerçi insanlar en gereksiz dersin benimki olduğunu düşünürler. Ha bir de resim var tabii. Müzik ve resim... Okulda benden başka müzik hocası yok, buna gerek de yok çünkü tüm sınıflar haftada iki saat ders alıyor.

Bir güzel sanatlar lisesinde çalışabilir miydim? Tabii ki, hem de rahatlıkla. Yapmadığım şey değil. Ama yetenekli olduğuna inanan, çoğunlukla vasat insanlarla çalışmak istemedim. Vasat olmasalar bile çoğunun yeteneklerine tapmaları onlarla çalışmak istemem için yeterli sebep. Yetenekli olup olmamayı umursamayan insanlarla çalışmayı daha çok seviyorum kısacası. Bu çocuklardan çoğu düşük seviyede gibi görünüyor olabilir ama bir kısmı vasatın üzerinde. Gerçi bunların hiçbir önemi yok. Bu insanlar yeteneklerine güvenenlerden daha çok eğlenebiliyor, müziğin kıymetini daha fazla biliyorlar. Oysa yeteneklerini geliştirirken müziği

unutun o kadar çok insana rastladım ki... Sanatçı olarak çok değerli olduklarını sanıyorlar. Sanatın değerini bilmekten her an uzaklaşan da onlar.

Bizim gençler de müzik dersini küçümser, orası öyle. Yine de eğlenebilirler. Eğlensinler de varsın küçümsesinler. Eskisi gibi önemsemiyorum böyle küçük şeyleri. Resmin tümüne baktığında önemi kayboluyor.

Öğretmenler odasına gidiyorum. Bu kez de başka bir ritme giriverdim. Sıkıklığın, bıkkınlığın ve yılgınlığın ritmine. Notalar bana pek nota gibi gelmese de onlar da çoğu arızalı notalardan ibaret bir başka melodiyi oluşturuyor sadece. Hoşlanmamam onun da bir melodi olduğunu kabul etmemem anlamına gelmez. Böyle yaparsam şu yeteneklerine tapan tiplerden ne farkım kalır?

Evet, çok hüzünlü gelse de kabul etmeliyim, öğretmenler odasından yayılan sesler de bir melodiyi oluşturuyor. Sadece bir tek kararlı ses var orada. Parmakla, yani pizzicato tekniğiyle çalınan kontrbas gibi, hep orada ve pek az değişen. Tuhaf bir büyüsü var bu sesin. Konuşmazken bile konuşur, seslenmezken bile seslenir bir hâli var. Aslında bir yay ile çalınsa... Çok daha eşsiz bir ezgi olabilirdi. En azından ne olduğunu daha iyi anlayabilirdim. Çok daha belli ederdi kimliğini. Notalar çok daha belirgin titrer, yay onları havaya ilan eder, gerçek potansiyelini duyururdu. Oysa o, sanki mec-

buren ses çıkarmak zorunda kalan, çoktan ölse de yaşamakla cezalandırılmış bir varlık gibi parmaklarının ucuyla tellere vuruyor. Tabii ki bu teknik çok gerekli ama o notalar yayla çalınmalıydı işte. O notalar, bir orkestranın iskeleti olmak için değil, solo çalınmak için bir araya gelmişler.

Gerçi şimdi bile parmak ucuyla çalınan bu notalar, orada, o odada bulunduğumdan dolayı mutlu olmam için en büyük, belki de tek sebebim.

Normal şartlarda bir kontrbas devasa olduğundan fark edilmesi kolay olsa da onu ilk işittiğimde sesin kimden, nereden geldiğini anlayamamıştım. Öylesine fark edilmezdi ki... Her şeyden önce, odanın içinde bu koyu ve net sesi çıkaran kişiye ait olabileceğini düşünebileceğim kadar büyük, fark edilebilir cüssesi olan bir insan yoktu. Hayır, sadece cüsseden bahsetmemem gerektiğini biliyorum. Ama ilk düşündüğüm şey buydu, kendimi kandırarak değilim. Yine de bu okula ilk geldiğimde, öğretmenler odasına ilk girdiğimde, sesini ilk duyduğumda onu hemen fark edemememin sebebi dikkatleri üzerine çekmeye olan isteksizliğiydi. Öyle ufak tefek sayılmazdı. Bir kontrbastan yani kontrbasa benzettiğim sesinden bekleyeceğim kadar iri yarı olmasa bile, belki de öyleydi, kendisini küçük göstermek için uğraşır bir hâli vardı. Küçük, gösterişsiz, belki dikkate değmez...

Bu okulda iki yıldır görev yapsam da onun boyu ve kilosuna dair tam bir şey söyleyemem herhâlde. Kendisini o denli görünmez kılıyor ki... Yalnızca işitilmez olamıyor, ne kadar istese de yapamıyor bunu. En azından benim kulaklarım her hareketini işitiyor ve boğaz temizlemesine bile dikkat kesilmekten kendilerini alamıyor. Evet, iki kulağım da aklımdan bağımsız çalışıp tabiri caizse kişilik kazanıyor. Mevzu o olunca böyle...

Sesinin nasıl olduğuyula ilgilendiğim kadar kokusunun da epeyce farkında olduğumu itiraf etmeliyim. Aslında kurşun kalem kokusundan normal şartlarda hiç hazzetmem ama o biraz öyle koktuğundan, her nedense içimi ezen o kokudan bile hoşlanırdım. Zencefil kokusunu çok severim neyse ki. Bir de basketbol topu... Yani kauçuk kokusu...

Evet, o beden eğitimi hocamız. Spor derslerine de gereksiz diyor bazı fanatikler. Ama müzik ve resim kadar değil. Sağlık önemli. O aynı zamanda basketbol oynatıyor çocuklara. Okul takımı var. Bir de satranç takımımızın antrenörü. Peki ama neden kurşun kalem kokuyor bu adam? Onu ne zaman görsem önündeki kartona eğilmiş karakalem resim yapıyor. Onun için de kalem ve silgi kokusu bir yemekten yükselen buğu misali çevresine yayılıyor maşallah.

Evet, ezelden beri bu kokuyu sevmem. Bu sevgisizlik bir yana, onunla ilgili özellikle pek sevemediğim, zar zor hoşlandığım bir şey hâline geldiğini de itiraf edebilirim. Kendisini etrafındaki her şeyden soyutlamasının en büyük göstergesi bu koku. Artık ne çiziyorsa, insanlarla paylaştığı da yok. Kimse sormaya cesaret edemiyor. Yumuşak bir şekilde geri çevriliyor soran herkes. Ben hiç sormadım. Onun tarafından savuşturulmayı kaldıracığımı sanmıyorum. En azından beni hiç reddetmedi diyebiliyorum kendime. O kartonlar öylesine değerli ki onun için, yanından hiç ayırmıyor. Koskoca adam öğrenciler gibi sırt çantası kullanıyor yahu.

Bazen hayal ediyorum, aslında o en baştan, yani ilk karşılaştığımız günden beri benim resimlerimi çiziyormuş, bir gün bana göstermiş, sonra ben çok şaşırılmışım, sarılmışız...

Bu hayaller evlenmiş, altı yıl evli kalmış, kocası ölmüş bir kadın için ne kadar da ergence değil mi? Öğrencilerden mi bulaştı acaba? Onlar bile böyle kendi kendilerine gelin güveyi olmuyorlardır. Ortada ne fol ne de yumurta görünüyorken tuhaf hayaller kuran birisine ne denir?

Deli mi?

Yalnız mı?

Âşık mı?

Takıntılı mı?

Bilmiyorum ama ne olursam olayım, bu hayallerin bana mutluluk verdiğini eminim. Kimseye hiçbir zararının olmadığına... Bana bile. Çünkü bunlar umut etmek istediğim için kurduğum hayaller değil, biliyorum.

Onun istemeden; hatta bilmeden yarattığı sorularla dolu boşluğu cevaplardan çok boş hayallerle doldurmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum ben. Ona olan tuhaf merakımın doldurmak istediği o boşluk bulunmasaydı, onu merak etmemi sağlayacak, buna izin verecek kadar ketum olmasaydı, muhtemelen seçmezdim bu adamı. Evet, beni etkilerdi ama böyle hayaller kurmazdım. Belli bir yere kadar etkilenir, sonra da peşini bırakır, hayatımın yasını tutmaya devam ederdim.

Öyle olurdu herhâlde.

Ama bunun gerçekten böyle olup olmayacağını asla bilemeyeceğim tabii. Belki de her ne kadar kabul etmek istemesem de her şeye rağmen ona yine böyle ümitsizce, tuhaf bir şekilde âşık olurdum.

Oysa en fazla birkaç defa konuşmuştuk. Kendime yontmak istemiyorum ama diğer hocalarla iletişim kurarken fazlasıyla cömert, hatta kadınlara bazen flörtöz olsa da her nedense bana karşı epeyce mesafeli. Evet, ben de onunla iletişim kurmaya istekli görünmüyorum ama bunun nedeni onun isteksizliği olsa gerek. İnsan

istenilmediğini anlar çünkü. Ben de onun tarafından bir şekilde yok sayıldığımı sezebiliyorum ya da bundan korktuğum için öyle sanıyorum. O kadar abartmaya gerek yok belki ama bendeki bir şey onu rahatsız ediyor, böyle hissediyorum. Oysa ne bileyim, bunu düşünmek için fazla sebepim olmasa da yani aramızda aşk olmasa bile, iyi ki yok, çok iyi dost olabileceğimizi umuyorum. Evet, daha bir an önce birbirimize sarıldığımızı falan hayal ederken şimdi aramızda iyi ki aşkın olmadığını söylemek çelişkili görünüyor. Aşkın hayaliyle avunmak ve gerçeğiyle karşılaşmak arasındaki fark o kadar büyük ki... Tam önünüzde belirip dünyanın öbür yarım küresinden çıkan bir çatlak gibi! Bu çatlağa bir düşerseniz, eski eşim gibi... aniden gidiverirsiniz.

Ben bunu istemiyorum. Onu gerçekten sevmeyi diliyorum. Onun da beni sevmesini tabii. Aramızda gelgeç bir şeyin olmasını dilemiyorum. Özellikle sevgiye izin vermeyen aşkın... Evet, aşk şiddetli olduğunda sakın olan sevgiye izin vermez hormonlar, biliyorum. Ben onu sevmeyi, onunla dost olmayı arzu ederken iki yılda aramızda ancak birkaç kelimenin geçmesi ne kadar ironi barındıran bir şey değil mi! Aslında değil, her şey bana bağlı ya da benimle ilgili değil çünkü. Hatta iletişimi engelleyen kişi bizzat ben bile olabilirim. Ne bileyim, bakışımındaki yoğunluk onu korkutuyor olabilir ya

da tereddütlü hâlim tuhaf geliyordur. Nasıl baktığımı bilmiyorum ki, kendimi gözlemleyemiyorum. Belki insanlar anlıyordur takıntımı, ne bileyim. Ya da kendisi anlıyordur ki bu daha kötü. Evet evet, çok mantıklı. Anlamasaydı neden benimle konuşmamak için özel bir çaba harcayacaktı?

Eşyalarımı yerleştirdim. Nadir boş saatlerimden biri. Bu kez gerçekten kitap okuyacağım. Birazdan boşalacak burası. Hocalar bozguna uğramaya hazır, tıpış tıpış derslerine gidecekler.

Dolabımdan mavi kapaklı, koyu Türk kahvesi dolu kavanozumu alıp mutfığa gideceğim şimdi. Her yer boşalmışken kahve almayı daha çok seviyorum. Dikkatim dağılmıyor böylece. Teneffüs zamanı çocukların varlığı dikkatimi dağıtıyor. Ve hocaların... Sesleri, diyalogların altındaki ruh hâlleri...

Kahvemi alırken arkamda bir şey seziyorum. O, yani bizim kontrbas, arkamda duruyor. Muhtemelen o da kahve alacak. Dersi mi boş?

Programını hatırlamıyorum ki. Tabii ki panoya bakabilirim ama saplantımı büyütmemek için bakmayı özellikle tercih etmiyorum. Zaten dersi boş olsa da pek sık öğretmenler odasına gelmiyor. Çoğu zaman dışarıda olmayı seviyor. Ben de öyle ama bahçede rastlaşma fırsatımız pek olmuyor.

Arkamda durması beni ister istemez tedirgin etti. Muhtemelen fark etmiştir. Durduğu mesafe biraz fazla yakın. Başka bir hoca olsa selam verirdi.

Ben vereyim o zaman. Ama onun yerine:

“Kahve mi içeceksiniz hocam,” deyiveriyorum.

“Hiç sormayın hocam,” diyor.

Sesi bozuk çıktığından boğazını hafifçe temizliyor.

“Kahveyi azaltmaya çalışıyorum ama dün uyuyamayınca...”

“Benimkini deneyin isterseniz, uykunuzu hemen açar bu.”

Duraksıyor, yine boğazını temizliyor.

“Olur,” diyor hafifçe. Sanki yardım etmeme izin vermeye karar vermiş. Almamak ayıp olur diye düşünmüş.

“Bunu siz alın,” diyorum.

Hafifçe gülümsüyor.

“Bu sizin kupanız hocam, benimki daha küçük, sonra size az gelmesin...”

Ne kadar düşünceli değil mi?

“Ne olacak canım, hem daha fazla açar uykunuzu işte.”

Bardağı ona uzatıyorum. Kupamda kontrbas çalan gölgeli bir figür var. Kontrbas epeyce belirgin. Her şey onunla ilgili sanki. Başka bir işim yokmuş gibi böyle hep etrafında mı dönüyorum? Bu düşünceyle yüzüm

alev alıyor, hissediyorum. İyi ki insanlar birbirlerinin düşüncelerini okuyamıyor.

Sıcak bardağı kulpundan değil de bardak tarafından tüm avcuyla kavrayarak alıyor. Oysa kulpu yeterince uzundu. Neden tutmadı? Ellerimizin temas etmesini mi istemedi? Bunu aklına getirdiğini düşünmek istemiyorum. Diğer eliyle bana fincanını uzatıyor.

Türk kahvesi fincanlarından daha büyük bu. Double kahve içmek istendiğinde verilebilir ama sanki ondan biraz daha büyük. El yapımı olsa gerek, seramik ve sır boyası biraz pürüzlü. Üzerinde yumurtadan çıkan yavru bir kuş resmi var. En çok dikkati çeken tarafı merak-tan pırlıl pırlıl parlayan, balköpüğü rengindeki gözleri. Daha önce mutfakta gördüğümde ilgimi çekmişti ama kimin olduğunu bilmiyordum. Onu hiç kahve içerken yakından görmediğimi fark ettim şimdi.

Fincanı elinden alıp su dolduruyor, ucuz ama dayanıklı, elektrikli çelik bir cezveden ibaret olan kahve makinesine suyu boşaltıyorum. Ben fincanı alır almaz diğer eliyle kupamın kulpundan tutuverdi hızlıca. Eli nasırlı olsa da yanmış anlaşılan. Kendimi tuhaf bir şekilde gülümserken görebiliyorum. Mutlu olmuş gibi değil de... Neyse işte...

Kahve yaparken normalde önce kahveyi boşaltırım makineye ama dengem bozuldu. Pek de önemi yok

gerçi. Kavanozu açarken göz ucuyla ona bakıyorum. Hareketlerinde normalde olmayan bir hız var. Sanki acele ediyor içerken. Ama hiçbir şeyi sıcakken yiyip içemediğini söylerken duymuştum bir defasında. Yani onun için eminim varlığım yüzünden acele ettiğine. Bir şeyler söylemek istiyorum. Muhabbet açmak...

Kahve olana kadar bekliyorum. Kahveyi fincana dolduruyor, fincanını alıp masaya, tam karşısına geçiyorum.

Peki ne söylesem? İlk defa yalnız kalmışken bir şeyler konuşmamak olmaz. Ama ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. En azından karşısına oturmaya cesaret edebildim. Konuşmalı, birkaç kelime etmeliyim. Bunu çok istiyorum, konuşmazsam çok pişman olacağım.

Neden uyuyamadığını mı sorsam? Yok çok özeline girmiş olurum, ayıp olur.

“Sizi ilk defa resim yapmadan otururken görüyorum.”

Evet iyi bir başlangıç.

“Doğrudur...”

Yine boğazını temizledi. Sigara içmiyor oysa, neden bu defa bu kadar çok boğazını temizledi acaba? Hasta mı?

“Hasta mısınız hocam?”

“Yoo, neden sordunuz?”

“Yok, sanki sesiniz değişik geldi de... Aman iyi olun da.”

Susayım en iyisi, sessizce kahvemi içeyim ben. Oysa kitabımı okuyacaktım. Boş ver, belki o karar verir bir çift laf etmeye. Ama ben konuşmayacağım artık, kendimi yeterince rezil ettim. Gerçekten rezil mi ettim? Ne kadar gereksiz bir kibir var üzerimde, bundan vazgeçmeliyim. Neden konuşmayacakmışım, adam benden rahatsız olduğuna dair bir işaret vermedi neticede değil mi, eee...

“Sizi de kitabınızdan ettik hocam, arzu ederseniz...”

Eee? Arzu edersem? Gitmemi mi söyleyecekti acaba?

“Ben kahvenizi odaya getireyim.”

Ne diyeyim ki ben şimdi?

“Ne güzel konuşuyorduk işte,” desem, çok saçma olur. Ne diyeyim?

“Kitap okuyacağımı nereden biliyorsunuz?”

“Genelde öyle yapıyorsunuz ya, sizi ne zaman görsen kitap okuyorsunuz.”

“Doğrudur...”

İkimiz de hiçbir şey yapmadan birbirimize bakıyoruz. Sonra bir hareket yapıyorum gayriihtiyari. Fincanını elime alıp kahvemi yudumluyorum. Birbirimizin bardaklarından kahve içmek ayakkabı değiştirmek kadar işe yarayabilir mi acaba? Hani bir söz vardı;

“Birisini anlamak istersen onun ayak kabalarıyla yürü,” gibi bir şeydi. Gerzek gerzek düşünüyorum işte.

“Niye güldünüz?”

Sesinde benimle gülmeye hazır bir gülümseme var, bu tebessümü düşündüklerimi olduğu gibi söylemem için yetiyor.

“Evet,” diyor ağır ağır. İki heceyi oluşturan tüm harflerin teker teker tadına vararak.

“Mesela... Bu kupada neden kontrbas çalan biri var?”

Bu cümledeki harflerin de hakkını veriyor. Sanki sorunun cevabını biliyor. Korkutucu... Biraz da flörtöz. Onu hiç böyle görmedim. Fırsat mı değerlendiriyor acaba; yoksa öylesine bir şey mi? Ama hayır. Konuşmak için bulduğum bahaneye sarılmak dışında bir amacı olmayan bir soru gibi durmuyor, gerçekten merak eder gibi.

“Ya da... Bu fincandaki yumurtadan çıkan kuşun anlamı ne?”

Onun gibi yapıp cümledeki tüm harfleri aheste aheste ağızdan salıveriyorum ben de.

Gülüyor. Yumuşacık birkaç heceyle kalbime kanat veriyor, yeni kanatlarıma nasıl çırpılacağını öğretiyor.

Farkında bile olmadan gülüşünün nevi şahsına münhasır ezgisine notalarımla karşılık verirken buluyorum

kendimi. Uzaktan, bir anlığına iki melodinin birleşip daha güzel bir şey oluşturduğuna tanık olmak... Böyle bir an yaşadığıma inanamıyorum!

Susuyoruz. Bu sessizliği olduğu yerde bırakmamak için hiçbir sebep yok, orada güzel duruyor.

Kahvelerimizi ağır içsek de aynı anda bitiyor. Yine de yerimizden kalkmıyoruz. Zil çalana kadar vaktimiz var. Sözsüz bir anlaşmayla kahvelerimize bakıyoruz. Önümüzdeki telveye hiçbir şey görmeden bakmak daha kolay. Bu fincana bakacak hiçbir falcının emin olamayacağı kadar kesin bir şekilde, o anın her katmanını fark edebiliyorum sanki. Masanın kollarına yaptığı baskıyı, kimin yediğini bilmediğim bisküvi kırıntılarını, ayakkabılarımın altındaki karoların yükseklik ve alçaklıklarını, elektrikli çaycıda kaynamakta olan çayın buğusunu, çaycının, buzdolabının ve uzaktaki ayakların sesini, karşımdaki adamın göz ucuyla ve vücudumla hissedebildiğim hareketsizliğini... Her şeyin farkındayım. Canlandıran, her şeyi fark edebilmemi sağlayan bir tür ilaç almışım sanki...

Konuşmamamız önemini yitirdi çoktan. En azından karşı karşıyayız. Başkası böyle anlatsa tuhaf gelirdi. Vıcık vıcık romantizm... Ellerimi bir yere silesim gelirdi herhâlde, ne bileyim. Ama yaşayınca öyle olmuyor. Acaba o ne düşünüyor?

Bunu düşünmeden çaycımız Sakine Hanım kapıyı umursamazca, hatta biraz densizce açıp içeriye giriyor. Çocuklarının kapı kapalıyken odada oturmasını istemeyen bir ana sanki... Eh, ne de olsa burası onun mekânı. Oysa bu mutfak şimdilik bizim olmalıydı! İlahi bir güç bunu sağlamalıydı!

Hemen doğruluyoruz. Ama bir an içinde hiçbir şey olmamış gibi yapıyor ve anında gevşiyoruz. Hiçbir şey olmamış gibi... Oysa bir sürü şey oldu.

Önce ben kalkıyorum. Elimde onun fincanını gören Sakine Hanım fincana baksa da bir şey söylemiyor. Onu yıkayıp bulaşıklığa koyuyorum. O da arkamda. Giysilerinden yayılan çok hafif yumuşatıcı kokusu burnuma doluyor. Bu kez karakalem kokmuyor. Yana çekiliyorum, kupamı yıkayıp kendi fincanının yanına koyuyor. Sakine Hanım'la birkaç söz ediyoruz. Üçümüz de konuşuyoruz da ne dediğimizi o an unutuveriyorum. Oysa birkaç dakika önce yaşanan her an aklıma kazılı duruyor. Mutfaktan çıkıyorum. Önce o çıktı. Sakine Hanım kahve kavanozumu makinenin yanında unuttuğumu hatırlatmasaydı birlikte çıkacaktık ne güzel. Olsun. Bugün çarşamba, üçüncü ders... Demek ki üçüncü dersi boş, buna eminim artık. İster istemez... Yine de bakmayacağım programına. Belki başka bir defa konuşma fırsatı yakalayabiliriz

ama. Bir şeyler değişmeye başladı sanki. Geldiğimden beri hiç bu kadar konuşmamış, birbirimizin farkına böylesine varmamıştık. Bugün nasıl oldu da böyle mucizevi bir gün hâline geldi, bir türlü anlayamıyorum. Sıradan bir gün gibi başlamıştı oysa. Tüm günler böyledir belki de. Ve aslında günü sıradan ya da mucizevi hâle getiren tek şey yaptığımız seçimlerdir. Vay be... Bir filmin sonundaki yaşlı bilgeyi mi taklit ediyorum sanki. Ama tastamam öyle işte. Ona kahve ikram etmeseydim...

Yine teneffüs. Elimde kitap yok ama bir kitabın altına saklanasım da yok.

Yanımda Rıza var. Solundaki Selim'e dirsek atıyor. Varlığımın farkında olmasını sağlıyor. Öyle yapmasaydı Selim küfredecekti muhtemelen. Kendi kendime gülümsüyorum.

Kahve kavanozunu öğretmenler odasına koyuyor, kitabımı almadan geri çıkıyorum. Bahçede şöyle bir dolaşasım var. Bu defa çocukların sesleri kulağıma gelse de sözlerini duyamıyorum. Evet, bu melodi yine beni rahatlatıyor arka planda işitilebilse de daima şükredilen herhangi bir durum, mesela oksijenin ciğerlerime dolması gibi, ancak belli belirsiz farkına varabildiğim bir şey hâline geliyor.

Bahçede dolaşırken birkaç kişinin selamına karşılık vermek zorunda kalıyorum. Samimiyetle merak ediyorum; insanlar neden her fırsatta selamlaşırlar yahu?

Selamlaşmanın sebebi karşımızdakini onaylamaktan, onu fark etmekten çok kendimizi onaylatma, yani varlığımızın başkaları tarafından fark edilmeye olan ihtiyaç değil midir? Bence öyledir. Benim merak ettiğim, neden bu ihtiyaç bazılarında fazlayken bir kısmımızda az?

Böyle şeylerin insanın doğasına göre değişeceği gerçeğini biliyorum tabii, söylemeye bile gerek yok. Anlamakta zorlandığım şey, neden insanların birbirlerinin ihtiyaçlarını bir türlü göremeyişi ya da çok daha kötüsü, umursamayışı. Yani selam verilmekten hoşlanmadığımı kimse göremiyor mu Allah aşkına? Bir tek kişi bile mi!

Belki bunu anlayan birisi olsa bile bana selam vermediği için beni gördüğünü hiç anlayamayacağım. Evet, o da ilginç değil mi...

Bahçede de görüyorum onu. Elinde bir top, otomatik hareketlerle onu potadan geçiriyor. Topu neredeyse her defasında farklı mesafelerden atıyor, bir kere dahi kaçırmıyor. İçimde yanına gitme isteği uyanıyor, hiç nazlanmadan öyle yapıyorum. Normal şartlarda potanın etrafı çocuklarla dolu olur ama bu kez onu yalnız bırakmışlar. Neden?

Böylesine adanmış bir şekilde kendisini topa kaptırmış olmasının sebebi ben olabilir miyim?

Burnumdan verdiğim, kendi kendimi küçümseyen soluğun tazyikiyle çıkan ses dikkatini dağıtıyor, bana bakıyor ve... Top potanın gerisine düşüyor.

Boyunun uzunluğunu, vücudunu ve yüz ifadesini tam o an hiç göremediğim kadar net olarak fark edebiliyorum.

Yüzüne bakıyorum, söyleyecek bir şeyim yok. Ama söylemediğim bir şey de yok. Gözlerimle, hayır, aslında suskunluğumla bir sürü şey söylüyorum. Dilimden kendim bile anlamıyorum ama konuşuyorum işte. O da kendi suskunluğuyla cevaplıyor. Romantik bir şey değil bu, bir tür... ihtiyaç. Nedeni ve sonucu olan ihtiyaçlardan. Romantizmin vıcık vıcıklığının tersine. Şimdi anlayabiliyorum ve anladığım için kendimi mazur görüyor, adeta rahatlıyorum.

Daima abartılan romantizme saygı duymakta zorlansam da yaşadığımız, ikimizin arasında oluşan bu durum saygıyı hak ediyor. Çünkü bu seyretmekle ilgili. Seyretmeye çalışmakla... Daha en baştan, onu bir kontrbasa benzetirken bile, seslendirdiği notaları tüm açıklığıyla dinlemekten başka bir şey arzu etmedim. Onu merak ettim, romantizmin gözlüğüyle bakıp bir şablona sıkıştırmayı zerrece istemedim. Evet, bunu ya-

pabilirdim, belki her an böyle bir hataya düşme tehlikesi var ama sanmıyorum. Böyle bir şeyin çekiciliği hâlâ gözümü boyama tehdidiyle beni korkutsa da bunun sonuçlarını daha önceden gördüm. Bu hataya düşersem... Kendimi affedemeyeceğimi çok iyi biliyorum. Zaten eğer böyle olmasaydı, onunla çok daha pervasızca iletişim kurardım çünkü sadece onun düşündürdüğü şablonun parçası önemli olurdu. O, kişiliksiz hâle gelir, gözümde git gide önemsizleşirdi. Zaten onun için doğru şekilde iletişim kurma kaygım olmazdı. Ve acele ederdim çünkü önemli olan tek şey âşık olma, bir nebze de olsa etkilendiğim herhangi birisine kapılma ihtiyacımı karşılamak olurdu. Belki de aynı şey onun için de geçerlidir, o da tehlikenin farkındadır.

Ya da...

Yok, şimdilik hakkında kesin bir kanaate varmak olmaz. Sadece izlemek gerek. Onu ve kendimi...

Yanına gidiyor, eğilip topu alıyor, potaya atıyorum. Top potaya erişmek için çok alçak. Yere düşmeden havada kapıp bir daha deniyor, bu kez oluyor. Sonra nasıl oluyorsa ben de havada kapabiliyorum. Normal şartlarda yapacağımı ummazdım. Gerçi böyle bir şey denemiştim. Basketbolla gençliğimde bile ilgilenmedim. Oysa şimdi güzel geliyor.

Ve top potadan geçiyor.

Etrafımdakileri o zaman fark edebiliyorum. Gençler tezahürat ediyor.

Çatlak bir ses:

“Hocam sizi de takıma alalım,” diyor.

“Hocamız çalıştırır...”

Sesindeki imayı yakalayamayacak kadar saf olsaydım bile gülüşü maksadını açığa vuruyor. Kesinlikle gizlediğinden değil gerçi. Önemli olduğundan da değil. Onları buraya bağlayacak bir şey olur ne güzel.

Acaba beden eğitimi hocalarıyla müzik hocaları birbirlerinden hoşlanıyor mu?

İlginçtir, kendimi rahatsız hissetmiyorum. Ergen değilim ki, ne düşünürlerse düşünsünler.

Sevgili kontrbasıma gülümseyerek topu havaya atıp uzaklaşıyorum. Havada kapıp potayla arasındaki oyununa devam ediyor.

Zaten birkaç dakika sonra ders zili çalacak, çok kalabalık olmadan öğretmenler odasına çıkıyorum. Notlarımı ve enstrüman bavulumu almalıyım. Her defasında evden çıkarken ruh hâlime göre seçiyorum okula hangisini götüreceğimi. Bu çantayı özel olarak yaptırdım. Bir tür bavul gibi... Ama tekerlekleri çok sağlam ve ergonomik. Merdivenden çıkartmak bile son derece kolay. Gerçi bunu nadir kullanıyorum. Çoğu zaman yine özel yapım bir sırt çantasında taşıdığım ukulelem ya da

üflemeli çalgılarımla geçiririm haftayı. Ama bu bavulu kullanma özgürlüğümün olmasını da seviyorum. Bu şekilde canım istediği an istediğim enstrümanım benimle oluyor ve sınırlarım genişliyor. Tek sınırimi çalmayı bilmediğim çalgılar çiziyor.

Bir davul setim bile var. Spor salonunun yanında kullanılmayan bir odanın girişine orgumu ve davulumu yerleştirdim. Onları kullanmayı düşündüğümde bana yardımcı olmak isteyen öğrenci dolu etrafım. Bir şey istediğimde emretmeme gerek kalmayacak kadar iyi anlaşıyoruz çoğuyla. Diğer kısmı da beni görmezden gelir sadece çok şükür. Öğrencilerimin nefretine layık görüldüğümü hiç hatırlamıyorum. Sebepsiz kızgınlıkları hariç tutmak lâzım. Sebepsiz demek de doğru olmaz gerçi, nedenini bilemediğim, belki de tüm işaretlere rağmen anlayamadığım kızgınlıklar...

Bugün yanıma erbanemi, meyimi, birkaç kavalımı ve tarımı getirdim. İran müziğine bakarız dedim çocuklarla. Müzik dersinde müfredatını izlemem için kimse baskı yapmıyor. Eğer yetenekli ve talepte bulunan öğrencim olursa onlara nota yazmayı ya da öğrenmek istediği çalgıyı öğretiyorum. Kimanda o kadar iyi değilim ama. O konudaki taleplere cevap versem de profesyonel olmadığımı mutlaka belirtiyorum. Çalar-ken de belli oluyordur mutlaka. Yine de başka çalgıla-

rım var evimde ve onları da götürüyorum derslerime. Zaten liseye gelmiş bir öğrenci keman çalmak istese de kısa zamanda çalmaktan vazgeçiyor. Yani şu ana kadar hep öyle oldu.

İyi bir öğretmen olduğumu düşünürüm çoğunlukla. Bence bunun sebebi kendim için öğretiyor olmam. Müziği sevdiğim için diğer insanların da sevmeleri, en azından onu kullanarak duygularını ifade etmeleri ya da ifade edilen duyguların yansımalarını kendilerinde bulmaları için uğraşırım.

Her şeyi müzik sayesinde algılarım. Gördüğüm, tattığım, dokunduğum şeyler bile benim için melodiktir anlatabiliyor muyum?

İran Azeri'si bir öğrenci var gireceğim sınıfta. Belki onunla şarkı söyleriz. Bir de Şehname'den bir hikâye anlatayım diyorum.

Bu sınıfta erkekler çoğunlukta olduğundan şeytanın omuzlarını öpmesi sonucu her sabah omuz başlarında bir çift yılan çıkan hükümdarın hikâyesini anlatacağım. Fil Gövdeli Rüstem'in bir hikâyesini de anlatabilirim ama bu daha çok hoşuma gidiyor. Belki bir tane daha isterlerse kızlar için Siyavuş'u da anlatabilirim. Çok cinsiyetçi olmadığımı her defasında hatırlatmam gerekiyor kendime ama öyle değil işin aslı. Her hikâye anlatıcısı anlattıklarına tepki ister değil mi?

Siyavuş'u erkekler de çok seviyor ama pek tepki vermiyorlar. Aslında Dahâk, yani yılanlı hükümdar kızlar tarafından da dehşetle karşılanıyor ama onlar Siyavuş'u daha çok seviyorlar. Belki de bu kız erkek meselesi tamamen bahanedir benim için. Anlatmak istediğim hikâyeye göre belirliyorumdur da cinsiyet oranını uyduruyorumdur kendimce. Evet, hiç hatırlamıyorum sınıftaki kız ve erkekleri saydığımı...

Evet evet, canım Dahhâk'ı anlatmak istiyor bugün. Siyavuş'un uğradığı adaletsizlikle yüzleşmek değil...

Tabii hiçbir planımın öğrenciler istemediği sürece işlemeyeceğini de unutmamak gerek. Sen plan yaparsın ama bir ya da birkaç genç, dersi kaynatmak ya da bazen gerçekten de başka bir şeyi merak ettiğinden, çok daha farklı bir soru sormak ister sana. Ya da bir şarkı, dans veya müzikle ilgili başka bir şey hakkında konuşmak isterler. Çoğunlukla güncel şeyler...

Yahut da basitçe anlatmak istediğin şeyi dinlemek istemezler.

Onları dürüstlüğe teşvik ettiğimden, sınıfımda çoğu zaman bana ne isteyip istemediklerini söyleyebilirler. Onların hazır olacağı kadar öğretebileceğimi çok iyi bildiğimden, çoğunlukla istediklerini yaparım. Bazen, öğretmeye hazır olmadığım bir şeyi istediklerinde de basitçe istemediğimi söyleyiveririm, onlar da anlar. Kendimi

başkalarıyla kıyaslamak gibi bir niyetim olmasa da öğretmenler çoğunlukla öğrencileriyle aralarındaki anlayışı fazlasıyla zorlamayı tercih ediyor. Bilinçli bir şekilde değil tabii. Sadece onlar ve kendileri arasında suyla dolu bir hendek yaratıyorlar. Onlara göre öğrenciler hiçbir şey bilmiyorlar. Evet, bazı şeyleri bilmedikleri için biz onlara öğretiyoruz. Bu doğru ama onların da doğduklarından itibaren gelişen bir aklı ve tercihleri var. Dünya görüşleri, sevdikleri, sevmedikleri, ihtiyaçları...

İşte bunları bizlerden öğrenecek değiller. Zaten bu öğretmenler bunu kabullenemediklerinden birer öğretme makinesi olduklarını sandıkları için yanılıyorlar. Sanki onlar jeton atınca öğretmek için yaratılmışlar. Böyle düşününce zihinlerinde olan her şeyi öğretmeye programlıyorlar kendilerini. İşte o zaman da insan olduklarını unutuyorlar. Hep kürsüden seslenen birer robota dönüşüyorlar. Öğrenciler de haklı olarak bu öğretmene bir tür kızgınlık geliştiriyorlar.

Neyse, nereden çıktı bunlar şimdi, gecikmeden derse gitmeliyim.

Yolda Ömer'le karşılaşıyorum. Hemen bavulu elimden almak istiyor. Bu çocuğun inceliği çok hoşuma gidiyor. Diğer insanlar gibi değil, öyle pat diye elimden almaya çalışmıyor. Bavulu kendim çekmek isteme ihtimalini düşündüğü belli. Bu sebeple ancak kabul

ettiğim sürece yardım etmeye hazır olduğunu belirtiyor. Çok saygı duyuyorum bu gence. Evet, ona basit bir ergen gözüyle bakamıyorum. Tabii ki öyle olduğunu biliyorum ve olgunlaştığı beklentisiyle davranışlarımı değiştirmiyorum. Herkesin yaşına göre davranmaya hakkı var. Yine de ona bir sürü insana duyduğumdan fazla saygı duyduğumu kendimden gizleyecek değilim.

Bavulun sapını ona verip arkasından yürüyorum, zahmetsizce merdivenlerden çıkarıyor sağ olsun. Yukarı çıktığımızda da teşekkür edip geri alıyor, sınıfa doğru yürüyorum. O da koşa koşa sınıfına gidiyor. Umarım derse geç kaldığı için hocası ona kızmaz. Ben olsam kızmazdım, Ömer'e değil.

Sınıfa girdiğimde ayağa kalkıyorlar. Her zamanki gibi kendimi hafifçe mahcup hissetmekten alamıyorum. Öğretmenle öğrencinin arasındaki olması gereken mesafe konusunda aynı fikirdeyim ama yıllardır ilk günkü gibi mahcubum, elimde değil. Yine de hep aynı selamı veriyorum. Sabah akşam fark etmez, daima “iyi günler” diyerek selamlarım herkesi. Sonuçta gün içerisindeyiz değil mi? Uyku hariç, o zaman da “iyi uyular” demek mantıklı olur.

Onlar da bana “iyi günler” dedikten sonra oturmalarını söylerim, otururlar.

Enstrümanlarımı çıkarıyorum ve derse başlıyorum.

İranlı öğrencimin adı Şir. Farsçada “aslan” demek. Gerçi aynı zamanda “süt” anlamına da geliyor da kim oğluna süt der ki? Türkçeyi çok iyi konuşsa da aksanlarını kaybetmemiş Azerilerin o melodik konuşması hâlâ ağzında. Sesi de çok güzel. Yeteneği var, ruhu da var çok şükür. İran’da daha iyi bir eğitim veriyor olmalılar. Bizimkiler gibi sanatı küçümsemiyorlar orada Şir’in söylediğine göre. Onun şarkı söylemesi çok hoşuma gidiyor. Tarı bazen ben çalıyorum bazen o. Birimiz tar çalarken diğeri erbane çalıyor, hep o şarkı söylüyor. Sadece benden “Küçelere Su Sepmişem”i söylememi istiyor. Diğerleri de çok seviyorlar bu şarkıyı benim sesimden dinlemeyi. Gerçekten sevdiğine önce emin olamamıştım. Sonra sınıfın en aylağı, hatta pek sevmediğim Soner bile isteyince... Soner de beni sevmez biliyorum. Birbirimizi sevmemek ortak kararımız. Çok kötü bir çocuk değil. Hatta bayağı zeki. Sınıfın en aylağı derken müzik dersinde aylaklık yaptığını kastediyorum aslında. O da beni ve dersimi şiddetle küçümseyenlerden. Buna rağmen bu şarkıyı söyleyişimi sevdiğini beyan etmesi tuhaf bir şekilde ruhumu okşuyor. Onaylanmak hepimizin ihtiyacı işte, bunu kabulten başka ne yapılabilir ki.

Özellikle de sizi onaylamadığını bildiğiniz birisinden geliyorsa...

Tezahüratlar eşliğinde tarımı çalarak başlıyorum şarkıya. Azıcık nazlanarak başlamak gelenek hâline geldi. Bu sınıfla yaptığımız her derste mutlaka bu şarkıyı söylerler bana sağ olsunlar, bıkmadılar da her nedense.

Şarkıyı söylerken dikkatim tamamen ona odaklandığından kapının açıldığını fark etmiyorum. Ara bölümünü çalarken görüyorum onu. Önce komik geliyor çünkü bu şarkıyı söylerken hayal ettiğim kişiyi kapının arasında görmek cidden komik. Ama evet, gerçekten de orada durmakta, bir halüsinasyon falan değil. Öyle de neden burada bu adam? Yok, şarkıyı kesmeyeceğim. O kadar küçük aralamış ki kapıyı, öğrenciler bile hemen fark etmedi. Onlar fark ettiğinde de kapıyı aralayıp girdi ve sessizce kapattı. Bu arada ben hâlâ tar ile ara kısmı çalıyordum. O girdikten sonra hafif ayağa kalkan Soner'e susmasını işaret edip duvara dayanarak dinlemeye başlayınca ben de devam ettim.

İkinci bölümündeydim, devam ettim. Keşke en baştan dinleseydi. Şu an çay koyduğum yerdeyim. Sevdiği gelecek diye sokaklara su serpen, çay demleyen bir âşık bu şarkıyı söyleyen. İnce bir âşık. Aşırı romantik değil de ince işte. Ben de öyle yapardım onun için. Evime gelse...

Ölmüş kocama yapmış mıydım? İzin bile vermemişti, yaptığımızda da görmemişti ki...

Son kısmı ilk kısmıyla aynıydı zaten, söyleyip bitirdim.

Alkış istemezdim çocuklardan, alkışı oldum olası sevmem. Bittiğinde o da alkışlamamıştı. Sessizliği ben böldüm. Onu görmemiş gibi yapmayı düşündüğüm anda vazgeçtim.

“Hoş geldiniz hocam?”

Yine boğazını temizlemişti.

“Soner... .. Satranç takımı için toplantı yapılacaktı da hocam... Son anda olduğu için... Soner’i dersten alabilir miyim?”

“Tabii, kolaylıklar diliyorum.”

Soner kalkıyor, kapıdan çıkıyorlar. Şarkıyı beğendiğini söylemedi ama bence beğendiği barizdi. Bunu hep hayal etmişim. Âşık olduğum birisine şarkı söylemeyi... Ama bir sahnedeymişim gibi değil, tıpkı böyle, rastlantısal bir şekilde beni dinlemesini dilemişim. Eski kocamda buna başlarda pek fırsatım olamamıştı.

Ellerimi çırpıp;

“Peki...” diye bağıriyorum zihnimi susturmak için.

“Size bir hikâye anlatmamı ister misiniz?”

Ana okul çocukları gibi olmasa da bir “evet!” çıkıyor ağızlarından. Onların sesleri onlar kadar uyumlu değil tabii. Hepsi farklı telden çalıyor. Birisi ıslık çalıyor mesela.

“Ben anlatırken sen de tar çal,” diyorum Şir’e. Doğaçlama çalmayı biliyor. O olmasa kendim çalacaktım ama bu kez de erbaneyi çalarken serbest olamazdım.

Elime erbanemi alıp başlıyorum.

“Anlatacağım masalı Firdevsi yazmış Şehname adlı kitabında. Ben ise onu sizlere aktarırken kendime göre anlatacağım. İsteddiğim gibi ama özünden ayrılmadan. Özüne kendi özümü kattığımda mutlaka masalın özünü değiştireceğim ama merak etmeyin, eksiltmeyeceğim hiçbir şeyi.

Şimdi, dinleyin bakalım Dahhâk’ın hikâyesini.

Kimsenin umursamayacağı kadar uzun bir zaman önce, neresi olduğunun da pek umursanmayacağı bir ülkenin iyi yürekli bir kralı vardı. Tabii ki bu kralın bir adı vardı ama ne yalan söyleyeyim anımsayamadım. Merak ederseniz bakıp söylerim ama gerek kalacağını sanmıyorum. Yazık ki iyi yürekli insanların isimleri pek hatırlanmaz. Eh, bu işin doğasında vardır.

Ama oğlunun adı çok iyi hatırlanacaktı. Hem de nefretle!

Altın koşumlu on bin atı olduğundan Dahhâk idi bu oğlanın adı. Yani olduğu şeyden değil de sahip olduklarıyla adlandırılmıştı baştan beri. Her nasıl olmuşsa, bu delikanlı büyürken şeytanın dikkatini çekmişti. O yaşta on bin farklı at isteyecek kadar aç gözlü olduğundan mı?

Yoksa isteklerinin peşinden cesurca gidebilip onları aldığından mı bilinmez ama şeytan onu sevmiştii bir kere. Bu iki eş ruh, bir nevi arkadaş olmuşlardı birbirlerine. Diğer bir tabirle de usta-çırak. Şeytan Dahhâk'a bir sürü kötü büyü öğretmişti ve yavaş yavaş onun isteklerini almak için bilense de tedbirli olmak adına körelmiş aklını işgal etmeye başlamıştı. Zamanı geldiğinde teklifini yaptı. Onun arzularını karşılamaktan ve onu rahat bırakmaktan başka hiçbir şey yapmamış zavallı babasını öldürmeyi önerdi Dahhâk'a. Sadece kabul etmesi yeterliydi. Kabul ederse günahının sorumluluğunu da almış demekti. Ve onun almış olduğu sorumlulukla, şeytan etten kemikten olup rahatlıkla suçu bizzat işleyebilirdi.

Dahhâk sonunda kabul etmişti. Daha fazlasına sahip olmak için babasının ölümü gerekiyordu. Ve bu şeytana yeterdi. Planı çoktan hazırđı. Kralın her sabah arınmak için gittiği huzurlu bir yerin tam ortasına bir çukur kazdı. Burası kralın kendisiyle baş başa kaldığı tek yerdi. Küçük bir pınarın kıyısı...

Bu pınarın suları hem çevresine hem de kralın ruhu ve zihnine şifa idi.

İşte melun şeytan, bu yeşilliğın bir yerini haris pençeleriyle yarmış, adeta bu kutsal mekâna tecavüz etmiş, pisliğini, yani kazdığı ölüm çukurunu da yeşil otlar ve kuru dallarla kapatmıştı.

Kendisine bu mekân sınırlarında bir kötülük yapılacağını aklına bile getirmeyen kral da gizlenen kuyuyu görememiş, içine düşüp param parça olmuştu.

Böylece, şeytan ve Dahhâk arzularına kavuşmuşlardı. Kral ölmüş, Dahhâk kral olmuş, şeytansa onun ruhunu ve zihnini paylaştığından herhangi bir sorumluluk taşımaksızın saltanatın nimetlerinden faydalananak konuma gelmişti.

Bu arada, ölen kralın adı Merdas idi.

Dahhâk babasına hiç benzemeyen bir kraldı ama şimdilik sadece kendi açgözlülüğünü doyurmak için uğraşıyordu. Çok yiyor, çabuk uyuyordu. Bunların hepsi de insani arzularıydı. Koskoca ülke bir insanın basit arzularıyla eksilecek değildi. Üstelik ülkenin yönetimini istikrarla sürdürecekt devlet adamları vardı. Yani şimdilik Dahhâk'ın ülkeye bir zararı olmamıştı. Oysa şeytan bununla kalmak istese neden kralı öldürmeye gerek duysundu? Tabii ki bu ona yetmezdi, yetmeyecekti. Dahhâk'a çok daha fazlası için yatırım yapmıştı şeytan.

Ve önce onun kendisine tam bağlılığını talep etti. Oysa Dahhâk çoktan bunu kabul etmişti.

Yine de şeytan için sinsilik fazlasıyla çekiciydi. Cismani bir varlığa bile sahip değildi ki. Yani kılıktan kılığa girebilirdi. Hiçbir kılıkta kısa bir süreden fazla kala-

mazdı. İşte onun için daima sinsi idi. Onun için bir aşçı kılığına girdi ve krala güzel yemekler yaptı. Bu yemekler hem doyurucu hem de güzeldi. Belki de Dahhâk'ı ömrü boyunca gerçekten doyuran tek şeydi. Şeytan bu kez büyük bir riske girmiş gibi görünse de sinsi bir şey yapıp Dahhâk'ı ilk defa tam olarak doyurarak arzularını susturmuş, asıl arzusunun devamlı arzulamak olduğunu anlamasına zemin hazırlamıştı.

Çok karmaşık gibi görünüyor değil mi? Şeytanın bile aklına gelmez derler ama şeytanı fazla küçümsüyoruz, kurnazlık konusunda üstüne yoktur onun. Bizi biz yapan hücrelerimiz kadar onunladır kurnazlık. Bizi ayakta tutan kemiklerimiz kadar gereklidir. İşte onun için şeytan kurnazdır.

Dahhâk tümüyle doyduğunda önce çok rahatlamıştı, mutlu olmuştu. Doğduğu günden bu yana ilk defa canı bir şey istemiyordu. Buna gerek yoktu çünkü açlığın acısıyla yanmıyordu vücudu. Rahatlamıştı. Ama... daha kendisi bile bilmeden içinde bir şey yanmaya başlamıştı. Vücut unutmamıştı. Günlerdir doysa da ömrü boyunca açtı o. Ama yine de doymuştu, bu şekilde yaşayabilirdi belki. Belki...

Henüz açlığa aç olduğunu kavrayamamıştı. Eğer şeytan olmasa belki de hiç anlayamayacaktı. Tabii o olmasa bu şekilde doyamayacaktı da.

Hayatında ilk defa başkalarını da düşünmüştü Dahhâk. Bencil bir sebeple olsa da düşünmüştü. Ona mutluluğu veren kişiyi...

Aşçıyı yanına çağırmış, ömründe ilk defa birisine bir şey, herhangi bir şey vermek istemişti.

Ona şöyle demişti:

“Ey aşçı! Sen beni anamdan aldığım sütün bile doyurmadığı kadar doyurdun. Şimdi söyle bakalım, var mıdır bir arzun? Dile benden ne dilersem...”

Şeytansa gülmüştü. Belki de Dahhâk’ın en bencilce olmayan anı buydu. En zayıf olduğu an...

“Benim biricik padişahım, tek dileğim, çıplak omuzlarınızdan öpüp onlara yüzümü sürmektir. Bu aciz kullunuzun size yakın olmaktan başka bir isteği yoktur.”

Dahhâk şaşırmış ve sevinmişti. Mücevherleri ve değerli kumaşları üzerinden sıyırdı ve çıplak omuzlarını şeytana sundu.

O haris yaratık, tıpkı karısına sarılır gibi Dahhâk’a sarıldı ve omuzlarını öpüp onlara yüzünü gözünü sürdü.

Ve... olanlar olmuştu.

Dahhâk’ın omuzlarından ağaç gövdeleri kadar kalın kapkara iki yılan çıkıp aç ağızlarını açıp zehirlerini akıtmaya başlamışlardı. Tabii ki aşçı çoktan ortadan kaybolmuştu.

Dahhâk çaresizdi. Onu doyuran aşçısı da yokken kendi açlığına yılanlarınkı de katılmış, tepeden tırnağa açlık kesilmişti! Azap Çekiyordu Dahhâk. Ne yapacağını bilmiyordu. Tüm hekimleri çağırır da hiç kimse çare bulamıyordu. Her gün yılanları kesiyor, her defasında da eskisinden daha büyük ve aç, tekrar büyüyorlardı.

Şeytan mutluydu. Her şey istediği gibi gerçekleşiyordu. Planının son bir tek aşaması kalmıştı. Bir hekim kılığına girip Dahhâk'ın huzuruna vardı ve:

“Padişahım, bu yılanlar artık sizin bir parçanız. Onları kesmekle sadece acı çekmiş olacaksınız. Oysa bu kara yılanları doyurmak gerek. Her gün iki insan öldürüp beyinleriyle doyurursanız asla aç kalmayacaksınız. Belki bir gün doymalarını ummaktan başka çare yok padişahım,” diyerek teşhisini koydu.

Dahhâk çaresizce hekimin dediğini yaptı. Artık ülke halkı yas içinde kalacak, işte o andan itibaren herkes ondan nefret edecekti. Ve şeytan Dahhâk ve yılanları aracılığıyla insanlara keder salarak mutluluğuna mutluluk katacak, Dahhâk'ı da dinmeyen arzularıyla yalnız bırakacaktı.

Dahhâk ise dinmeyen arzularından ve yılanlarınkından başka hiçbir şey düşünmez hâlde, yaşamaya devam etmekle yetinecekti. Başkaları için hiçbir şey yapmadan ömrüne yıllar ekleyecekti.

Bir gün, bir ülke halkı, sultanlarına karşı ayaklanıp komşu ülkenin padişahı olan Dahhâk'tan yardım istedi. Dahhâk sevinmişti. Hemen ordusunu topladı ve Cemşit'in saltanatını başına yıkıp ona ait olan ne varsa aldı. Eh, bundan böyle oranın halkı da beyinleriyle yılanları besleyecekti.

Dahhâk'ın sahip olmaktan en çok mutlu olduğu şey Cemşit'in iki kız kardeşi idi. Onları haremine aldı ve şeytanın öğrettiği büyülerden bir kısmını öğretti. Artık onlar da kendisine benzemişti. Bundan böyle en sevdiği karıları, sırdaşları ve danışmanları onlar olmuştu. Belki de Dahhâk'ın sevgiye en yakın hissettiği zaman onlarla olduğu anlardı.

...

Bunları söyledikten sonra erbaneyi tekdüze bir şekilde çalmaya başlıyorum. Şir de tarın tellerine tekdüze bir şekilde vurmaya, notalarını bana uydurmaya başlıyor. Git gide yavaşlatıp sonunda Şir'le neredeyse aynı anda durduktan sonra, masal anlatmayan öğretmen tavrıyla konuşuyorum.

“Hikâyenin devamı da var. Mutlu sonla bittiği de muhakkak. Dahhâk'ı mağlup eden bir Feridun çıkıyor elbet, bu hayatın bir gerçeği. Ama size o bölümünü anlatmayacağım. Çünkü... buna gerek yok. Gerekli kısmı zaten anlattım.”

Sınıftaki sessizliği Şir'in tarı masaya bırakışı bozuyor. Ben de onu alıp bavula koyuyorum. Sonra da meyimi ve erbanemi... Kavalları bu kez kullanmadım.

Hiçbir şey olmamış gibi, sanki dersin on dakikası daha kalmamış gibi bavulu peşim sıra çekerek dersten çıkıyorum. Oysa bu on dakika içinde Feridun'u anlatabilir, hikâyeyi bitirirdim. Böyle planlamıştım. Neden anlatmadım?

Şir kapının dışında bana yetişip Gözleriyle bavulu istiyor. Sapı ona uzatıyorum.

“Sonraki dersimiz de sizinle hocam,” diyor.

“Hocam,” derken son heceyi uzatıyor hem soruya hem de kendisine özgü o melodik sona kavuşturuyor. Aslında bu sadece ona ait değil, Azeriler genelde bu şekilde konuşuyor. Yine de o burada böyle konuşan tek kişi.

“Evet,” diyorum.

“Öbür derste sadece kaval getireceğim.”

“Neden Feridun'u anlatmadınız?”

Cevap vermiyorum. Bavulu aşağı indirdiğinde ondan alıyorum. Öğretmenler odasına, köşeye koyuyorum. Bu kez mutfağa kitabımla birlikte gidiyorum. Cebimde de böğürtlen çayı. Bu kez bitki çayı içeceğim. Hem böğürtlen kokusu insana ferahlık veriyor. Artık bu defa kitabımı okuyabilirim herhâlde değil mi? Mutfakta kimse yok. Cebimden poşet çayı çıkarıyorum... Elma çayıymış, ka-

zayla onu almışım. Neye niyet neye kısmet. Olsun, elma çayını da çok severim. İpini koparıp kupaya atıyorum, kaynayan suyu boca ediveriyorum ve kaşıkla poşeti tersyüz ediyorum. Kupayı alıp masanın ucundaki sandalyeye, beni bekleyen kitabımın karşısına oturuyorum.

Kaldığım yerden devam ediyorum ama aklımı veremiyorum. Bir kadının yazdığı bir polisiye bu. Güçlü bir kadın karakteri var. Bir sürü hata yapsa da son derece hızlı öğrenebilen... Zaten bunun için güçlü bir karakter bu. Kitaplarımı hep aynı mat siyah kılıfa koyarım ki isimleri okunmasın. Sevmiyorum insanların hangi kitabı okuduğumu bilmesini. Evet, genelde sevmem. İstendiğinde ya da sırası geldiğinde tavsiye etmişliğim vardır ama o an okuduğum kitabı bilmelerini istemem.

Yine aynı teklifsizlikle giriyor Sakine Hanım mutfağa. Aceleyle bir şey alıp çıkacak sanki ama öyle yapmıyor. Yani hemen çıkmıyor. Belli ki hocalardan bir kısmı çay istemiş. O da çayları bardaklara dolduruyor, bir tepsiye koyuyor, bir kâseye de paketlenmiş küp şeker doldurduktan sonra, bana başıyla selam vererek çıkıyor.

Bu kadını pek sevmiyorum doğrusunu isterseniz. Bence o da benden hazzetmiyor. Yine de birbirimize bir zararımız yok. Mutlaka hakkımda bir sürü şey söylemiştir ama şimdiye kadar bir şey gelmedi kulağıma. Geldi de hep burnumun büyük olduğunu falan söylü-

yor, bunun da bir zararı yok. Hem gerçekten yanında öyle düşünebileceği şekilde davranıyorum kendime mâni olamayarak, haklı kadın. Ne yapayım, ona bir türlü içim ısınmıyor. Sebebini soruyorum kendime, aklıma gelen en makul sebep onun herkes gibi oluşu. Evet, gerçekten de herkes gibi. Yargıları, konuşuş tarzı... Sanki kendisine özgü bir tek huyu bile yok. Daha bir şey konuşmadan ne söyleyeceğini tahmin ediyorum genelde. Pek konuştuğumuzdan değil de...

Belki kendisine özgü bir şey fark edersem ısınırım kadıncağıza kim bilir? O bana şu zamandan sonra ısınır mı bilemiyorum tabii. Dediğim gibi pek de fark etmiyor gerçi.

Epey soğumuş olan çayımdan aldığım büyük bir yudumla kupayı yarılıyorum, kitabıma dönüyorum. Bir dakika sonra teneffüs zili çalıyor. Kitaba devam edemeyeceğim belli, aklıma hâlâ veremiyorum. Sonra bavalımdan tarı almayı planlıyorum. Vazgeçtim, kavalı götürmeyeceğim. Bu kez sadece tarı götürüp çocukların doğaçlama yapmalarını sağlayacağım. Yani... En azından böyle yapmalarını isteyeceğim. Bakalım nasıl şeyler çıkacak? Tutuk olmasınlar da ne çıkarsa çıksın.

Teneffüste mutfakta kalıp ağır ağır çayımı bitiriyorum. Çay bittikten sonra öğretmenler odasına gidip tarı alacağım. Teneffüsün bitmesine çok az kala, ku-

pamı yavaş yavaş yıkayıp kaldırıyorum. Ve zil çaldı. Muhtemelen öğretmenler odasıdaysa bile çıkmıştır. Öğrencilerin arasından sıyrılıp onlara bakmadan seslerini belli belirsizce duyarak odaya gidiyorum. Yine elimden geldiğince ağırdan alarak.

Öğretmenler odasında kimse yok. İkinci zil de çaldığına göre artık rahatça tarı alıp çıkabilirim.

Sınıf kapısının önünde Soner’le birlikte duran onu görmek komik değil mi? Gerçekten de kahkaha atmadan korkarak gülümsüyorum. En azından kahkaha atmıyorum. Ve o kendisine gülümsediğimi düşünüyor. Bu kez değil. Bu kez kendime gülüyorum. Belki yüzümdeki alaycı bir gülümseme olduğunu fark etmiştir.

“Hocam tekrar merhaba, Soner’i bu ders boyunca da alabilir miyim acaba?”

Bu kez boğazını temizlemeden, cümlelerini daha önce aklından geçirmişçesine yapay bir şekilde sarf ediyor, bu hiç hoşuma gitmiyor.

“Tabii.”

Alaycı gülümsememi hafifçe büyütüyorum ama dudaklarım titriyor, kendime kızsam da.

“İyi dersler. ...”

Evet, hafifçe de olsa yine boğazını temizliyor.

Bu kez gerçekten gülümsüyorum ve başımla selam vererek kapıya dönüyorum.

Kapıyı açtığımda beni hafif bir mırıltı karşılıyor. Oysa normalde mırıltı yerine uğultu olurdu. Bu masal onları etkiledi mi gerçekten? Etkileyebildi mi? Yoksa...

Yok pek sanmıyorum. Mırıltıların soru dolu tonuna bakılırsa delirip delirmediğimi düşünmeleri çok daha olası.

Ritüeli uygulayıp masama oturuyorum.

“Bu ders sizden Dahhâk ve şeytanı düşünerek doğaçlama olarak ister şiirsel ister melodik şekilde bir şeyler söylemenizi isteyeceğim.”

Şir hafifçe doğruluyor.

“Ben başlayayım mı hocam?”

Bu melodik üslubuna bayıldığımı her defasında aynı yoğunlukla hissetmek ne kadar garip değil mi? İyi bir şekilde ama.

“Tarı sen çalmak ister misin?”

“Yok hocam, siz çalın rica ederim.”

“Peki,” dedim. Tekdüze bir melodiye benzese de öyle sayılmayan, karmaşık bir melodi çalmaya başladım. Her şey olmaya yaklaşan bir tür melodi. Karşıdaki kinin sözünü bekleyen sessizlik gibi.

“Biliyordum Dahhâk’ın masalını ezelden.

Ve biliyorum mağlubiyetini.

Ama ölmeyip sadece hapsedilişini.

Biliyorum şeytanın onu çoktan terk ettiğini.

İşine devam edebilmek için.”

Suskunluk... Bu kez Şir melodiyi belirlediği için aynı melodiyi defalarca çalarak onu bekliyorum. Melodi de epey karanlık geliyor. Yani son derece uygun.

“Herkes kendisini lanetler,

Bulur aradığını.

Dahhâk’ın aradığı şeytandı,

Şeytanınki de Dahhâk.

...

Herkes kendisini lanetler.

Bulur aradığını.

Şeytanın beklediği Dahhâk,

Dahhâk’ın bulduğu da şeytandı.

...

Herkes kendisini kutsar.

Arıyordu Dahhâk umutsuzca

Onu mağlup eden birisini.

Ve ancak böyle kutsayabilirdi kendisini.

...

Herkes kendisini kutsar.

Şeytan bile,

Kutsuyordu kendisini yaparak işini.”

Şir’in bitirdiği belliydi. Hafifçe son defa melodiyi çalarak ben de bitiriyorum.

Alkışsız bir beğeniyle karşılıyoruz Şir'i. Şu çocuklara öğrettiğim en güzel şey bu. Alkışlamamak... Beğeni-yi ya da beğenmemeyi sessizlikle, samimiyetle gösterebilmek. Biraz ileri gidip öğretmenliğim boyunca en güzel yaptığım işin bu olduğunu bile söyleyebilirim. Onlara alkışın baştan savma olduğunu söyleyişim ve onu derslerimde istemediğimi bildirişim, tabiri caizse yasaklayışım başta tuhaf geliyor hepsine. Ama sonra alkış olmadığında, yani kendilerini alkışlamak zorun-da hissetmediklerinde ya da alkışı beklemediklerinde rahatladıklarını fark ediyorum.

Bu kez de Filiz kaldırıyor parmağını. İşaret parma-ğın filiz gibi. Tırnaklarına yeşil küçük çiçekler boyamış. Parmaklarına da kınayla yapraklar çizmiş. Sonbaharın kıvıllığı yapraklara, baharın yeşili çiçeklere... Çok fark-lı bir atmosfer yaratmış ellerinde. Bu kızı çok seviyo-rum! Farklı çünkü, tamamen şahsına münhasır o da. Görsel zekâsı çok iyi ama sanata bir yerinden bulaşan herkes gibi diğer dallarla da ilgileniyor. İşte bakın, do-ğaçlama dendi mi hemen denemeye istekli.

Çok seviyorum bu kızı çok!

“Ellerin de çok güzel olmuş Filiz. Sihri getirmişsin ellerinde. Büyülü bir atmosfer yaratmışsın resmen yahu kızım.”

“Size de yapayım mı hocam?”

“Olur, aynısını değil herhâlde ama.”

“Olur mu? Size özgü bir şey yapacağım tabii. Beğenirseniz dövme bile yapıyorum.”

Birlikte gülüyoruz.

“Müzik ister misin?”

“Evet hocam ama tarla değil.”

“Sadece tarı getirdim ama.”

“Şey hocam... Benim halam antikacıda çalışıyor, orada bir İrlanda çalgısı buldum da... Sizi düşündüm hemen. Ben çalamam ama siz çok güzel çalarsınız. Bugün size verecektim, bu şekilde denk geldi. Merak etmeyin, bayağı uğraşıp temizledim. Halam para bile istemedi, çok paslıydı, satılmıyordu. Şimdi pastan eser yok tabii, bakın...”

Tin whistle! Yani teneke düdüktü... Bir ara bende de vardı bu ama eve uğrayan müzisyen bir arkadaşım isteyince kıramayıp ona vermiştim. Sonra çok pişman olmuşum gerçi. Zaten ondan sonra başka hiçbir şeyimi vermedim. Özellikle müzik aletlerimi. Kitaplarımı hemen veririm, onları okuduktan sonra bir daha okuma gibi bir adetim yoktur. Biriktirmeyi de sevmediğimden veririm gider. Hatta çoğunlukla ikinci el kitapçıdan anlaşmayla alır, geri verir, yaptığımız anlaşmaya göre yerine kitap alırım.

“Aaa, tin wistle,” deyiveriyorum.

“Hem şeytana da çok güzel uyar bu. Evet neşeli bir havası var ama bir yandan da...”

“Sesini çok seviyorum biliyor musunuz hocam? Ama çok denesem de istediğim gibi çalamadım. Ama siz kesinlikle onun hakkını verirsiniz. Halamın patronu hiçbir enstrümanın tezgâhta paslanmaması gerektiğini söyledi bunu verirken.”

Eh, ne diyeyim, üç ayrı kişinin onayı ve kendi hevesimin teşvikiyle kabul ediyor, teneke düdüğü, İrlanda halkının coşkusunu elime alıyorum. Gerçekten de ışıl ışıl parlıyor, pas kokmuyor. Ama bir taraftan da aşınmış olduğunu görebiliyorum. Ağzıma alıp doğaçlama, neşeli bir melodi tutturuyorum. İçimden geldiği gibi. Sonra aklıma masal geliyor. Ve melodi kararıyor. Böylesine tatlı sesler yayan bir aletten nasıl böyle bir şey çıkabiliyor? Tekinsiz, belirsiz ve kasvetli bir melodi. Bu benden nasıl çıkıyor?

Ve aniden Filiz başlıyor. Ben şarkı söylediğini işitmedim. Zaten şarkı söylemiyor. Ses tonu melodiye uyacak şekilde kararmış, adeta yıllardır bildiği bir şiiri okuyor.

“Babasını reddedip
Soyadını değiştiren bir kadın gibi
Girmişti soyuma.
Artık bendim ailesi.

Bendim tutan dizginlerini.

Ve sonra,

Artık...

Onun erkeği olmuş,

İki aç yılan doğurtmuştum omuzlarına.

Görünürde erkekti belki

Oysa iki yılan anneydi.

Ve kadın da değildi.”

Filiz duraklıyor. Melodi sınıfta insanların kulaklarını acıtacak kadar yükseliyor. Benim kulaklarım bağışık, belki notaları yarattığımdandır. Belki Filiz’inkiler de...

Ve yeniden başlıyor. Birbirimizle görünmez bir iletişim kuruyormuşçasına, tuşemi yumuşatmamla onun başlaması aynı anda oluyor.

“Açtı yılanlarımız.

Onun arzularıyla

Ete kemiğe bürünmüş,

Benim tükenmez açlığımla

Kuşanmışlardı iki bedenli bir ordu gibi.

Ve başlamışlardı yavaş yavaş,

Başlamışlardı doldurmaya

Her gün acıkan bedenlerini,

Bir tek buyruğumla.

Padişah, padişah değildi karşımda.

Halk, halk değildi.

Bir tek ben vardım ortada.

Ve her şeyi yaratan, karşımda.”

Bu kez bitirdiğini anlıyorum. Yavaş yavaş ama yine de insanları huzursuz etmeyi bir an bile bırakmayarak ben de çalmayı bitiriyorum.

İnci kalkıyor. O da bir şey söyleyecek. Genelde pek az çıkar ortaya böyle, ne güzel. Sesi boğuktur İnci'nin. İlk konuştuğunda güzel, çok güzel olduğunu anlayamayacağınız kadar alçak. Ama biraz yükseltiltiğinde o boğukluk insanı çarpar. Harfleri çıkarmasında bir etkisi yoktur sesinin boğuk olmasının. Tam tersine, diksiyonu son derece düzgündür. Ama sesi boğuktur. Sanki kabuğunun içinden çıkamamış bir incidir de oradan seslenmektedir bize. Çıkmasına da gerek yoktur, istirdiye hâlâ işini yapmakta, İnci'sinin katmanlarına katman eklemekte, onu büyütmede, daha değerli kılmaktadır.

İnci tar çalmamı istiyor ve ağır bir tonda başlıyor şarkısına. Ben de kolayca uyum sağlıyorum ona.

“İyi bir adamdı Merdas.

İyi bir kraldı.

Severdi insanlarını,

Kollardı halkını.

İyi bir adamdı Merdas,

İyi bir kraldı.

Fakat...”

Duraksıyor. Bir ağıt gibi ağırlaşıyor şarkı. Neredeyse söylemek istemezmiş gibi...

“O kötü bir babaydı.”

Aynı ritme tekrar dönüyor.

“İyi bir adamdı Merdas.

Ama kötüydü babalığı.

En büyük talihsizliğiydi ülkesinin,

Onun tek çocuğuna cömert olması.

İyi bir insandı Merdas,

Fazla yumuşaktı yüreği.

Bir kral böyle cömert olamazdı.

Belki de...”

Yine yavaşlayıp o ağıta geri dönüyor.

“Değildi iyi bir kral.”

Tekrar eski ritme dönüyor.

“İyi bir insandı Merdas,

Cömertti, alicenaptı.

O iyi bir insandı.

İyi yönetmişti halkını,

Ferahtı toprakları.

Askerleri hazırды.

İyi bir kraldı Merdas evet.

Yine de...”

Yavaşlıyoruz.

“Değildi iyi bir baba.

Ve sırf bu sebeple...
İyi bir kral olamadı.

...

Verdi oğluna ne istediye,
Onu dizginleyemedi.
Tam aksine,
Dört nala gitsin diye,
Ona tam bin at verdi.

...

Olamadı Merdas iyi bir baba.
Onun için de...
İyi bir kral olsa da.
Değildi oğlundan sonra.
Eğitemedi oğlunu korumak için topraklarını,
Sevdiremedi halkını.
Bin atlı oğluna
Birini bile sevdiremedi.
Bildiremedi kıymetini toprağının, halkının.
Börtüsünün böceğinin
Ah!
Olamadı Merdas iyi bir baba.
Benzetemedi kendisine oğlunu
Bir tek huyunu bile olsa.

...

Evet...

İyi bir adamdı Merdas.

Heyhat.

Kötü babaydı.”

Ve bitiyor...

Kim demiş ki masal anlatıcısına anlatılmaz diye?

Bu defasında şaşkınlık dolu bir sessizlik oluyor.

Kimse çıkacak mı merak ediyorken Cafer kalkıyor.

“Bana da o flütle eşlik edebilir misiniz hocam?”

Cafer’in son derece bas bir sesi vardır. Şarkı söylemeyi sevmez ama kulağı fena değildir. Ama ses rengi kesinlikle harikadır. Ben bas seslerden epeyce hoşlanıyorum galiba.

“Tabii ki,” diyorum.

Bu arada düşünüyorum. Bizim tiz teneke düdükle bas bir ses nasıl gidecek acaba? Keşke bunları kaydedebilirsek... Ama hayır, her defasında bunu feci bir şekilde arzulasam da kendime tekrar engel oluyorum. Böyle anlar kaydedilmemeli. Çocuklara alkış kanununu öğrettiğim gibi bunu da öğrettim. Böyle anlar kaydedilmemeli... Yani sadece hafızanın yumuşak ve konforlu yatağına bırakılmalı o kadar. Hatıralar onu keyfince korur. Zaten her şey onların kucağında olmayacak mı eninde sonunda?

Haydi bakalım, nasıl bir şey olacağına şahit olabilmek için bir yerden başlamak gerekiyor ne de olsa değil mi...

Ve başlıyorum. Önce neşeli bir şeyle başlamak içimden geliyor bu defa da. Bu enstrümanın hakkını vermek gerek diye düşündüğümde değil. Neşeli bir ezgiyi karartmak çok daha etkili oluyor, onun için. Bir nota eksiltiyorsun, bir notayı daha hafif çalıyorsun, başka bir notayı sertleştiriyorsun ve... Zifiri olmasa bile güvenilmez bir melodi dolduruyor kulaklarını böyle. Yavaş yavaş ısınıyor su. Ağır ağır değişiyor ruh hâlin.

Ve başlıyor Cafer o bas sesiyle şarkısına. Benim tuhaf müziğime de son derece uygun bir melodi bu. Zaten uygun olmayan yerlerini de hemen tıraşlayıveriyorum.

“Doğmuştum arzu etmeden.

Babamdan sonra

Olabilmek için padişah.

Her şey benimdi,

İstemem yeterdi.

On bin atım vardı

Altın koşumlu.

Kölelerim vardı

Bana hizmete zorunlu.

Ben Dahhâk

İstemeye mecbur

Ve hazır

Arzularımın gerçekleşmesine.

...

Ben Dahhâk.

İstemekten başka şey arzulamayan bomboş bir kılıf.
Şeytandan başka hançeri olmayan bir kın.

Dahhâk ben,

Ölmemekle lanetlenen.”

Ve nakarat.

“Dahhâk ben,

Ölmemekle lanetlenen.”

Tam Cafer bitirdiği an, benim ezgiyi bitiren alçak notalarımın üzerine giden zilin meşeli ve yine de o rutin sesi geliyor ve azımdaki melodi kirp diye kesiliyor.

Bu arada tizle bas gerçekten güzel uyum sağlıyor. En azından bu defa bu şekilde hissettiğimi söyleyebilirim.

Derslerim bugünlük sona eriyor. Eşyalarımı toparlayıp çıkıyorum.

Evim okula normal hızımla yürüdüğümde yarım saat kadar uzak ama bavulu aldığımda yürümeyi tercih etmiyorum. O zaman da minibüse biniyorum, altı yedi dakikalık bir yürüyüşten sonra da evime varabiliyorum. Bu kez de öyle yapacağım.

Bahçeden çıkıp bir yandan da çantamdan cüzdanımı arıyorken arkamdan sesini duyuyorum.

“İyi akşamlar.”

Yüreğim hopluyor ama korkudan değil. Yani kanıma pompalanan bu ani duygu serumunun içinde kor-

ku da var ama ağırlık olarak mutluluk var. Onunla karşılaşmayı bekleyen bir tarafım varmış demek.

Başımı ona çevirip; “İyi akşamlar,” diyorum.

“Ben de çıkıyorum, bavulunuzu taşıyabilir miyim?”

Aslında taşımayacak, sürükleyecek. Kaldırımlarda taşıyacak sadece.

“Karşıdan minibüse bineceğim.”

“Tamam, ben de karşıya geçeceğim zaten,” deyip bavulu elimden alıyor ve karşıya geçiyoruz. İki şeritli bir yol. Işık kırmızıya döndükten birkaç saniye sonra karşıya varmış oluyoruz. Karşıdayız ama bavulu bana vermek için bir şey yapmıyor. Minibüs beklediğim yerde bir an duruyorum, yüzüne bakıyorum ve evime doğru yürümeye devam ediyorum. Neden böyle bir şey yaptım? Yarım saat yürümeye istekli olabileceğine nasıl ona sormadan karar verebildim? Yani evet, bir risk almış oldum. Bavulu bana vermek istemiyormuş gibiydi yüz ifadesinden anlayabildiğim kadarıyla. Ve bunu bana söyleyemeyecek kadar çekindiği belliydi. Biraz daha birlikte kalmak istediğini hissettim işte. Belki ben de öyle istediğimden kendi niyetimi ona yansıttım, bilmiyorum. Bundan emin olmam nasıl mümkün olabilir? Gerek yok ki. Yine de evime doğru yürüyerek bir risk aldığımın farkındayım. O kadar büyük bir risk değil gerçi. En fazla başka bir yoldan gireceğini söyler

ve bavulu bana verir. Ben de oradan ya minibüse ya da taksiye biner evime giderim. Yahut da eve kadar yürüyüveririm. Bavulu sürüklemekten bir seferlik bir şey olmaz değil mi ya. İçimden bunları geçirmeye devam ederken konuşmadan yürümeye devam ediyoruz. Madem bu riski alıyoruz, en azından bir şeyler konuşsak. Gerek var mı? Eh... Hem var hem de yok diyebilirim. Konuşmak bir şeyler paylaşmak anlamına gelir. Ama sessizlik de öyle. Görünürde bir şey paylaşmış olmasak da sessizliğin birbirimize alışmamıza yardımcı olur. Bizim alışmaya ihtiyacımız var her şeyden önce. Onun için sessiz kalmak da kötü bir fikir sayılmayabilir. Evet, uzun zamandır birbirimizin farkındaydık ama diyalog kurmayı tercih etmedik. Şimdi de diyalog kurma ihtimalinin olduğunu ve aslında bunu istediğimizi kabul ettikten sonra işler değişiyor. Tabii ki her zaman konuşabilirdik, biliyorum. Ama bir şey, ikimizin ortak aldığı bir tür... karar bunu engelliyordu. Her nedense... Birbirimizi daha iyi gözlemlemek mi istiyorduk? O tanışma anına ulaşma beklentisini büyütme mi? Ya da karşımızdakinin içimizde bir şeyleri başlatmaya değip değmediğine emin olmak mı? Eğer cevap buysa çok geç kaldık. Neredeyse öğretmenler odasına girdiğim ilk an başlamıştı her şey. Acaba o ne zaman... Evet, biliyordum. Onun hakkımda farklı bir şeyler hissettiği-

ni fark edebiliyordum. Hiçbir şeyin farkında olmayan genç bir kız değildim. Ya da her şeyi bilip de kurnazca bilmezden gelen, oyun oynamayı belki aşkın kendisinden daha çok seven fazlasıyla tecrübeli bir âşık.

Buna rağmen buna ancak bugün emin olabilmişim. Belki o da öyle... Tamamen bir tesadüf sayesinde olsa da bugün aramızda olan anlayışa müteşekkirdim.

Yine boğazını temizliyor. Ama bu kez dikkatimi üzerine çekmek için yaptığı belli.

“Sizin... bir Youtube kanalınız var mı? Şarkı söylediğiniz videoların olduğu...”

Gülüyorum, mutlu oluyorum çünkü. O şarkıyı dinlemiş ve beğenmiş belli ki. Fazlasını istiyor.

“Ne yazık ki yok ama bazen öğrencilerim video çekmek için izin alıp sosyal medyaya koyuyor. Birkaç tane olduğunu biliyorum, göstermişlerdi de...”

“Peki derste söylediğiniz Azerice şarkı da var mı?”

“Hatırlamıyorum, olması lâzım. O sınıf her derste söylememi ister. Muhtemelen biri yayınlamıştır. Gerçi derslerimde kayıt yapmaya çoğunlukla izin vermem ama...”

“Çok güzeldi de...”

“Çok teşekkür ederim hocam, o sizin güzelliğiniz.”

Sıradan bir cümleydi sarf ettiğim. Sanki onun beğenisini yabana atmışım gibi oldu. Bunu düşününce su-

suyorum. Bu kadar rastgele olmamalıydı, keşke farklı bir şey söyleseydim. Beğenisini ziyadesiyle önemseydiğime dair onu temin edebilseydim.

“Bakayım, eğer yoksa sizin için hususi olarak kaydedirim,” derken buluyorum kendimi. Azıcık utansam da iyi oldu bunu söylediğim.

Adeta yüzü aydınlanıyor.

“Telefondan gönderir misiniz gerçekten?”

“Tabii ki, numaranızı verirseniz neden göndermeyeyim?”

“Olsa da kaydedin siz... Hem... kaliteli bir kayıt değildir oradaki. Sınıf yankı yapıyor ya... Zahmet olmazsa tabii.”

Gülüyorum.

“Eh, kendi kayıtlarımı yapmak pek adetim değildir ama...”

“Yanımda söyleseniz de olur ama... O şarkıyı devamlı dinlemek istiyorum. Tekrar modunda... Size devamlı söyletemeyeceğime göre... bir kayıt olsa iyi olur tabii.”

“O kadar mı beğendiniz yani?”

Sesimdeki inanamamazlık kendime dair güvensizlikten çok duygularını bu kadar net şekilde göstermesine duyduğum şaşkınlıktan. O ketum adam nasıl bu kadar hevesli olabildi bir anda? Okul dışında olduğun-

dan mı geldi bu cesaret ona? Öyleyse, neden okulda bu kadar cesur değil? Tipik erkek korkaklığı mı? Hani şu... tanıdıkların yanında hiçbir şey yapamayıp hedefi tek başınayken bulduğunda cesaretlerini toplayabilen, çoğunlukla kişilik değiştiren tiplerden olabilir mi? Umarım değildir.

“Evet, gerçekten de çok beğendim. Sınıfta söylemek öylesine bir beğeniymiş gibi duyulurdu. Ama inanın, ben gerçekten çok, defalarca dinlemeye ihtiyaç duyacak kadar çok beğendim. ... Eh, böyle söyleyince biraz abartılı duyuluyor ama...”

Susuyor. Sesinde bir çaresizlik, yanlış anlaşılmaktan korkma hâli var.

“Sizin için kaydedeceğim hocam,” diyorum.

“Siz de bana çizdiğiniz resimleri gösterirsiniz herhâlde değil mi?”

“Tabii, daha önce sorsaydınız o zaman da gösterirdim hocam.”

“Kimseye göstermemiştiniz.”

“Doğrudur...”

“Odada sorsaydım orada da gösterir miydiniz?”

“Odada sorun,” diyor basitçe.

Bunu söylerken gülümsüyor. Peki orada sorsam ve bana gösterse, diğerlerinin ne düşüneceği hakkında ne hissedirim? Umursar mıyım?”

“Neden kimseye göstermiyorsunuz?”

“Çekingenlik işte. Bir de resimlerimi pek masaya yatırmak istemiyorum da... Ama size gösteririm. Diğerlerinin yanında da gösteririm. Benim için yer ve zaman fark etmez.”

“Peki diğerlerinin düşünceleri?”

“O da artık fark etmiyor.”

“Daha önce?”

“Evet, biraz... Utanıyordum galiba. Ama basketbol oynarken, ne bileyim satranç oynayıp yenilirken izlediklerinde utanmıyorsam resimlerimden de utanmamalıyım diye düşündüm. Hem sizi gördüm. Çalışıyorsunuz, söylüyorsunuz, masal anlatıyorsunuz. Bunları yaparken utanmıyorsunuz, ruhunuzu onlara göstermekten...”

“Öyle,” diyorum.

“Hatta bunun için yaşadığımı bile söyleyebilirim.”

“Evet, gerçekten de bunu her hâlinizle belli ediyorsunuz hocam,” diyor.

Sesinde saygıyı işitebiliyorum. Yürek hoplatan bir mutluluk bedenimde dolaşüyor ve pompalanan kanımın gittiği her yere kendisinden bırakıyor. “İyi ki kalbim atıyor,” diye geçiriyorum içimden.

“Ve öğrencilerinize de bunu öğretiyorsunuz. Bunun için çok şanslılar, umarım bunun değerini bilirler.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. O kadar samimi görünüyor ki, tamamen içindikileri söylediği öyle belli ki! Hiçbir strateji uygulamadığını düşünüp rahatlıyorum. Şimdilik... zihninde bir strateji planlamadığını hissedebiliyorum. Şimdilik... Ölen kocama benzeyen bir hareketine rastlamamak rahatlatıyor. Onun aksine davranan biri de değil. Bir şeyin tam zıddı onu içinde barındırır çünkü. Tamamen kendisine has bir insan işte. Eski kocama hiç benzememesini istemek saçma olurdu. Onda da hoşuma giden şeyler vardı ne de olsa. Ama bunları şimdilik düşünmek istemiyorum. Onu yaşama, onunla yürüme fırsatını bulmuşken neden her zaman düşünebileceğim şeyleri aklımdan geçirmekle odağımı değiştireyim?

Konuşmaya ara verip yürüyoruz. Ona bakmasam da yarım adım arkamdaki varlığını hissediyorum. Biraz solumda, bavulu çekiyor. Tekerlekleri üzerinde bozuk yola rağmen ona uymaya çalışan bavulun sesi kulağıma huzur veriyor. Yine de bazen nefes alışlarını işitebiliyorum. Farkındayım, başım ona doğru yatmış, her hareketine kulak kabartıyorum. Bavul tekerlekleri üzerinde tökezleyip yana yatıyor. Yol fena çökmüş. Hemen onu düzeltip devam ediyor. Eve kadar yürüyecek miyiz? Varlığından rahatsız olmasam da bana birazcık fazla geliyor. Kaçmak, içime çekilip olanların yoğunluğu-

nu seyreltmek istiyorum. Bugün gerçekten yoğun bir gün oldu. Neredeyse yıllarca hiçbir şey olmazken her şey olduğu gibi bugüne yığıldı. Sindirmek çok zor. Sanki bunu anlamış gibi susuyor. Belki de o da aynı şeyi hissediyor. Evin önüne gelene kadar susuyoruz. İçecek bir şeyler ikram etmeyi teklif etsem tuhaf mı olur? Ama bunu pek istediğimi söyleyemem. İstemediğimi de... Aslında istiyorum ama tercih etmiyorum. Evet, bu daha doğru. Onu evime davet etmek harika olurdu ama ben bunu tercih etmiyorum. Bir strateji icabı değil, her şeyin bu kadar çabuk, bir anda olma fikri hoşuma gitmiyor. Belki başka zaman. İkimiz de bundan emin olduğumuz bir gün belki. Apartman kapısının önüne geliyoruz.

“İşte benim evim,” diyorum. Gülümsüyor, sonra bavulu bana uzatıyor. Avcuyla ısıttığı yerden sapı kavırıyorum, sıcacık. Sonra bir daha, çekingence gülümsüyor, küçücük... O küçük gülümseme, o büyücek yüzde çok güzel duruyor. Ve bir şey söylemeden, ağır ağır uzaklaşıyor. Ben de ona gülümsüyorum, gözlerimiz o uzaklaşırken bile ayrılmıyor. Sonra birbirimize nazikçe arkamızı dönüyoruz ama sanki hâlâ gözlerimizin bağı kopmamış gibi hissediyorum. Garip ama öyle işte.

Ve... Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açıyor, bir elimle arkamdan kapanacak ağır kapıyı yavaşlattık-

tan sonra bavulu arkamdan sürükleyerek ikinci daire olan evimin sade kapısını açan anahtarı hazırlarken birkaç adım yürüyorum. Kapıyı açıp bavulu kapının yanındaki paspasın üzerine koymak için kaldırırken ilk dairenin kapısı açılıyor. İrkiliyorum. Bu adamı gerçekten hiç sevmiyorum. Önceleri epey rahatsız olmuştum. Sevmemekten değil de sevmediğim otun burnumun dibinde bitmesinden... birisini sevmediysem kendime saygı duymayı çoktan öğrendim. Çünkü mutlaka geçerli bir sebebi olduğu anlaşılıyor. Bu adamdan hazzetmemem için geçerli bir sebep görünmüyor ama yanında tüylerimin diken diken olmasını bir türlü engelleyemiyorum. O da sevilmediğini anlayıp sevmeye uğraşan bir dalkavuk gibi ayaklarımın dibinde geziyor işte. Benden ne istediğini bir türlü anlamış değilim. Adamın adını bile sevemiyorum. Nevzat. Yeni doğan kişi demek işte. Ama bunu sevmeyişimin sebebi adamın kişiliği değil. Dolayısıyla bu durum için kızdığım o değil, ona bu ismi koyanlar. Gerçi beni ne ilgilendirir ki, saçmalıyorum işte.

Nevzat Bey kırk altı yaşındaymış, sormasam da birkaç kez söyledi sağ olsun. Benden ne istiyor, bir türlü anlayamıyorum. Anlamak istemiyorum. Kesin onu camdan görmüştür ve bir punduna getirip kim olduğunu sormak için açmıştır kapıyı, biliyorum. Bavulu

bir hamlede kaldırıp alel acele iyi akşamlar diliyor, kapımı da kapatıyorum. Çok şükür bu defa kurtuldum.

Enstrümanlarımı yerleştirip kıyafetlerimi değiştiriyorum. Eşofman giymesem de yumuşacık kazağımla polar pantolonumu giyiyorum. Şimdi... Önce yemek mi yapsam yoksa? Evet evet, evde yemek kalmadığından yemek yapsam iyi olur. Ya da bu seferlik sipariş mi versem? Kafam çok meşgul, bilemiyorum ki. Yemek yapmak biraz zihnimi yatıştırabilir ama ne bileyim, bugün diğer günlerden farklı bir gün ve ben bunun devam etmesini istiyorum. Ya farklı bir şey yapmalı ya da yemediğim bir yemeği sipariş etmeliyim. Menülere bakıyorum ve karabiber taneleri ve krema soslu bifteği seçiyorum. Bir porsiyon da patates kızartması istiyorum. Onu beklerken de çayımı demliyorum. Haftada bir ya da iki kere akşamları çay demlerim. Sabah da zaten kahvaltı yapmadan gidiyorum. Ama severim çayı. Eskiden daha çok severdim. Bugün mutlaka içmeliyim.

Bir de tatlı isteseydim keşke, aklıma gelmedi. Kendim yapayım en iyisi. Kakaolu puding iyi fikir. İçine de bitter çikolata rendelesen harika olur. Hem bir şeyi devamlı karıştırmak zihin açar. Pudinge bir cimcik nişasta, azıcık hakiki salep ve çubuk tarçın da koyuyorum ve başlıyorum karıştırmaya. Yemekten önce mi kaydetseydim acaba? Şu şarkıyı yani, onun istediği...

Yoksa bugün kaydetmesem mi? Yok, erken uyanıp kaydetmeli. Sabahın umutlu ruh hâliyle, güne umutla başlamalı. Bugünün kafa karışıklığını şarkıya bulaştırmaya gerek yok. Puding epey koyulaşmışken kapı çalıyor. Ocağı kapatıp kapıyı açıyorum.

Siparişi getiren epey genç. Kapıyı açar açmaz bana gülümsüyor.

“Merhabalar hocam, Nasılsınız? Ben Osman’ın ağabeyiyim, Ebubekir. Kendisi hakkında konuşmuştuk veli toplantısında.”

Ona bir daha bakınca anımsıyorum. Çok mükemmeliyetçi ve çalışkan bir genç izlenimi vermişti zaten. Yanlış hatırlamıyorsam üniversite okuyordu. Demek iş yapıyormuş.

“Sağ olasın Ebubekir, sen nasılsın? Tabii tabii hatırlıyorum seni. Osman’ın konservatuvar okumasını istemiyordun değil mi?”

“Yani hocam, biliyorsunuz, pek karın doyuran bir şey değil müzisyenlik. Biz de öyle şey bir aile değiliz. Görüyorsunuz zaten hâlimi. Yani yanlış anlamayınız lütfen beni.”

“Yok yahu, niye yanlış anlayayım be yavrum?”

Beni şöyle bir süzüyor. Ona “yavrum” demem tuhaf gelmiş olsa gerek. Sonra gülümsüyor.

“Zaten bizim Osman vazgeçti çok şükür. Artık aşçı olmaya takmış kafayı. Dedim; ‘O zaman gideydin bir meslek lisesine. Anadolu Lisesi’nde ne işin var?’ Haksız mıyım hocam?”

“Doğru söylüyorsun. O ne dedi peki?”

Ne yalan söyleyeyim, pek ilgilenmiyorum Osman’ın seçeceği meslekle. Zaten bence aşçı maşçı olmak istemiyor o. Sadece ne istediğini bilmiyor şimdilik. Ama onun yerinde ben olsam...

Aman! Bana ne ki?

“Kursa gidecekmiş. Ama kim bulacak parasını? Dedim ki ben de; ‘Oğlum, o zaman git bir aşçının yanında çırak falan ol. Hem çalışır eve para getirirsin hem de meslek öğrenirsin.’ Yanlış mıyım?”

“O ne dedi?”

“Vallahi aklımın ucundan bile geçmezdi ama kabul etti hocam. Şimdi bir tanıdıktan haber bekliyorum, yerleştireceğim inşallah yanına, o da meslek öğrenecek. Allah’ın izniyle tabii.”

“Okulu bırakıyor mu?”

“Yok yok, aman diyeyim hocam! Okul bırakılır mı hiç! Okul çıkışlarında ve hafta sonları çalışacak.”

“Hah tamam, o iyi işte.”

“Ah hocam kusura bakma, senin de yemeğini soğuttuk böyle konuşurken. Güzeldir buranın yemekleri, afiyet olsun.”

“Sağ olasın Ebubekir, selam söyle Osman’a.”

“Ve aleyküm selam Hoca Hanım, saygılar...”

Kredi kartımla yemeği ödedikten sonra kapıya astığım kâğıt torbayı alıp kapıyı kapatıyorum. Çok şükür Nevzat yılışığı bu konuşmayı duyup kapısını açmadı. Kendi evimde böyle bir telâşa düşmek bana o kadar ağır geliyor ki. Neden insanlar karşılarındakinin arzularına gerektiği kadar kafa yormazlar? Ya da ne bileyim, kendi arzuların başkalarınıninkine bağlıysa ve o istemiyorsa ısrar etmek ondan çok seni etkilemez mi? Eğer öyleyse olmayacak bir işin peşinden koşup neden hem kendini hem de onu taciz etmeye devam ediyorsun ki! Keşke bunu onunla konuşabilsem. Şöyle insan insana, karşılıklı. Desem ki; “Beni rahat bırak. Rahat bırak ki hakkında en azından kötü düşünmeyeyim. Rahat bırak ki sana fuzuli bir tiksinti beslemeyeyim. En önemlisi... Rahat bırak ki benden daha iyisini, sana karşılık vererek varlığına iyi gelen birisini bulabilesin. Beni rahat bırakacaksan kendin için yap bunu.”

Şimdilik bunları boş verip pudingi kâselere koyuyor, sıcacıkken üzerlerine biraz sakladığım çikolata rendesi serpiyorum. Sonra tencereyi aç karınla sıyrıyor, bir kat daha acıkıyorum. Ben bunları yaparken yemeğim soğuyor. Olsun, benim için pek fark etmiyor. Yine de hızla yemeğimin olduğu haşırdayan kâğıt torbaya yumulu-

yorum. İçindekileri çıkartıyor, torbayı katlıyorum. Bunları yaparken ona ilişkin her Şeyi, anımsamanın ufuk çizgisinde tutuyorum. Bu çizginin ufuk çizgisinden tek farkı burada karanlık olan Şey unutmakken gorebildiğimiz kısım hatırladığımız Şeyler. İŞte ben de onu goremezken, yani hatırlayamazken daha iyi hatırlayacağımı bildiğimden o çizgide tutarak seviyorum. Uzaktan...

Aslında yle değil, hatıraların yanılığları olmadan ve yargılamadan sevmenin bildiğim tek yolu bu. Ve dikkatimi dağıtmadan anı rahatça yaşamak için... Eğer yle yapmazsam onu düşünmekten başka hiçbir Şey yapmayacağım çünkü. Yemeğim soğuyacak, pudingin tenceredeki sihirli kalıntıları kuruyacak, çayım acılaşacak... Ve bunlar olurken sadece zihnimin çarpıttığı bir hatıra gormüş olacağım. Eğer kendisiyle karşı karşıya olsaydım onun için bunları ve daha fazlasını feda edebilirdim. Oysa ben Nevzat Bey ya da ölen kocam gibi değilim. Çok Şükür ki öyle değilim. Anın büyüsüne inanmasaydım kuru hatıralar ya da beklentilerle yetinir, fazlasını istemezdim. Çünkü gerçeğin kendisinden korkardım.

Gerçek senin umutlarını ya da hayal kırıklıklarını önemsemez. O sadece orada durur ve fark etmemizi bekler, hatta beklemez bile. Durması gerektiğinde durur, hareket etmesi gerektiğinde hareketlenir ve ge-

riye dönüp fark edilip edilmediğine dahi bakmaz. O öyle işlemez.

Benim yoldaşım olduğundan düşkün değilim gerçeğe. Onun yüzünden binlerce defa hayal kırıklığına uğradığım vakidir. Ama o öyledir ve öyle olmaya devam edecektir. Her an farklı şey bulacağımı bilerek baktığım, dokunduğum, işittiğim tek şey gerçektir; hatıralar değil.

Bunları düşünürken bifteğimi yemeye başladım. Oh, o kadar da soğumamış. Ebubekir haklı. Krema harika, karabiber tanecikleri taze, bifteğin et-yağ oranı neredeyse kusursuz. Mermer gibi maşallah...

Çok az bir kısmını kenara ayırıp patates kızartmalarını etin sosuna bandıra bandıra yiyip bitiriyor, finali ayırdığım biftek parçasıyla yapıyorum. Çayımın kokusu evin öbür ucuna kadar geliyor. Çoktan demlendi. Ama biraz bekleyeceğim. Beklerken pudingi kontrol ediyorum henüz soğumadı ama sıcak sıcak yiyeceğimi bildiğim için diğerlerinden daha küçük bir kâseyi ayırmıştım, onu alıp biraz Hindistan cevizi tozu serpererek yemeye başlıyorum. Ben sonradan serperim bazen. Her zaman canım istemez çünkü. Mesela bazen Antep fıstığı tozu, bazen yer fıstığı tozu serpmek isterim.

Pudingimi yiyorum, çayımı içiyorum ve yavaş yavaş uyukluyorum. Fonda ise rastgele müzik dinleyebileceğim bir uygulamada çalan, her an her tarza göre deği-

şebilen müzikler var. Ama yok, dişlerimi fırçalayıp yatağıma yatma kuralımı özellikle bugün bozmayacağım. Bugün kendime kızmak için sebep veremeyecek kadar mutluyum çünkü. Hemen ayaklanıyorum ve kuralımı uyguluyor, gayet mesut, yatağıma gömülüyorum. Uykum da bozulmuyor hem. Deliksiz bir şekilde uyuyup sabah beşte kalkıyorum.

Bir arkadaşımın hediye ettiği epey kaliteli ses kaydeden bir kondenser mikrofonu ses kartına takıyor, kayda başlıyorum.

Önce “Küçelere Su sepmişem”i kaydettikten sonra hızımı alamayıp hep sevdiğim ve hissettiklerimle olabilecek en uyumlu şarkıyı, “Fikrimin İnce Gülü”nü söylüyorum. Onu söylerken rebap çalarak eşlik ediyorum. Kemanı iyi çalamam ama rebap başka. Hiç fena değildir rebapta.

Küçük bir stüdyo kabini yaptırdığımdan komşular rahatsız olur mu diye endişe etmiyorum. Olsa da bir günden bir şey olmaz.

Bu iki kaydı düzenlemeden Soundcloud hesabıma yükleyip linkini telefonuna “Günaydın,” yazarak gönderdiğimde telefonun saatini görüyorum. Yedi buçuk olmuş bile. Hazırlanmam gerek. Acaba bu sabah kahvaltı etsem mi? Dolaba bakıyorum, yoğurt var. Çam kozalağından mayalamıştım. İlk defa denedim, taş gibi

oldu vallahi. Onu yesem iyidir. Bir dilim de tereyağı ve ahududulu reçelli ekmek... Karnım doydu çok şükür. Bugün sadece en yeni oyuncağımı, Filiz'in hediyesi olan teneke düdüğümü koyuyorum çantama. Pudinglerime bakıp iç geçirerek evimden çıkıyorum. Kulaklarım da yine aynı uygulamadan dinlediğim rastgele müzikler var.

Akşam puding ziyafeti var. Bir de güzel yemek yaparsam tadından yenmez.

Uzun zamandır bu kadar çok şey yapmamıştım bu evde. Haftada bir yemek ve temizlik yapar, biraz kitap okur, bazen bir şeyler izler, uyumadan önce de müzik dinlerdim. Ama bu defa hafta sonu üşenip yemek yapmadığım için mecbur olduğumdan değil de gerçekten istediğim için yapacağım. Bu sabah erkenden kalkmamın sebebi de aynı. O mikrofonu daha önce sadece birkaç kere kullanmıştım. Birkaç bestemi kaydetmek için. Sonra onlarla hiçbir şey yapmamıştım gerçi. Acaba onları da bir yerde yayınlasam mı? Kayıt düzenlemeyi, mixing masteringi falan öğrenmişim. Epey profesyonel bir eğitim almıştım. Kayıt yaparken videomu kaydedersen Youtube kanalında yayınlayıveririm. Ne kaybederim ki? Amacım fazla dinlenmek değil zaten, bir şeyler yapmış olmak. Öğretmenliği iyi yaptığım doğru. Mütevazı olmaya gerek yok. Yaptığım beste-

rimi neden başkalarıyla paylaşmayayım ki? Bir insan sadece bir şeyde iyi olacak diye bir kural yok ne de olsa.

Bunları düşünürken yolu yarılıdım bile. Okulda kahve içecek vaktim olacak gibi görünüyor. Belki karşılaşırız da resimlerine bakarım.

Yürürken telefonuma bakıyorum;

“Günaydın... Kayıtlar için çok teşekkür ederim,” yazmış.

İçimde tuhaf bir burulma var. Yazı böyle bir şey işte. Bana hiç yeterli gelmiyor. Tamam, kitap okumadan yapmam ama o başka. Yazı yazarak kendilerini anlatabilenler gibi asla olamam herhâlde. Benim kendimi ifade edebilmek için sese ihtiyacım var. Şu an düşünürken bile iç sesimin tonunu duyabiliyorum. Şiir yazarken hep önce söyledim sonra yazdım. Oyun yazarken de öyle. Diyaloglarda sesimi tarzımı, ritmimi değiştirerek konuşmak, sonra söylediklerimi yazmak... Gayet eğlenceliydi. Mesaj yazarken denemedim ama aynısını yapabilirim gibi geliyor. Ona sesli mesaj gönderebilirim bundan sonra. Onun da öyle yapmasını rica edebilirim. Eğer bu şekilde iletişim kurmaya devam edersek tabii. O bile kesin değil ki. Belli ki artık birbirimizle konuşacağız ama hep arzu ettiğim şekilde mi? Bundan emin olmamak beni hem tuhaf şekilde tedirgin ediyor hem de heyecanlandırıyor.

Okula giriyorum. Elimde kitap olmayınca herkes selam veriyor. Kulaklıklarım görünmüyor. Kablosuz kullanacak kadar gelişmedi kulaklıklar bence. Kulaklık ve hoparlör konusunda elimin bol olduğunu itiraf edeyim. Ona rağmen en pahalı kablolu kulaklıktan duyabileceğim sese ulaşan bildiğim bir kablosuz kulaklık olsa da almazdım herhâlde. Hem çok pahalı olacağından hem de kulaklık kablolarıyla uğraşmayı çok sevdiğimden. Bir çiçekle ilgilenir gibi özen gösteririm onlara. Sadece pahalı olduklarından değil, kulağıma her zaman en iyi sesi iletebilmeleri için...

Müziği kısıp bana selam verenlerle selamlaşarak öğretmenler odasına gidiyorum. Girdikten sonra saate bakıyorum. İyi... Kahve kavanozumu alıp mutfağa gidip kahvemi içecek kadar vaktim var. Kulaklıklar kulağımda, dolaptan kavanozu alırken onu duyuyorum. Çalmakta olan tuhaf müziği kapatmak geliyor içimden çünkü odada onun sesi var. Selam veren birisine karşılık veriyor. Bu arada bugün dinlediklerimin arasından açık ara en kötü parça çalıyor tam bu anda. Bir etnik müziğe bile rastlayabilmişim bugün oysa. Ki bu benim için maden gibi bir şey. Galiba Afrika müziği. Evet, etnik müzikler fazlasıyla basit olabilir ama olmayabilir de. Çoğu zaman basit görünür ama... Bunu nasıl açıklayayım ki, bazen bambaşka bir şey bulurum aralarında. Bir

tür ruh! İnsana ilham verir! Hem de başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar. Sonra ona yapışır ve defalarca dinlerim. Sadece etnik müzik değil ama şu ana kadar birkaç parçamı onların arasında bulduğumdan fazlasıyla duyarlıyım bir daha bulabilme ihtimaline. Neyse, hemen müziği atlatıp devam ediyor, kavanozu dolaptan alıyorum. Arkamı döndüğümde onu görüyorum. Onun da kulaklıkları kulağında, belki benim kayıtlarımı dinliyor. Gülümsüyorum, o da karşılık veriyor.

Yanından geçerken;

“Günaydın hocam,” diyor usulca.

“İkinci kaydı dinliyordum. Bu çaldığınız enstrüman nedir? Neden hep onu çalmıyorsunuz? Tarın da sesi çok güzel ama... Bu bambaşka hocam, bambaşka!”

Sesi usulcacık çıksa da yazıya geçtiği takdirde konacak ünlemleri işitebiliyorum, mutlu oluyorum. Yazılı iletişime de alışabilirim demek ki. Beğenilmenin getirdiği tatmin sanatla uğraşan için özlenen, arzulanan bir şeydir ya, bu arzumun karşılandığını hissedip daha o an, fazlasını arzuluyorum.

Enstrümanın adını sorsa da merak ettiği belki de en son şey bu, biliyorum ama onu yanıtlıyorum.

“Rebap bu, çok eski yaylı bir enstrüman. Klasik Türk Müziği’nde kullanılıyor çoğunlukla. Ama ben başka tarzlar çalmayı da seviyorum rebapla.”

“Bütünleşmişsiniz siz,” diyor. Sesi her nedense daha da alçalıyor.

“Öyle,” diyorum ama tam olarak okuyamadığım, şu karmaşık duygusunu merak ediyorum. Sesini alçaltan neydi? Zihnimde tekrar tekrar oynatsam da bulamıyorum.

Aklıma erhu geliyor. Onunla da bir şeyler çalmalıyım ona. Belki bestemi. Onu sadece erhuyla çalarım. Başka bir enstrümanla hiç denemedim. Yazdığımda hep erhu vardı kafamda. Evet, onu göndereyim, kayıt nasılsa hazır. Sevdiği şarkıları sevgilisi için bir kasete kaydeden eski zaman ergeni gibiyim. Tabii ben daha fazlasını yapıyor, o şarkıları kendim çalıp söylüyorum. Hatta bazılarını kendim yazıp kendim besteliyorum.

Daha bunları kurarken silkiniyor, ana geri dönüyorum. Tuhaf... Onunlayken nasıl yaparım bunu! Her anı yaşamak varken!

“İlki beklediğiniz gibi olmuş mu peki? Sınıfta dinlediğiniz kadar beğenmişsinizdir umarım.”

Beğenilmelere doymadığımdan mı; yoksa merakımdan mı? Geçici bir beğeni olabilir pekâlâ. Ama o bunu söyler mi? Söylemese de ben şimdi anlarım konuşmasından.

“Çok çok daha iyi olmuş. Sanki daha ... hissederek söylemişsiniz. Dün dinlediğimde hissettiğim şaşkınlık

başkaydı tabii ama dedim ya, ben defalarca dinlerim bunu. İkincide rebapla sesiniz öyle güzel uymuş ki... Sizin sesiniz alto değil mi hocam? Pek anlamam ama..."

"Evet alto."

"Onu da defalarca dinlerim. Daha ne varsa siz gönderin ben dinlerim. Sakıncası yoksa tabii."

"Tabii," diyorum, gülümsüyorum. Sonra saate bakıyorum. Kahve içmek için çok az zamanım kaldı. Sınıfa geç kalmak istemem. Kavanozu gösterip;

"Görüşmek üzere hocam," deyip hızlı adımlarla mutfağa gidiyorum. Bu defa şansa elektronik müzikle çevrelenmiş Amerika yerlisi müziği geliyor kulağıma. Elektronik renkleri neden bu kadar çok kullanıyorlar anlayamıyorum. Elektronik müziğe itirazım yok, bazıları gerçekten harika oluyor. Ama... Ne bileyim, Amerika yerlisi müziklerine uygun düşmüyor, gerçekçi duyulmuyor gibi geliyor. Yine de flütleri harika. Bende de var bir tane. En sevdiğim üflemelilerden, insan onu çalınca büyük bir şeye bağlanıp onun adına çaldığını hissediyor. Pan flüt benzeri çalgılarından da elimde mevcut. Kahveyi yapıyorum. İçerken müzik dinlesem de aklım orada değil. Zihnimi karıştırdığını fark edince müziği kapatıp kulaklıklarımı şefkatle kablo tutacaklarına geçirip özel kılıfına koyuyor, kahvemi yudumlamaya devam ediyorum. Beni rahatlatıyor.

“Acaba bir kahve tiryakisi miyim?” diye belki de on bininci kez sormaktan kendimi alamıyorum. Sonra her zamanki gibi sorumu cevaplıyorum.

“Yok yok, günde ortalama bir kupa içince tiryaki sayılmam.”

Ve almak üzere olduğum yudumu büyütüp yutkunduktan sonra derin bir iç çekip sırtımı sandalyemin arkasına yaslıyorum. Çok rahat olmasa da damarlarıma akan kafeinle birleştiğinde bana yetiyor.

Ders zili çalıyor. Kahvem neredeyse bitti. Zil çaldıktan yaklaşık bir dakika sonra Sakine Hanım içeriye giriyor. Bulaşıkları yıkamaya başlıyor, makinemiz yok. Aslında olsa ne kadar iyi olurdu. Kadıncağıza biraz daha az iş çıkardı ne güzel. Yüzüne bakıp gülümsüyorum. Çok sevdiğim biri olmasa da bir tebessüm ve selam herkesin hakkı ve ihtiyacı değil midir?

“Kolay gelsin Sakine Hanım.”

“Sağ olun hocam, afiyet olsun.”

Biraz duraksadıktan sonra karşılık vermem gerektiğini hatırlıyorum. Bir selam sözcüğü bile ne kadar da karmaşık bir ritüel başlatıyor. Öyle ya, düşününce tuhaf geliyor.

“Sağ olun.”

Bir an durduktan sonra kupama bakıyorum. Son büyük yudumumu almak için kafama diktikten sonra

tezgâha götürüyorum. Yaklaşırken Sakine Hanım yüzüme bakıp;

“Oraya koyun siz ben yıkarım hocam, geç kalmayın,” diyor.

Başka bir zaman olsa da öyle derdi belki ama bu şekilde gülümsemezdi herhâlde. Gerçi ben ona hep “Koylay gelsin,” derim. Hödük değilim çok şükür. Ama pek bu şekilde gülümsemem, ne yalan söyleyeyim.

Gülümseyerek teşekkür edip çıkıyorum.

Bu arada öğretmenler zili de çalıyor. Derslerine gireceğim sınıf genel olarak müzik dersini angarya olarak görenlerden oluşuyor. Onlarla pek bir şey yapamıyorum açıkçası. Ama aklımda bir şey var. Bu sınıfa daha önce hiç derslerinde öğrenmek zorunda oldukları şeyleri doğaçlamamıştım. Bununla ilgilenirler miydi, bilmiyordum. Daha önce hep çeşitli türler konusunda bilgi vererek müfredata göre gitmiştim. Bunun dışında bir şey yapmaya giriştiğim her an, içlerinden sevimsiz birkaç çocuk beni bunun yerine müfredatı izlemem gerektiği konusunda ikaz etmişti. İşgüzarlık işte. Ben de isteklerine uymakla yetinmiştim çünkü böylesi kolay gelmişti. İnsan her zaman, her şeye rağmen idealist olamayabiliyor tabii.

Bunları düşünürken fark etmeden sınıfın önüne gelmişim bile. Elimi kapı koluna, karşılıklı olduğunu ümit

ettiğim aşkın verdiği o iyimserlikle koyup kapıyı açıyorum. Girip kapıyı kapattıktan sonra teker teker yüzlerine bakıyor, bu bezgin yüzleri gülümseteceğime kendi kendime söz verip ayağa kalkarak başlattıkları sınıfa girme ritüeline devam ediyorum.

Yerlerine oturuyorlar. Sınıfta ağır ağır yürüyerek nasıl başlayacağımı düşünüyorum.

Biraz durakladıktan sonra başlıyorum. Konuya bodoslama gireceğim.

“Baştan söyleyeyim, bugün müfredata uygun bir şey yapmayacağız.”

Beni uyarın işgüzarların yüzlerine teker teker bakıyor, açılan ağızlarını çattığım kaşlarımla kapatıyorum.

“Rap sever misiniz gençler?”

Bir anda sınıfta büyük bir kükreme kopuyor. Neredeyse sınıftakilerin hepsi bağıyor.”

İşgüzarlara bakıyorum, hepsi ayakta. Bu sınıftan gördüğüm ilk gerçek tepki bu. Yüzlerine baktığımda, sözümü şimdiden yerine getirdiğimi fark ediyorum.

“Harika... Rap yapar mısınız peki?”

“Kolay mı hocam!” diyor Sabahattin.

Mehmet hafifçe kalkarak;

“Ben zevkine bir şeyler söylerim bazen...” deyip susuyor.

Diğerleri de bir şeyler söylüyor ama gürültüde hepsi kaynayıp gidiyor.

Elimi kaldırıyorum, sessizlik oluyor. İlk defa bu sınıfta saygı duyulduğumu hissediyorum. Hemen susmalarının büyük bir sebebi de söyleyeceklerimi merak etmeleri.

“Peki zorlandığınız bir ders var mı? Ezberleyemediğiniz formüller ya da ne bileyim hatırlayamadığınız tarihler falan?”

“Olmaz mı!” diyor Mehmet.

Kasım kaşlarını çatıp küçümsercesine homurdanıyor.

“Ha... Şu moda şeyi yaptıracaksınız siz de. Müzikle ezberleme hatırlama olayı.”

“Sen o moda olayını denedin mi Kasım?”

Artık dayanamayıp sesimi hafifçe yükseltip yüzüne pis pis bakıyorum. Bu türden ukalalıklara hiç tahammül edemem.

“Yooo...”

“Eee!”

Susuyor. Bunu beklemiyor belli ki. Genelde o kadar umursamadığım için onlarla pek ilişki kurmadan dersimi anlatır geçerdim. Oysa şimdi hiç de öyle değil durum. Bana zorbalık yapmalarını çekemem bu defa. Bunu anlayınca susup oturuyor.

“O nasıl oluyor ki?” diye soruyor Sabahattin.

Birçoğunun dikkatini çoktan çekebildiğime epey memnun oluyorum.

Kasım tam ağzını açarken yüzüne dik dik bakıyorum. Gözlerini yere dikip;

“Dersleri müzikle ezberlemeye çalışmak işte,” diyor.

“Aha! Yahu hocam, bunu daha önce neden yapmadık ki?”

Bağırın kişi Orhan. Sınıfta sevdiğim ve benimle müfredat dışına çıkmaya her daim gönüllü nadir çocuklardan. Fırlama olabilir ama hocalardan duyduğuma göre bayağı başarılı bir çocukmuş. Sevdiği bir mesleği çok iyi yapacağını düşünüyorum. Eğer bir şey olur da sevmediği bir işte çalışırsa tüm enerjisi biter maazallah. Solup gider, yıkılır. Mecbur olduğu bir şeyi yapamayacak kadar kırılğan ve... tabiri caizse tam bir aşk adamı.

“Demek ki şimdi zamanı gelmiş oğlum,” diyor, omzunu yumuşakça taptaplıyorum. Şımarıkça gülümsüyor.

Arkada oturan Hüseyin ayağa kalkarak;

“İlle de rap mi olmak zorunda hocam?”

“Yooo, hangi tarzı seviyorsan...”

Derya yerinden fırlıyor.

“Hocam kanalımda yayınlayabilir miyim?”

“Neyi? Daha bir şey yapmadık ki kızım?”

Boynunu büküyor. Yüzüme bakmadan;

“Ama yapmayı düşünüyoruz ya. Yaptıktan sonra işte hocam... Siz kayıt yapmaya izin vermiyorsunuz ya, işte şimdiden iznimi alayım dedim ben de.”

Aniden kafasını kaldırıyor.

“Hocam hem diğer öğrencilere bir faydamız dokunur fena mı? Herkes Kasım değil sonuçta, belki bizim gibi bu tekniği bilmiyorlardır, olamaz mı?”

Onun da bakımlı yumuşacık saçlarını okşuyorum. Bu yumuşaklık aslında yaptığı bakımdan değil de masumiyetindenmiş gibi geliyor gözüme. Belki de gerçekten öyle. Şefkatimi anlayan ve onu alıp kabul eden bir kedi gibi, başını elime doğru itiyor. Masumiyet bu değil de ne?

Tekrar sınıfın ortasına yürüyüp;

“Size on dakika...” diye bağıriyorum güreşteki bir cazgır gibi. Ya da daha iyisi, padişahının fermanını okuyan, davulsuz bir tellal. Bilseydim vurmali bir enstrüman da getirirdim.

“Bir türlü anlayamadığınız bir ders konusu ya da ezberlemek istediğiniz bir formül bulacak, onu bir ritme, bir ezgiye uyduracaksınız. Sonra da derste teker teker söyleyeceksiniz.”

Öğrenciler bana bazen soruyor neden bir org getirmediğimi. Bir orgum olursa her enstrümanı basit bir şekilde çalabilirim öyle değil mi? Akıllı sanıyorlar kendilerini. Aslında öyleler. Akıllı ve mantıklılar, buna diyecek bir şey yok. Ama bazen sanatta mantık aranmaz. Onlar bu gerçeği, daha doğrusu bu ... istisnayı bilmiyorlar.

Neyse... Bir perküsyon bulmak en kolayı. Kasım'ı mutfağa yollayıp Sakine Hanım'dan yuvarlak tepsiyi rica ediyorum. Onun sesi bu iş için biçilmiş kaftan. Dikkat çekici ve çınlıyor. Elimi kapattığım zaman da çınlamaz. Sakine Hanım için bir sakıncası olmaz umarım.

Kasım kalkıp çıkıyor. Birkaç dakika sonra da elinde tepsiyle geliyor.

“Sakine Hanım yoktu hocam,” diyor alçak sesle. Sesinde bir tür gücenme var ama üzerime almayıp tepsiyi elinden alırken ona teşekkür ediyorum. Masanın üzerine koyup sandalyeme oturuyorum. Bu kez bana pek bir şey düşmeyecek anlaşılın. Onları bekleyecek, gerektiğinde şarkılarına tepsi ya da tin whistle ile eşlik edeceğim.

Bakalım neler çıkaracaklar ortaya?

On dakika beklerken müzik dinlemek olmaz. Kulaklıklarımı çıkarmaya değmez. En önde oturan Zeynep'in yanındaki kitabı görüyorum. İrlandalı bir yazarın adı var üstünde. Bu yazarı çok severim. Güzel bir tesadüf eseri bu daha önce okumadığım kitaplarından biri. Yanına gidip göz atmak için kitabı rica ediyorum. Bana şöyle bir bakıyor. O beni küçümsüyor mu gerçekten? Kendi okuduğu bir kitaba bakmak istediğim için mi? Ne yalan söyleyeyim, şaşırıyorum. Belki kendisi-

ni küçümsediği içindir. Belki değil, kesinlikle öyledir. Buna emin olsam da sebebinin ne olabileceğini kestiremiyorum. Yazar romantik konular yazdığından mı? Aslında öyle değil. Yani cıvık cıvık bir romantizm değil bu kadının yazdıkları. Son derece gerçekçi, ayağı yere basan şeyler yazdığını düşünüyorum. Ama belki, Zeynep'in saygı duyduğu birisi onu küçümsemiştir bunları okuduğu için. Muhtemelen böyle olmuştur.

“Bu yazarı çok severim ama bu kitabına hiç rastlamamıştım.”

Yüzü ışıldıyor. Belki yargılayacağımla falan düşünmüştür.

“Hocam, isterseniz alıp okuyun, bitirdiğinizde verirsiniz. Ben de birkaç sayfa okumuştum zaten, sonra devam ederim.”

Sesi ışıldıyor bunu söylerken. Gülümsüyorum. Etrafımdaki insanlarla kitap alışverişi yapmayı severim. Ama bu artık gitgide azalmıştı. İnsanların çoğu kitaplarını vermeyi sevmiyor nedense. Bunu da hiç anlamam. Sanki okuduktan sonra o kitabı bir daha mı okuyacaksınız? Yo, çoğu öyle bir şey de yapmıyor. Raf köşelerinde sürünüyor zavallı kitaplar. Ölü ağaçlardan yapıldıklarından yeterince talihsiz değiller mi zaten? Onları canlandıran, ölümsüzleştiren tek şey okunmakken cimri insanlar tarafından mülkiyet altına alınmaları talih-

sizliklerine talihsizlik ekliyor. Zeynep'e teşekkür edip ayak uçlarımda yaylanarak masama giderken kitabın kapağını açarken buluyorum kendimi.

Kitaba başlarken çocukların gruplaştığını fark ediyorum. Onu masama, tepsinin yanına bırakıp birkaç kişinin oluşturduğu bir gruba yaklaşıyor, neden toplandıklarını soruyorum.

“İngilizce düzensiz fiilleri paylaşıyoruz hocam.”

Gayet mantıklı, bakalım neler çıkaracaklar ortaya?

Masama geri dönmeye gerek yok. Bu sınıf ilk kez böyle hummalı bir şeyler yapıyor. Onları seyretmek çok daha zevkli.

Çarpanlara ayırmanın formüllerini yapanlar var. Onları da bölmüşler. Derya da benim gibi etrafta dolaşıyor.

“Evladım sen işine baksana!”

Ona çemkirince Derya'nın yerine koşuşturmasına gülmemeye çalışıyorum.

Derya düşünüyor. Yapacak bir şey bulamamış belli ki.

“Gir sen de düzensiz fiil grubuna işte.”

“Ben onları biliyorum ki.”

“Ne bilmiyorsun peki?”

“Valla ... şu an aklıma hiçbir şey gelmiyor hocam.”

“Tarihin iyi midir?”

“Yok, hiç sevmem.”

“Tamam o zaman, Osmanlı padişahlarını listele sen de bir işe yarar belki.”

“Hocam süpersiniz ya, harika bir fikir yemin ederim.”

“Hadi hadi, arkadaşların için sakıncası olmazsa şarkıları kaydetmene izin veriyorum. İtirazı olan arkadaşının şarkısını kaydetmeyeceksin ama.”

“Hocam siz en sevdiğim hocasınız ya. Valla!”

“Tabii tabii...”

“Valla. Vermeseydiniz teker teker baştan söyletecektim ama böylesi daha iyi oldu tabii. Çok teşekkür ederim hocam. “

“Tamam tamam. Ama dikkatini topla artık. Bak zaman geçiyor.”

Gerçekten de herkes on dakikanın çok az olduğunu söyleyip itiraz etmeye başlıyor. Bunun üzerine ben de ikinci derse kadar süreyi uzatıyorum.

Ders bitene kadar sıraların arasında dolaşıp kendi kendilerine mırıldanmalarıyla oluşan tuhaf, kaotik uğultuyu dinliyorum.

Teneffüs çaldığında mutfağa koşuyorum. Tepsiyi aldığımı Sakine Hanım’a söylemem gerek. Gerçi aynı-sından birkaç tane var ama olsun. Bir de canım deli gibi çay istiyor. Sabah bir şeyler yediğimde böyle oluyor ne-dense. İşte böyle çaysıyorum.

Mutfağa gittiğimde onu görüyorum. Bu arada Sakine Hanım daha gelmemiş. Kupama çay dolduruyorum. İnce belli bardaklar kesinlikle bana yetmez.

O da elinde galeta çay içiyor. Karşısında Sümeyye Hanım var. Yanında da Erkan Bey.

Çaprazına oturuyorum.

Ortaya;

“Afiyet olsun,” diyorum.

Üçü sırayla sağ olmamı söylüyor. Galeta paketi Erkan Bey’de. O da matematik hocamız. Sağ olsun, iyi adamdır. Müziği sever. Özellikle Bach’ı... Ama gerçekten dinler. Samimi bir aşkla sever klasik müziği, seçkin olma sevdasıyla değil. Öyle şeylerden hiç anlamaz zaten. O da benim gibi öğrencilerine matematiği sevdirmekle uğraşır. Benim aksime, matematiğin mesafeli ciddiyeti işini zorlaştırmaktadır ama. Maalesef öyledir ve o bundan her defasında esef etmektedir.

“Galeta alır mısınız hocam?”

“Yok Erkan Hocam çok teşekkür ederim, sabah çok yedim, hatta sindirmek için çay içeyim dedim,” diyorum.

“Doğru, siz çayı pek nadir içerdiniz. ... Nasıl, var mı keşfettiğiniz bir şey?”

Şu meşhur, rastgele müzik uygulaması olan Musi-gurme’den bahsediyor. Onun telefonuna da kurmuş-tum ama pek anlamıyor teknolojiden. Emekli olmasına

az kalacak kadar yaşı var çünkü. Altmışı geçkin olabilir, hiç sormadım.

“Sizin sevebileceğiniz bir şey yok bu aralar hocam. Ama Bach’ın Brandenburg konçertolarından birine çok benzeyen bir melodisi olan bir şarkı vardı, onu size göndermiş miydiniz emin olamadım.”

“Yok, bana hiçbir şey göndermediniz, vallahi merak ettim şimdi.”

Notlarıma bakıyorum, bağlantıyı hemen bulup açıyor, sesini de yükseltiyorum.

“İşte bu.”

“En sevdiğim parçalarından biri. İnsan cennetin yollarında koştuğunu hayal ediyor bunu dinleyince. Ama şarkı tuhaf olmuş. Bizim Şarmin’in bana zorla başlattığı bir kitap var oradaki Hobbitlerin söyleyebileceği bir şey gibi geliyor kulağa.”

Şarmin onun en küçük kızı. Bir kere okula gelmişti. Tanışıp anında iyi anlaşmıştık kendisiyle.

“Yüzüklerin Efendisi mi? Onu bitirdiniz mi gerçekten yahu?”

Sümeyye Hoca çok şaşırıyor.

“Siz de mi hocam?”

“Vallahi ben de. İki haftada bitti. Şimdi de Hobbit’i okuyorum. Akşam eve gidince tabii. Okulda elimde görürlerse rezil olurum bizim canavarlara.

“Ben de mi okusam? Canım farklı bir şeyler okumak istiyordu zaten. Ne dersiniz hocam? Siz kesin okumuşsunuzdur.”

Sümeyye Hoca bana soruyor.

“Okumaz mıyım, severim böyle kitapları.”

“Bilmez miyim, geçen sizi Dune okurken gördüm.”

Bunları söyleyen de benim sevgili kontrbasım. Elimde olmadan kıkırdıyorum. Sonra hemen bunun için utanıyorum.

“Çok geç başladım ama seri bitti. Hafta sonu bitirdim. Uyuyamadım biliyor musunuz.”

“Hangisini okuyayım sizce? Dune mi yoksa Yüzüklerin Efendisi mi?”

“Önce Yüzüklerin Efendisi’nden başlayın bence Sümeyye Hocam. Hatta Hobbit’ten başlarsanız daha iyi olur. Yüzük Kardeşliği’nin önsözü çoğu insanın canını sıktığından atlıyorlar. Ama ben okumuştum.”

Kontrbasıma dönüp soruyorum:

“Siz de mi okudunuz Dune serisini hocam?”

Tam o sırada Sakine Hanım geliyor. Hemen tepsiyi söylüyorum. Öbür ders bitince getireceğimi... Bir şey söylemeden başını sallıyor. Gözlerine bakıyorum, rahatsız olduğuna ilişkin bir işaret göremeyince rahatlıyorum. Sadece tepsinin gittiğini ve geleceğini kabullendiğini anlayabiliyorum. Bana kızmamış.

“Bu kadın kim oluyor da benim mutfağımdaki bir tepsiyi kim bilir hangi saçma sapan şey için alabiliyor!” demiyor belli ki. Sebebini söylemedim. Tepsinin güzel ses çıkarttığını söylemek tuhaf olurdu herhâlde.

“İkisini de okudum,” diyor dikkatimi üzerine çekerek.

“Ve onlara benzeyen birçok kitabı da...”

Gülümsüyorum.

“Dün bir resme başlamıştım, isterseniz öbür teneffüs öğretmenler odasına gelin de size göstereyim,” diyerek bardağındaki son yudumu boğazından aşağı yollayıp yerinden kalkıyor. Başımınla onayladığımı görüp gülümsüyor. Bardağı yıkayıp yerleştirdikten sonra mutfaktan yavaşça çıkıyor.

Diğerlerine bakıyorum. Gittiğinin farkındalar ama onlar için o kadar büyük bir şey olmadığı belli. Zaten niye olsun ki? Arkasından bakıp kaldığımız yerden konuşmaya devam ediyoruz.

Kitaplardan konuşmaya epey hevesli iki insan var masada, bana pek konuşacak bir şey kalmıyor. Yüzüklerin Efendisi’ni yeni okuyan Erkan Hoca’nın söyleyecek çok şeyi var. Onları dinleyip Erkan Hoca’nın söyledikleri konusunda kendi fikirlerimi beyan ederken kupamdaki çay azalıyor. Ben de kalan son yudumu Sümeyye Hoca’yla neredeyse aynı anda bitirdikten sonra kupamı yıkamak için kalkıyorum. Sümeyye Hoca’nın

bardağı ben kalkarken bitiyor. Kupamı yıkayıp bulaşıklığa koyuyor, sınıfa gidiyorum. Öğretmenler zili sınıfa yürürken çalacak nasıl olsa.

Sınıfa girince hâlâ çalıştıklarını fark ediyorum. Beni fark ettiklerinde ayağa kalkıyorlar ama ondan önce ve sonra mırıldanışlarından anlıyorum.

Tepsi Mehmet'in elinde, şarkısına ritim vermek için almış olmalı. Ben oturunca getirip yavaşça masanın üzerine koyuyor.

“Hazır mısınız? Kim önce başlamak ister?”

“Biz başlayalım hocam,” diyor birkaç kişi.

“Biz özdeşlik formülleriyle uğraşıyoruz.”

Tamam o zaman, başlayın bakalım.”

Sabahattin kalkıyor ve başlıyor ağır bir ritimde söylemeye. Ben de hemen ritme uyup tepsiyi çalmaya başlıyorum...

“Sanmayın matematik zor.

Sadece sakın ol.

Anlayacaksın yavaş yavaş.

Yavaş yürü, yerler yaş.

“Formül anahtardır,” derdi hoca.

Ver anahtarı şu çocuğa.

Dersimiz özdeşlikler ve çarpanlara ayırma.

Gelsin bakalım kareler, küpler,

Formülü bilince bu çocuk gazı kökler.

Başlayalım tam kare problemleriyle.
Delikanlının şeklidir kare.
Neymiş?
İki terim toplamının karesiymiş.
Delikanlı başkasıyla toplanmaz.
Delikanlının karesi hiç alınmaz.
X artı Y'nin parantez karesini bilir misiniz?
Delikanlı gerektiğinde X de olur Y de.
Parantez Türkçede de var, biliriz.
Bak bunu sevdi delikanlı Sabahattin,
X de olabilir o Y de.
Formül basitmiş meğer.
Daha önce biri böyle söyleseydi eğer.
Dinleyin Sabahattin'i.
Söyleyecek formülü delikanlı dilinde.
X'in karesini al topla
X kare artı
Sonra çarp x ile y yi ikiyle
Ve topla diğerleriyle.
X kare artı iki X Y Artı
Sonunda al Y'nin karesini de ve topla gel
X kare artı iki x Y artı Y kare.
İşte bu be!
Bak bir taşla iki kuş vurdun haberin yok.
Bu iki delikanlıyı toplamak da çıkarmak da benzer çok.

Sadece son kısımdır değişmeyen.

Diğer kısımlar eksidir artı yerine.

Anlayacaksın bak dinle.

X kare eksi iki X Y artı Y kare.

Buna da derler iki terimin farkının karesi.

Delikanlılar arasında fark olmaz ki.

Haydi bir daha dene ikisini de

X ile Y'nin toplamının karesini söyle

X kare artı iki x Y artı Y kare.

Şimdi de

Farkını söyle X ve Y'Nin karesinin

X kare eksi iki X Y artı Y kare.

İşte bu be!”

Eh, hiç fena değil bence. Özellikle Sabahattin'in şarkıyı söylerken kendinden son derece emin görünmesi kesinlikle paha biçilmez. Üstelik bu ruh hâli öyle çabucak değişeceğe benzemiyor. Zaten ben bunun için sevmiyor muyum müzik öğretmeni olmayı?

İçimden bunları geçirirken Sabahattin'e teşekkür edip yerine uğurluyorum. Grubun ayarladığı sıraya göre dizildikleri için sıradaki kişi olan Taner öne çıkıyor. Tepsiyi elime alıp bekliyorum başlamasını.

“Üç silahşor değil bunlar

Üç Delikanlı.

Biz anlamayız silahşordan aga
Matematikten falan da.
Ama dersen delikanlı bana,
Kabarır kulaklarım, yönelir sana.
Üç delikanlıyı toplayıp
Alacağım karelerini şimdi
Söyleyeceğim sana formülü,
Dinle beni.
Bil ki, bu o kadar kolay değil,
Ama zor da olamaz hiçbir şey bir delikanlı için bil.
İmkânsız belki geçer yerine zorun.
Zor ise,
Toplama işlemindeki sıfır olabilir.
Topla üç delikanlıyı bir araya parantezle
Benzer aynı amaç birliğine
Sonra al bu delikanlıların karesini.
Söyleyeyim sana nasıl yapacağını önce.
Önce üçünün de ayrı ayrı karelerini al.
Öyle ya, sana kendilerini kanıtlasın bu delikanlılar.
Haydi başla işleme
X kare artı Y kare artı Z kare
Bak şimdi işler karışacak deme
Hele bir dinle.
Topladıktan sonra bu üçünün karelerini, bir daha
artı koy oraya ve iyi dinle.

Çarp ikiyle ve parantez aç yanlarına.

Bu parantezin içi dolu bak ha.

Delikanlıları kaynaştırmak gerek teker teker.

Bilmeli insan yoldaşlarını birer birer.

Bak şimdi

Baştan söylüyorum formülü, dinle iyi

X kare artı Y kare artı Z kare artı iki çarpı

İyi dinle

Bu ritimle söyleyeceklerim parantez içinde

X çarpı Y artı X çarpı Z artı Y çarpı Z.

İyi dinle

Bir solukta söyleyeceklerim parantez içinde

X Y artı X Z artı Y Z.”

Parantez içini söylerken ritim değiştirdiği için ikinci defada tutturabiliyorum. Şarkısına devam ediyor;

Tekrar ediyorum formülü bak

Oyunu bırak, öğrenmeye bak.

X kare artı Y kare artı Z kare artı iki çarpı

X Y artı X Z artı Y Z.”

Birkaç kere devam ettikten sonra şarkıyı bitiriyor.

Ritimden ritme geçerken o kadar rahat ki, hayran kalıyorum. Şu rape her zaman hayran kalmışımdır. Daha doğrusu söyleyenlere. O kadar hızlı olabilmeyi nasıl başarıyorlar? Aslında hiç denemedim, belki ben de öğrenebilirim. Yine de bunu asla bilemeyeceğim çün-

kü kabul etmeliyim rap müzik konusunda duyduğum hayranlık beni eyleme itebilecek kadar büyük değil.

Bir sonraki, Salim, çıkıyor ve onayıyla söylemeye başlıyor.

“Haydi delikanlılar!

Biter mi hiç bu konular.

Kareler bitti ama başladı küpler.

Bindi cadılar küplere,

Öfkelendiler.

Topladılar ikişer ikişer,

Aldılar onların küplerini.

Bakalım nasıl yapmışlar şimdi.

Önce üç kere kendisiyle çarpmışlar X'i,

Küpünü almışlar yani.

Demek ki tek başına üç delikanlı ederdi.

Sonra toplamışlar.

X küp artı

Üç ile X kareyi ve Y'yi çarpmışlar.

Yeah

Sonunda kardeşine yetiştii Y.

Ve toplamışlar.

X küp artı 3 x kare y artı

Bu kez de üç ile x ve Y kareyi çarpmışlar.

Ve toplamışlar.

Arkadaşlık böyledir işte bilader.

Sen ne katarsan masaya

O da katar aynısını sana.

Bir x 'in karesi alınır

Bir y 'nin

Hayat müşterektir.

X küp artı üç X kare Y artı üç $X Y$ kare artı...

Başta ne yapmıştı X ?

Küpüyle girmişti.

EEE

Y 'nin ne eksiği var söyle.

Y de girdi şimdi küpüyle.

Ve formül biter işte böyle:

X küp artı üç X kare Y artı üç $X Y$ kare artı Y küp.”

Ve zil çalıyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım. Bu sınıfta ilk defa oluyor bu. Bence çocuklar da böyle düşünüyorlardı.

“Öbür hafta kaldığımız yerden devam edeceğiz,” diyorum.

Herkes ağır adımlarla çıkıyor kapıdan. Aralarında şarkıları konuşmasalar da mırıldananları işitebiliyorum. Bence müzik dersini bekleyecekler, sabırsızlıkla.

Önce hemen mutfağa gidip tepsiyi veriyorum. Sonra da öğretmenler odasına, söylediği resme bakmaya gidiyorum. O çoktan orada masaya oturmuş bekliyor. Önünde resim malzemeleri duruyor.

“... Merhaba hocam, size göstereceğim bir resim var demiştim ya...”

Yine boğazını temizleyerek başladı. Gerçekten çok uğraştığı bir şeyi sunar bir hâli var. Sanki daha önce nasıl sunacağıнын provasını yapmış ve ona kalemi kalemine uymaya çalışıyor.

“İşte o resim bu. Sizin...”

Susuyor. Galiba resmi göstermeden açıklamayı planlasa da tam bu anda bunun anlamsızlığını görüp susmanın en mantıklı olacağını idrak edebiliyor. Bir an duraksadıktan sonra, sonunda resim kâğıdını açıp gösteriyor. Kâğıtta ben duruyorum. Yandan görünüyorum. Elimde tar, onu çalarak şarkı söylüyorum. Kafam hafif geride ama belli belirsiz. Ağzım açık ama dişlerim görünmüyor. Yüzümde bir tür inanç var... Bir anlatma, bir itiraf etme hâli. İnançım da... sanki sözlerimin dinleneceğine dair bir tür inanç... Kesinlikle öyle. Dinleneceğimi bilir gibi çalıp söylüyorum. İnsanların dinleyeceğine inanarak onlara dinletiyorum sanki. Bu inanç olmasa belki de...

Bu karakalem portre nasıl bunları düşündürebiliyor bana? Hem de sadece kısa bir bakışta...

Yüzüne bakıyorum, resmi yapanın... Bir an sonra tekrar resme çekiliyor gözlerim. Arka planda sıraları görüyorum. Sanki yüzler hem sıra hem de yüz olarak

çizilmiş. Çok, gerçekten çok güzel... Hepsinin gözleri bana dikilmiş ama sanki aynı zamanda da sıra onlar. Sanki... resmi yapan onları sıradanlaştırmak istemiş. Sadece bir kişiye çalmamı dilemiş sanki. Niyet mi okuyorum acaba? Resmin bir kıyısında... Işık içinde bir kapı var ve aralık. Kapıda biri olup olmadığı görünmüyor ama sanki o resmin güneşi orada, tam kapının olduğu yere göre ayarlanmış perspektif. Tabii ikimiz de biliyoruz o kapının aralığında kim olduğunu.

Peki şimdi ben ne diyeceğim? Güzel olduğunu söylemek kelimenin tam anlamıyla yetersiz. Ama bir şey de demeliyim.

Ne?

Bunu düşünürken bangır bangır bir ses duyuluyor. Zil bu... Bir an kırk yıllık zilin sesini tanıyamadım. Tabii ki mesele bir zil değil ama kaç defa bu zil dersin başlamakta olduğunu uyardı beni değil mi? Stresliyim. Bir şey, doğru bir şey söylemem gerekliliği yüzünden tüm vücudumu sarıyor bu stres. Ben de hiçbir şey söylememeyi seçiyorum. Tıpkı alkış istememek gibi bu da. Gerçek bir beğenin en büyük göstergesi olan o tam sessizlikle kutsuyorum bu resmi. Acaba o bunu anlayabilir mi?

Yüzüme bakıyor... Gülümsüyor... Yavaş yavaş kâğıdı alıp dosyasına koyuyor.

Anlıyor.

O sessizliğimle söylemek istediğimi bir kere anladıktan sonra istediğimi söyleyebilirim.

“Kim bilir başka hangi sahneleri kaleminizle böyle canlandırmışsınızdır... Onları görmeyi gerçekten çok isterim hocam.”

“Biliyorum hocam... Ben de sizin tüm şarkılarınızı, çaldığınız tüm enstrümanları dinlemek istiyorum. Bu bir tür ... ihtiyaç adeta.”

Ne kadar da açık konuşuyor. Ben bu kadar açık olabilir miydim? Belki. Belki biraz...

“Evet,” diyebiliyorum sadece. Bu iki hecenin içinde şaşkınlık ve coşku gizli. Kabulleniş var bu “evet” sözcüğünde. Maceraya atılma isteği...

“İyi dersler hocam,” diyorum sonra. Hiçbir şey olmamış gibi yaptığımdan değil ama içimizden biri böyle yapmalı.

“Okuldan ne zaman çıkıyorsunuz?”

Bu adama ne olmuş böyle? Gerçi sesinde bir çekingenlik kalıntısı var ama yine de... Epey bir cesaret gelmiş. Nasıl olmuş anlayamadım. Bir karar vermiş sanki. Bir şeyden emin olmuş.

“Öğleden sonra.”

“Benim bugün tam gün dersim var. Bir yerde buluşsak mı çıkışta?”

“Bugün barınağa gidecektim. Orayı biliyor musunuz?”

“Evet?”

“Arka sokağında bir kafe var, orada buluşalım mı? Ben işimi siz gelene kadar bitiririm nasıl olsa.”

“Olur tabii. Siz oraya hayvanları mı görmeye gidiyorsunuz?”

“Öyle diyebiliriz evet. ... Bu arada... öğretmenler zili çalacak birazdan...”

“Evet evet, iyi dersler. Görüşmek üzere.”

Bu kez gireceğim sınıf tamamen vasat. Bir şeyler söyleyerek eğlenmek genel olarak hoşlarına gidiyor. Pek bir şey yapmıyordum onlarla nedense.

Hangi sınıfla ne yapacağım tam olarak bana bağlı olmaktan ziyade bir tür sinerji işi. Farklı kültürlerin müziklerinden bahsettiysem de pek bir tepki alamamıştım daha önce. Öyle olunca ben de Tin whistle ile çalınabilecek en güzel türkülerin Karadenizlilere ait olacağını düşünüp onlara yeni bir türkü öğretmeye karar veriyorum. İçlerinden Karadenizli olan vardı ama onlar da bilmiyorlardı bu türküyü. Sadece Ali bir yerlerden duyduğunu söylüyor.

Ben de Cem Karaca’dan biliyorum. Askaros Deresi...

Benim düdükle çok güzel çalınıyor. Tadından yenmiyor vallahi. Bir ders onunla geçiriyoruz. Zil çaldığında yine irkiliyorum.

Bu kez teneffüste kaç teneffüstür yapmadığım şeyi yapıp kitabımı alarak bahçeye çıkıyorum.

Filiz'i görüyorum, selam veriyor.

“Bugün senin düdüğü getirdim,” diyorum keyifle.

“Bir Askaros Deresi çaldım ki sorma...”

Filiz başlıyor söylemeye. Sesi çok yakışıyor.

“Hocam sizin parmakları ne zaman yapacağız?”

“Bak ben onu unutmuştum. Öbür teneffüs müsait misin?”

“Tabii, kantinde buluşsak mı? Kafamda harika bir proje var, çok seveceksiniz bence. Hatta çizimini yaptım başta görmemiz için, yanımda getireceğim zaten.”

“Harikasın Filiz, işini ciddiye almana bayılıyorum vallahi... Eh, görüşürüz o zaman.”

Yoluma devam ediyorum.

Yine birbirlerinden bağımsız konuşmalar çalınıyor kulağıma. Bu kez onları sadece dinliyorum. Kulağımdan tatlı bir rüzgâr gibi gelip geçiyor her biri. Analiz etmiyorum. Ve Zeynep'ten aldığım şu meşhur kitabı okumaya başlıyorum. Dikkatim kitapta. Kulaklarımdan geçen sesler ise bir nevi fon müzik gibi, sanki dikkatimi kendine çekmeden ihtiyacımı karşılamanın bir yolunu buluyor. Aslında bunu zihinsel olarak ayarladığımı biliyorum. Sevdiğim sesler etrafımdaysa istediğim her şeyi yapabilirim sanki.

Ders zili çalıyor, bahçe boşalıyor. Öğretmenler zili çalarken binaya giriyorum. Aynı sınıfla dersim var. Bugünkü son dersim. Tabii öğleden önceki son saatim boş değil. Tiyatro alıştıracağız ocuklara. Bir müzikal sergileyeceğiz. Oyun klasiklerden değil. Ayıptır söylemesi ben yazdım. Edebiyat hocası olan Birsen Hoca da bana her açıdan yardım ediyor. Okul tiyatro grubunu ikimiz çalıştırıyoruz. Yazdığım oyunun editoryal düzeltmesinden rol seçimine kadar her açıdan destek veriyor sağ olsun. Bu tiyatrodan önce de çok iyi arkadaşlık kendisiyle. Bu aralar varlığından dolayı en çok minnettar olduğum iki kişiden biri o.

Diğeri zaten belli, âşık olduğuma emin olmaya başladığım kişi...

Ama o bilmiyor, Birsen yani. O hayatımın en önemli iki şeyini bilmiyor. Yine de benim için olabilecek en iyi arkadaş. Belki bir gün, aramızdaki filizlenen aşktan bahsederim ona. Hatta en yakın zamanda bahsetmeliyim. Belki bugün... oktan fark etmemişe tabii. Eğer biraz tanıyorsam çoktan anlamıştır ama öyleyse bizzat anlatmam çok daha önemli. Bugün bahsetmeye kesin karar veriyorum.

Bu ders biraz daha serbest olacağız. Herkesin bildiği Karadeniz türkülerini söylemelerini teşvik ediyorum. Sınıfın ortasında şarkı söylemek kadar özgüven

tazeleyici pek az şey olabilir. Sınıfımda zorbalığa izin vermediğimi herkes bilir. Zorbalık yapan kişiye şarkı söyleyip söylerken yaptığı tüm hatalarını anlatmak ve herkesin her konuda hata yapabileceğini söylemek en gözde zorbalık karşıtı yöntemim. Hiç hata yapmayan biri çıkmadı şu ana kadar vallahi. Ne olursa olsun, çocuktan intikam alırcasına yapmıyorum bunu. Durumu kişiselleştirmesine müsaade edecek kadar karşıma almıyorum onu. Sadece nazikçe uyarıyor, hatalarını söylüyorum. Böylece çocuk yaptığı zorbalıktan ister istemez utanıyor. Onun için, sınıfımdaki herkes kendisini güvende hissediyor. Zorba birisinin huyunu değiştiremesem de en azından benim sınıfımda bir şey yapmamasını garanti altına alıyorum. Ders dışında bile bir şey yapacak olsa bazı öğrencilerimin sığınma talepleriyle karşı karşıya kalırsam da bana düşeni yapmaya çalışıyorum tabii ki. Sadece dersteyken öğretmen olmak kolaydır, benim yapmak istediğim şey... çoğunlukla kolaya kaçmak olmaz. Eh, ben de bir insanım nihayetinde. Kolaya kaçmak bazen çekici gelebiliyor. Yine de... bunu yapmadığım her defasında kendimi mutlu hissetmek beni motive ediyor.

Ders neşe içinde bitiyor. Umarım geriye kalan derslerde neşeli ruh hâllerini devam ettirebilirler.

Bu teneffüste Filiz’le buluşacağız. Kantine gidip bir masaya oturuyorum. Filiz de gelip karşıma oturuyor. Selamlaştıktan sonra defterini karıştırarak başlıyor konuşmaya.

“Hocam çaldığınız enstrümanları az çok biliyorum. Sizi ne zaman görsem aklıma on parmağınızdaki on enstrüman geliyor vallahi. Öyle olunca da bu enstrümanları tırnaklarınıza ve parmaklarınıza çizmek geldi aklıma. Onun için size bir geçici dövme çıkartması hazırladım.”

“Sen şu satılan dövmeler gibi çıkartmalar yapabiliyor musun yani?”

“Tabii ki hocam. Hatta mürekkebini de ben yapıyorum. Yani tamamen doğal olduğuna emin olabilirsiniz.”

“Yani ben vereceğin çıkartmaları parmak ve tırnaklarıma yapıştıracağım ve biraz beklettikten sonra çıkartınca...”

“Evet, biraz ıslatacaksınız tabii... Sonra on dakika bekletip çıkartınca bir hafta kalacak. Hem de diğerleri gibi solmayacak. İsterseniz, ne bileyim resmi bir işiniz falan çıkarsa oksijenli su ve karbonatı karıştırarak yapacağınız karışımı sürüp çıkartabilirsiniz... Buldum. Buyurun hocam, bizzat çizdiğim dövmeler. Güle güle kullanın.”

Ona teşekkür edip hazırladığı dövme kâğıtlarını alıyorum. Sonra da kantinin aşağısındaki konferans salonuna gidiyorum. Henüz kimse gelmemiş, daha ders zili bile çalmadı çünkü. Çoğunlukla ilk sınıfların oluşturduğu bir kast olduğundan hocalar son ders için izin verdiler. Zaten bu çok nadir olan bir şey. Oyun yeni hazırlandı, kast yeni belirlendi. Kast derken tiyatro kolunu seçenlerin hemen hemen hepsinden ibaret bir kast bu. Son sınıflar sonradan oynamaktan vazgeçtiler. Ne de olsa üniversite sınavı... Bir de müzikal oynayacağımızı duyan bazı özgüvensiz öğrenciler çark etti tabii. Keşke yapmasalardı. Ben de kişi sayısına göre düzenledim oyunu. Zaten çok kişinin oynayabilmeye müsait bir yapısı var. Her şeyden önce bir müzikal olması bunu kolaylaştırıyor. Müzikler de beni tatmin etti. Hangi rolde kimin oynayacağını bile Birsen'le aşağı yukarı planladığımızı söyleyebilirim. Bu benim yazdığım ilk, çalıştırdığımız üçüncü oyun. Daha önce tiyatro koluna giren öğrenciler çok az olduğundan dört-beş, en fazla altı kişilik oyunlar oynatıyorduk. Hoş, şimdi de sekiz kişilik bir oyunumuz var. Bir liseye göre mevcudumuz az ama hiç yoktan iyi. Sonradan vazgeçen öğrencimiz olursa not ortalaması kötü yönde etkileneceğini baştan söyledim. İdare de bana destek verdi sağ olsun. Aksi takdirde okulun

güvenirliği kalmaz çünkü. Neticede sadece okulda oynamıyoruz. Resmen hafta sonları salonlarda oynamışlığımız var. Hatta bir defasında il dışına bile çağırılmıştık. Birsen'in tanıdıkları var tiyatro camiasından. Bir eleştirmen arkadaşı bir dergide yazınca ilgi arttı tabii grubumuza. Okul idaresi de epey sevindi bu duruma. Zaten onun için bu not ortalaması desteğini verdiler. İsimleri duyulacak ne de olsa. Benden çok onlarla röportaj yaptılar yahu. Böyledir bu işler ama. Şikâyet ettiğim söylenemez. Bilakis, rahatladım. İlgiyi sevmem çünkü. Gerçi bu kez biraz arandım sayılır. Oyunu kendim yazınca... Ne yapayım, hep istemişimdir bu oyunu yazmak. Bu kurgu kaç yıldır aklımdaydı, vesile oldu. Cesaret falan geldi üzerime. Fena da olmadı hani. Birsen'in dediğine göre değme oyundan iyiymiş. Eh, şimdi de öğrencilerde sıra, oyunun hakkını verirler umarım.

Bunları düşünürken kapı açılıyor. İçeriye Birsen giriyor.

“Ooo, hanımefendi, sayın ressamımızı görünce artık pas da vermiyoruz ha? Yahu o kadar sorduk ne yaptığını, kimseye göstermedi, kızımız bir kere sordu... hop gösteriverdi. Bu nedendir acep?”

“Ya, öyle değil aslında. Daha önce ona ben kaydettiğim iki şarkı göndermiştim.”

“O nedenmiş? Yeni bir oyun mu başlıyor kızım hayatında?”

“Anlatırım. Senin paydos ne zaman?”

“Bu ders son.”

“Tamam o zaman, çıkışta şu barınağın arkasındaki kafeye gidelim mi?”

“Sonunda alacak mısın köpeği? Adı neydi?”

“Ses.”

“Sen koydun tabii. Sormuyorum bile. Daha önceden adı yok muydu ki?”

“Vallahi bilmiyorum. Adını söylediğim zaman anlayıp tepki veriyor artık. Aslında bugün onunla buluşacağım orada. Bugün tam gün dersi varmış, barınağa gidip işlemleri yaptıracaktım ama seninle konuşuruz, yarın hallederim o işi de.”

“Bayağı ciddileşiyor işler ha?”

“Öyle görünüyor. Anlatacağım zaten. Bakalım sen ne düşüneceksin?”

“Çok merak etmeye başladım bak şimdi. Neyse, çocuklar gelirler şimdi zaten.”

O bunları söylerken zil çalıyor ve birer ikişer giriyorlar. Biz dahil on kişi, koskoca salonda çok az geliyor göze. Bunu düşünüp üzülmenin anlamı yok. İkimiz de biliyoruz, sekiz kişiye bir oyun oynatmak işimizi çok kolaylaştıracak. Daha fazlasını istemeye ne gerek var

ki. Yine de keşke daha küçük bir yer bulabilsek çalışmak için. Akustiği de insanı küçük hissettiriyor çünkü. Ses yankılanıyor ve burası insana bir katedral hissi veriyor. Yapılacak bir şey yok, şimdilik burada çalışmak zorundayız.

Birsen doğal lider. Daha doğrusu çocuklara bir şeyler buyurma konusunda gerçekten iyi. Saatler konusunda kesinlikle hoşgörüsü olmadığı için sözü dinleniyor. Ben de öyle disiplinsiz birisi değilimdir ama Birsen bu konuda çok daha nettir.

“Merhaba çocuklar. Hepinize oyunu gönderdim, umarım okumuşsunuzdur. Okumayan var mı?”

Acaba okumasam söyler miydim? Kimse bir şey söylemiyor.

“Güzel... Peki çarşamba günleri okul çıkışı görüşsek sizin için bir sakıncası var mı?”

Yine hiçbir şey söylemiyor kimse. Birkaç saniye sonra Soner;

“Yarın dahil, değil mi hocam?”

“Evet, yarından başlasak iyi olur.”

Hepsi onaylıyor.

Yine Soner lafa giriyor. Bana dönerek;

“Hocam gerçekten çok güzel olmuş oyun, kafanıza sağlık.”

“Sağ olasın Soner, Birsen Hoca'nızla birlikte kastı

düşündük. Sizin de fikirlerinizi alacağız tabii. Bu arada gerçekten okumayan var mı oyunu? Çünkü eğer varsa geçmiş olsun. Söylediğimiz gibi bugün kasta itiraz edebileceğiniz tek gün.”

Burhan kararsız bir tavırla;

“İtiraz edemezsek çekilme hakkımız var mı şimdiden?”

“Not ortalamanıza zarar vermeden mi? Hayır...”

Bunu söylerken haz aldığımı reddedecek değilim. Çünkü her türlü iddiasına girerim ki Burhan ne oyunu okumuş ne de bunu söyleyebilecek medeni cesarete sahip. Onu göz hapsine alacağımı biliyorum. Zaten ilk sınıf olduğu ve henüz kişiliği hakkında bir fikrim olmadığı için öyle yapacaktım, şimdi bunu bildiğimden kendisini biraz daha yakından takip edeceğim sadece.

“Doğrusunu söylemek gerekirse ben oyunu okumamıştım ama yapılacak bir şey yok tabii. Ne olursa oynayacağız artık.”

“Eh, şimdi söylemen de bir şeydir. Ama evet, yapılacak bir şey yok artık. En yakın zamanda okusan iyi edersin, söylememe bile gerek yok ama...”

Bunları söyleyen Birsen.

Boğazımı temizleyip tekrar söz alıyorum:

“Şimdi... Kastı yazdık. İsterseniz bir bakın. İtirazınız olursa söyleyin. Aranızda dört kişi yeni olduğu için

yeteneklerini bilemiyoruz ama merak etmeyin, oyun müzikal olsa da müzik kulağı sandığınız kadar önemli değil. Ayrıca diğer dört arkadaşınızın müzikal kulakları hiç fena değil. Onun için en kötü şartta yani koronun uyumunu bozduğunuzu fark edersek koroda yer almazsınız olur biter. Baktık karakterin şarkılarını söylemekte güçlük çekiyorsunuz, onları rape dönüştürme seçeneği her zaman mümkün. Yani rahat olun, sizden beklediğimiz tek şey doğuştan sahip olduklarınızdan ziyade geliştirebileceğiniz şeyler üzerinde çalışmanız.”

Kastı yazdığımız kâğıdı dağıtıyorum. İtiraz gelmeyeceğini zaten biliyorum. Bugün burada fazla kalacağımızı sanmıyorum. Birkaç dakika içinde çıkarız herhâlde.

Yetenekli ve deneyimli öğrencilerimizden Ayşen;

“Her zamanki gibi oyunu analiz ederek başlıyoruz değil mi hocam?”

“Aynen öyle Ayşen,” diyor Birsen.

Burhan kafasını kaldırıyor;

“Analiz derken? Nasıl yani hocam?”

Onu Birsen yanıtlıyor:

“Oyunu okuduktan sonra hakkında düşüneceğiz, özet çıkaracağız ve konuşacağız. Yani tabiri caizse onu lime lime edeceğiz. Ancak ondan sonra oynamaya başlayacağız.”

“Peki neden kastı önce yapıyoruz? Ya analizden sonra rolü sevmezsek?”

“İnsan kendisini o kişi yerine koymazsa analizi yeterince yapamayabilir. Roller alındıktan sonra öncelik kendi rolünüzde olacağı için oyundaki karakterinizi diğer karakterlere göre belirlemeniz gerekecek. Karakterle ne kadar kendinizi özdeşleştirirseniz o kadar iyi. Diğer rolleri de ancak öyle tanıyabilirsiniz... Yani herkes kendi karakterini anlatacağı için diğerlerini, onları canlandıran oyuncuların gözleriyle tanımak da daha kolay olacak.”

“Onun için...” diye özellikle vurgulamak için parmağımı şıklatıyorum;

“Yarına kadar herkes oyundan haberdar olmak zorunda. Başka bir seçeneği düşünmek bile istemiyorum. Aksi takdirde buradan ihraç edilirsiniz ve bu kesinlikle tartışmaya açık değil.”

Genelde bu kadar sert olan kişi Birsen olur ama şu çocuğa fazlasıyla kızmıştım. O ana kadar herkes oyunu istediğimiz an okuduğundan değil tabii. Ama okumayanlar olduğunda Burhan’ın aksine okumadığını açıkça belirtmişlerdi. Belki diğerlerinden de okumayan olmuştu, bu ihtimali yadsımıyorum. Yine de... O çocuk doğru yoldan yapmamıştı bunu. Ayrıca yarın oyunun okunmayıp zamanımızın boşa harcanmasına tahammül edemem. Daha önce olmamıştı böyle bir şey.

“Okuyun, tartışacağız,” dendiğinde okumuşlardı. Gerçi o zaman benim şimdi söylediklerimi Birsen söylemişti. Bu bir tehdit değildi. Bir... bilgilendirmeydi. Hem bu kez bambaşka bir şey daha vardı. Oyunu bizzat yazmıştım ve okunmaması bana kişisel gelmişti. Bunun doğru olmadığını biliyorum tabii ama durum şimdilik bu. Kendime hâkim olmaya çalışacağım. O konuşmayı yapıp bu hassasiyetimi anlar anlamaz kendimi dizginlemem gerektiğine karar veriyorum. O konuşmadan pişman değilim. Ayrıca Birsen’in destekleyen göz kırpması beni rahatlatıyor. Onun alanına girmek istemem. Hem benim kadar onun da emeği var bu oyunda. Yani evet, oyunu yazan benim. Dolayısıyla en çok kişiselleştiren de... Ama onun bu işe asılırkenki tutkusunu kesinlikle kendi tutkum ya da emeğimle karşılaştıracak değilim.

Söyleyeceklerimizi söyledikten sonra toplantıyı bitiriyoruz.

Herkes çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip birlikte okuldan çıkıyoruz. Binadan ayrılana kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

“Yürüyelim mi?”

“Yok ya. Toplantıdayken Kahraman mesaj gönderdi, Özen’in okulunda bir sorun çıkmış, bir an önce eve gitmem gerekiyormuş. Kafeye gitmesek de minibüste anlatsan olur mu? Sonra uzun uzun konuşuruz zaten.”

Birsen'in evi, barınak ve benim evim arasında birkaç sokak var. Bu kadının her hareketini olabilecek en işlevsel şekilde planlamasına bayılıyorum. Evli ve iki çocuklu bir kadında olması gereken bir yeti bu ne de olsa. Ona kocasının mesajı üzerine planımızı iptal etmesine bozulmayacak kadar saygı duyuyorum. Zaten planımızı bozmuyor, sadece üzerinde değişiklik yapıyor. Olabilecek en uygun şekilde onu güncelliyor. İşte bunun için hayranım bu kadına.

“Olur tabii.”

Özen'in okulunda ne çıktığını sormamak için kendimi zor tutuyorum. Bu an benim. Zaten sorsam cevaplamazdı.

“Eee, anlatsana yahu?”

Duraksıyorum. Bir anlığına nereden başlayacağımı kestiremiyorum.

“Ben bu okula gelir gelmez...”

“Cebirail Hoca ile ilgilenmiş, hatta ondan hoşlanmıştın, biliyorum.”

İçim hopluyor. Utanıyorum. Şaşırıyorum. Kızıyorum. Bunların hepsini aynı anda hissediyorum.

“Nasıl anladın? Bu kadar mı belli ediyordum ya?”

“Diğer arkadaşlardan buna dair bir şey duymadım. Muhtemelen onlar fark etmemişlerdir. Ama ben...”

“O zamanlar seninle tanışmıyorduk bile.”

“Öyle. Ama aşkı tanırım.”

Kısa ve tam Birsen’in söyleyeceği sözcüklerle susturuluyorum yine. Yok, beni o susturmuyor. Öyle bir niyeti asla olmaz.

Tam o sırada minibüs geliyor, biniyoruz, ücretlerimizi sessizce uzatıyoruz. Dokuz on dakika sonra ineceğimizi bilsem de konuşmuyorum. Tekerlekler dönmeye devam ederken o konuşuyor:

“Peki ne değişti? Sizin konuştuğunuza hiç rastlamamıştım şu ana kadar.”

“Mutfakta kahve içtik, Soner’i satranç çalışmak için almaya geldiği sıra benim söylediğim şarkıyı dinledi, okul çıkışında evime doğru yürürken benden o şarkıyı onun için kaydetmemi istedi.”

“Hadi canım...”

Birsen uzun uzun gülüyor. Sanki ister istemez etkilendiği romantik bir dizi izliyor.

“Sonra? Kaydettin mi şarkıyı?”

“İki tane...”

“Sen! Hem de iki tane ha?”

“Sus ya...”

İnsanların dikkatini üzerimize çekecek kadar yüksek sesle konuşuyor. Kolunu cimcikliyorum. Ergen bir kız gibiyim... Tam da onu cimciklerken fark ediyorum bunu. Kolunu bırakıp alçak sesle;

“Sonra bana sınıfta tar çalıp şarkı söylerken yaptığı resmimi gösterdi işte.”

“Resmini mi yapmış? Vay arkadaş! Senin resmini yapmış ve onu sana mı gösteriyor?”

“Evet Birsen, aynen öyle oldu ama lütfen biraz alçak sesle konuşur musun?”

On beş yaşında mısın sen anlamadım ki!”

Hiçbir şey dememişim sanki. Sesini sadece biraz alçaltıp;

“Sen ne yaptın?”

“Beğendiğimi gösterdim.”

“Nasıl? Kesin ööyle bön bön bakmışsındır adamın yüzüne, sessizce anlatmaya çalışmışsındır aklın sıra.”

“Niye öyle diyorsun ki? Anladığını biliyorum hem.”

“Doğru, kesin anlamışsındır... Hissetmişsindir sen...”

Alaycı tavrını duymazdan geliyorum ve artık kendimi tutamadan soruyorum.

“Ona âşık olduğumu anlamıştın ya... Peki onun bana âşık olup olmadığını anlayabildin mi?”

“Bana niye soruyorsun ki Nihan?”

Yüzüme pis pis bakıyor.

“Sen böyle sessizliklerle bir şeyler anlatmaya devam edersen daha çok sorarsın gerçi de...”

“Benim aşkıma anladiysan belki...”

Sonra saçmaladığımın farkına varıyorum. O resmi yapması bunu anlatmıyor mu? En azından ilgisini...

“Tamam, resmimi yapacak kadar sevmiş şarkı söyleyişimi.... Ama ben onu merak etmiyorum ki. Senin gözlemini merak ediyorum.”

“Seninle ilgileniyor bence. Tıpkı onunla ilgilenişin, onun farkına varışın gibi... Şu okula geldiğinden beri o da aynı hissi paylaşıyordu bana soracak olursan... Bir de Nihan, lütfen adama açık ol. Ona bana ya da diğerlerimize yaptığını yapma.”

“O ne demek?”

“Sen iyi bir insansın arkadaşım, benim arkadaşım-sın. Ama ketumsun. İnsanı dışarıda bırakıyorsun. Her ne kadar en çok görüşen arkadaşlar olsak da hakkındaki önemli bir şeyleri bilmediğimi anlayabiliyorum. Hatta bildiklerim o kadar az ki, arkadaşım bile olmayan diğerleri hakkında bile daha çok şey biliyorum. Ama bunu kabullendim tabii. Bana bir şeyler anlatman için söylemiyorum. Ya da anlatmadığın için seni gizlice yargılamak, sende suçluluk oluşturmak için. İstersen hiç anlatmazsın. Belki iyi de yapıyorsundur. Ne bileyim, vardır bir bildiğin. Ama madem sonunda birbirinizi gerçekten fark edebildiniz, o zaman bunu iyi değerlendir. Eski kocandan sonra, belki onun bile olmadığı kadar iyi bir insan çıktı karşına. Saçma sapan

bir ketum olma alışkanlığın yüzünden ya da gereksiz sıklardan dolayı kaçırma bu şansı kızım. Bak söylüyorum. Sonra zaten uzun uzun konuşuruz. Buluşmayı da anlatırsın sen.”

Ona ne diyecektim ki? Haklı olmadığını mı? Yani yalan söyleyip kızı aptal yerine mi koyacaktım? Yoksa doğru söylediğini söyleyip o her ne kadar bunu kastemediğini söylese de bir sürü şeyi anlatmadığımı itiraf mı edecektim?

“Ben geldim eve, haydi selametle. Söylediklerimi de unutma bak.”

“Tamam Birsen. Çok mahcubum sana ama...”

“Bırak beni kızım. Bak çocuğum için iki dakikada sattım seni. İnşallah senin de beni satacağın birileri olur. Hadi hadi, iniyorum ben. Müsait bir yerde... Görüşürüz.”

Fırtına gibi söyleyeceğini söyleyip iniyor Birsen. Ben ömrüm boyunca onun gibi birisine daha rastlamadım. Hele bugün tam anlamıyla derin bir muamma olduğunu anlayabildim. Meğer hakkımda ne kadar çok şeyin farkındaymış. Meğer ne kadar saygılıymış sakladığım, daha doğrusu onun tabiriyle söylemediğim sırlarıma. Böyle bir dostum olduğu için çok şanslıyım. Ama ona söyleyebilir miyim sakladıklarımı? Hayır. Hiç sanmıyorum. Peki her ne kadar tamamen isabetli

olsa da tavsiyelerine uyabilir miyim? Ona da pek ihtimal vermiyorum. Buna rağmen bir şeyleri denemek istiyor muyum? Yani bile bile lâdeslenmek tabiri caizse? Evet, gerçekten de istiyorum. Evet, Birsen'e hiçbir şey söyleyemeyeceğimi biliyorum. Hatta bunu kendisi de biliyor. Ama belki ona söyleyebilirim. Belki de asıl ona söyleyemem. Birsen anlar diye düşünerek Birsen'e söylerim de bir türlü cesaret edip ona anlatamam. Eğer birisine söylemem gerekirse ona söylemek daha doğru olur, biliyorum. Hem güvenilir bir ilişkimiz olur hem de artık sonunda rahatlayabilirim.

Barınağa geliyorum. Hemen önünde minibüsü durdurup iniyorum. Ses'i alıp eve bırakacağım. Biraz yalnız kalsın. Evi keşfetsin. Kendisini rahat ve güvende hissetsin. Zaten aramızda uzun süredir olan dostluğa güveniyorum. Üstelik genç bir köpek Ses. İsmine alışması benim için yeterli şimdilik. Bir ay önce gelmişti barınağa. Altı-yedi aydan büyük değil. Veteriner öyle diyor. Üstelik cins köpek. Normalde hiç önemli olmaz ama Presa Kanaryo. Benim en çok sevdiğim cins bu. Sezgileri çok güçlü olur bu köpeklerin çünkü her yerden izole bir adada, diğer dövüş köpekleriyle birlikte doğal bir seçimle, güçlülerin zayıfları öldürmesiyle üreyen köpeklerdir bunlar. Acaba ne oldu da bu köpek barınağa düştü? Evet, sahibi bizzat barınağa getirmiş

ama ne olmuş da buna karar vermiş acaba? Ne olmuşsa olmuş, zaten her fırsatta barınakları ziyaret ederim, onu görünce hemen evlat edinmek istedim. Ama önce onunla diyalog kurmayı deneyeyim dedim çünkü diyalogumuz iyi olmazsa iyi bir cins olmasının önemi kalmayacaktı. Baktım, gerçekten de birbirimize ısınmışız, görevlilere söyledim. Onlar kabul ettikten sonra birkaç gün ben müsait olamamıştım. Şimdi de birkaç bürokratik işlemi halledip onu eve götürüp bırakmayı planlıyorum. Eve, kokuma alışsın diye.

Barınağın yakınlarındaki dükkâna gidip tasmaını, metal mama kabıyla birlikte mamasını ve hoşuna gidebilecek birkaç şey daha alıyorum. Hatta sakatatçıdan bir paça da alıyorum. İyi bir hoş geldin yemeği olacak onun için.

Yetkililerle her şeyi daha önce konuştuğumuzdan kâğıt kürek işlemlerinde hiçbir sıkıntı çıkmıyor. Tasmaını takıp oradan çıkartıyorum. Çok mutlu. Coşkunu kendi bedenimde, hızlanan nefesimde hissedebiliyorum. Hızlı adımlarla yürüyoruz. Her tarafı işaretliyor. Öyle bir duruşu var ki coşkusu bile vakur geliyor bana. Saatime bakıyorum, daha çok zaman var. İsteddiği kadar yürüyüş yapabiliriz. Yarım saat yürüyüşten sonra yavaşladığını fark edince onu eve götürüyorum. Kafeste durmaktan epey formdan düşmüş.

Eve girince mutlu olduğunu anlayabiliyorum. Solu-
yarak her tarafı dolaşiyor. O rahat rahat dolaşırken ben
de paçayı haşlayıp ona veriyorum. Aslında çiğ olarak
da verebilirim. Nasıl olsa barınakta tüm aşları yapıldı,
ilaçları verildi. Yine de haşlamak geliyor içimden. İlk
gününde onun için bir şeyler yapasım, emek harcaya-
sım var. Biraz haşladıktan sonra, kendi ellerimle yıka-
dığım, gıcır gıcır yemek kabına koyup ikram ediyorum.
Kemikle dişlerini kaşısın dilediğince. Umarım ben ge-
lene kadar özgürlük sarhoşluğuna kapılıp evi yıkmaz.

Okul çıkış saati çoktan gelmiş. Hazırlanıp çıkıyo-
rum. Önce yanıma rebabımı almak aklımdan geçiyor,
hemen vazgeçiyorum. Üzerimi değiştirmesem bile çı-
karken saçlarımı taramak geliyor içimden. Dağınık
olduğundan değil, bir şeyler yapıp kendimi oyalamak
istediğimden.

Evden çıktığımda on beş dakika içinde kafede olaca-
ğımı yazıyor. Tam zamanında...

Kafeye neredeyse aynı anda giriyoruz. Selamlaşp kö-
şede bir yere oturuyoruz. Koltuğunun altında kalın, plas-
tik bir resim çantası var. Onu boş sandalyeye yerleştirip
aç olduğunu söylüyor. Ben de bir şey yemedim, sipariş
edecek bir şeylere bakmak için sessizleşiyoruz. Zeytin-
yağlı menüsü istiyorum. Çam fıstıklı sarma ve zeytin-
yağlı biber dolması var içinde. Mücver ve barbunya da...

Özellikle sarma yapmayı pek beceremediğimden bu menüyü istemek aklıma geliyor. Dolma da yapmayı bir türlü aklıma getirmem zaten. O da ızgara köfte istiyor.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra servis toplanıyor ve hemen içecekler isteniyor. Ben sıcak çikolata içmeye karar veriyorum, o da çay...

İçecekler gelip düzen kurulduktan sonra çantasının içinden bir tomar kaliteli kâğıt bulunan kalın mukavva kapaklı bir dosya çıkarıyor

“Özellikle bu resimlerimi görmenizi isterim hocam,” diyor.

Sesinde bir tür mahcubiyet gizli. Dosyayı bana vermekten çekinir gibi ağır ağır açıyor. Sanki her an vazgeçip elimden çekmemek için kendisini zor tutuyor.

Kâğıtlara teker teker bakıyorum. Hepsinde ben varım. Ve gizli özne olarak da o... Evet... Hiçbirinde resmen orada değil ama çizme stilinden, resmin perspektifinden ve daha birçok şeyden o resmi yaparken hissettikleri belli oluyor.

İlk sayfada ben bahçede duruyorum. Elimde kalın bir kitap, gözlerim kitapta... Ayaklarım hareketli... Ona doğru yürüyorum. Perspektiften anlaşılıyor, bir de önümdeki insan silüetinden... Oysa çizgilerine bakılırsa kızgın... Hissedebiliyorum. Onu görmediğimi düşündüğü için mi?

Bir sonraki resme geçiyorum.

Burada... Galiba Sümeyye Hoca ile konuşuyorum. Onun yanındaki karaltılar da beni dinliyor. O ise galiba arkamda, resme tepeden bakıyor. Biz oturmuşuz o ayakta. Ama masa bile çizilmemiş. Oysa burası öğretmenler odasından başka bir yer olamaz. Buna rağmen o mekânla pek bir ilgisi yokmuş gibi. Resimde önemli olan tek şey benim sanki. Bir de diğerleri. O insanların da kişiliklerinden çok benim onlara verdiğim değer önemli. Sanki orada Sümeyye Hoca'yı teselli ediyorum. Ondan başkasını önemsemez bir hâlim var. Resmi çizense her nedense içermiş. Belki uzakta kalışına...

Hiç bu kadar merkezde olduğumu hissetmemiştim!
Diğer resim...

Burada birkaç öğrenci var. Kendi hâllerindeler. Bir de ben varım. Onların yakınlarında ama uzak. Sanki gizlice dinliyorum. Röntgencilik yaparmış gibi değil, kulak misafirliği bu. Yüzümde meraklı ama düşünceli bir ifade var, ilgili... Röntgencilerde böyle hassas bir ilgi barınmaz. Bu kez ışık benim tam arkamdan geliyor. Sanki o da benim öğrencileri dinlediğim gibi beni izliyor.

Daha bir sürü sayfa var ama onlara bakmıyor, duraksıyorum. Galiba bu resimler bir tür itiraf. Peki ben ne söyleyeceğim?

Tuhaftır, içlerinde olmadığım resimleri de görmek isterdim. Onlara baktığımda garip bir burukluk hissediyorum çünkü. Sebebini şimdilik anlayabilmiş değilim. Zaten bunun için vaktim de yok. Bir tepki vermiyorum... Bir şeyler yapmalıyım...

Ve aklıma geliyor. Şu kaliteli, büyük peçetelerden var masanın üzerinde, onu alıp çantasındaki kalemlerden birisini çekerek çizmeye başlıyorum. İyi resim yapamam gerçi ama mesele o değil. Basit çizgilerle bir adamla bir kadın yapıyorum. Birbirlerinin gözlerinin içine bakan... Resim bittikten sonra da ona veriyorum.

Gülümsüyor:

“Doğru, en azından şimdi birbirimize bakabiliyoruz, size bakabiliyorum ve siz de bana bakıyorsunuz. En azından şimdi biliyorsunuz... Görebiliyorsunuz...”

“Aynı zamanda ve hepsinden önce sizi dinliyordum da...” diyorum.

“Dinliyorum... Biliyor musunuz, sizi ilk işittiğimde kontrbasa benzetmiştim...”

“Aaa, o kupadaki kontrbas ben miydim?”

“Eh... Sesinizi iştir iştir zihnimde beliren o imgenin somutlaşmış hâlini bir kupanın üzerinde gördüğümde ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Güzel tesadüftü vesselam.”

Koyu bir kahkaha atıyor. Sanki onu çalan yay büyük bir zevkle tellerinde aylıklık ediyor.

“Yumurtadan çıkan kuş da sizsiniz.”

“Ben otuz yedi yaşındayım ama...”

Gülüyorum.

“Ama yine de yumurtadan yeni çıkan bir kuş gibi bakıyorsunuz etrafınıza.”

Bu kez gülümseyip bu söylediğini de gördüğüm resimlerin yanına kaldırıyorum.

Devam ediyor.

“Ve bu benim gördüğüm en mucizevi şeylerden biri. Ama ben tesadüfi bir şekilde rastlamadım fincanıma. Kendim çizip bir fincanın üzerine bastırdım.”

Yüzüne bakıp huzurla gülümsüyor, çok çok şanslı olduğumu düşünüyorum.

“Size aşığım!” diyorum.

Bunu nasıl söyleyebildiğime inanamıyorum ama içimde doğruyu yaptığımı bilmenin ferahlığıyla, söyleyebildiğime hiç şaşırıyorum.

“Ben de size aşığım!”

“Ama ben kontrbas çalmayı bilmem.”

“Öğrenirsiniz. Ben de müzikten anlamam.”

“Dinlersiniz...”

“Ne yapalım bundan sonra?”

“Nasıl?”

“Sevgimizi okuldakilerden gizleyelim mi?”

Duraksıyorum. Ne diyeceğimi gerçekten hiç bilmiyorum.

“Hiç düşünmedim.”

“Bence gizlemeyelim de göstermeyelim de. İçimizden geleni yapalım. Kimsenin tepkisinden korkmadan yan yana gelebilelim yeter. ...”

Duraksadıktan sonra devam ediyor.

“Çok uzun zamandır bekledim sizi.”

“Ben de...”

“Artık beklemek ya da sınırlanmak istemiyorum.”

Duraksıyorum ama ben de sınırlanmak ve beklemek istemediğimden son derece emin olduğumdan;

“Ben de...” demekle yetinebiliyorum.

“Doğru, Kimsenin tepkisinden korkmaya gerek yok. Birisine âşık olmanın yanlış bir tarafı olabilir mi?”

Yine de bunların çok erken konuşulduğunu düşünmeden edemiyorum. Tüm bu bekleyişe rağmen acele ediyor oluşumuzu...

Sıcak çikolatam bitti. Onun da çayı...

“Biraz yürüyelim mi?” diyor, kabul ediyorum. Alman usulü ödenen hesabı hallettikten sonra kafeden çıkıyoruz. Parka doğru yürüyoruz. Yan yanayız. Ellerimiz birbirine çok yakın. Öyle ki, elinin hafif ısınısını hissedebiliyorum. Buna rağmen ellerimiz kavuşmuyor.

Buna can attığımı söyleyemem her nedense. O ısıyı tenimin hemen yanında hissetmek, o elin farkında olmak fazlasıyla hoşuma gidiyor. Şimdilik yetiyor hem. Ağırdan almayı düşündüğümüz yok ama her anın tadına varmak istiyorum. Bence o da öyle...

“Biliyor musunuz, barınaktan genç bir köpek aldım bugün.”

“Aaa, nerede şimdi?”

“Kafeye gelmeden eve bıraktım, mekânına alışsın diye.”

“Ne zamandan beri düşünüyordunuz bir köpekle yaşamayı?”

“Yıllardır... Aslında hep düşünmüşümdür ama bir türlü harekete geçmemiştim. Barınaklara giderim arada. Onu görünce eyleme geçmeye karar verdim işte.”

“Görüp aldınız ha? Keşke biz birbirimizi gördüğümüzde de öyle olsaydı. Görüp alsaydık birbirimizi.”

Yüzüme bakıyor. Sınırı aşıp aşmadığını ölçercesine. Sonra gülüyor. Çapkınca... Bu gülüşünü daha önce görüp işitmemişim, hoşuma gidiyor.

Ben de gülüyorum;

“Yoo, bir ay önce geldi barınağa. Bir aydır kendime alıştırmaya çalışıyorum.”

“Beni de iki yılda mı kendinize alıştırdığınıza kanaat getirdiniz?”

“Yok yahu, ne münasebet!”

Hafif sıkılıyorum, etrafa falan bakıyorum. Anlıyor.

“Erkek mi bu köpek?”

Yüzüne bakıyorum, sırtıtıyor.

“Erkek olsa ne olur ki?”

“Kıskanabilirim belki...”

Söylediği şey, “kıskanmak” eski eşimin söyleyeceği bir şeye benzese de hâli tavrı hiç benzemiyor. Yine de tereddütle yüzüne bakıyorum. O artık çok iyi teşhis edebileceğim gerginliği göremeyince rahatlıyorum. Yüzündeki biraz daha yakınlaşmak, konumundan emin olmak isteyen adamın ifadesi, anlıyorum. Ben de ona yakınlaşmak istiyorum. Önceki tecrübemden dolayı fazlasıyla ihtiyatlı olsam da pek fark etmiyor. İhtiyat çoğu zaman aşkı engellemeye yetmiyor. Erteleyebilir ama engelleyemez. Aşkı ertelediğinde iş işten geçebilir ama aşkı, daha doğrusu engellenmiş aşkın doğurduğu saplantıyı kalıcılaştırmaktan başka hiçbir işe yaramaz.

“Hayır, dişi ama fark etmez. Yine de kıskanmak isteyebilirsin.”

“Zaten bundan korkuyordum,” diyor sesi küskünce alçalsa da gözleri ışıldayarak.

“Ona olan ilgini kıskanırdım kıskanacak olsam değil mi? Doğru ama ben köpeğe olan sevgini sevdim. Bu tutkunu sonunda gerçekleştirmiş olmanı...”

Bu adam doğru kişi! Kesinlikle öyle! Ne kadar şanslı olduğumu haykırmamak, yolun ortasında dans etmek için kendimi çok zor tutuyorum.

“Adını Ses koydum. Köpekler S harfi gibi keskin sesleri daha kolay işitir diye. Bir de anlamışsındır...”

“Tabii canım, sese verdiğin önem belli. Evine alışsın, rutinimiz otursun onu da görmek istiyorum mahzuru yoksa.”

“Neden olsun ki? En kısa zamanda görmeni isterim.”

Eh, zamanı çoktan gelmişti. Acaba kaç dilde sizden sene geçmek bu kadar önemlidir? Diğer dillerde de böyle mesafe belirleyici kalıplar olabiliyor mu? Mutlaka vardır. Bu durum bana İngilizcede pek belirsiz gibi gelir. Türkçede olduğundan çok daha önemsiz...

“Biliyor musun, Birsen anlamış benim senden hoşlandığımı.”

“O zaman benim sana âşık olduğumu da anlamıştır.”

“Onu tam olarak söylemedi. Ama sanki ima etti. Benim için de aşk sözcüğünü kullanmıştı zaten. Sana âşık olduğumu...”

“Söylemeye alışmak kolay olmayabilir tabii.”

“Yooo... Aslında doğru bir şey söylemek her zaman rahatlatır insanı. Ama çok fazla içimde tuttuğum için... Resim de yapamadım senin gibi.”

“Şarkılarında söylemedin mi?”

“Ha bak o da doğru. Son zamanlarda, yani karşılaştığımızdan beri Küçelere Su

Sepmişem’i söylerken hep seni düşünürdüm. Fikrimin İnce Gülü’nü de...”

“Onu söylediğin an derinliklerimde bir yerimde hissetmiştim zaten. Çok iyi bir âşık olabileceğini anladım.”

Duraksayıp bana ağırlaşmış, arzudan ağırlaşmış gözlerle bakıyor. Ama en çok dikkatimi çeken nefesi. Hafifçecik olan nefesi ne kadar da ağır şimdi. Ama şehvetten gözü dönmüş bir adaminkine benzemiyor. Yine de hafif. Düşünceli olmanın doğuştan hafifliği var soluğunda sanki. Bir de bakıyorum, kendi soluğum da ağırlaşmış ona uyum sağlıyor. Yaradılıştan gelen bir cilveyle; “Acaba sen nasıl bir âşık olacaksın?” diyorum yüzüne bakarak.

“Birlikte göreceğiz,” diye cevap veriyor.

“Ben sevişmeyi hep sevmişimdir. Ama iyi bir âşık nasıl olurum hiç bilmiyorum. Ama sen daha önce evlendin... Benden daha iyi bilmen çok daha mümkün.”

“Ben...”

Duraksıyorum. Ne diyeceğimi zerrece bilmeden. Ona en çok kendimle sevişmeyi sevdiğimi mi söylemeliyim? Muhtemelen sadece benim sevebileceğim fantezileri kafamda canlandırıldığını ve onlar eşliğinde kendimle seviştiğimi mi? Ona ne zaman ölen eşime

âşık olmadığımı, en azından yeterince âşık olmadığımı anladığımı söylemeliyim? Şimdi iyi bir zaman mı? Ya da onunla sevişmeyi bazen sevdiğimi söylemeli miyim? Ona sadece iyi bir kaçak olduğumu söylesem beni anlar mı? Anlamaz tabii ama ne kadarını anlatmalıyım? Ne zaman? Zamanlama da önemli ne de olsa.

“Aslında ben ne sevişmeyi doğru düzgün biliyorum ne de iyi bir âşık olup olamayacağımı.”

Gülümsüyor. Bu kadar gerilmeme hiç gerek yoktu. İlk olmayı herkes sever çünkü. O da benim için ilk olacağını bildiği zaman bir süreliğine fazla soru sormayacak. Bu da benim için iyi. Şimdilik...

Yine de bu gerilimim ona bilmesi gereken her şeyi anlatmadan kalkmayacak üzerimden. Birsen’in uyarısını düşünmeliyim. Kolay olan kaçmak. Bir şeyler uydurmak. Olanlar görünebilen hiçbir iz bırakmadı nasıl olsa. Ama ya içimdeki gerilim? Her defasında farklı bir şeye yorabilirim. Fark ettiği ve bana sebebini sorduğu her defasında... Ama bir gün gelir ve artık kaçacak yer kalmaz. O zaman ne yapacağım? Doğru yine kaçabilirim. Ama bilir. Bunu bilir. Bilir ve benden yavaş yavaş uzaklaşmaya başlar. Tıpkı Birsen’in öngördüğü gibi.

Bunları düşünürken o da yüzüme bakakalıyor. Bir şey soracak, belli. Muhtemelen ölen kocamı...

“Ona âşık olmadıysan neden evlendin? Yoksa bunu çok mu erken soruyorum?”

Kaçmak istediğimi zaten yadsımıyorum. Yine de olması gerekenden çok erken bir soru olduğu kesin. Dün bir bugün iki yahu...

“Evet,” diyorum.

“Gerçekten de çok erken soruyorsun böyle şeyleri. Ben oldum olası böyle şeyleri anlatmayı pek sevmezken sen de sabırsız davranıyorsun.”

“Haklısın. Yanında biraz güvensiz hissettiğimi söylemeye utansam da öyle.”

“Ben de senin yanında bu şekilde hissediyorum. Ama zaten ilişki kurmak böyle bir şey, değil mi?”

Cevap vermiyor. Yüzüme bakıyor.

“Ne yapalım şimdi?”

“Yürüyelim... Yani başka bir şey istemiyorsan.”

“Yürüyelim... Birbirimizin varlığına alışmak lâzım değil mi?”

“Öyle...”

Sessizlik içinde yürüyoruz. Gerçekten de birbirimizin varlığı o kadar tanıdıkken aynı zamanda öylesine yabancı ki. Nefeslerimizin bile birbirimizinkine uyum sağlamasına ihtiyaç var. Onun yanındayken nabzım bir türlü yavaşlamasa da nefeslerimiz bir zamandan sonra daha uyumlu olduğunda sanki onu daha çok sevdiğimi anlıyorum.

Bu sadece sevdiğiniz birisiyle olmaz. Nefret ettiğiniz biriyle yan yana olduğunuzda bile nefeslerinizi birbirinize uydurduğunuzda ondan o kadar da nefret etmediğinizi fark edersiniz. Tecrübeyle sabittir. Onun size verdiği zarara da bağlı tabii. Şayet içgüdülerinizin ondan kaçmak isteyeceği kadar zarar vermişse elbette durum değişir.

Bir kedi ikimizin arasına giriyor. Pek az bir aralık olsa da girip ayağıma dolanıveriyor işte. Ona basmaya çalışırken sendeliyorum ve hemen elimi kavırıyor. Eli sıcacık. Çok güçlü. O an, kolundaki kasların kasılmasını, yerdeki otların kokusunu, ayağımın toprağa sürmesini, kedinin yan tarafı ve kuyruğunun pantolonuma sürtünüşünü ve şimdi zihnimde hatıraların bozulma payı yüzünden yer almayan birçok şeyi, çok geniş bir çerçeveye alınmışçasına fark ediyorum. Onu, bu geniş açılı ve çok duyulu kadraji tetikleyen deklanşörün ne olduğuna emin olamıyorum. Elini tutmam mı; yoksa kedi yüzünden düşecek olmam mı? Önemli de değil aslında. Her neyse ve hangi sebeple olduysa sarhoş gibi hissediyorum. Aynı zamanda da hayatımda bu kadar kendimde olduğum anları pek nadiren hatırlayabiliyorum. Bu anların kıymetini bilmemesi için insanın fazla kibirli ya da aptal olması gerekir.

El ele yürümeye devam ediyoruz. Eğilip arkama, kediye bakıyorum. Bizim aramıza girdiği aynı yerde uzanmış uyuyor. Yaptığı güzel şeyi kutlamak için orada duran geçici, hareketli bir anıt sanki.

“Kediler şu dünyayı daha güzel bir yer kılıyor. Adeta bunun için vakfetmişler kendilerini. Söylemeye bile gerek yok, asla başka bir makamdan emir almazlar. Tanrı'nın kendisinden bile...”

“İyi ki öyleler.”

“Mutlaka bir menfaatleri vardır. Biliyorum çünkü benim evde de bir kedi var.”

“Aaa... Adı ne?”

Bir an onu tepeden tırnağa süzüyorum. Resim yaparken onu rahatsız eden, elindeki kalemi ya da silgiyi yakalamaya çalışan bir kedi. Çoraplarını, koltuklarını istediğince delen... Yanına gidip onun vücudunun istediği yerini yatak olarak kullanabilme hakkına sahip olan bir kedi... Yooo, kıskanmıyorum. Bilakis, buna izin vermesine, bir kediye beslemeye hazır olmasına tuhaf bir şekilde mutlu oluyorum. Böyle bir erkeğe âşık olma fikri içimi ısıtıyor. Eğer resim yapabilseydim kesinlikle bu gözümün önüne getirdiklerimi resmetmeyi çok isterdim. Ama belki ona ve kedisine sözsüz bir müzik...

Daha bunları düşünürken bile notalar birbiri ardına, eslerle donanmış hâlde kulağımın önünde diziliyor.

Onları arkaya itiyorum. Erhu ve rebapla yapacağım kedi miyavlaması denemelerinden zihnimi zorla alıp ona, eline, sesine, kedinin ismine odaklanıyorum.

“Vezir.”

“Satrançtaki vezir tabii?”

“Evet evet. O da en az onun kadar hareketli. Evde istediği yere gidiyor, hiçbir taş ona ses çıkaramıyor. Hoş o tahtada benden başka taş da yok.

“Siz de şah oluyorsunuz o zaman.”

“Yok, bence ben atım.”

“Neden?”

“Atları severim. Bir de satrançtaki en kendisine has olan taş at.”

“Şah ne olacak ama? O olmadan oyun olur mu?”

“Bu tahtada hiç oyun oynanmadı ki.”

“Hem şah pek gerçek hayata göre bir taş değil artık. Bir kare hareket edecek, tehdit olmadan kıpırdamaya gerek görmeyecek... Yine de satranç gerçek hayatta olmayacak olsa da hayata renk katan, onu destekleyen bir tür payanda bana göre.”

“Doğru, şah gerçek hayatta var olsa çok sıkılır gerçekten de.”

“Satranç oynar mısınız?”

“Denedim. Üzerinde bayağı da çalıştım hem de. Ama sevedim bir türlü.”

“Fazla stratejik değil mi sana göre?”

“Eh. Evet... Stratejiyi severim ama bu kadar yoğun olarak değil. Bir de rekabet etmek bana zor geliyor. Daha doğrusu gereksiz stres verici bir şey. Satranç düşünürken de çoğunlukla oyun analizleriyle ilgilenmekle yetinirdim. Ne bileyim, insanlar tahtadaki olasılıklardansa kendi oyunlarıyla ilgileniyorlar. Kendi taşlarıyla...”

“Bir satranç oyuncusu iki taraf olarak da oynamayı bilmek zorundadır ama. İki taraf için de oynamak...”

“Evet ama korudukları çıkar o an oynadığı kendi tarafı değil midir?”

“Öyledir ama aslında önemseydiği şey yenmekten ziyade doğru şekilde, belki de daha önce yapmadığı şekilde şahı alabilmek, oyuna gerekli sonu verebilmektir. İyi olmaya çalışan bir oyuncu sıfatıyla, sıradan bir oyundan hoşlanmayacağımı söylemeliyim. Puanlar falan da önemli değil benim için. Oyundaki olasılıklar, savunma ve saldırı arasındaki denge hoşuma gidiyor. Karşı tarafın yerine düşünmek, yanılmak ya da yanılmamış olmak beni ilgilendiriyor.”

“Bilmiyorum. Oyunlarımızın bile değişmesi gerektiğini düşünüyorum ben. Amacı benim için yeterli motivasyonu sağlamayan bir oyun için stratejik gücümü kullanmamı nasıl beklersin?”

“Nasıl bir oyun isterdiniz mesela?”

“Biliyor musun, Latince rekabet etmek anlamına gelen sözcük birlikte aramak anlamına geliyormuş. İki taraf da potansiyellerini birlikte arıyorlarmış yani.”

“Bunu bilmiyordum ama aslında satrançta hedeflediğim şey de bu. Potansiyelimi aramak ve geliştirmek. Aslında yaptığım tüm sporlarda da aynısı geçerli. Bak bunu bildiğim çok iyi oldu, bizim çocuklara da söyleyeceğim. Anlatmak istediğimi o kadar iyi açıklıyor ki...”

“Arapçada da rekabet göz önünde bulundurmak gibi bir şey. Biraz tedbirle ilgili mi acaba? Belki de dikkatle ilgilidir. Tarafsız bir dikkat, bir tür derin bakışla ilgili.”

Duraksıyorum. Nasıl bir oyun isterdim? Satrancın olduğu şey değil de bende uyandırdığı izlenim... Ya da maçların... Bu oyunların tek başına hiçbir sorunu yok benim için. Geçmişlerinden, etraflarındaki oluşturduğu diğer unsurlardan rahatsızım daha çok.

Daha temiz bir oyun istiyorum ben. Taşların öylece yenilip gidilen, hiçbir işe yaramayan bir şahın yenilmemesi gereken, o yenildiğinde bitirilen bir oyun değil... Değmez çünkü. Böyle bir oyun oynanmaya değmez. Artık tek önemli olan şey beceri değil ki! Sebep ve amaca ne oldu? Bir topun peşinden gitmek, onu karşı takımdan alıp potaya atmak...

Oyunlar sembollerle doludur. Amaç dikkati toplamak, iyi zaman geçirmek, kendini geliştirmektir. Ama ne için? Bu semboller hâlâ geçerli mi? Geçerliyse neden geçerli? Ben neden mutlu olamıyorum onlarla? Neden önemseyemiyorum hiçbirini?

“Hedefi önemseyeceğim bir oyun istiyorum. Çabama gerçekten değecek bir şey. Mesela iyilik yapma oyunları varmış, daha geçende kulağıma çalınmıştı.”

“Nasıl?”

“Ben de tam bilemiyorum ama bazı kurallar çerçevesinde iyilik yapıyormuşsun.”

“Kazancın ne oluyor?”

“Onu da bilmiyorum. Ama öyle internetten oynanan ya da uygulaması olan oyunlara benzemiyormuş. Reklam toplama ya da yaratık yakalama oyunları gibi konuma bağımlı oyunlar gibi değilmiş.”

“Nasıl elde ediliyormuş bu oyunlar? Ya da nasıl katılıyormuş?”

“Net olarak bilmiyorum ama anladığım kadarıyla davet alarak katılınıbiliyormuş.”

“Çok acayip değil mi? Bir tarikat gibi sanki.”

“Öyle. Gerçekten de ilginç... Ama yine de fikir güzel bence.”

“Evet, ben de böyle bir oyun oynamak isterdim gerçekten de. Belki birlikte yaparız böyle bir şey.”

“Hah, ben de onu düşünüyordum işte. Okulda bile yapabiliriz. Bir sınıfım var ya, Soner’in sınıfı... işte orada bir denemek istiyorum.”

“Birlikte yapalım. Belki diğer arkadaşlar da benimser.”

“Birsen’le konuştum, olumlu karşıladi.”

“Çok iyi... Bu arada sen nereden duymuştun bu oyunu?”

“Öğretme, sınıfı anlayıp yönlendirme yeteneklerimi geliştirmek için bir seminere gitmiştim, orada duydum.”

“Şu dünya ne kadar ilginç değil mi? Müzik dersini küçümserler ama bir müzik öğretmeninini yaptığını hiç kimse yapmaz. Oysa o seminerlere en çok onların ihtiyacı var sözde. Çünkü gerçek dersler onların verdikleri...”

“Sen de kışkırtmaya çalışma beni.”

“Yok canım, ben de aynı durumdayım da ondan...”

“O da doğru...”

Bir an duraklıyorum. Ne kadar tuhafız! Birbirimize âşık olduğumuzu söylerken bir de bakıyoruz ki böyle gündelik konular konuşurken bulmuşuz kendimizi. Ama bu da durumun doğallığını göstermez mi? Romantik filmlerde olduğu gibi katı bir hayatımız yok, olsa da çok sıkıcı olurdu.

Parktan çıkıyoruz. Şehrin gürültüsü beni kendime getiriyor. O büyüleyici hava dağılıyor ve yerini daha

güncel, sıradan bir ruh hâline bırakıyor. Keşke biraz daha sessiz kalmaya devam edebilseydik. Öylece el ele yürümeği şimdiden özlediğime inanamıyorum. En azından hâlâ el eleyiz. Ruh hâlimiz değişse de ellerimizin bağı henüz kopmadı. Evime doğru yürürken onunkinin nerede olduğunu bilmediğimi fark ediyorum.

“Sen nerede oturuyorsun?”

“On dakika ilerideki tiyatro salonunun arka sokağındayım. Bir gün tiyatroya da gideriz birlikte. Çok sevdiğini iyi biliyorum.”

“Yarın bizim oyun provası var bu arada.”

“Olsun, provadan sonra görüşemez miyiz? On beş dakika da olsa yeter bana.”

Hiçbir şey söylemeden gülümsüyorum. On beş dakika bile olsa görüşmek istemesine mutlu olmak bile paha biçilemez.

Sevilmekten olabildiğince mutlu olmak, sevmek... Çok uzun süredir yapmak için kendime izin vermediğim şeyler.

“Sekiz gibi biter prova, ondan sonra...”

“Okuldan birlikte çıkarız.”

“Yok canım. Sen ne yapacaksın o saate kadar okulda? Yine kafede buluşalım.”

“Tamam o zaman okulun yakınındaki Posta Kafede buluşalım, oradan birlikte yürürüz. Hem orada bir

arkadaşım var, onunla satranç falan oynarız o zamana kadar. Zaten biz normalde de sık sık orada oynarız Süleyman Amca'yla.”

“Süleyman Amca senin de mi arkadaşın?”

“Evet, sen nereden tanıyorsun?”

“Önce güvercinlerinden. Babam da kuşçuydu ya... Posta güvercini eğitir, sonra yarıştırdı.”

“Senden çok bahsetmiştim Süleyman Amca'ya. Demek tanıyormuş. Adını söylememiştim ama kesin anlamıştır. Helal olsun vallahi, baba adammış, hiçbir şey söylemedi ikimize de.”

“Ben kimseye bahsetmemiştim senden... Ha bir gün hiç tanımadığım bir kadına anlatmıştım. Akşam üstü bizim parka çıkmıştım, orada karşılaşmıştım onunla.”

Kadını tekrar geçiriyorum zihnimden. Bir hayat kadınıydı. O an mesleklerimiz ya da başka herhangi bir şey önemli değildi ama. Sadece içimizde tuttuğumuz şeyleri artık orada tutamayan iki kadındık. Önce o başlamıştı konuşmaya. Bir adamdan bahsetmişti. Ama öyle ayrıntılı değil. Bölük pörçük... Yürüyüşü, alışveriş edişi, bir şeylere kızışındaki hâli... Adını bile söylememişti. Onunla konuşup konuşmadığını bile... Adamı daha fazla içinde tutamadığı kısımlarıyla anlatmıştı bana sadece. Ben de daha fazlasını merak etmemiştim. Ve ona kontrbasımı anlatmıştım. Ben de aynısını yap-

mış, daha fazla içimde tutamadığım şeyleri anlatmıştım. Birbirimize hiçbir şey sormamış, o eşsiz ferahlığın tadını çıkarmıştık. Bir daha görüşmesek de ona hiç kimseye anlatmadığım her şeyi anlatabileceğimi, onun da beni yargılamadan dinleyeceğini biliyordum. Ama o zaman da yapamamış, yalnızca sevgili kontrbasımı anlatmakla yetinmiştim. O güzel zamanı başka şeylerle kirletmek istememiş, belki de olanları birisine anlatabileceğim tek fırsatı kaçırmayı tercih etmiştim. Belki de... Ama belki o kadın tek kişi değildi. Birsen'in öğüdüne uymaya cesaret edebilsem, olmayacaktı.

“Zaten en başından beri anlamıştım. Fazlasıyla ke-tumsun sen Nihan. Kim bilir kimseye söylemediğin ne-ler saklı içinde!”

Bunu söylerken sesi biraz buruk çıkıyor. Buna rağmen gülümsüyor bana çünkü evimin önündeyiz, ayrılmak üzereyiz. Ne yapacağım? Sarılısam? Evet, sarılmak istiyorum. Vücudunu hissetmeye, kokusunu yakından solumaya hakkım var. Bunun için yıllarca bekledim. Yıllarca bu anı umdum!

“Ses seni bekliyordur şimdi.”

Sesinde hâlâ o burukluk var.

“Yarın görüşeceğiz.”

“Yarın sana sen diyemeyeceğim. Elini tutamayacağım.”

Oysa sevgimizi gizlemekten bahseden kendisiydi.

Hâlâ el ele tutuşuyoruz. Sanki doğuştan bu durumdaymışçasına alıştım bu kavrayışa. Ellerimiz terleme-miş bile. Parmaklarımız birbirimizin bileklerine temas ediyor, sanki nabızlarımızı takip ediyor, birbirimizin-kine uyum sağlamaya çalışıyoruz. Ama buna gerek yok. Çünkü daha el ele tutuşmadan önce bile uymuştunabızlarımız. Oysa şimdi birbirimizi bırakmaya mecburuz. Elimi bırakmadan beni kendisine doğru çekiyor ve diğer koluyla bana sarılıyor. Serbest kalan kolumla ben de ona sarılıyorum. Kaşe paltosunu parmaklarımın altında hissedebiliyorum. Bu palto ona çok yakışıyor. Parfümündeki baskın zencefil esansını destekleyen limon, çam ve sandal ağacı esintilerini, çok çok az olsa da belli olan karanfili ayırt edebiliyorum. Ve miski... Ona çok yakışan, bu esansları hiçbir şeyin yapamayacağı kadar tamamlayan o eşsiz miski...

Birbirimizi öpmüyoruz. Tuhaf olsa da bu çok çok sonra aklıma geliyor. Sarılmaktan ve öylece durmaktan memnunuz çünkü. Bu bize yetiyor. Benden çok uzun olsa da eğildiğini fark etmiyorum bile. O, eğildiği için bükülen belinin farkında mı? Sanmıyorum. Çünkü ben üzerlerinde dikildiğim, ağırlığıma alışkın olmayan parmak uçlarımın acısını sonradan fark ediyorum.

Ve ayrılıyor. Yazık ki ellerimiz de ayrılıyor. Bir elimi boşluğa, onun eliyle birlikte bırakmak isterdim.

O da bırakırdı ve tekrar buluşana kadar ellerimiz, bilinmez bir yerde, birlikte bizi beklerdi... Keşke. Bu mantıksız ama paralel bir evrende son derece mantıklı olduğunu sezdiğim fikre gülümsüyorum.

“Görüşürüz canım,” diyorum. İsteyerek, içten gelerek ona “canım” dediğimi ancak birkaç saniye sonra fark ediyorum.

“Görüşürüz...”

Beni taklit ederek “canım” deseydi hoşuma gitmezdi, hiçbir şey dememesi çok daha mutlu ediyor beni. Bu ilişkide herhangi bir şekilde yapaylık ya da zorunda olma hissi istemiyorum. Mutlaka olacaktır, o ya da ben, bir şeyleri yapmamız gerektiğini hissedip birbirimiz için yapmak durumunda olacağız mutlaka ama bunu bile bir yönüyle isteyerek yapmamızı diliyorum. Özellikle bunu dilemek için sebeplerim var. Zorunda olduğum çok şey yaptım eski ilişkimde çünkü.

Göz ucuyla ona bakarak epeyce ağır apartman kapısını açıyorum. Geçer geçmez kapanıyor. Alışkın bir hareketle arkasından tutarak yavaşlatıyorum, evimin kapısını açmadan önce Ses’in varlığına alışması için biraz duraksadıktan sonra açıp içeriye giriyorum.

Kapının önünde, biraz geride durmuş bana bakıyor. Bence mutlu görünüyor. Çekingen durmuyor en azından. Bir köpeğin sakıngan duruşu mutlu olmadı-

ğını gösterir. Genel olarak kuyruk sallayan bir köpek olmadığı için kuyruğunu hafifçe hareket ettirmesi, bir tür “hoş geldin” gibi geliyor bana. Rahatlıyorum. Bence ona evi bırakmak çok mantıklı bir hareketti, kendimi tebrik ediyorum. Suyunu bitirmiş, dolduruyorum. Paçadan da hiçbir şey kalmamış. Yemeğini de tazeliyorum. Besin değerlerine özel olarak bakıp aldığım epey pahalı olan mamayı tekrar kontrol ediyorum. Çiğ etle de takviye ederim tabii, bu yetmez. Kendimi bu şekilde rahatlattıktan sonra bugünü düşünmeye hazırlanıyorum.

Önce kendime kakao hazırlamayı düşünüyorum ama puding var, ondan bir kâse yesem ağzımın tadı yerine gelir. Gerçi erken uyanmak istiyorum. Vezir için yaptığım beste kafamda neredeyse oluştu. Uykunun toparlayıcı etkisine ihtiyacı var sadece. Yine de o kâseyi yiyeceğim. Uykumu kaçıracağını zannetmiyorum çünkü gerçekten yorgunluk damarlarımda fazlasıyla pompalanmakta. Biraz keyfimin yerine gelmesine ihtiyaç duyuyorum o kadar.

Pudingi yerken Ses de yanıma çörekleniyor. Kırk yıllık dostlar gibi yan yana oturuyoruz. İçim ısınıyor. İyi ki yanımda. Meğer tam ihtiyacım olan oymuş hayatımda. Ancak şimdi güvende hissettiğimi fark etmek çok garip. Yani daha önce güvende hissetmiyor muydum?

Galiba... Özellikle yan dairemde Nevzat omurgasız varken evet. Bir de yalnız hissediyordum. Ama öyle bir insana muhtaç olacağım türde bir yalnızlık değil. Bilinçli bir varlığa ihtiyaç duyacak, bir köpek ya da kediyle yetinilecek bir tür yalnızlık... İnsan dediğin karmaşık varlık nihayetinde. Yararından çok zararı dokunur. Evet, Cebrail'e aşığım ama ona güvenebileceğim miyim? Koskoca bir bilinmez konuverdi hayatımın orta yerine. Oysa Ses öyle değil. Güvenilir bir bilinç. Akılsız olduğunu düşündüğüm için falan değil. Belki de benden bilinçlidir, bilemem ki. Cebrail de akıllı olduğundan değil. İnsana ait kalıpları bulunduğu için güvenilir değil bana göre. Evet, bende de bu kalıplar fazlasıyla mevcut. Ama ben benim işte, kendimim. Kendime güvenmeyeceğim de ne yapacağım?

Her neyse... Ses'in dostluğu eşliğinde kaşıkıyorum pudingimi. Sonra da dişlerimi fırçalayıp yatıyorum. Uykum kaçmamış, neredeyse anında dalıyorum. Birkaç dakika sonra hafif bir hışırtı işitiyorum. Ses... Yatağımın hemen yanında uzanmış... Minnettarlığın hafifliği kalbimin atışlarını ağırlaştırıyor. Uzun zamandır anımsayamadığım bir huzur hissiyle, bu kez beni almaya çoktan hazır olan uykunun daha derinliklerine dalıyorum.

Alarmı kurmayı unutsam da beşte uyanıveriyorum. Ses de uyanmış bana bakıyor. Önce onunla dolaşmaya

çıkmam gerektiğini hissediyorum. Sabahın bu saatlerinde dışarı çıkmış mıydım anımsamıyorum. Hemen giyiniyor, Ses'in tasmaını da takıp onu dışarıya çıkarıyorum. Anında etrafı işaretlemeye başlıyor. Dışkısını almak için poşet almayı unutmadım. Tuhaf bir şey bu, pek hoş değil. Ne yalan söyleyeyim, sadece bunun için bir köpek almamayı uzun süre düşünmüştüm. Ama dayanamadım. Ses ile karşılaşınca dışkı poşetlemeye degeceğine anında karar veriverdim. Nasıl olduğunu bile anlayamadan...

Beni büyük bir dışkıyla ödüllendirdikten, ben de onu çöpe gönderdikten sonra eve gidiyoruz. Ses'in vakarla, özel hiçbir eğitime gerek kalmadan yanımda yürümesine bayılıyorum. Köpek sahip ilişkisinden çok iki yoldaşın ilişkisine benziyor iletişimimiz şimdiden. Bu, umudumu besliyor. Gün geçtikçe çok daha iyi anlayacağız birbirimizi. Belki de bir tek hareketimizden... Bunu çok iyi biliyorum. Etrafımızda insanlar yokken çok daha iyi hissediyorum. Ses henüz genç olmasına rağmen korkutucu görünümüne kavuşmuş. Hem vakur hem de ortalama olmasına rağmen normal köpeklerden daha özgüvenli olması onlardan daha iri olduğu izlenimini veriyor. Oysa o izlenime ulaşacak kimse yok yanımda, biz bizyiz. İlk gün birkaç kişi onu neden aldığını sormuştu üzerine vazifeymiş gibi. Ne yalan söyleyeyim,

onu onlar gibi görmeme bir anlığına bile sebep olmuşlardı. Çünkü henüz hakkında kendi izlenimlerim yeterince fazla değil. İnsan başkası hakkında sadece kendi izlenimlerini önemsemeli. Diğerlerini ayrıntılıca bilmeli tabii ama sadece kendi fikirlerini önemsemeli...

Evin önüne geldiğimizde saatin beş kırk beş olduğunu görüyorum. Okula gitmeden önce besteyi çalmak için yeterince zamanım var. Zaten Ses ile yürürken zihnimde epeyce toparladım. Hatta mırıldandığım sırada Ses'in tepkisi hiç fena değildi. Yanıma daha bir yaklaştı sanki. Bunu düşünürken kendime gülüyorum. Gerçekten de yanıma daha fazla yaklaştığımı fark ettiğim doğru ama sebebini kim bilebilir? Ses'i henüz yeterince tanımıyorum ki.

Neyse, eve önce ben hafifçe giriyorum, pratik olsun diye büyük ıslak mendil olan günlük temizleme bezleri almıştım Ses'in patilerini temizlemek için. Komodindeki paketten bir tane çekip itiraz etmeden teker teker patilerini uzatan sevgili dostumun patilerini hızlıca silip onu içeriye buyur ediyorum. Ben de içeri girdikten sonra tasmağını çıkarıp onu serbest bırakıyorum. Artık ev benden çok kendisinin, bunu kabul ediyorum. Çünkü bu evde en çok o zaman geçirecek.

Ellerimi yıkıyor, erhumla rebabımı alıp kabinime giriyorum. Bilgisayarımı açıyor, kaydı hazırlıyor, sözsüz besteme rebapla başlıyorum. Çalışımın ortasında kapı-

ya vurulduğunu duyuyorum. Ses mi? İÇeri girmek mi istiyor? Kapıyı açıp bakıyorum. Evet, gerçekten de o. Acaba daha yakından dinlemek için mi; yoksa sadece merak mı ediyor?

İçeri giriyor, ayaklarımın dibine yatıyor. Kaydı silip çalmaya baştan başlıyorum. Rebap kanalını çalmayı bitiriyor, onu Ses'in yanına bırakarak elime erhumu alıyorum. Şimdi de erhu kaydını yapıyorum. Bestenin çerçevesi çizildiğinde elime bir rebabı bir erhuyu alarak renklendiriyorum. Kabinden çıkıp birkaç perküsyonumu getiriyor, hatta sevdiğim bazı dijital sesleri de kullanıyorum. Dijital olanlar hiç de sırtmıyor. Ayrıca müzikte her şeyin mübah olacağını düşündüğümünden dijital seslerin benim için hiç mahzuru yok. Eh, bu sesleri bize ileten hava için bir şey fark etmiyorsa, ki öyle, ben kim oluyorum ki?

Sonunda kayıt bitiyor. İnternete emanet edip linkini ona gönderiyor ve ekliyorum:

“Vezir için...”

Yine acıktım. Ama evde sadece puding var. Artık yemek yapmam gerekiyor. Bu kadar yemeksiz kalışma şaşırıyorum. Kendi yemeklerimi severim. Kendimi en iyi ben bilirim sonuçta değil mi? Neyi ne kadar seveceğimi ne kadar sevmeyeceğimi... Buna rağmen dışarda yiyor oluşum dengemin fazlasıyla bozulduğu-

na delalet. Yemek yapmak benim için bir tür gereklilik çünkü. Doğruya doğru, pek fazla yemek yapan birisi olduğumu söyleyemem. Yine de kendi yemeklerimi yemek benim için bir tür mecburiyet. Yeme faslından çok pişirme faslı için. Yaptığım yemekleri yemek de onları yaparken yiyişimi düşünmek de benim için bir tür ritüel ve tüm ritüellerde olduğu gibi uygulayıcısı için fazlasıyla önemli. Yine de benim için en önemlisi onları hazırlamak. Malzemeleri birleştirirken notaları harmanlar gibi, kulak kabartır gibi burun kanatlarımı açıp kendi yaptığım döküp saçma eylemlerinin, malzemeyle ve ateşle birleştirip işlemesine şahit olmak bambaşka. Tıpkı tele vurmak ve havanın yardımıyla kulaklarıma ulaşan sesi dinlemek, kendi eylemlerimi doğanın desteğiyle izleyebilmek gibi. Müzikle yaptığım şeyin aynısını yemek yaparken de hissetmek mesele, yani çifte şansla donatılmışım, şükürler olsun.

Evde her zaman olan, kendi ellerimle yaptığım yoğurdum bitmedi ama onu yemek istemiyorum. Bugün... fırından bir şey almak geldi içimden. Ayçöreği... En yakın fırından alacağım. Hangi fırın nasıl yapıyor hatırlamıyorum çünkü çoğunlukla sadece kendi yaptıklarını yiyorum.

Her şeyimi kaldırıp çıkmak için hazırlanıyorum. Bu kez de okula sadece rebabımı götüreceğim. Erhumu da

götürebilirim ama ağırlık istemiyorum. Ha, belki tiyatro esnasında da bestelediğim parçaları çalarım. Eskiden de oynattığımız tiyatro oyunları için müzikleri ben besteliyordum zaten. Pek bestelemek sayılmaz aslında. Yani öyle denebilir ama çok karmaşık müzikler değillerdi. Vezir için yaptığım beste gibi değil. Ama kendi yazdığım oyun için... Çok daha iyi, çok daha karmaşık şeyler besteledim. Gerçi her an değişebilir. Oyuncunun tarzına bağlı. İyi ki kendi bestelediğim bir şey üzerinde çalışıyorum. Bana çok daha büyük bir serbestlik veriyor. Aslında bu oyunun doğasına rebap pek uygun düşmüyor. Yine de böyle uygun düşmediğini düşündüğüm, çoğu zaman öyle zannettiğim enstrümanları uzun zamandır bilerek götürüp onlarla çalışmayı deniyorum. Bunu yapmanın bana bambaşka bir bakış açısı kazandırdığını fark ettim. Melodiye renk katıyor, bir sürü farklı yönleriyle baktığım bir melodiyi her yönüyle, en azından elimden geldiğince farklı yönleriyle özüksüyor olmak kesinlikle çok faydalı oluyor. Böylece alışlageldik şeylerden çok daha farklı, çok daha zengin melodiler çıkıyor ortaya. Gurur duyacağım türde şeyler... İnsanlar oyun bittikten sonra çoğunlukla müziğin nereden geldiğini, hangi albümden olduğunu soruyor yahu! Bu gurur duyulacak bir şey olmazsa ne olabilir ki?

Ses'le vedalaşıyorum. Beni anladığı belli oluyor. Aslında keşke köpekler için de bir tür kreş olsaydı. Sabah çıkarken onu oraya bıraksaydım. Belki de vardır, araştıracağım.

Pastaneden ayçöreği alıyorum. Tek masası da dolu olmadığından paket yaptırmadan yiyeceğim. Onun için yanında bir bardak çay da istiyorum. Kahvaltı etme alışkanlığım olmadığı için ancak yarısını yiyebilsem de çöreğin tadı hiç fena değil. Geri kalanını sardırıp fincanı kafama dikeyip, parayı ödeyip oradan çıkıyorum. Henüz yarım saatim olduğundan minibüsle gideyim diyorum. Erken gidersem belki onunla karşılaşırız. Minibüsü beklemeden geliveriyor. Biniyorum ve okula geliveriyorum. Gelene kadar ne düşündüğümün bile farkında değilim. Düşünmedim çünkü. Araçta tıngır mıngır giderken meditasyona benzer bir ruh hâline giriverdim. Zihnimde son bestem eşliğinde... İyi ki beste yapabiliyorum. Ben dünyanın en şanslı insanlarındayım aslında. Bunun farkındayım. Kesinlikle ayrıcalıklı hissediyorum kendimi. Hayatımın her anında beni doldurabilecek, varlığıma anlam kazandırabilecek bir şey var... Müzik! Minibüsün sinyalinden çıkan ritim bile bana huzur verebilirken daha ne isteyebilirim? Bu yetmiyormuş gibi bir de âşık oldum ve âşık olduğum adamın da benzer hisler taşıdığını öğrendim. Bunu ne-

den mahvetmek isteyeyim? Birsen haklı, ona her şeyi anlatacağım. Zamanı geldiğinde. Yok, bu bir tür oyalama taktiği değil. Zamanı bir bahane kullanmamak üzere kendime çoktan söz verdim.

İşte okulun önündeyim. Çocukların çoğu çoktan gelmiş. Ayçöreğimin geri kalanını yolda yürürken yemek geliyor içimden. Oysa yürürken yemek yemekten hiç hoşlanmam. Yok yok, olmuyor zaten. Ben de bahçedeki bir banka oturup yiyorum. Açık havada yemek istiyorum çünkü. Gerçekten de aşkın ve güzel havanın çeşnileriyle renklendiğinden çöreğin lezzeti damağымda patlıyor.

Ve mesaj geliyor...

“Tamam, anladım, miyavlamayı yaptın ama kedi mırılamasını nasıl yapabildin? Bu beste içerisinde nasıl böyle yumuşakça dahil edebildin bu sesleri? Bir günde nasıl bu kompozisyonu oluşturabildin be kadın! Bir dahi olduğunu biliyorsundur tabii, ben şimdiye kadar bilmiyordum. Vezir’i bilmem ama ben şeref duydum. Çok güzel! Bu arada, diğer bestelerini de gönderirsin bana herhâlde.”

Rebaptan çıkarmıştım kedi mırılamasını. Ne yalan söyleyeyim, ben de çok gurur duymuştum vallahi. Hayvanlar karnavalından katbekat güzel olmuştu ben de bu beste. Belki Ses için de bir şeyler yaparım. Belki değil, kesinlikle yapmalıyım.

Gelen mesajı birkaç kere okuyup gururla gülümserken ayçöreğim bitiyor. Kâğıdı çöpe atıp saate bakıyorum. Dokuz dakika var. O zamana kadar mutfakta bir çay içsem? İçeceğim. Olsa olsa iki-üç dakika geç kalırım.

Okula girerken birden aklıma geliyor. Mesajına karşılık vermedim adamcağızın yahu. Bu nasıl bir görgüsüzlük! Yok yok, benim hatırlayıp öğrenmem gereken çok şey var. Yolda da mesaj yazmayı, genel olarak telefona bakmayı hiç sevmem ama telefonumu çıkarıp mesajına tekrar göz atıyorum.

“Sen o muhteşem resimlerinin en azından fotoğraflarını çekip gönderdin mi bana bakayım? Ama sadece benim konu edildiğim resimler değil, sevdiğin, en azından son zamanlarda yaptığın resimleri...”

Birkaç saniye sonra mesaj geliyor:

“Doğru söylüyorsun. Hem böylece teker teker yorum yapabilirsin. O zaman şaşkınlığına vermiştim gerçi ama hiç yorum yapmamıştın.”

“Tamam, gönderdiğin her resim için yorum yapacağım.”

“Odadayım, gelsene.”

“Çok çaysadım, zil çalana kadar bir çay içeyim diyorum. Depoyu doldurayım. Çörek yedim de ... ayçöreği.”

Ayçöreğini ayrı bir mesajla gönderdim, sanki çok önemliymiş gibi. Benim için öyle.

“Tamam o zaman, teneffüste bahçede görüşürüz.”

“Tamam.”

Mesajlar bittiğinde kendimi mutfağa girmişken buluyorum. Ne kadar düzgün görünüyor mesajlarımız. Noktası virgüülü yerinde. Hem de dar zamanlarda bile. Hemen çayımı doldurup bir yudum alıyorum. Alışkanlıkla kupama doldurdum ama keşke yapmasaydım, kupa çok büyük. Olmadı sınıfa götürürüm. Pek yapmadığım bir şey ama geç kalmaktan iyidir. Gireceğim sınıf ortalama. Biraz Türk Sanat Musikisi mi çalışsam? Yok yahu, sevmezler. Olmadı rebapla başka şeyler çalsam. Ya da evet evet rebapla rock müzik çalmayı deneyelim. Bunlar şimdi onlara saçma gelir ama ilerde anlarlar. Müziğin malzemelerini değiştirmek, onlar için hayatlarında deneme yapmanın ne kadar zevkli olduğunu fark etmelerini sağlayan bir fırsat olacak.

Sınıfın ortalama olduğunu söylesem de oradaki üç kişilik bir grubu hatırlayınca fikrimi değiştiriyorum. Sadece varlıkları bile ortalamayı değiştirmeye yeter. Umarım buradan mezun olduklarında da birbirlerinin izlerini kaybetmezler çünkü gerçekten o kadar muhteşem bir mizah anlayışları var, birbirlerine o kadar bağlılar ve öylesine uyumlular ki anlatamam. Onları izlemek bana daima mutluluk veriyor. Sağ olsunlar, şu okulda çalışmaktan mutlu olduğum bir düzine şeyden

biri olabilirler. Gerçi bu müzik dersine bir katkıları oldukları anlamına gelmiyor. Yaptıklarımı çoğunlukla sabote ettiklerini söyleyebilirim hatta. Bana özel olarak gıcık olduklarını sanmıyorum tabii, onların genel tavrı bu. Hocalar sabote edilir onların kitaplarında, o kadar. Böyle mutlu oluyorlar. Dersleri de fena değil buna rağmen ama doğruya doğru, aldıkları eğitimi pek fazla ciddiye aldıkları yok. Birlikte olmayı seviyorlar sadece. Bunun sebebi arkadaşlıklarında her şeyi buluyor olmaları. Bir de kendilerini, dolayısıyla birbirlerini iyi şekilde yönlendirmeyi bir türlü becerememeleri, hatta bunu denemeyi akıllarına bile getirememeleri. Eh, biz hocalarının da bu konuda pek bir şey yaptığımız söylenemez. Diğerleri için bir şey söylemem doğru olmaz tabii de ben pek bir şey yapmamıştım onları yönlendirebilmek için. Yapacak bir şey bulamadığımdan. Yani bir müzik öğretmenini ciddiye almayacakları kesin... Ben de bunun için hiç çabalamadım. Aklıma onları harekete geçirecek bir fikir de gelmedi vallahi. Boş boş konuşursam gözlerindeki değerim düşerdi. Ben onların yerinde olsaydım öyle düşünürdüm en azından. Ama belki biraz şu rap ile ders konularını akılda tutmayı sevmişlerdi, onlarda da denemiştım de...

Öğretmenler zili çaldığında kupayı ancak yarıladığımdan hemen onu da alıp boş mutfaktan çıkıyorum.

Sınıfa elimde kupa girdiğimde Şu üçlü gruptakilerden Selman fırsatı kaçırmıyor;

“Ooo, hocam, tepsiyle getirseydiniz de biz de içseydik. Boğazımız kurudu valla.”

“Koca boğazlarınız için çay taşıyacak kadar büyük tepsi yok ki Selman. Babana yaptır bir tane, söz çaylar benden.”

Kendi zayıf esprime zayıfça gülüyorum.

Selman’ın babası marangoz da... saçmalıyorum işte. Aslında haklı çocuk, onlar içmezken benim içmem resmen haksızlık. Utanıyorum.

“Çocuklar çok çaysadım gerçekten. Çayı dökmek de israf olur diye getirdim işte, kusura bakmayın.”

Belki de bu kadar çabuk su koyuverdiğim için de ciddiye almıyorlar beni. Başka bir hoca olsa böyle açıklama yapmazdı herhâlde. Ama belki seven de bunun için seviyordur bilemiyorum ki. Yine de haklılar, getirmeyecektim çayı.

“Ya hocam, bakmayın siz Selman’a. Kahvaltı yapamamış bir yerini yataktan kaldıramadığı için de konuşuyor işte.”

Hüseyin de benim meşhur üçlüden.

“Tamaam mevcut kaçtı otuz beş mi? Kakaolu süt sevmeyen var mı?”

Hep bir ağızdan bağılıyorlar:

“Yook!”

“Hocam bugün otuz iki kişiyiz,” diyor Berk. Sınıf başkanı. Yoklamaya bakıyorum, üç kişi yok. Hatta evet, üçlemenin üçüncü üyesi olan Harun da olmayanlar arasında. Demek bunların tadı ondan yok.

“Tamam, inşallah kantinde otuz üç adet kakaolu süt vardır.”

“Niye kakaolu süt hocam?”

“Ben kakaolu süte bayılırım da...”

“Yav hep kendinizi düşünüyorsunuz hocam ya.”

“Hayat böyle oğlum.”

Selman’ın kafası bozuk bugün anlaşıldı.

“Tamam kendime almayacağım, siz de benim önümde benim en çok sevdiğim şeyi içmiş olacaksınız, tamam mı?”

“O kadar da değil hocam ya. Bir çay getirdiniz abartmayın siz de.”

Reyhan söylüyor.

“İçin de soğumasın bari hocam.”

Bunu da Selman diyor. Gülüyorlar. Ama şefkat dolu bir gülüş bu, anlıyor insan. Çayımдан koskoca bir yudum alıyorum. Bu teneffüs de görüşemeyeceğiz bizimkiyle. Ohoo, ben bayağı alıştım bu adama. “Bizimki” bile diyorsam...

Kupayı geriye itip sırt çantamdan rebabımı çıkarıyorum.

“Rock söylemeye hazır mısınız peki millet?”

“Hocam o rebap değil mi? İlahi falan çalınmıyor mu onunla? Rockla ne alakası var?”

“Aynen öyle Nedret’ciğim, aynen öyle. Ama bilmiyorsan söyleyeyim, hocanız olmayacak gibi görünen şeylerin gerçekten nasıl olabileceğini merak eden bir şahsiyet. Siz de bu deneyde bana eşlik edeceksiniz. Şimdi söyleyin bakalım... Hangi şarkıyı çalıp söyleyelim?”

Tahmin ettiğim gibi her ağızdan bir ses çıkıyor.

“Önce alıştırma olsun diye Anadolu rockla başlayalım. Siz pek dinlemiyor olabilirsiniz ama...”

“Deniz Üstü Köpürür olsun mu hocam?”

“Vaay, Nuri, oğlum sen bu işleri iyi biliyorsun bakıyorum.”

“Cem Karaca hocam... Severiz...”

“Söyler misin peki?”

“Tabii, emrinizdeyim hocam.”

Nuri’nin sesi fena değildir. Gösterişi, abartıyı sever ama yüzeysel gösteriştten bahsediyorum. İçten içe mütevazı, sevilme isteyen bir çocuktur o. Sevilir de... İnsanlar onun gösteriş çabasını sever çünkü çaba olduğunu bilirler.

Sessizlik oluyor ve ben çalmaya başlıyorum. Yay o kadar hızlı hareket ettiriyorum ki, gürültücü oluyor o vakur rebap. Yavaşlıyorum ve Nuri’ye girmesi için

işaret ediyorum. Bu kez vakarla çalıyorum, ağır değil. Çok, gerçekten çok yakışıyor. Tahmin edemeyeceğim kadar...

Şarkı bitiyor ve o beğeni dolu sessizlik...

Sonra Nuri yine Cem Karaca'dan hareketli bir şarkı olan "Bindik Bi Alamete"yi söylemeye başlıyor. Bu kadar hareketi rebap taşıyabilir mi umursamadan ona eşlik ediyorum. Diğer herkes de... Rebap yine yayın hücumuna uğruyor. Parmaklarıma bakmıyorum bile. Sadece çalıyorum. Ritim yapıyor, tiz seslerle ortamı kızıştırıyorum. Sonra Cem, Barış Akarsu'nun tahmin edebileceğiniz şarkısını söylemeye başlıyor... Sınıf çıldırmış gibi bağıyor çomak sokacakları zaman geldiğinde. Bağıyorlar... Hepsi çomak sokmak istiyor ama felek umurlarında değil. Kim bilir feleği? Kim onunla karşılaşmış? Onlar başka şeylere kızgınlar belli. Sonra Rıza başlıyor. "Bir Derdim Var..."

Aramızdaki uyum hepimizi vuruyor. Şarkı olağanüstü oluyor.

Duman'dan istiyorlar. Bilmediğim İngilizce bir şarkı bile istiyor Irmak.

"Söyle," deyip eşlik etmeye çalışıyorum. Hiç de fena olmuyor.

Sonra zil çalıyor. Hemen dışarı çıkıyorum. Bahçede ona rastlayamayacak kadar hızlı koşuyorum. Daha

doğrusu muhtemelen oradadır ama ben göremiyorum. Okulun karşısındaki bir marketten alacağım sütleri. Umarım bulabilirim.

... Buluyorum. Tam otuz iki tane...

Bardağım da masada kaldı bu arada. İçip içmediğimi hatırlamıyorum. Kasaya numaramı vererek bir miktar indirim alıyorum. Paramı ödedikten sonra okulda öğretmen olduğumu, isterlerse kimliğimi verebileceğimi söyleyerek arabayı istiyorum. Kimlik istemeden veriyorlar. Allah'tan sınıf birinci katta. Arabadakileri poşetle gizleyip okula giriyorum. Bu kez karşılaşılıyor.

“Aaa... Bu ne?”

Şaşkınlık ona çok yakışıyor. Samimi bir şekilde şaşırmanın nadir insanlardan olmasından memnunum.

“Otuz iki kutu kakaolu süt. Çocuklara söz verdim de... Kusura bakma haber veremedim.”

Sorusunu düz bir şekilde yanıtlasam da ona gülümşüyorum. “İyi ki karşılaştık,” diye konuşuyorum gözlerim ve dişlerimle.

“Yardım edeyim sınıfa kadar çıkartmana.”

Yardım ediyor. Zil çalıyor, ayrılıyor.

Sınıfa girer girmez masaya bakıyorum, kupam yok. Herkes ayaktayken arkamdaki kapı açılıyor ve Selman yanında Hüseyin, elinde sıcak çay dolu kupamla giriyor. Hüseyin'in elinde de bir kutu kakaolu süt var. Çay-

la sütü masama usulca koyup yerlerine oturuyorlar. Canım hâlâ çay istediği için ve ... gözyaşlarımı tutmak için bahane olsun diye, genişçe gülümseyerek çaydan bir yudum alıyorum. Bir Şey demeden çoktan oturmuş çocuklara süt dağıtıyorum. Sessizce içiyorlar. Bazıları alçak sesle;

“Kesenize bereket,” diyor.

Pipetlerden çıkan hprt seslerinin melodisiyle kulaklarım bayram ediyor. Tuhaf, uçucu bir mutluluk kanımda pompalanıyor. Ben ayımı, onlar da sütlerini yudumlarken birkaç dakikalık oluşan sessizlik çok huzurlu.

Sonra Hüseyin “Ali Baba’nın iftliği”ni söylüyor. Tam rebabı elime aldığım da...

Gülerek eşlik ediyoruz. Selman sınıfın ortasına çıkıp söylenen hayvanların taklitlerini yapıyor. Rebapla kedi gibi miyavlıyorum, koskoca çocuklar kahkahalarla gülüp bir daha, bir daha yaptırıyorlar. Sonra ilgiden sarhoş, yine rebapla inek sesi çıkartıyorum... Gülüyorlar... ayımı yudumluyorum, bitiyor.

“Rebap eşliğinde Teoman’ın “Güzel Bir Gün”n çalıp söylüyorum. Nakaratta eşlik ediyorlar. Oluyor. Çok yakışıyor.

“Hocam ağzınız kurudu, süt için bari.” Diyor Suat. Dediğini yapıyorum. Gerçekten de kurumuş ağzım.

Teoman'a gülümseyip içimden o kadar da yalnız olmadığımı geçiriyorum.

Birkaç şarkı sonra ders bitiyor. Çıkarken herkesin arabadaki poşetlere boş süt kutularını bırakmalarını istiyorum. Otuz üç kutuyu yoldaki konteynere atıp arabayı teslim edeceğim teneffüste. Kupamı da sırt çantama koyuyorum. Daha sonra mutfağa götüreceğim onu da. Selman'la Hüseyin yardım ediyorlar arabayı dışarıya çıkartmama. Okulun kapısında onlardan ayrılıyorum. Ayrılanaya kadar bir video kanalımın olması gerektiğini, orada rebap çalarak rock parçaları söyleyebileceğimi söyleyip duruyorlar. Ben de tatlı tatlı nazlanıyorum. Bir kanal açmayacağımı tabii ki hepimiz biliyoruz.

Öğretmenler zili çalmadan okula giriyorum. Yine bizimkiyle karşılaşıyoruz. Gülümseyerek birbirimizi gördüğümüzü belirttikten sonra yolumuza gidiyoruz. Mutfaka uğrayıp kupamı bırakacakken zil çalıyor. Kupamı yıkayıp bulaşıklığa bıraktıktan sonra epeyce sıkıldığım bir sınıfın dersine giriyorum. Bu sınıftaki çocuklardan sadece iki arkadaş hoşuma gidiyor. Remziye'yle Ayşegül... Bayılıyorum bu kızlara! Bir kere çok tatlılar. Dersler falan umurlarında bile değil. Varsa yoksa erkekler. Ama bir çocuk herhangi birisine karşılık verse çekinip kaçarlar. Onların derdi erkekler de değil. Eğlenmek, korktukları şeyin aksini yaparak eğlenmek. As-

lında korkularının üstüne gitmek. Muhtemelen ikisini de taciz ihtimaliyle korkutuyordur aileleri. Onlar da bu korkunun üzerine gitmeyi bu şekilde başarabildiler. Velileriyle karşılaştığımı hatırlamıyorum. Her defasında bu kez özellikle bakmayı hatırlatıyorum kendime, sonra bir şekilde onları göremeden bitiyor toplantılar. Gördüysem bile fark ederek değil. Acaba nasıl insanlar? Merak ediyorum. Yine de bu kızların yaptıkları bana çok tuhaf geliyor. Cidden merak ediyorum, acaba sağlam erkeklerle karşılaştıklarını anlayabilecekler mi? Bu oyunlarını bırakabilecekler mi? Bu oyunları dışında ortak bir yan bulup arkadaşlıklarına devam edebilecekler mi; yoksa sadece korkuyla karşılaşma biçimleri mi onları arkadaş kılıyor? Umarım yalnızca öyle değildir ve korkudan birlikte kurtulduklarında, onu yendiklerinde arkadaşlıkları çözülmek yerine büyüyüp güçlenir.

Bu derste de popüler müziği işliyorum. Rebapla pop müzik çalmak çok daha kolay. Hem katılım da epey var. Rebabı beğenmeyen çocuklar olsa da enstrümanın ne olduğu pek umurlarında değil. Dertleri her yerde duydukları popüler şarkılara eşlik etmek. İçlerinden çalışkan, entelektüel geçinen biri olan Fahrettin, benim bu şarkıları bildiğime şaşırıldığını söyledi. Bir şey demedim. Popüler müziği küçümseyince kendisini entel sanıyorsa varsın öyle olsun.

“Soner sizin çok güzel masal anlattığınızı söylemişti hocam. Şehname’den masal anlatan insan nerede; bunlarla popüler şarkılar çalıp söyleyen kişi nerede?”

“Soner benim masalımı dinleyememişti ki.”

“Anlatmışlar ona. Daha doğrusu...”

Duraksıyor. Garip bir hınçla gülümseyerek devam ediyor sonra.

“Bir arkadaş kaydetmiş telefonuna ses kaydı olarak, onu gönderdi bize. Vallahi dinlemeseydim aynı insan olduğunuza inanmazdım.”

İçimden kaydeden kişiye kısa süreli bir kızgınlık dalgası yükseliyor ama kendimi durduruyorum. Evet, isteğim dışında yapılan bir kayıt bu ama başka sınıflardaki başka insanlara ulaştırılacak kadar önemseniyor. Onlar da dinliyor. Çoğu Şehname’yi okumayacak insanlar bunlar. Masalı, edebiyatı normal şartlarda çoğunlukla küçümseyen insanlar... Ama masalı dinliyorlar. Yasakladığım bir şeyi yapma güdüsüyle mi; yoksa gerçekten beğendiklerinden mi? Belki ikisi de geçerlidir.

Kızdığımı fark eden Fahrettin bıyık altından gülümsüyor. Hıncını anlıyorum. Sevmediği, küçümsemediği sınıf arkadaşlarıyla onların dillerinden konuşarak anlaşmama kızıyor. Beni de mi küçümseyecek, karar veremiyor. Ve kızıyor. Ona göre insanlar küçümsemediği ve küçümsemediği insanlar olarak ayrılmış. Babası

ve annesi öyle yetiştirmiş onu çünkü. Onları gördüm, ikisi de birbirlerine benziyor. Dünyaya karşı birleşmiş bir takım... oğullarını yalnızlaştırıyor. Bunu bilseler ne olacak, onlar için dünyaya cephe almış bir oğul şimdiden kendisini korumayı öğrendiği için ancak şanslı olabilir. Yalnız ama şanslı...

Ama Fahrettin hayal kırıklığına da uğruyor. Ona kaydı paylaşan kişinin kim olduğunu sormamı bekliyordu, tahmin edebiliyorum. Ama ben sormadım. Onu mutlu etmek için;

“Kaydı paylaşan kişinin kim olduğunu bilsen de söylemezsin, biliyorum,” diyorum.

Gülüyor, duraksıyor ve ilk defa samimi bir soru soruyor:

“Hocam... Neden bizim sınıfta da masal anlatmıyorsunuz?”

Ben de duraksıyorum. Onun takımına girmeye istekli olmasam da bu samimiyetin karşılığını vermem gerektiğini hissediyorum.

“Dinler misiniz anlatsam?”

“Ben dinlerim.”

Bunu derkenki umutsuzluğunu fark edince;

“Deneyelim o zaman,” dedim bile.

Dinlemezlerse canım feci sıkılacak ama o yalnız çocuğun bu kadar umutsuz olmasına dayanamadım.

Ellerimi çırpıyorum. Teneffüse iki-üç dakika kaldığı için serbest bırakmıştım. Dikkatlerini çekince;

“Öbür ders size bir masal anlatacağım,” diyorum

Aliekber arkadan sesleniyor;

“Hocam Dahhâk’ı anlatmayın ha, onu biliyoruz.”

“Nereden?”

“Anlatmıştınız ya onu.”

“Kayıttan mı?”

“Nereden biliyorsunuz siz kaydı hocam?”

“Ben bilirim...”

“Kızdınız mı?”

“Eh...”

Burnumdan soluyuşumu fark etmelerini sağlıyorum. Kızmış gibi yaptığımı, oysa aslında tuhaf bir şekilde mutlu olduğumu, gururlandığımı neden kendimden gizleyeyim ki?

Hamza, zorba Hamza beni iyice tahrik etmeye başlıyor.

“Yoksa sadece o masalı mı biliyorsunuz hocam? Eğer öyleyse zahmet etmeyin, artık biz de biliyoruz. Hatta isterseniz biz anlatıverelim, yorulmayın.”

“Yavrum, bazı kültürlerde bazı insanlar sadece bir tek masal bilirdi. Görevleri onu halka en doğru şekilde anlatmaktı. O zamanlar yazı olmadığı için herkese bir masal, kıssa emanet edilirdi. Ama merak etme

oğlum, artık yazı var ve ben de bir sürü masal okuyabiliyorum. Senin aksine... Benden öğrendiklerini bana anlatmaktansa başka bir tane oku da sen anlat, ben dinleyeyim. Onu da bilmiyorsam tabii.”

“Olur hocam, anlatırız...”

Hamza bozuluyor. Tatmin olduğumu fark edince kendimden utansam da gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu çocuğu sevemedim bir türlü. Alenen zorbalık yapmaktan çekinmeyişi sinirlerimi bozuyor. Kaç kere bir arkadaşıyla dalga geçerken ya da top oynarken onları itip kakarken yakaladım. Cebrail de çok kızıyordur buna muhtemelen. Gerçi kesinlikle sportif olduğu için onu memnun ediyor da olabilir. Bayağı iri yarı, güreş maçlarına katılıyormuş. Akşamları ve hafta sonları özel bir yerdeki bir güreş kursuna gidiyormuş duyduğuma göre. Futbolda da becerikli olduğunu kendi gözlerimle gördüm.

Neyse, teneffüs zili çalıyor. Telefona bakıyorum, öğretmenler odasında olduğunu yazmış. Ben de oraya gidiyorum. Ulaşılmaz olduğunu düşündüğüm zamanlardaki gibi masaya oturmuş bir şeyler çiziyor. Bu kadar kısıtlı zamanlarda nasıl çizmek için dikkatini toparlayabiliyor şaşıyorum. Onun dışında Erkan Hoca var, oturmuş önünde kitabı öyle duruyor. Devasa dikkatini çadır gibi tepesine kurmuş okuyor... Sanki dün bıraktığım gibi.

“Hocam hayırdır, bayağı sevdiniz bu kitabı galiba.”

“Dersim boş olunca dayanamıyorum hocam. Eskiden nasıl zaman geçiriyormuşum acaba? Bu kitap mükemmel gerçekten.”

Cebrail’e bakıyorum, elinde kalem, bana odaklanmış... Yanına gidiyorum.

“Ne çiziyorsunuz hocam?”

“Kedimi çiziyorum. Bir kedim var da...”

“Bakabilir miyim?”

“Bittiğinde göstersem daha iyi olur.”

Arkamda Birsen’in sesiyle irkiliyorum;

“Oho, sana da böyle yapıyorsa bu adamla işin var vallahi.”

Sesi alçak, Erkan Hoca’nın duyduğunu sanmıyorum ama kaşlarımı kaldırıyorum. Hoş, duysa ne olur ki? Herkes bilse ne olur? Belki bazıları Birsen gibi çoktan anlamışlardır. Anlamışlarsa ne olur?

Birsen beni görmezden gelerek devam ediyor;

“İsterseniz ilk provamıza siz de gelin hocam. Biliyor musunuz, oyunu Nihan Hoca yazdı. Hem sonra görüşmeniz daha kolay olur. Prova engel olmuyordur umarım.”

Bu kez pis pis bakıyorum. Sanki çocuğunu öven anne gibi davranıyor. Ya da görücüye çıkan kızını damadın ailesine öven; belki kızının seçilmeyeceğinden,

evde kalacağından korkan fazlasıyla hevesli, sinir bozucu bir abla ya da anne.

Cebrail gülüyor. Gerçekten kahkaha atıyor.

“Provadan sonra Posta Kafe’de buluşacağız. Bu arada oyunu Nihan Hoca’nın yazdığını bilmiyordum. Çocuklar biraz rahatladıktan sonra en azından bir prova izlemeyi çok isterim.”

“Memnuniyetle,” diyor Birsen.

Bense, iyiliğim için konuşsa da beni muhatap almayan büyüklerin sözlerini dinleyen bir çocuk gibi orada öylece dikiliyorum. Erkan Hoca’ya göz atıyorum, kitabına gömülmüş, söylenenleri işitmiş görünmüyor. Benim kitabım çantamın içinde. Onu ne zaman okuyup geri vereceğim acaba? En fazla birkaç sayfa okumuşumdur. Hayatımdaki her şey o kadar beklenmedik ki, normalde yaptığım şeyleri ihmal ediyorum. Yine yemek yapmak için vaktim olmayacak. Olsun, böylesi daha iyidir belki de. Hayatın değişmesi gerekir. Benimki çoktan değişmeliydi. Madem yemek yapmama gerek olmayacak, ben de kitabı okurum eve gidince.

Zil çalıyor ama hâlâ hangi hikâyeyi anlatacağımı bilmiyorum. Daha ders zilinde odadan ayrılıyorum. Çocukların yüzüne bakarak bulabileceğimi falan sanıyorum ama. Yok, tuvalete gidiyorum. Öğretmenler

tuvaleti temiz çok şükür. Burada kesin bulurum neyi anlatacağımı.

Akan idrarımı izliyorum. Rengi güzel, umutlu bir sarı. Yok, hiçbir şey aklıma gelmiyor. Sanki bildiğim tüm masalları unuttum. Hamza'nın sözleri mi etkiledi beni? Yok artık. Tamamen zorbalık olsun diye söylenen sözler mi beni etkileyecek? Bugün zaten kafam karışık, sebep o olsa gerek. Pek bir şeyler anlatasım da yok. İnsanın günü gününü tutmuyor ki...

Madem anlatacak bir şey hatırlamıyorum, o zaman ben uydururum. Doğaçlama çıkar bir şeyler, endişe etmeme gerek yok. Hep öyle olmamış mıydı? Ümit'e anlattığım masallar gibi... Onlar da çoğunlukla uydurma değil miydi? Onları diğerlerinden daha çok sevdiğini söylerdi. Herkes Ümit değil gerçi. Kimse o olamaz...

Tuvaletten çıkıyorum. Ellerimi yıkarken aynaya baktığımda Ümit'in yokluğunu hatırlayan gözlerime gülümsemeye çalışıyorum. Tekrar gülümsemeyi hatırlatmaya...

Öğretmenler zili çalıyor. Tuvaletten apar topar çıkıp sınıfa girecekken sırt çantamı öğretmenler odasında unuttuğumu fark ediyorum. Sınıfla öğretmenler odası çok yakın olduğundan alıp gelmem ancak bir dakika sürüyor.

Kapıyı açtığımda gözlerim Hamza'nın gülen yüzüyle karşılaşılıyor. Acaba bana mı gülüyor? Bu tuhaf düşünceme, sebepsiz güvensizliğime şaşıyor, kendi kendime gülerek içeri girip karşılama ritüelini geçiştiriyorum. Bu sınıfa göre olağandışı bir sessizlik hüküm sürmekte. Yüzlerinde beklentiyle bana bakıyorlar. Fahrettin'e bakıyorum, o daha çok mutlu, hevesli...

“Sakın kaydetmeyin bunu!” diyorum.

Kaydedileceğini biliyorum... Bundan korksam da aynı zamanda kaydedilmesini umuyorum. Tuhaf ama öyle işte... Beni onaylamaya zahmet bile etmiyor çoğu.

Duraklıyorum ama ne yapabilirim ki? Bir yandan kaydedilmesini umarken telefonlarını falan mı alacağım? Saçmalık...

Sonunda çantamdan rebabımı çıkarıp çalmaya başlıyorum. Biraz dramatik bir giriş oluyor ama aklıma bir şey gelmediği için uyguladığım bir tür taktik bu. Ellerim rock tarzı bir şey çalıyor. Evet, onları bıraktım ki bana fikir verebilsinler. Sonra Vezir'in bestesinden bir parça... Bu iki parça hiç birbirleriyle ilişkisiz gibi gelmiyor kulağa.

“Enstrümental müzik dinletisi yapmayacaksınız herhâlde hocam.”

Hamza... Bu şimdiye kadar sarf ettiği en düzgün cümle olsa gerek. Ama ona minnettarım çünkü aklıma

bir tür fikir kıvılcımını ateşliyor sağ olsun. Ben de kaçırır mıyım, hemen tutuşturuveriyorum. Ona gülümseyip masalıma başlıyorum:

“Zamanın birinde, çok çok iyi bir heykeltıraş olan genç ve hayat konusunda heykel yapmakta iyi olduğu kadar tecrübesiz bir delikanlı varmış. Tüm zenginler, o daha bir ergenken bile kendilerinin ya da sevdiklerinin bir heykelini yapsın diye servetlerini önüne akıttırlarmış. Çok küçükken bir yangında ailesini yitirince evinin külleri üzerine çamurdan bir ev ve ailesinin birebir heykellerini yaptığında keşfedilmiş delikanlı. O yangın sırasında ninesine evinde yardım etmeye gittiği için orada değilmiş. Oysa en büyük felaketi en büyük kazancı olmuş çünkü oradan geçmekte olan bir tüccar, çamurdan kulübenin önündeki, gerçek olmaları için tek engelleri çamurdan yapılmış olan insanlara bakan kalabalığı görünce meraktan yaklaşıncı onu ve yaptıklarını görmüş. Onun kadar iyi bir tüccar böyle büyük bir fırsatı asla kaçırmayacağı için, bu zengin tüccar çocuğu sözde himayesine almış. Ama ne o çocuğu oğlu gibi görmüş ne de çocuk onu babası saymış. Çocuk sütü için yetiştirilen bir inek olduğunu biliyormuş ve işini yapıyormuş. O inekler süt yapmayı sever mi bilmem ama bizim çocuk heykel yapmayı seviyormuş. Bizim akıllı tüccar katı, sağlam ve ölümsüz bir sürü

heykel sağmış ondan. O da yaşıyıp gidiyormuş. Küçük zevkleri varmış. Bir şeylere bakıp bambaşka şeyler görmek, o gördüklerini taşa ya da toprağa göstermek ve onların emirlerine uymasını; sabırla, sanki bunun için hiçbir şey yapmıyormuş gibi beklemek...

Su içmek, yemek yemek, sevişmek... Bunlar o kadar da mutlu etmiyormuş onu. Sanatçı bir robot olduğunu fark ettiyse bile onun için önemli değilmiştir.

Ama bir gün, bir taş ocağında gezinir, istediği gibi bir mermer ararken onu görmüş... Ve önce istediğini sandığı her şeyi unutmuş. İstemeyi tekrar anımsamış. Artık o mermerden başka hiçbir şey istemiyormuş. Çünkü o katı taşın içinde gizlenen bambaşka; kıvrak, esnek ve devingen... canlı bir şey görüyormuş.

O koskoca taşı almış ve tüm nüfuzunu kullanarak çok eskiden başını alıp gittiği zamanlarda keşfedip unutmadığı bir mağaraya taşıtmış. Tüccara hiçbir şey demeden tüm işlerini bırakarak malzemelerini ve erzakını alıp kendisi de oraya taşınmış.

Etrafta seyrek bir bitki örtüsü ve birkaç vahşi hayvandan başka hiçbir canlı yokmuş. O hayvanlar da delikanlıyı rahatsız etmeye teşebbüs etmemişler. O da işine koyulmuş. İşi bitene kadar taşın içindekini bizzat kendisinin bile görmesine izin vermemek için taşı yontarken gözlerini bağlıyormuş.

Artık istiyormuş. Artık hissediyormuş. Onu heykel-
den çıkarmayı arzuluyor, bunu yapamayacağını düşün-
müyormuş bile. Çünkü o taşı gördüğü andan beri çok bü-
yük bir ruhsal yoksunluk hissediyormuş. Sanki duyduğu
tüm yoksunluklarının birleşimi gibi bir şeymiş bu.”

Duraksıyorum. Ellerimin hummalı bir çalışmayı
anlatan bir müzik çaldığını işitiyorum. Sonra yüzlerine
bakıyorum. Dinliyorlar... Bekliyorlar... Bekledikleri
şey gelmeyince hafifçe irkilip bana bakıyorlar. Hepsi
bunu farklı anlarda yaptıkları için daha gerçekçi görü-
nüyor ilgileri. Fahrettin irkilmiyor. Tıpkı heykeltıraş
gibi sabırla bekliyor. Hamza... O sanki hissiz gibi ama
değil. Gördüğüm kadarıyla sadece onun gözleri kapalı.
Acaba ne düşünüyor? Ne hissediyor?

Yok, zaman kazanmak için duraksamıyorum. Nasıl
olsa ağzım ne anlatacağımı artık biliyor. Belki de çok-
tan... çoktan biliyordu. Daha masal anlatacağımı söy-
lediğim an.

“Delikanlı ne kadar çalıştığını bilmesede de çok çalış-
mış. Erzakı bittiğinde taştan fazla uzak kalmamak için
etraftaki bitkilerden yemeği denemiş, olmamış. Hay-
vanları yakalayacak enerjisini zaten çoktan tüketmiş.
Mecburen, sürüne sürüne en yakın yerleşim yerine git-
miş, kalan altınlarının bir kısmıyla taşıyabileceği kadar
erzak almış. Oranın yakınlarında, insanlardan uzakta

yaşayan bir avcıya para verip ondan kendisi için haftada bir yemek taşımasını rica etmiş. Avcı kabul edince de huzurla mağarasına, taşının yanına gitmiş ve gözlerini bağlayıp onu yontmaya devam etmiş. Zihnine nakşolup sonra kaybolan bir anlık parıltı dışında o taşta gizlenen şeyi bir daha görmemiş. Onu hatırlamadığı için bir yandan ölümüne merak ettiği için göz bağını çözmek istiyor, diğer yandan onu merak etmeyi sürdürmeyi arzuluyormuş delikanlı. Elleriyle bile, sadece taşın yonttuğu bölümüne dokunuyor, tamamen gizemli bir gücün yönlendirmesiyle hareket ediyormuş sanki. Ne yaptığını hiçbir suretle bilmeden kullanıyormuş aletlerini.”

Hummalı çalışma, ellerimde rebabın yardımıyla şekilleniyor. Taştan kopan parçaların ondan ayrılmasının taşa verdiği acı, o fazla parçaların yere düşerken çıkan sesi, çekicinin asla sapmayan darbelerinin isabetli takırtıları...

“Bu rebabı ben çalamam böyle...” diye geçiriyorum içimden. Gerçekten ben de o heykeltıraş gibi miyim yoksa? Bu tereddütlü düşünceleri zihninde barındırmıyormuşum gibi, bir makineden çıkarmışçasına kusursuz yükseliyor sesler ortalama bir okulun ortalama sınıfında. Sonra... Ufak tefek kusurları fark ediyor kulaklarım. Ferahlayıp bir soluk veriyor, ellerimi rahat bırakarak anlatmaya devam ediyorum:

“Yıllarca sürmüş heykelin bitmesi. Yıllar, delikanlıya hiç iyi davranmamış üstelik. Git gide yaşlanmış, saçı sakalı beyazlamış, gücü tükendikçe tükenmiş. Onu sadece avcı görüyormuş. Tüccar hiç aramamış bile. İnsanların zihinlerinden sessizce silinip gitmiş. Yaptığı heykeller hâlâ orada olsa da artık isimsizmiş. Avcı bile bilmiyormuş artık bir delikanlı olmayan, yaşının gerektirdiğinden fazla yaşlanmış adamın ne yaptığını. Sadece üzerinde mermer tozlarını görse de işini yapıp parasını alması dışında adamla ilgili hiçbir şey avcının umurunda değilmiş. Heykeltıraşın serveti yiyeceği mütevazı yemekler için yeterli olduğundan en azından o konuda bir sıkıntısı yokmuş. Avcıya verecek birkaç kurusu olduğu sürece yiyeceği geliyormuş nasılsa.”

Duraksıyorum ama ellerim sadece yavaşlıyor. Artık hummalı çalışmanın bittiği, başka bir şey olmaya başladığı anlaşılıyor. Bu kez yüzlerine bakmıyor, çaldığım müziği dinliyorum. Bir değişimi çalıyor rebabım. Önce her şey belli belirsiz değişiyor. Yere düşen taşlar toza dönüşüyor önce. Sonra çekiç seslerinin yerini zımpara alıyor. Sonra artık tamamen bitiyor. Önce gözbağının sağladığı körlüğün karanlığını andıran koyu bir bilinmezliği çalıyor ellerim. Sonra yavaş yavaş oluşan beklentinin ağırlığını...

“Bir gün, heykeltıraş artık işinin bittiğini anlamış. Zımpara işi de bitmiş. Zımparayı bile rastgele sürüyormuş taşa. Yok, rastgele değil, bilinmez o gücün yönlendirmesiyle. Artık o bile bitmiş. Adam o bilinmezliğin önünde, öylece beklemiş. Önünde duran şeyi hem bilmek hem de bilmemek isteyerek...”

O an ne kadar devam etmiş, heykeltıraş taştan çıkarttığı heykelinin karşısında ne kadar beklemiş, kendisi bile bilmemiş. Belki günler sürmüş bu bekleyiş. Sonra, cesaretini yeterince toplayınca gözbağını açıp ona bakmış.”

Susuyorum. Beklentiyi arttıracak notaları buluyor ellerim. Ben de müziği dinliyor, beklentinin geriliminde vücudumda hissetmenin tadını çıkarıyorum.

“Karşısında, genç bir kadın duruyormuş. Kadın o kadar gerçekçiymiş ki, sanki yaşıyormuş. Sanki bir an sonra kirpiklerini kıpırdatıp gözlerini açabilir, elini ona doğru kaldırıp adamın elini tutabilirmiş. Sanki taştan değil de etten kemiktenmiş. Heykeltıraş kadına baktığı an ağlamaya başlamış. O ki, ailesini kaybettiği gün bile ağlayamamış. Çünkü o zaman onu teselli edecek sanatı varmış. Oysa şimdi sanatı bile ona yetemiyormuş. Zaten başına gelenler, düştüğü çaresiz durum sanatı yüzünden değil miymiş?”

Anlatmayı, dikkatimizi müziğe verebilmek için bırakıyorum. Çaresizlik... Bu kez de çaresizlik zerk ediyor ellerim ruhlarımıza. Öyle uzatıyorum, o kadar uzun süre konuşmuyorum ki, artık yavaş yavaş kıpırdanmaya başlıyorlar. Yine de bir şey demeye cesaret edemiyorlar. Kıpırdanmalarının sebebi anlatacaklarımın bittiğinden korkmaları, anlayabiliyorum. Çünkü böyle bir son olması mümkün. Ne de olsa heykeltıraş gözbağın açtı ve kadını gördü. Neden ağladığı, pekâlâ bizim bulmamız için bırakılmış olabilir. Bir sürü kitap ya da film böyle bitebiliyor ne de olsa. Oysa anlatacaklarım bitmeyecek. Adamın neden ağladığını onlara bırakmayacağım. Bu hikâyeyi böyle bir risk alabilmek için uydurmadım. Çünkü bulamazlar. Bu hâliyle neden ağladığını anlayamazlar. Anlasalar bile yeterli olmaz. İyi bir hikâye olabilmesi için bu kadarı yetmez. Buna benzer hikâyeler daha önce okumuştum. Buna benziyordu. Kadın heykeline vurup “Canlansana!” diyorlardı heykeltıraşlar. Heykeller canlanmıyor, sadece bir heykel olduğunu hatırlatmak için hafifçe kırılıyor, zarar görüyordu. Daha önce anlatılan bir hikâyeyi anlatmak isteseydim onu anlatırdım. Ama ben, daha hiç bilmeden, başka bir hikâye için hazırlanıyordum, bunu ancak şimdi anlayabiliyorum. Tam olması gereken zamanda...

Ve tam o an hikâyeme devam ediyorum... Ne anlatmak için başladığımı anladığım an...

“Ağlıyormuş çünkü onu canlandıramayacağını çok iyi biliyormuş. Onu o taştan çıkarmış olsa da canlandıramazmış. İşte bunun için döküyormuş gözyaşlarını.

Dökülen bu gözyaşları heykelin üzerine düştüğü an kayboluyormuş. Hiç olmamışlar gibi...

Oysa heykeltıraş bunu fark etmeden ağlıyormuş. Tüm varlığıyla... Ne yapacağını, bu acının tutsaklığından nasıl kurtulacağını bilmiyormuş. Zaten onu tutsak eden şey acı değil, bataklık çamuru gibi önünde uzanan çaresizlikmiş.

Acı, onun bir şeyler yapabileceğini, bundan kurtulabileceğini gösteren bir dostmuş. Ama adam acıdan kurtulmak, artık ağlamamak istiyormuş.

Avcının bıraktığı yemekler çoktan çürümüş. Yemeklerinin bıraktığı yerden alınmadığını gören avcı başka bir şey getirmemiş ama heykeltıraş acıkmamış. Gözyaşları vücudundaki tüm suyu tüketse bile susamamış. Sadece ağlamış.

Yalnızca ona acıymış yoldaş olup gerekeni yapmasını sağlayan.

Neden sonra taşın içindeki ruh uyanmış.”

Bu kez bambaşka bir beklentiyi çalıyordu ellerim. Bir tür uyanışı... Bir tür gizemi... İşlerin çok fazla değişmek üzere olduğunu sezdiriyordu.

“O ruh kim bilir ne zaman ve nasıl sıkışmıştı oraya. Acaba o kadar yıl boyunca uyumuş muydu? Onun uykusu nasıl bir şeydi? Rüya görebilmiş miydi sözgelimi? Yoksa sadece etrafla iletişim kuramayıp her şeyden haberdar olabilir durumda mıydı?”

Bunları ruhtan başka kimse bilmiyormuş elbette. O da şimdilik uyandığını belirtecek durumda değilmiş. Hem bunu nasıl yapabilir, yani onunla nasıl iletişim kurabilirmiş ki? Belli ki önce nasıl Sınırlarını test edeceğini bulması gerekiyormuş. Belki henüz uyandığını bile anlamamış, hâlâ rüya gördüğünü sanıyormuş.”

Bir masal bu kadar soru sormaz, biliyorum. Yine de kendime mâni olamadan bu sorular ağzımdan çıkıveriyor. Çünkü kişisel olarak merak ediyorum. Kendi uydurduğum masalın ya da hikâyenin detaylarını merak etmemin tuhaf olduğunu düşünsem ne fayda?

“Derken, ruh gözyaşları sebebiyle heykeltıraşın zihniyle bağlantılı olduğunu bilmeden onunla konuşmuş. Seslendiğinde heykeltıraş hâlâ ağlıyormuş. Ağlıyormuş çünkü yaşamının tek amacını gerçekleştiremediğini zannediyormuş.

‘Neden ağlıyorsun?’

Heykeltıraş irkilmiş çünkü ruhun söyledikleri, bir sese sahip olmaksızın tam zihnindeymiş. Ve uzun zamandan beri ilk kez susuvermiş. İşitildiğini anlayan

ruh, uyandığında, bu ağlayan adamın bir rüya olmadığına emin olmuş.

‘Sen de kimsin?’ diye sormuş heykeltıraş. Ama konuşmamış. Çünkü konuşmak aklına bile gelmeyeceği kadar uzun bir zamandır konuşmuyormuş. O konuşmasa da ruh duyup;

‘Ben taşa hapsedilmiş kadının ruhuyum,’ demiş.

Ve heykeltıraş daha fazla ağlamaya başlamış.

Kadın sakince yine sormuş:

‘Neden ağlıyorsun?’

‘Seni taştan çıkartamayacağım için.’

‘Ama çıktım,’ demiş kadın gülererek.

‘Ama sana dokunduğumda taşa dokunuyorum,’ demiş heykeltıraş.

‘Eğer ağlamaya devam edersen ben taştan çıkarım ama sen yok olursun.’

‘Buna değer,’ demiş heykeltıraş.

Ve ağlamaya devam etmiş.”

Bu kez ellerim büyük bir hüznü çalıyor. Sadece kendisinden vazgeçen bir adamın hüznü değil çaldığım. Yapamayacağı bir şeyi umut eden bir adamın hüznünü. Bunu yapmaya gücü yetse bile asla göremeyeceğini bilen, yine de kendisinden vazgeçen bir adamın hüznünü çalıyorum. Bu kez kimse kıpırdamıyor. Çünkü onlar da benimle ve heykeltıraşla birlikte bu hüznü paylaşıyor.

“Heykeltıraşın gözyaşlarının son damlası kadının taştan vücuduna değdiği an, o ölürlen kadın canlanıp etten kemikten bir varlığa dönüşüvermiş. O canlanırken heykeltıraşın bedeni öylece yok olmuş.

Kadının gözleri açıldığında onu hiç görememiş ya da sesini hiç işitememiş. Ama onu, gözyaşlarını ve ne konuştuklarını hatırlamaktaymış. Onu kurtaranın kim olduğunu biliyormuş. Önce kendisine gelmiş. İyice uyanıp vücudunu esnetmiş. Sonra kalkıp yiyip içecek bir şeyler aramış çünkü çok açmış. Cılız ağaçlardan birkaçından pek olgunlaşmamış birkaç meyve toplayıp onları yiyerek az da olsa midesine bir şeyler vermiş. Sonra uyuyan, küçük bir sincap çıkmış karşısına şans eseri. Hemen onu yakalayıp uyandırmadan boynunu kırıvermiş. Kürkünden arındırdıktan sonra kesip temizlemiş. Kuru odunlardan yaktığı ateşte güzelce pişirip yemiş ve sonunda doyabilmiş.

Oradan uzaklaşıp daha verimli bir yere gitmiş. Hem vücuduna hem de çevresine alışmak için etrafta zaman geçirmiş. İnsanlara yaklaşmamış.

Uyuduğu zaman boyunca buraları rüyalarında görebiliyormuş. Zamanın nasıl değiştiği, onca yılda neler olduğu hakkında bilgisi varmış. Ama insanların yanında olmak için kendisini hiç hazır hissetmiyormuş. Vücudunu çok uzun zamandır kullanmıyormuş kadın.

Çok uzun zamandır rüyalarda etrafı izleyerek hiçbir şeye katılmadığından, o bir yerden geçerken taşların hareketlendiğini, bir yere çarpabildiğini, acı çekebildiğini neredeyse unuttuğundan kendisine adeta tekrar öğretmesi gerekiyormuş.

Düşünmeden yaptığında çok iyi bir avcıymış. Hayatta kalmak için yapılması gerekeni iyi biliyormuş. Gençmiş ve güçlüymüş. Vücudu esnekmiş, dayanıklıymış. Zihni rüyalarının bilgeliğiyle doluymuş. Ama tüm bunlara rağmen, insanların içinde yaşamaya hazır değilmiş.

Yuduğu zaman sadece heykeltıraşın gözyaşlarının taşa damlayışını işitiyormuş rüyalarında. Sonra dayanamamış. Aslında, başka yolu kalmamış. O da bir insanmış sonuçta ve bağ kurmaya ihtiyacı varmış. Bin yıllar boyunca rüyalarında yaşadığı kalabalığın içinde olmaya...

Ve sığınağından ayrılıp insanların içine karışmaya gitmiş.”

Büyük bir kalabalık çiziyorum notalarla. Notalarım-la... Bunu yaparken aklıma Cebrail geliyor. Neredeyse konuşmaları, çığlık ve fısıltıları bile çiziyorum. Rebap buna fazlasıyla müsait. Acaba rebabiler bunu denediler mi? Ukalalık gibi görünecek ama sanmıyorum. Hep aynı müziği yapıyor çoğu ne yazık ki...

Yaydaki baskıyı azaltıp arttırarak kalabalık manzaranın perspektifini bile ayarlamayı başarıyorum.

Ama yer yer tek başına yükselen ince bir ses oluyor bu kalabalıkta. Önce arayan, sonra aradığını bulamayan insanların arayışı var bu seste. Sınıftakilerin kulak kesilmesine bakılırsa anlaşılıyor, bu ses o kadına ait.

“Kadın kalabalıkta yalnız hissediyormuş. Binlerce yıl süren zamanı kaybettiği gibi başka, daha önemli bir şey de kaybetmiş. Hiç görüp işitmediği ama bildiği bir şeyi. Sadece gözyaşlarını ve birkaç cümlesini bilse de içinde bir yerlerde onu tanıyormuş kadın. Bir sokağa yerleştirilmiş heykellerinden birini görünce yanına yaklaşip saatlerce ona bakakalıyormuş. Oysa oradakiler çoktan unutmuşlar onu kimin yaptığını. Hatta bazıları onun orada durduğunu bile unutmuş. Eh, ona baksa da göremiyormuş birçoğu. Oysa kadın içinde bir yerlerde ve hiçlikte onu arıyormuş. Ne de olsa kendisi uyandığında hiçlikte yiten oymuş.”

Bir hareketi çalışıyorum şimdi de. Ne olduğunu merak ettiren, bir bilinmezlik taşıyan bir hareketlilik. Henüz oluşmamış bir fikir gibi. Zihinden gelip geçen, bir çığ gibi gelip geçtikçe büyüyüp şekillenen...

“Bir gün, kadın sık sık çıktığı uzun yürüyüşlerinden birinde bir atölyeye rastlamış. Kilden çömlek ve insan heykelleri dahil aklına gelen her şeyi yapan yaşlı bir ka-

dının atölyesiymiş burası. Bu atölyenin arkasında çok büyük bir fırını da varmış yaşlı kadının.

Aradığını bulmaya yaklaştığını hisseden kadın, orada durup yaşlı kadına bakmış. Yaşlı kadın, taş bir tezgâhın önünde, tüm ciddiyetiyle bir şeyler yapmaktaymış. Yanına yaklaşmış ve hiç tartmadan içgüdüsel bir şekilde, kadına sanatını öğrenmek istediğini söyleyip bildiği her şeyi kendisine öğretmesini rica etmiş. Yaşlı kadın, ona selam bile vermeden öğrenmek isteyen kadının yüzüne bakıp onu hiç sınamaya gerek görmeden bildiklerini öğretmeyi kabul etmiş. Çünkü bu isteğin aslında çok derin bir ihtiyaç olduğunu anlamış. Ve başlamışlar derslere.

Yaşlı kadın çok iyi bir öğretmenmiş. Genç kadından önce sanatını birçok kişiye öğretmişmiş. Kadın da iyi bir öğrenci olmuş çünkü bu sanatı öğrenmesinin çok önemli olduğunu hissetmekteymiş, sebebini tam olarak bilmese de...

Eğitim bir yıldan fazla sürmüştü. Bittiğinde Arkasında birbirinden güzel onlarca heykel bırakmış. Yaşlı kadın ondan ziyadesiyle memnunmuş.

Genç kadın oralarda bir ev tutup evine kilolarca kil taşımaya başlamış. Bir odasını heykel yapmak için düzenlemiş ama bunları neden yaptığını bilmiyormuş. Sadece içinden bir ses böyle yapmasını söylüyormuş.

Sesin buyurduklarını yapan kadın, nasıl bir şey çıkaracağını bilmeyerek kilolarca kili iyice yoğurup hazırlayıp ne yapacağını bilmeden işe koyulmuş.”

Bu kez “Doğru”nun müziğini yapıyorum. Hani bir şey yaparsın, ne yaptığını, neden yaptığını bilmesen de doğru yaptığını bilirsin. Buna eminsindir. İşte öyle bir şeyin müziği nasıl yapılır bilmesem de ellerim bunu biliyor. “Doğru”yu yapıyorlar. Bu kez sınıftakilere bakmaya gerek duymuyorum. Onların da “Doğru”yu anladıklarını şüpheye yer kalmayacak şekilde biliyorum.

“Kadın kili hazırladıktan sonra odayı tamamen karartmış. Öyle ki ışığın zerresi bile giremiyormuş. Tabii bunu da neden yaptığını bilmiyormuş.

Oda zifiri karanlık olduktan sonra kadın el yordamıyla bilmediği bir heykel yapmaya başlamış. Kil bittiğinde kil almak ve yemek hazırlamak dışında hiç dışarı çıkmıyormuş. Zaten para kazanmak için günübirlik işlere gittiği için onu bekleyen, neden çalışmadığını soran kimse yokmuş.

Kadın elleriyle heykeli yaptığı an biliyormuş. Bir adam yapmakta olduğunu anlamış. Hatta adamın onu kurtaran heykeltıraş olduğunu bile biliyormuş artık.

Tam kırk günün sonunda heykeli bitirip tümüyle ondan haberdar olmuş.

Heykel biter bitmez, kadın onu tepeden tırnağa zihninin gözüyle bir daha süzmüş. Ruhuyla görmüş onu ve alnından, onu canlandırmayı hedefleyerek öpmüş. Bu öpücükle heykeltıraşın canlanacağını da zerrece şüphe barındırmayan bir katiyetle biliyormuş.”

Yavaş yavaş sona yaklaştığım bu anlarda ellerim bu defa bir mutlu son çalıyor. Bir “Hoş geldin” melodisini şekillendiriyor parmaklarım.

“Ve öper öpmez, daha dudaklarını bile çekmeden dudaklarının altındaki kil ete dönüşüp kanın akışıyla ısınıvermiş. Artık heykeltıraş canlıymış. Gözlerini açar açmaz kadını tanımış.”

Susuyorum. Daha ne anlatayım? Masal bitiyor. Ve ellerim de susuyor.

Uzun bir sessizliğin ardından;

“Bu hikâyeyi dinlemek isteyen herkes dinleyecek hocam!” diyor Hamza.

“Sizin gibi bir insana yalan söylemek içimden gelmiyor. Hem artık vazgeçin kaydetmemizi yasaklamayı. Onları herkes dinlemeli!” diyor.

Hamza'nın bir şeyi sevdiğine ilk defa şahit oluyorum. Gurur mu duyuyorum? Yok, sanmıyorum... Sadece biraz mutlu oluyorum. Eğer onu biraz olsun değiştiren bir masalsa... Öyle olsun.

Fahrettin;

“Bende anlattığınız tüm masalların kayıtları var. Eğer siz de kızmazsanız bir Youtube kanalı oluşturmak istiyorum. Ya da isterseniz size göndereyim siz oluşturun, iş resmileşsin.”

Ne yapmalı bilmiyorum. Kendi uydurduğum bir masalın etkisinden çıkamadım henüz. Zaten ben kayıt yapılmasını bunun için istemiyorum işte. Bir daha dinleyebileceklerini düşünerek o ana kapılıp gitmek için kendilerine izin vermiyorlar. Tıpkı şimdiki gibi...

“Kayıt yapmanıza izin vermeyişimin sebebini biliyor musunuz çocuklar?”

Hamza duraksayarak soruyor. Bunu düşünmediği belli.

“Neden?”

Fahrettin düşünüyor. Belli ki o da sadece bir yasak olarak bakmış buna.

Ama Gül cevaplayabiliyor:

“Masalı Hoca bitirir bitirmez kayıtlardan bahsettiniz. Masaldan değil. Masala kendinizi kaptırmadınız bile doğru düzgün. Kayıt yapıldı mı? Düzgün çıkıyor mu... diye düşündünüz belki. Yani bunları düşündüğünüz her an sizi masaldan aldı. İşte bunun için...”

Duraklayıp tekrar konuşuyor.

“Ama hocam, ben de diğer masal kayıtlarını dinledim ve kayıt yapılmasaydı onları dinleyemeyecektim. Yani kaydı yapan bir kişi olsa ve o da kayıt düğmesine bastığı an unutmayı niyet etse... Bence olabilir.”

“Tamam o zaman Gül, bu sınıfta kaydı sen yap bundan sonra. Belli ki sen bunu yapabilecek kadar iradeli ve bilinçlisin.”

“Tabii...”

“Kanalı da Fahrettin ve Hamza yönetsin. Diğer kayıtları alıp uygun bir görüntüyle... Video çekmediniz değil mi çocuklar? Bunu kabul edemem çünkü. Yakalarsam da bir daha hiçbir sınıfta masal anlatmam haberinizi olsun.”

“Hayır hocam! Kesinlikle hayır. Zaten bu ses kaydı bile izniniz dışında olduğundan yasal değil, biliyoruz yani ama...”

“Tamam o zaman. Kanalda da adımlı değil de “Müzik Öğretmeninden” gibi bir şey yapın, bağlantısını bana gönderin... Ondan sonra ancak ben onayladığımda yayınlatabilirsiniz.”

“Tamamdır hocam...”

Dersin bitmesine iki dakika kaldığından eşyalarımı toplayıp çıkıyorum. Pek yapmadığım bir şey bu ama bu kez biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Şu kayıt meselesi yüzünden anlatıp başarıyla bitirdiğim hikâyenin tadını

bile çıkartamadım. Bahçede biraz yalnız yürümeliyim. Sırt çantam sırtımda olsa da fark etmez, nasılsa o kadar ağır değil.

Bahçeye çıkıyorum. Yürürken düşünüyorum. Neden böyle bir hikâye uydurdum? Aklıma eski kocam geliyor. Bu soruya bilincimin verdiği yanıt olabilir mi? Eh... Eski kocam heykeltıraş olsaydı beni taş a hapsedmek onu hiç rahatsız etmezdi herhâlde. Bundan hiç şüphem yok. Ağlamak ne kelime, tam anlamıyla ferahlardı. Benim eski kocam bir seks robotun yapıldığını duysaydı mutlu olur, bunu saklamaya da hiç gerek duymazdı. Yani tabii ki böyle bir şey gerçekten yoksa ya da ödeyemeyeceği kadar pahalıysa bunun en büyük aleyhtarı olur, edebileceği en ateşli muhalefeti ederdi. Bir erkek muhabbetinin tam ortasında, dostlar arasında olmadığı sürece tabii...

Acı acı gülüyorum. Kendi kendime nasıl böyle bir adamla evlenebildiğimi kim bilir kaçınıcı kez soruyorum. Bahçede turlamaya devam ediyorum. Çalan zille birlikte neredeyse bir anda dolarmış gibi gözükten bahçede... Bu kez öğrencilerin seslerini dinlemiyorum. Yine de çantamdan kitabımı çıkarıyorum çünkü kimsenin benimle konuşmasını istemiyorum. Özellikle Cebraill Hoca'nın... Mesaj gönderip göndermediğini bile kontrol etmiyorum.

Dersler bitene kadar zihnimde anlattığım masal ve masalın eski kocamla ilişkisi cirit atıyor. Aslında zihnimi masaldan çok eski kocam işgal ediyor. İşte bu zamanlar umutsuzluğa kapılmaktan kendimi alamıyorum. Ondan hâlâ mı kurtulamadım! Bunca zamandan sonra bile mi! Böyle giderse asla kurtulamayacağım anlaşılan. Çünkü ondan kurtulmaya bile çalışmayıp sadece kendimi yargılıyorum. Hiçbir koşulda değiştiremeyeceğim bir şey için bu hatayı neden yapıyorum bilmiyorum.

Anlattığım hikâyedeki kadını mı kıskanıyorum şimdi ben yani? Aslında evet, ona özeniyorum. Her neyse işte...

Belki Cebrail'le ilişkim o kadının heykeltıraşla olan ilişkisine benzer. Belki de bu umutla uydurmuşumdur bu masalı. Evet, kesinlikle içimde hâlâ böyle bir umudu besleyebiliyormuşum demek, bunu keşfetmek harika. Cebrail'in mesajlarına bakmak içimden gelmiyor değil, sadece biraz mesafeye ihtiyacım olsa gerek. Öğle arasını mutfakta tek başıma kahve içerek geçirdim. Yani biraz bahçede turladıktan sonra. Son iki derste rebapla Türk Sanat Müziği çaldım. O sınıftakiler biraz muhafazakâr olduklarından çoğu rebabı görür görmez tanıyıp bir şeyler istediler. İlahiler falan... Hüsamettin de Türk Müziği'nden değerli eserler icra etti. Ben çaldım o söyle-

di. Aslında epey güzel iki dersti. Rebap amacını hatırladı diyebilirim. Gerçi Adil ve Gamze Rock müzik sevdiklerini, Türk Sanat Müziği'nden ziyadesiyle sıkıldıklarını söyleyince ikinci dersin son on beş dakikasını onlarla Rock şarkıları rebapla şenlendirmeyi ihmal etmedim.

Provanın önce telefonuma bakıyorum. Sadece bir mesaj gelmiş:

“Okulda biraz mesafeye ihtiyacının olduğunu fark ettim. Aslında haklısın, birbirimize alışmadan başkalarını karıştırmaya gerek yok ilişkimize. Dengeli olmamız gerekiyor. Önce biz yan yanayken dengemizi bulalım da.”

Ona bir şey söylememe gerek olmadan beni anlaması o kadar büyük bir lüks ki anlatamam. Gülümseyip;

“Prova biter bitmez Posta Kafe'deyim. Görüşürüz...” diye yazıyorum.

Onu sevdiğimi yazmak saçma mı olur acaba? Yok canım, neden öyle olsun ki? Mesajımı gönderdiğimden tekrar yazıp gönderiyorum;

“Seni seviyorum.”

Konferans salonuna gittiğimde Birsen dahil herkes orada, beni bekliyorlar. Gelir gelmez çantamdan metni çıkarıyorum. Ne yalan söyleyeyim, kendimi prova için pek hazır hissetmiyorum. Bu bir şeyi değiştiremeyecek ama.

“İlk provamızda hepiniz önce oyun hakkındaki düşüncelerimizi, sonra da karakteriniz hakkındaki ilk izleniminizi söyleyeceksiniz. Biliyorsunuz, önce oyunu yapabildiğimiz kadarıyla her yönüyle inceleyerek başlamayı adet edindik. Başlamak isteyen var mı peki?”

Çocuklar oyunu anlatıyorlar. Ve karakterlerini... Tam da benim söylediğimi yapsalar da doğru düzgün dinlemiyorum onları. Dinleyemiyorum. Dinlesem de dikkatimi onlara odaklayamıyorum. Sadece öylece not alıyorum. Ayşen bana bakıyor, şaşırıyor. İlk defa not alıyorum çünkü söylediklerini. Not alıyorum çünkü aklımda sadece sözcükler kalıyor, onları yazdığım anda kayıveriyor zihnimden. Akşam baktığımda söylediklerini, bakış açılarını anlayabileceğim, onun için not alıyorum. Utanmasam kaydederdim seslerini.

Yine de anladığım kadarıyla çocukların ilk izlenimleri hiç fena değil. Özellikle Soner karakterini pek sevmiş görünüyor. Pervin de... Eh, o kadar olacak, ikisi de başrol oynuyor.

Ayşen ve Nazım da geri kalan dört kişiye nazaran iyi rolleri aldılar. Diğerleri de arka planda kalan rolleri almak zorunda kaldı. Gerçi onlar da kötü, daha doğrusu gereksiz ve kısa değil. Benim nazarımda hepsi önemli ama çocukların kafasıyla düşünürsem böyle. Henüz bu rolleri alan biri konuşmadı ama zaten bunları, hem de bana, oyunun yazarına söyleyeceklerini pek sanmam.

Onları dinlemeye çalışırken başka bir şey de düşündüğüm yok. Zaten bunun için fırsatım yok çünkü dediğim gibi not almaya çalışıyorum. Amma kafamda Cebrail ile bulduğumda ne yapacağım dönüp dolaşıyor. Ne yapabiliriz? Yani ne zamandır birisiyle çıkmamıştım. Ne yapacağım gerçekten bilmiyorum. Çok korkuyorum. Benzer bir hata yapmaktan, asla hata olmayacak harika bir şeyi korkum yüzünden kaybetmekten... her şeyden, her şeyden çok korkuyorum! Elimde olsa şu ani bir gürültüde ya da farklı bir şeyde bayılan keçiler gibi bayılıp kalmak istiyorum. Ben bayılmışken zaman geçsin ve ayıldığımda tüm sorunlarım ortadan kalkıversin istiyorum. Bu nasıl olacaksa...

Herkes bitirdikten sonra kısa bir sessizlik oluyor. Sağ olsun Birsen sözü alıyor. O konuşmasa aptal aptal susacaktım.

“Evet... Bir sonraki haftaya kadar arkadaşlarınızın kendi karakterleri hakkında söylediklerini ve karakterinizi tekrar düşünerek oyunu bir daha okuyun... Çocuklar biliyorum bu size gereksiz geliyor ama oyunu oynamaya başladığınız zaman göreceksiniz, çok işinize yarayacak. Provaların verimini iki kat arttıracak. İçinizdeki kıdemliler bilirler zaten... Evet... O zaman, haftaya görüşmek üzere, iyi akşamlar.”

Herkes iyi akşamlar dileyip çıkıyor. Birsen ben tam çıkarken beni çağırıyor. İkimizden başka kimse yok.

“Nihan... Bluetooth'unu açsana sana ses kaydını göndereyim. Notlarını okumaya zahmet etme, baktım da resmen karalamışsın canım defteri boşu boşuna. Hiçbir şey anlaşılmaz onlardan kızım. Allah'tan hâ-linden anlamıştım da en başından başlamıştım kayda. Çocukların söylediklerini duymak istediğini biliyorum tabii. Sen benim hakkımı ne yapsan ödeyemezsin valla, zor zor.”

“Birsen sağ olasin ya. Nasıl anladın bilmiyorum ama vallahi çok makbule geçti bu kayıt. Normalde hiç sevmem bilirsin ama...”

“Ay, bilmez miyim? Çocuklara göz açtırmıyormuşsun duyuyorum.”

“Aman onlar da çok umursuyorlar sanki. Kaçak göçek kaydediyorlarmış, bugün öğrendim. Anlattığım tüm masallar sınıftan sınıfa dolaşıyormuş. Sanki Başçavuşun eşeği anırıyor!”

“Allah Allah, ne güzel işte kızım. Biz edebiyat öğretmeniyiz ama hiç anlatılıyor mu masallarımız bakalım?”

“Sen masal anlatıyor musun derste?”

“Nasıl anlatayım? Keşke anlatabilsem. Müfredat izin vermiyor ki. Veliler öldürür beni maazallah.”

“Sen de haklısın, ne diyeyim.”

“Eee, şimdi gidiyorsun Cebrail Hoca'yla görüşmeye inşallah?”

“Tabii, sözleştik kendisiyle.”

“Ya, kusura bakma Nihan. Odada biraz fazla enerjiktim değil mi?”

“Eh...”

“Ben de sonra düşündüm rahatsız olabileceğini. Cebrail Hoca pek rahatsız görünmüyordu ama adamı da tanıyamıyoruz ki. Pek bir ketum o da senin gibi. Yine de sen adıma özür dileyebilir misin?”

“Ya o kadar özür dileyecek bir şey yok tabii de çok yeni henüz ya, bir kendimize gelelim diyorum ben. Birbirimize bile alışmadık. Yoksa gizleyecek değiliz insanlardan. Niye gizleyelim zaten, çocuk muyuz? Gerçi idare falan ne der onu da bilmiyorum. Aynı iş yerinde ilişki yaşanması nasıl karşılanır ona da emin değilim. Yasal olarak falan sorun olmaz ama işte...”

“Boş ver be kızım, çok düşünüyorsun. Hele dur bakalım, hatta bence benim yüzümden gerildin bugün, anladım da biraz geç oldu. Özür dilerim ya, seni daha çok etkiledi bu durum anladım...”

“Yani evet, biraz panik yaptığım doğrudur ama bir yanıla bakarsan iyi bile oldu. Ne bileyim, yani ne istediğimi etraflıca düşündüm sayende.”

“Eee? Vazgeçmedin inşallah? Yok artık canım. Niye vazgeçesin değil mi?”

“Sakin ol Birsen yahu. Niye vazgeçeyim? Manyak mıyım ben? Sadece nasıl bir şey istediğimi daha ayrıntılı düşündüğümünden bahsediyorum.”

“Ha, tamam o zaman. Neyse git de bekletme adamcağızı.”

“Haydi görüşürüz, kayıt için tekrar teşekkürler...”

Kaydın telefonuma aktarılması biter bitmez oradan çıkıp gereksiz herhangi bir düşüncenin adımlarımı yavaşlatmasına izin vermeden Posta Kafe’ye varıyorum. Orada oturmuş beni bekliyor. Önünde bir bardak madden suyu var.

“Yemek yedin mi?”

Arkasından yaklaştığım için beni fark etmemişti ama sesimi duyar duymaz yüzünde oluşan mutluluğu görebildim böylece.

“Hoş geldin. Yok, birlikte yeriz diye düşündüm.”

“Tamam o zaman... ben buranın köftesini çok seviyorum. Sen ne yiyeceksin?”

“Bilmem... ben de gözleme yiyeyim o zaman.”

Yemeklerimizi sipariş ettikten sonra birbirimize bakarak düşünüyoruz. Gerçi ben o an belirli hiçbir şey düşünmüyorum, o ne düşünüyor bilmesem de sanki daha derin düşünüyor.

“Birbirimizin yanında rahatlamak için işe yarayan mekânlar değil kafeler.”

Haklı. Bir sürü insanla birlikte oturmuş bir şeyler yiyip içmekten başka ne yapıyoruz burada? Hem de rutin hayatımızın dibinde, birbirimize başka gözlerle bakabilmenin pek bir yolu olmadan öylece oyalanıyoruz. Burada birkaç kelime konuşacağız, sonra yürüyeceğiz, evlerimize dağılacakız... Bunu okulda beşer dakikalık teneffüslerde de taksitler hâlinde yapabiliriz pekâlâ. Başka bir şey yapmamız lâzım. Farklı bir şey...

“Luna parka gidelim mi hafta sonu?”

Daha sorarken saçmaladığımın farkına varıyorum. Farklı ne olacak ki orada? Gürültü, saçma sapan müzikler, gereksiz çığlıklar, yapmacık ve mutsuz bir coşkuyla sarhoş olmuş yüzlerce insanın arasına aşkın coşkusıyla katıldığımızda epey yakışırız yakışmasına da... neden böyle bir şey yaparak günümüzü zehirleyelim?

Daha o bir şey söylemeden lafa giriyorum:

“Ya da uzun bir yürüyüş yapalım. O daha iyi olur.”

“Evet, yürüyüş yapsak daha iyi olur. Doğrusunu istersen lunapark gibi gürültülü bir ortamda rahat hissedecek yaşı çoktan geçtim ben.”

“Aslında ben de. Neden ilk o aklıma geldi bilmem.”

“Nasıl geçti prova?”

“Pek verimli değildi. Dikkatimi veremedim çocuklara. Allah’tan anlamadılar. İlk günlerde oyunu tartışıyorlar, oyunu ve kendi karakterlerini analiz ediyorlar.

Sağ olsun Birsen de durumumu fark edip kaydetmiş çocukları. Yatmadan önce tekrar dinleyeceğim.”

“Neden dikkatin dağıldı? Benim yüzümden mi?”

“Yok canım. Yani tam olarak senin yüzünden değil. Yani...”

“Birsen’in teklifsizliği mi rahatsız etti yoksa?”

“Tam değil... Seni rahatsız etti mi?”

“Pek değil aslında ama...”

“Teklifsizliğinden dolayı özür dilediğini iletmemi söyledi bu arada.”

“Estağfurullah. Benden çok sen sıkıldın bence. Ben de bunu fark ettiğim için rahatsız olmuştum zaten. Yoksa aslında aşırı tuhaf bir şey yapmadı kadıncağız bana sorarsan.”

“Doğru. Zaten rahatsızlığımın tek sebebi o değil.”

“Nedir o zaman?”

“Bir masal anlattım bugün.”

“Ha evet biliyorum. Çocuklar konuşurken duydum, senin masalları toplayıp bir Youtube kanalında yayınlayacaklarmış.”

“Yok artık... Sen de mi duydun?”

“Konu sen olunca ilgimi çekti.”

Bana çapkınca gülümsüyor.

“Eee, ne olmuş masala?”

“Normalde masal anlatmayı planlarım. Hangi sınıfa nasıl bir masal anlatacağımı uzun uzun düşünürüm. Ama bu kez öyle olmadı. Daha önce hiç masal anlatmadığım bir sınıfa bir anda istek üzerine anlatmak zorunda kaldım. Biraz köşeye kısıtıldım anlayacağın. Ne yapsam da aklıma bir masal gelmeyince ben de doğaçlama olarak uyduruverdim.”

“Vay! Nasıl gitti peki?”

“Çok güzel. Sandığımdan da iyi çıktı masal vallahi.”
Susup yüzüme bakıyor.

“Muhteşem bir aşk hikâyesi anlattım onlara...”

Bir an nasıl devam edeceğimi bilemiyor, duraksıyorum. Ama o sabırla bekliyor.

“Anlattığım hikâye, doğru düzgün yaşayamadığım aşkı anımsattı bana. Biraz onun için melankolik hissediyorum bugün. Birsen’in havailiği, birden masal anlatmak zorunda kalmak, aniden başlayan ilişkimiz... çok hazırlıksız yakalandığımı hissettim işte. Gerçi ilişkimiz o kadar da ani değildi ama işte Birsen’in taşkınlığı, senin ona ayak uydurmaya çalışıp benim yeterince esnek olamayışım bile bana her şeyin kontrolümün dışında ilerlediğini düşündürdü. Yani evet, tabii ki her şey benim kontrolümde ilerleyemez. Bunu da istemiyorum zaten. İkimizin ve çevrenin kontrolünde ilerlemesi gerekiyor. Doğal olan bu...”

“Ama haklısın Nihan, gerçekten de aniden başladı ilişkimiz. Birbirimizi uzaktan sevmeye alışmıştık ikimiz de. Ben de ne olduğunu anlayamadım. Önceki evliliğin yüzünden endişelenmen de doğal. Tamam, ben daha önce evlenmedim ama ben bile tedirgin hissediyorum. Daha önce sevgililerim olmuştu sonuçta. Onlarla olan ilişkilere benzetmek istemiyorum bunu da. Yaptığım hataları tekrarlamaktan çok korkuyorum. Sana çok fazla enerji harcadım Nihan. Bunu söylemem saçma gelecek biliyorum ama çok fazla düşündüm seni. Resmini çizerek, ağzından duyduğum cümleleri zihnimde tekrarlayarak, hakkında hayaller kurarak o kadar enerji harcadım ki... Belki de sırf bunun için hayal kırıklığına uğramaktan çok korkuyorum. Sıradan bir ilişki olursa çok üzülürüm...”

Susuyor, sanki bu kadar çok şey söylediğine pişman olmuş, öyle görünüyor. Bir şey söylemek olmaz, tuhaf olur. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir şey söylemezsem de olmaz. Öyle yapmak da istemiyorum. Uzanıp elini tutuyorum ben de. Yüzündeki gülümsemeye paha biçilemez. Güvenine ihanet etmeyen birisine bakar gibi bakıyor bana. Rahatlıyor...

Garson elinde yemekler masamıza yürürken el ele tutuşmayı bırakıyoruz. Yavaşça... İkimiz de garson gelmese ellerimizi bırakmayacağımızı bildiğimiz için

rahatça... Ayrıca ikimiz de açız. Gözlerimiz yemeklere odaklanıyor, sonra da birbirimize bakıyoruz. Birlikte aç olmak da güzel. Öyle, açlığı paylaşmak, lunaparka gidecek olsak oradaki coşkuyu paylaşmak kadar etkileyici. Belki sonra yine de gideriz. Birbirimize iyice alıştığımız zaman, en tenha zamanını kollar, orada da o tuhaf, canlandırıcı coşkuyu paylaşır, birlikte heyecanlanırız. Acaba neden bu kadar taktım lunaparka gitmeye. Oysa çocukken sevmezdim. Sadece bir defa gitmiştim gerçi. Belki o zaman coşkumu paylaşacak birisi olmadığı için sevmemişimdir, olabilir. Ha, eski kocamla da gitme ihtiyacı duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Demek ki bir şeyler farklı olacak bu defa. Umarım öyle olacak!

Ona köftelerimden birini veriyorum. O da bana parçalara ayrılmış otlu peynirli gözlemesinden bir parça ikram ediyor. Gözleme hiç fena değil. Yemeklerimizi sessizce yiyoruz. Tatlı olarak ikimiz de aşure istiyoruz. Bence yenebilecek en mantıklı tatlı o. Neden olmasın ki? İçinde bir sürü şey var. Demek o da öyle düşünüyor. O tatlısını benden önce sipariş verdiğinden uyum sağlamak için yapmadığını biliyorum. O hakkımda ne düşünürse düşünsün...

Tatlılarımızı da bitirdikten sonra üzerime bir ağırlık çöküyor. Keşke cinsel yakınlaşma gerilimi falan olmasa da onu evime davet edebilsem. Böylece hem yeterin-

ce dinlenebilsem hem de onunla zaman geçirsem. Bir müzik öğretmenin bu kadar yorulacağı kimin aklına gelir? Ama rebapla farklı türler denemek bile zihin zorlayıcı bir şeyken... Ne bileyim işte, yorucu, çok yorucu bir gün bugün. Boş tabaklar kaldırılıp yerine birer bardak çay geliyor. Garsondan özür dileyerek çayımı ıhlamurla değiştirmesini istiyorum. Bu arada Süleyman Amca yanımıza hiç gelmedi bugün. Sadece bazen uzakta durup bize bakarak tebessüm etti. Birkaç kere göz göze geldiğimizden biliyorum. Öyle ya, sadece o kesin olarak biliyordu birbirimizi sevdiğimizi. Mutlu olmuştur herhâlde. Ama öyle muhterem bir insan ki, bizi rahatsız etmeye gönlü elvermedi. Evet, yanımıza gelip bir yorumda bulunsa rahatsız olurdu vallahi. İşte Birsen'in aksine o, bunu anlayabilmişti. Birsen'e de kızamıyorum. Özellikle özür diledikten sonra. Bir daha aynı şeyi yapmaz, biliyorum.

Gözkapaklarım düşünüyor, o anlıyor ama bir şey söylemiyor. Ben de öyle. İçim bu güzel şeyi yarıda kesmeye elvermiyor. Onun bildiğini de yüzünden anlayabiliyorum. Çayı çoktan bitmiş. Son birkaç yudumu bilerek bıraktığını, her an içmeye devam edecekmiş, çayı hâlâ bitmemiş gibi yaptığını biliyorum. Çünkü ben de öyle yapıyorum. Ama aniden çayını diyor ve ayağa kalkıyor. Bir şey demiyor. Ne desin ki? Zaten uzun zaman-

dır konuşmuyoruz. On beş dakikadan fazla olmuştur herhâlde, sessizce birbirimize bakıyoruz sadece.

Sessizlik romantizmin içinde pek yer almaz. Çiftler ille de bir şeyler söylerler birbirlerine. İlle de el ele tutuşurlar, öpüşürler, sarılırlar, sevişir ya da sessizce bakışirlar ama “sessizce” dense de gözleri konuşur. Biz bakışmıyor değiliz ama bu başka. Aramızdaki şey gerçekten sessizlik. Gözlerimiz pek konuşmuyor. Yalnızca birlikte kalmak istediklerini söyleyip susuyorlar. Yorgun olsak da... Görüyorum, o da yorgun. Kim bilir ne yapmış? Ama o da burada kalmak istiyor benim gibi.

Ben de onca yorgun olmama rağmen bir hamlede kalkıyorum. İsteyerek yaptığımdan falan değil. Vücudumun buna mecbur kalmasından...

Hesabı ödeyeceğimiz sıra Süleyman Amca sadece boş bir kâğıt veriyor. “Reddetmeye cesaretiniz var mı bakalım!” dercesine bir ifade var suratında. İkimiz de cesaret edemediğimizden çaresiz hiçbir şey ödmeden yan yan oradan çıkıyoruz.

Evimin önüne gelene kadar sessizce yürüyoruz. Aklıma Ses geliyor. Eve girer girmez çıkmam gerekecek onu yürüyüşe çıkarmam için. Yoksa çıkamam.

“Ses’i yürüyüşe çıkaralım mı birlikte?”

Pat diye gülümseyiveriyor. O an onu daha çok seviyorum işte.

“Olur, bekliyorum burada.”

Kapıyı açıyorum, zaten kapının önünde beni bekliyor. Tasmaını portmantodaki askıdan alıp takıyor, bir çöp poşetini tomardan çekip çıkarıyor, onu yanım sıra yürüterek kapıdan çıkıyorum.

Cebrail’le hemen birbirlerine ısınveriyorlar. Sanki Ses onun önemli olduğunu, sürüden sayıldığını bir şekilde anladı. Çok şaşırtıcı bir şey bu. ... Ama neden? Neden bir köpeğe bu kadar az beklentiyle bakıyorum? Sürü hâlinde yaşayarak hayatını sürdüren bir canlı niye anlamasın bunu? Benden daha iyi anlayacağı yanlış sayılmayabilir bile oysa.

Yürürken Ses’in tasmaını bir müddet ona bırakıyorum. Ses bundan rahatsız olmuşa benzemiyor. Tepkisini merak ediyordum ben de. Dışkısını toplamayı teklif ediyor ama kabul etmiyorum. Yaklaşık bir saat sonra, parkta biraz oynaması için onu serbest bırakıp enerjisini iyice atmasını sağladıktan sonra tekrar eve gidiyor, kapının önünde ayrılıyor. Cebrail’in elini koklayıp yanından bir türlü ayrılamayan Ses bile gitmesini istemiyor. Keşke onu eve davet edip evcimen bir akşam yaşayabilsek. Bunu düşünürken tuhaf bir şekilde cinsellik aklıma gelmiyor. Galiba düşünemeyecek kadar yorgunum. Zaten bu bildik bir aşk gibi değil. Daha derin bir şey. Sönük gibi görünse de... Evet, gerçekten de biraz

sönük denebilir ama bu öyle bir şey değil. Belki tedbir yüzünden öyle hissediyor olabilirim. Normal şartlarda aşkın tüm yorgunlukları dindirmesi gerekmez miydi? Belki de aşkı fazla büyütüyoruzdur. Ya da hissettiğim şeyi fazla azımsıyor da olabilirim. Buna karar vermeden önce bir iyice uyuyup dinlenmem en iyisi olacak sanırım. Birsen'in gönderdiği kaydı dinlemeden kendimi yatağa atıveriyorum.

Bu kez de erken uyanısam da yataktan kalkmıyorum. İlk iki dersim boş olduğundan erkenden gitmeme gerek yok. Yine de Ses'in yemek tabağını kontrol etmek için kalkmam gerek. Akşam bakıp bakmadığımı hatırlamıyorum. İyi ki kalkmışım. Hem yemek hem de su kabı bomboş. Kapları yıkayıp içlerini dolduruyorum. Akşam onu taramayı unuttum. Öyleyse şimdi taramam gerekiyor. Kendime kızıyorum, bir canlının sorumluluğunu almayı daha iyi öğrenmem gerekiyor. Ne olursa olsun bahanelerin arkasına sığınılacak bir şey değil bu. Önümde sakın ve huzurlu yatan Ses'e karşı kendimi fazlasıyla mahcup hissediyorum önce. Oysa onun umurunda değilmiş gibi görünüyor. Bu gevşemem için bir sebep değil elbette. Bunlar daha ilk günler, gevşememeliyim. Bir şey nasıl başlarsa öyle devam eder çünkü, bunu herkes bilir.

Uzun uzun tarıyorum onu. Kısa tüyleri ışıldıyor. Onu uyuklarken bırakıp kendime kahve yapıyorum.

Kırk dakika boyunca taramışım onu. Hak ettiği ilgiyi vermiş olmak içimi rahatlatıyor. İşte şimdi kahvemi huzurla içebilirim. Peki okul için bu kez ne alacağım yanıma? Flüt olabilir mi? Evet, kesinlikle beni en çok o rahatlatabilir bugün. Evet, nasıl olsa ne çalarsam çalayım mutlu çıkar onunla çalındığında.

Çok değerli bir arkadaşımın hediye ettiği gümüş alaşımli flütümü ve kitabımı alıp çıkıyorum. Biraz erken çıkıyorum. Tek başına yürümek belki iyi gelebilir diye. Bu kez yürürken müzik değil de prova kaydını dinleyeyim bari. Gerçi bilemiyorum, belki hiçbir şey dinlemeden yürümek bana daha iyi gelir.

Yürümeye başladığım an o kaydı dinlemem gerektiğini düşünüyorum. Hem çocukların oyunum hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyorum hem de şu aralar zihnimin başıboş bırakılmaması gerektiğinin farkındayım.

İlk söz alan Soner:

“Oyunu sizin yazdığınızı biliyorum hocam ama sanki bir erkeğin gözüyle yazılmış.”

Muhtemelen bana dönerek söylüyor ama benim aklım yerinde olmadığından Birsen konuşuyor.

“Neden öyle düşünüyorsun Soner?”

“Çok stratejik çünkü hocam. Tabii ki Nihan Hoca'nın stratejik olmadığını ima etmeye çalışmıyorum. Hatta keşke Nihan Hoca bizim takımında satranç oyna-

yabilse. Bir erkeğin stratejik olarak bir kadının taşlarını hareketsiz kılarak şahını devirmesi. Aslında daha çok go oyununda olduğu gibi karşısındakinin alanını işgal edebilmek. O oyunda da ustalaşmaya çalışıyorum da. Strateji gerçekten ustaca hocam, cidden. Yani evet, ben kötü adamın rolünü oynuyorum ama açıkçası bu kadar stratejik oynayan bir karakterin rolünü aldığım için çok mutlu olduğumu gizleyecek değilim. Gerçi sonum pek iyi olmuyor. Ama yine de çok güzel yeniliyorum. Şansa bağlı değil, stratejiyle yeniliyorum. Daha iyi bir stratejiyle...”

Bunlar nasıl da aklımda kalmamış hayret ediyorum. Ama Soner bir yanıyla haksız. Keşke haklı olsaydı da stratejisi iyi olan ben olsaydım. Oysa durum hiç de öyle değil. O oyunda olanların hepsi bana karşı yapıldı. Yani ben o kadar da yaratıcı bir insan değilim, oyun olarak yazdığım şey, tam olarak yaşadıklarımından ibaret olmasa da... büyük oranda öyle. Acaba Birsen biliyor mu bunları? Emin değilim. Soner kısa konuşsa da söyleyeceklerini bitirmiş görüldüğünden sözü Pervin'e veriyor.

“Bu kadının aptal olduğunu düşünmüyorum. Sadece çok fazla hissettiğini, hislerinin bir perde gibi aklının gözünü kör ettiğini ya da daha iyisi onu halüsinasyonlarla bulandıracak kadar kararttığını düşünüyorum.

Yakın bir kuzenime okuttum oyunu, o da tiyatrodan çok iyi anlar, ona okutmadan kadının aptal olduğunu düşünüyordum. Aslında o söylemişti başta söylediklerimi, ne yalan söyleyeyim. Bana kalsa kadın tamamen enayinin tekiydi...”

Bunca ağır söz nasıl dikkatimden kaçır anlamıyorum. Kesin bunları zihnimin bir tarafı duymazdan geldi ve o zor durumumda beynim bu söylenenleri duymamak için kendisini bir nevi kapattı. Okula gittiğimde notlarıma da bakacağım, muhtemelen sırt çantamdan çıkartmadım onları. Acaba bunları defterime yazabilmiş miyim, çok merak ediyorum.

Pervin sözlerine devam ediyor:

“Kuzenim, insanları çok çabuk yargıladığımızı söylüyor. Oyunlarda ya da genel olarak sanat eserlerinde bunu bu kadar kolay yapmamamız gerektiğini düşünüyor. Aslında haklı. Çünkü yargılamaktan daha zor olanın empati kurmaktan ziyade, gerçekten yargıladığımız insanın ne düşüneceğini değil de onun ne hissedeceğini düşünmek olduğunu söylüyor. Haklı... Ben bu kadının ne hissettiğini hiç düşünmedim. O söyledikten sonra bir daha okuduğumda satır aralarında kadıncağızın hislerini fark ettim. Hiç de aptal biri olmadığını oyunun sonunda yaptıklarında görebiliyoruz zaten. Bizim, benim göremediğim şey de...”

“Zaten strateji asıl bu!” diyor Soner keyiflice.

“Nihan Hoca’nın dehası tam olarak da burada işte!”
İşte bunu duyduğuma seviniyorum.

“Kesinlikle,” diyor Pervin.

“İkinci defa okuduğumda ben de aynısını düşündüm. Ve kadının aptal olmadığını, sadece... Doğal bir iyimserliği olan, son derece zeki birisi olduğunu anlayabildim. Aptal yerine koyduğunu anladığında kendisini kurtarabilmiş, bunu çok ilginç bir tarzda yapabilmişti hem de. Şahsen benim asla aklıma gelmeyen bir şekilde. Oyunun sonunu kesinlikle tahmin edemediğimi söylemem gerek hocam. Hatta kuzenim de tahmin edilmez olduğunu söyledi. Sizin hocam olduğunuzu öğrenince de bir mahzuru olmazsa bir provamıza katılmak istediğini iletmemi rica etti hatta.”

“Tabii tabii, zevkle...” diyor Birsen kayıtlara uzun gelen bir sessizlikten sonra.

Ben nasıl da dikkatimi dağıtabilmişim böyle, gerçekten inanamıyorum. Kesinlikle dikkatimin dağıntık olduğunu anlamışlardır. Aksini hayal bile edemiyorum. Kimse bu kadar aptal ya da dikkatsiz değildir herhâlde. Yani tabii ki Birsen beni çok iyi idare etmiş ama yine de anlamamaları mümkün değil. Peki ama ne düşündüler?

Utançtan kaydı duraklatıp başka bir şey dinliyorum, beni rahatlatacak bir müzik. Beynin alfa dalgalarını

arttırıyormuş sözde. Birkaç dakika sonra başım ağrıyor ve kapatıyorum. Sessizlik içinde yürümek en iyisi olacak galiba.

Okula geldiğimde ikinci dersin yarısındayım. Çay ya da kahve içecek değilim. Bahçedeki banklardan birine oturup sırt çantamdan defterimi çıkarıyorum, çünkü notlarımı bakıyorum.

Evet, yazmışım. Ama bölük pörçük.

“İyi bir strateji olduğunu düşünüyor Soner. Pervin kadının önce aptal olduğunu düşünse de oyunu tekrar okuyunca onun zeki ama iyimser birisi olduğuna karar vermiş. ...”

Devamını okumadan defteri kapatıyorum. Kayıttan dinlesem daha iyi olacak. Dünü düşünüyorum. Bu yazı benim olmasa onları bizzat yazdığıma hiçbir suretle inanmazdım, kesinlikle inanmazdım çünkü onları zerrece hatırlamıyorum.

Banktan kalkıp öğretmenler odasına gidiyorum. Kimse yok. Mutfağa mı gitsem acaba kahve içmek için? Öyle yapmaya karar veriyorum. Mutfakta bir şeyler içmekten vazgeçiyorum. Fazla kafein almamalıyım, özellikle bu günlerde...

Bu aralar fazlasıyla endişeli hissediyorum çünkü. Zaten vücudumda adrenalin cirit atıyor, bir de kafeinle ağırlaşmaya hiç ihtiyacı yok kanımın. Hem uyku

düzenimin de etkilenmesini istemiyorum. Böyle şeylere ne gerek var...

Ama yapacak bir şey de bulamıyorum. Sinek kuşu gibi oradan oraya uçam var. Sinekkuşlarının tek bir amacı vardır. Yemek arayabilmek için uçmak ve uçabilmek için yemek aramak. Eh, çünkü ne de olsa enerjiye ihtiyaçları vardır uçmak için. İşte ben de dikkatimi dağıtmak için bir şeyler yapmak istiyorum. Bir şeyler yapabilmek için de dikkatimi dağıtmak...

En iyisi yemek yiyeyim ben. Ama bu kez et yemek istiyorum sabah sabah. Gidip tavuk döner mi alsam? Ya da gidip sosisli, salamlı, sucuklu, kırmızı lahana turşulu, marullu, domatesli ve bolca mayonezli dev bir ekmeği yaptırayım kendime. Bunu ancak benim için Süleyman Amca yapar. Hem çayı da çok güzel olur onun. Buranın çayından katbekat güzel... Zamanım var mı? Olmasa da olur. Bu fikir aklıma geldi ya, oraya gitmezsem aklım dağılır, midem kazınır, yaptığımdan hiçbir şey anlamam. Gözümü bu sandviç bürüdü arkadaş, yapılacak hiçbir şey yok...

Cüzdanim zaten montumun cebimde olduğu için sırt çantamı dolabıma koyup koşarak okuldan çıkıp Posta Kafe'ye hızımı azaltmadan varıyorum. Koşmak kanımı coşturup aynı zamanda ilginç bir şekilde huzurla dolduruyor içimi. Acaba koşmaya mı başlasam?

Neden daha önce yapmadım ki bunu? Ses ile koşarım yollarda. Tasmaını çözerim onun da. Kimse bir şey söylemez. Önce tuvalete çıkması için yürüyüş yapar sonra da koşarız birlikte. Kondisyonumun iyi olduğunu söyleyemem aslında ama neden git gide daha iyi olmasın ki? Her gün koşarsam daha iyi koşarım. Basit bir gerçeklik bu. Her şeyin matematiği böyle. Her gün âşık olursam daha iyi âşık olurum? Gerçekten de işitildiği gibi saçma mı; yoksa doğru mu? Boş ver. Süleyman Amca orada duruyor. Hemen yanına gidiyorum.

“Süleyman Amca günaydın. Benim tost var ya yarım ekmek, sana zahmet hemen yapabilir misin? Derse yetişmem gerek ama çok açım, bildiğin gibi değil!”

“Hemen yapıyorum kızım, günaydın...”

“Bak, sosis, salam, sucuk, domates, marul, kırmızı lahana turşusu bir de mayonez...”

“Kaşar?”

“Ha... Vallahi unutmuşum onu. Tabii, kaşar olmazsa olur mu?”

“Mantar da var, koyayım mı azıcık?”

“Of of of! Yemin ederim senin gibisi yok bu memlekette. Muhteşem olur gerçekten. Allah razı olsun.”

“Biraz da mısır koyayım yeter.”

“Of be!”

Süleyman Amca mısırı çok sevdiğimi de bilir. Bu arada kaşarı nasıl unuttum hayret. Neyse Süleyman Amcam varken...

“Ha bir de çay verebilir misin amcam...”

“Ha, onu şimdi vereyim de soğusun değil mi? Sen de onu tosttan sonra içersin güzel güzel.”

“Ömrüne bereket, aynen öyle...”

Süleyman Amca'nın gösterdiği şefkatin bir cimcik kadarını babam gösterebilseydi ne olurdu ki? Hep bunu düşünmenin de anlamı yok ki. İşte bunun için de kendime kızıyorum. Ne gerek var anlamıyorum. Adamla her konuştuğumda neden o aklıma gelir hiç bilmem. Rız ol işte, şükret. Elindekini kıymetini bilmesini öğren. Ne gereği var bunca hüzne? Sanki senin onu hatırladığının yarısı kadar o seni düşünüyor. Aptallığıma doymayayım işte böyle...

Çaydan bir yudum aldım salak gibi. Oysa sıcak çayı, hem de aç karınla hiç sevmem. Maşallah öyle büyük bir yudumdu ki yaktı kavurdu beni. Ha işte, bir de onun için dök yaşını ki tam olsun. Gerçi babama döktüğüm her göz yaşından çok daha anlamlı olur da neyse.

Ama her defasında aklıma babamı getirse de Süleyman Amca'nın yanına gitmek, en azından bir bardak çay içmek mutluluk verir bana. Acaba Cebrail onun yanında ne hissediyor? Neden onunla arkadaş oldular?

Satranç oynuyorlar az biraz da hep oynayamazlar ya. Sonuçta kafede işi gücü var adamcağızın değil mi?

Of! Öyle güzel kokuyor ki sosisler, mısır taneleri, mantarlar, turşu... Her şey olmazsa olur da domates olmazsa olmaz. Kışın turşusunu koyar Süleyman Amca sağ olsun. Geldi! Vallahi de geldi!

Of mayonezi de cömertçe koymuş sağ olsun. Çok çok severim çok.

Eski kocam hiç sevmezdi. Hem kendisi sevmezdi hem de benim burnumdan getirirdi. Her defasında yediğim bir şeye koyduğumda mutlaka aynı şeyleri söylerdi. O öldükten sonra uzun bir zaman boyunca mayonezli bir şeyi her yediğimde bu cümleleri hatırlayıp durmamak için en sevdiğim şarkılardan birisini dinlemek aklıma gelmişti. Loreena McKennitt'in "Blacksmith"i. Ne alâkası var bilmem ama vallahi işe yaramıştı. Zaten mayoneze olan sevgim onun attığı nutuklarla ne arttı ne de azaldı ama yine de mayonezli bir şeyler yediğim anların elimden geldiğince lekesiz kalmasını istiyordum o zamanlar.

Mantar ve mısır da bambaşka bir lezzet katıyor sevgili tostuma. Sosis füme. En sevdiğimden. Nasıl bu kadar kaliteli ve pahalı bir sosis alıyor Süleyman Amca, şaşıyorum.

Evet, biliyorum. Eski kocamın da dediği gibi, özellikle sosis ve salam, biraz da sucuk son derece zararlı

şeyler olabilir, olsun. Bunları bilmeyecek kadar aptal değilim tabii. Ama onlar benim geçmişime ait. Çocukken hep öyle şeyler yedim. Babam hep onlardan kızartırdı bana. Sonra kendim yapmaya başladım...

Sonra başka, daha güzel şeyler yapıp kendi başıma yer oldum ama onlardan aldığım lezzeti hiç unutamadım. Herhâlde çin tuzu dedikleri şey yüzünden...

Artık uzun zamandır böyle şeyler yemiyorum. Sadece sıkıldığım zamanlar... Canımın sıkıldığı ya da katarsızlaştığımda yiyorum. Geçmişe gidip rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda belki. Muhtemelen en çok bu şekilde rahatlayabiliyorum.

Neyse işte, sandviçimi zevkle, hayvanî bir hızla yerken gayet rahatım. Aslında bunun bir sandviç olduğunu bilsem de canım ona tost demek istiyor çünkü sandviç sözcüğünden pek hoşlanmıyorum. Doğrusunu söylemekle hoşlandığım sözcüğü sarf etmek arasında gidip gelmek çok tutarsız olsa da durum böyle, ne yapayım... Her şeye rağmen bundan böyle sevdiğim şeye sevdiğim şekilde hitap etme özgürlüğümü kullanmaya karar veriyorum. Kim ne derse desin bu benim hakkım.

Tostumu bitirdikten sonra çayımı içiyorum. O kadar soğumamış, tam benim istediğim gibi.

Çay çabucak bitince bir tane daha içmek istiyor, resmen çaysızlıktan kavruluyorum.

Süleyman Amca elinde çayla geliyor o an. Kafede kimse yok, fark etmiş olmalı çaysamışlığımı.

“Al kızım, bak senin için beklettim soğusun diye, rahat rahat iç...”

Ne diyeyim ki ben şimdi? Öylece yüzüne bakakalıyorum. Ne söyleyeyim? Teşekkür etsem, edilmez, yetmez! Ne diyeyim!

Yüzüne öylece bakıyorum sadece.

“Hadi hadi, iç de... Bak geç kalacaksın şimdi.”

Hâlâ ona bakakaldığımı görünce;

“Bir şey değil evladım bir şey değil...” diyor. Gülüyor... Yaptığı şeyden fazlasıyla memnun olduğu o kadar belli ki... Artık benimle dalga geçmeye başlıyor.

“Koskoca kızsın kızım, ben mi içireyim gelip Allah Allah... İçsene yavrum!”

Şakadan yüzüm asılıyor, kaşlarımı falan çatıyorum ve çaydan bir yudum alıyorum. Gerçekten de tam istediğim sıcaklıkta. Büyük yudumlar alarak ağır ağır içiyorum çayımı. Ve çaysızlığım artık diniyor.

“Suyunu da iç...”

Doğru, bu kez de susadım. Önüme koyduğu pet şişeyi açıp boşaltıyorum.

Cüzdanımda sadece iki yüz lira var. Parayı atıp kaçıyorum.

Arkamdan bağirtisini duyabiliyorum:

“Sen göreceksin sen! Sanki bir daha uğramayacak mısın buralara!”

Uzun zamandır yapamadığım şeyi sonunda yapabiliyorum.

Kahkahalarla gülüyorum. Karnım tok...

Bu kez koşmadan ama yine de elimden geldiği kadar hızlı adımlarla yürüyerek okula giderken saate baktığımda henüz teneffüs vakti olduğunu anlayınca yavaşlıyorum. Daha öğretmenler odasından sırt çantamı alacağım gerçi ama olsun. Yolda Hamza’yla karşılaşıyorum. Hemen önüme çıkıp;

“Hocam kanalı oluşturmak üzereyiz. İsmi belirledik ama tabii ki onayınızı almadan bir şey yapmadık. Mail adresini bile öyle alacağız çünkü. Görüntüleri de Kenan halledecek. Sizin anlattıklarınızı resmedecek. Gördünüz mü bilmiyorum ama oyun tasarlıyor herif. Süper hareketli resimler yapıyor.”

“Kanalın adı ne olacak peki?”

“Hünerli Masalcı... Nasıl? Hem böylece sizin kimliğiniz daha iyi gizlenecek. Müzik öğretmeni olduğunuzu belli etmemizi söylemişsiniz ama sınıfta olduğumuz anlaşılmayacağı için gerek yok bunu belirtmeye. Yani biz öyle düşündük. ‘Hakkında’ kısmına da hem çalanın hem de anlatanın çoğunlukla siz olduğunu söylüyoruz. Bazen enstrüman konusunda başka insanların destek-

lerini aldığınızı ama çoğunlukla kendiniz çaldığınızı yazacağız tabii. Mesela Dahhâk'ı anlatırken Şir çalmış galiba tarı. Sorduk, o da adının yazılmamasını istedi. Nasıl hocam? Oluşturalım mı bu şekilde?”

Benden daha ayrıntılı düşünüp gizliliğimi korudukları kuşkusuz, ona hiçbir şey söyleyemem tabii. Hünerli olduğumu düşünmesem de onlar böyle düşünüp bu şekilde uygun görmüşler işte. Daha fazla uzatmanın anlamının olmadığını düşünüyorum. Bir şekilde kabul ettim nasıl olsa.

“Peki... Gayet iyi düşünmüşsünüz. Öyle olsun. Oluşturduktan sonra linkini gönderirsiniz mailime değil mi?”

“Tabii hocam, tekrar çok teşekkür ederiz.”

Bizim zorba Hamza nasıl da değişti, insan hayret ediyor. Demek böyle bir başlangıç gerekiyormuş.

“Görüşürüz Hamza, iyi dersler.”

Cevabını bile beklemeden öğretmenler odasına koşuyorum. Sırt çantamı dolaptan apar topar alırken Cebraîl'i görüyorum. O da çantasını dolaba koymak için topluyor. Resim malzemelerini görünce aklıma geliyor. Hani bana resimlerinin fotoğraflarını çekecekti?

“Nasılsınız hocam?”

Ona bu şekilde hitap etmek hiç de riyakârca gelmiyor.

“Sağ olun, siz nasılsınız?”

Sesi düz ama bana yumuşacık gülümsüyor. Bir oyun bu işte. İkimizin de zevk aldığı, zararsız bir oyun.

“Ben de iyiyim sağ olun. Bana resimlerinizin fotoğraflarını gönderecektiniz hani? Benim de şimdi aklıma geldi ama.”

Bu arada odada bizden başka kimse kalmamış. Yine de böyle davranmak bir tür egzersiz. Zaten böyle de olması gerekiyor bana kalırsa. Öğretmen olan anneye çocuğunun okulda “öğretmenim” demesi gibi bir şey bu da. Yani bir tür prensip meselesi.

“Tabii ki göndereceğim hocam. Bir türlü resimlerin başına oturamadım ki. Eve akşam uğradığım için...”

“Yok, sadece hatırlatmak istedim de. Uygun olduğunuzda gönderirsiniz.”

“Tabii tabii, aklımda, siz hiç merak etmeyin. Bu arada öğretmenler zili çaldı, ben artık kaçayım.”

Çıkıyor. Arkasından ben de çıkıp kapıyı kapatıyorum.

Bu sınıf hiç de fena değil. Ama ben çok fazla tokum ve kendimi ağırlaştırmış hissediyorum. Bir de flüt çalarsam yediklerim ağızımdan gelecek sanki. Yani tabii öyle olmaz da rahatsız olacağım kesin. Onun için ve sınıfta çok güzel gitar çalan birisi, İdil olduğundan ona söylüyorum bir şeyler çalmasını. Gitarı sırasında görebiliyorum zaten. Yanından hiç ayırmaz.

İdil gitarı gerçekten güzel çalıyor. Öyle ritim atmakla ya da bazı akorları basmakla yetinmiyor. Müziği gerçekten sevdiği belli. Hem sesi çok güzel. Evet, kulağı gerçekten iyi ama sesi de çok güzel. İnsan dinlerken gerçekten suyun akışını dinler gibi hissediyor. Ya da şarkı ne isterse onu... Sesini istediği gibi şekillendirebiliyor. Sesinin genişliği normalden biraz daha fazla olabilir, hiç ölçmedim. Onlar istemedikleri sürece böyle şeyler yapmayı sevmiyorum. İdil biliyor mudur sesinin ne kadar geniş olduğunu, onu bile sormadım. Ne kadar fazla olursa olsun o bunu hem çok iyi değerlendiriyor hem de çeşitli ses hareketleriyle sanki normalden çok daha kalın duyuruyor sesini. Ya da çok daha ince... Teatral bir şarkı söyleyişi var ve bu harika. Bazen gitar çaldığında gitara mırıldanarak eşlik ediyor. Bir keman ya da flüt gibi çıkartıyor sesini o zamanlar. Ya da bir bas gitar. Bazen davul olacak kadar ileri gitse de insana hiç aşırı gelmiyor.

“İdil, bugün bildik, mesela Leonard Cohen’in bir şarkısını çal ve isteyen kalkıp bir şeyler doğaçlasın. Çalınan şey Leonard Cohen’in bir parçası olmak zorunda değil de onun tarzında, yani konuşur gibi doğaçlayabilirsiniz. İstedığınız bir şarkıyı da isteyebilirsiniz tabii.”

“Hocam siz bugün bir şey getirmediğiniz mi? Birlikte çalalım.”

“Yan flüt getirdim. Gitara da güzel uyar da biraz fazla kaçırmışım bugün kahvaltıyı...”

“O zaman gitarımı takdim edeyim. ... Çünkü ben doğaçlamayı daha önce hiç denememiştim. Tamam, siz yapıyorsunuz da o kadar kolay değil o.”

“Yani, teessüf ederim. Bir doğaçlamadan korkacak insan mısın kızım sen?”

“Hocam siz de gaza getirmeyin ya.”

“Gelse ne olur Ali? Ne güzel müzik dersini beklemeden istediğiniz gibi doğaçlama yapabilirsiniz.”

Bu sınıfta genelde doğaçlama yaparız. Denediğim kadarıyla doğaçlamayla en çok bu sınıf eğleniyor.

“Yani... Bence İdil güzel yapabilir. Ama sizle yapmak başka oluyor hocam. Belli bir zamanı beklemek...”

“Tamam, yine beni bekleyin ama bugün de İdil yap-sın. Siz de biraz hâlden anlayın canım.”

“Peki hocam. Emriniz başım üstüne.”

İdil biraz içerlemiş, biraz korkmuş, biraz da bana nazlanası tutmuş bir hâlde gitarını kılıfından çıkartıp akordunu kontrol ediyor. Her şey tamam.

Hareketli bir şarkı çalıyor ve kendisi başlıyor şarkıya. Muhtemelen o an uydurmuş.

“Bugün her şey farklı.

Alarm bile çalmadı,

Annem çok geç kalktı.

Bendeniz yatakta oyalandı,
Hatırladı rüyasını,
Tekrar gözünde canlandırdı.
Geç kalmamak için koşacaktı
Amaaan be!
Geç kalsa ne olacaktı?”

Son cümlesini son derece isyankâr bir tavırla bitiriyor. Çocuklar ayaklarını vurarak ıslık çalıyor. Hatta alkışlıyorlar. Ama kızmıyorum çünkü bu tamamen içlerinden geliyor. Çünkü bunu İdil tezgâhlamıyor. Bana karşı bir şey yapmak için değil, alkış yasağımın aklına bile geldiğini sanmıyorum.

Sınıf birden sessizliğe bürünüyor. İşte tam şimdi akıllarına geliyor. Tam şu anda...

“Eee? Devam et çalmaya İdil. Bakalım diğerleri neler çıkaracak?”

Önce; “Diğerlerine nasıl ayak uyduracaksın bakalım,” diyecektim ama iyi ki kendimi durdurup sözümü değiştirdim. Ve eminim ki kimsenin hiçbir şey anlayamayacağı kadar akıcı yaptım bunu. İnsan denilen yaratık ne kadar da tuhaf...

İdil tekrar çalmaya başlıyor. Ben o arada düşünüyorum. Acaba bu defa alkışlayacaklar mı? Evet belki bu defa beni rahatsız etmemiş olabilir ama alkışa cidden zerrece tahammül edemiyorum.

İdil çalıyor ama kimse bir Şey söyleniyor. Bu kez de o eline alıyor sazı el mecbur.

Yine hareketli bir Şeyler söyleyeceği belli. Hatta bu kez müzik çok daha canlı.

“Kızma bana baba.

Gitarımı alıp

UyandırmıŐsam ne olmuş seni tatlı uykundan?

Ne olmuş gelmişse erkek arkadaşım evimize?

Kızma bana baba.

Kızma.

Arkadaşlara gitar almıŐsam gece yarısına kadar,

Yanımda erkek arkadaşım da varsa,

Ağzım da Şarap kokuyorsa,

Haklısın baba haklısın,

Haydi kız bana!”

Bu kez de son cümleyi artistik bir tarzda bitiriyor. Ama bu defa gülmeye başlıyoruz. Her birimiz kahkahalarla gülüyoruz. Tek tük ıslık duyulmuştu sonlarda ama onları saptayıp pis pis bakınca bir daha almıyorlar. Evet, alkıŐtan da hazzetmem ama ıslıktan nefret ettiğimi söyleyebilirim. İlk Őarkıda alınan ıslıklar çok çok hafifti ama bu defa abartmaya başlamışlardı. nlelerini kesmezsem daha da abartacaklar.

İdil harika söyleyip mkemmел tepkiler alarak sınıftakilerin keyiflerini yerine getirse de birileri de devam

ettirmeli artık. Bunu sağlamak için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Ve aklıma bir şey geliyor. O kadar da farklı değil ama hiç yoktan iyidir. İdil'e basit bir ritim verip daima onu çalmasını söylüyorum ve sınıftaki herkesin sırayla bir şeyler doğaçlayıp söyleyecekleri bittikten sonra sözü bir sonraki kişiye geçirmesini istiyorum. Bunun için yoklama sırasını kullanıyorum. İki kişi yok, olmayanları geçiyor ve harikulade bir dersi bitiriyoruz.

Teneffüste kantinden bir şişe su alıp bahçeye çıkıyorum. Keyfim gayet yerinde. İnsanları dinliyorum, Suyumu yudumluyorum ve yaylana yaylana yürüyorum. Kimse de bana ilişmiyor. Hem de elimde kitap olmadığı hâlde. Su içene yılan bile dokunmayacağından mı acaba? Kendi kendime gülüyorum. Gerçekten mutluyum. Zaten bu sınıfı hep çok sevmişimdir. Her şeyden önce iyi bir doğaçlama grubunun olması gerektiği şey onlarda mevcut. Birbirleriyle uyumları muhteşem. Birbirlerini seviyorlar. Kavga ettiklerinde bile bu kavgalar derse denk gelmişse atışmalarını doğaçlamalarla yaptıklarına şahit olmuşluğum var, o kadar söylüyorum.

Suyum bitiyor, teneffüs çalıyor. Ama içeri girmiyorum. Boşalan bir banka öylece oturuyorum.

Öğretmenler zili de çalınca banktan kalkıp derse giriyorum. Bu kez İdil'den gitarı ben alıyorum önce.

Hâlâ flüt çalalım yok. Birkaç kişinin doğaçlamalarıyla keyfim yerine gelince Gitarı İdil'e verip flütü çalmaya başlıyorum. Önce sadece ben giriyorum. Bir şeylerin oturduğunu, flütle uyumumuzun sağlandığını anlayınca İdil'e işaret veriyorum. Birkaç sözcükle uyum sağlayabiliyoruz zaten. Dil ortak. Falanca tondan çalmasını, bilmem ne akorundan devam etmesini söyleyince her şey yoluna giriyor. İşin içine ne söyleyeceği belli olmayan, kararsız bir vokal girse bile sorun olmuyor. İkimiz de aşağı yukarı alışkınız.

Ve böyle böyle dersi bitiriyorum. Normalde sabah yemişsem öğle yemeği yemem ama hem karnım aç hem de... Süleyman Amca'yı görmeye, iki lafın belini kırmaya ihtiyacım var. Cebrail de oraya gidiyor. Adımlarımızı birbirine uydurup yan yana gelip beraber giriyoruz içeri.

Çok güzel espresso yapıyor Süleyman Amca. Makenesi manuel. Öyle birisinden, yani o yaştaki bir adamdan hiç beklemediğim bir şey yapmış... İyi bir barista olmak için bir aylığına, Ramazan ayında, İtalya'ya gidip eğitim almış. Bunu duyduktan sonra Süleyman Amca'ya bambaşka bir gözle bakar olmuşum. Farklı bir insan olduğunu tekrar anlamıştım.

“Ooo, hoş geldiniz gençler,” diyerek yer gösteriyor Süleyman Amca.

Normalde dışarıda tavuk yemeyi sevmem. Süleyman Amca'da da hiç denememiştim ama canım ekmezsiz bir şeyler istiyor ve dün köfte yediğimden, biftek fazla pahalı olacağından tavuk istiyorum. Özel soslu tavuk...

Hep böyle denmiyor mu zaten? "Özel..." Bakalım bu tavukta ne olacak?

Cebrail de bu kez tereyağında sporcu omleti ve özel, içinde tavuk göğsü ve Siyez bulguru bulunan pilav istiyor. Söylediğine göre bu da sporcular için. Yağsız ve neredeyse tuzsuz... O öğle yemeğini hep burada yemiş. Yediklerine bakmıştım ve söylediği pilavı neredeyse hep görüyordum ama bu kadar özel yapıldığını bilmiyordum.

Ben çoğunlukla öğle yemeklerimi kendim getiririm. Ama tembel hissettiğim zamanlarda burada yerim. Çoğunlukla et ya da patates... Patatesi hemen hemen yağsız, yani azıcık yağla kızartır Süleyman Amca. Onun için rahat rahat tüketirdim binbir özenle yaptığı baharatlı patateslerini.

Her zamanki gibi bana önce çay geliyor. Cebrail Hoca'ya da Süleyman Amca'nın özel yapımı sporcu içeceği ikram ediliyor. Aslında bir tür atom bu. Bir kaşıkla tattığımda fark ettim de inanılmaz lezzetli. Ne fazla tatlı, hem biraz tuzlu ve acı, gerçekten ilginç.

Ben de çay yerine bu ieeği isteyeceğim bundan sonra. Hatta ayımı normalde yapmadığım gibi soğumasını beklemeden yudumlamaya başlıyorum. Bitirdiğimde onu isteyeceğim. Yemek arasında da içebilirim pekâlâ, sonunda da. Zaten oda sıcaklığında.

“Ben de ciddi ciddi egzersiz yapmak istiyorum,” diyorum Cebrail’e. Bazen ısınma hareketleri yapsam da hiç düzenli ve uygun bir egzersiz yapmadım. Evet, koşabilirim ama nasıl kendime zarar vermeden koşabileceğimi ondan öğrenebilirim.

“zellikle koşmayı çok istiyorum. Koşarken insan düşüncelerini de düzenliyor. Boş düşünceler için boşa enerji sarf etmemeyi ister istemez öğreniyor. Çok bildiğimden değil de...”

“Ama doğru söylüyorsun. Spor yapmak genel olarak disipline sokar düşüncelerimizi. Gerçekten de senin için çok yararlı olur. Sanatısın nk. İlham vericidir koşmak. İstersen sabahları birlikte koşabiliriz.”

“Olur tabii. Hem bir nevi koum olursun.”

“Beslenmenle de ilgilenmek gerekir... Ha bak basketbol da oynayabilirsin. Boyun bir kadına göre oldukça uzun. Spor yapmayan birisine göre de fazlasıyla esnek görünüyorsun.”

“Olur, onu da denerim. Daha önce hiç ilgimi çekmedi. Sakatlanırsam enstrüman almakta zorlanırım diye.”

“Dikkat ederiz biz de canım. Maç yapacak değiliz.”
Gülüyor.

Yemekler geliyor. Bu kez kafe çok dolu olduğundan Süleyman Amca’yla pek konuşamıyoruz. Ve yemeklerimizi afiyetle yemeye başlıyoruz.

Tavuk çok güzel. Sosu gerçekten de özel. Canlandırıcı. Fesleğen ve zencefil insanı canlandırıyor. Sanki çok az da tarçın var. Ama belki bir cimcik bile değildir. Karabiber de ama o da çok az. Normalde kişnişi hiç sevmem ama o da gayet yakışmış. Köri ve soya sosu da var. Bunların hepsi nasıl uyumlu şekilde karılmış, yerken hayret ediyorum.

O da hiç denememiş, ona yemeğimden ikram ediyor, pilavından bir kaşık alıyorum. Bence gayet iyi. Bu pilavdaki baharatlar da çok uyumlu. Kimyon ağırlıkta. Herhâlde gaz yapmasın diye. Yemekler bitiyor, sporcu içeceğinden istedikten sonra espresso da içsem mi diye düşünüyorum. Ama olmaz. Midemde hepsi fazlaca karışır.

Hesaplarımızı ödeyip çıkıyoruz. Bu kez öderken post makinesini kullanıyorum. Süleyman Amca kim bilir nerede... Neyse, ödedikten sonra onu kapının yanındaki masaya servis yaparken görüp vedalaşıyoruz. Şefkatle gülümsüyor. Sırf bu gülümsemeyle bile doya bilir miyim acaba?

Son iki dersim, biraz kasvetli geçiyor. Bu sınıf epey renksiz sayılır. Şöyle farklı bir öğrenci yok ki aralarında. Müfredata göre gidiyorum. Sırayla kitap okutmayı seçiyorum çoğunlukla. Bunlarla da denemiştım rap ile formülleri falan ezberlemeyi ama işe yaramadı. Çoğunlukla kıpır kıpırlar. Hani şu pek bir şey yapmayacak olan türdeki insanlarla doldurmuşlar burayı. Geri kalanı da ortalama tipler. Derslerini ezberlemek için deli gibi uğraşırlar. Farklı yöntemlerden en çok onların ödü kopar. Biliyorum, bu sınıfı hareketlendirmenin mutlaka bir yolu vardır ama onu ben bulamıyorum. Belki buna yeterince gayret etmiyorum. En azından şimdilik bu doğru.

Ben sırayla kitap okuturken diğerleri devamlı alçak perdede uğulduyor. Öğrencilerimi susmalarını söyleyerek susturmayı hiç beceremem zaten. Genelde ilgilerini çekerek yapmışımdır bunu. Belki öbür hafta bunlara da masal anlatmayı denerim. Yooo, daha önce denemedim. Ama uygun masalı bir türlü bulamadım ki. Acaba masal değil de Kâtip Bartleby'ye kendimden bir şeyler katarak anlatsam olur mu? Hiçbir şey yapmak istemeyen bir adamın hikâyesi buradaki birçoğunun hoşuna mutlaka gidecektir. En azından denemeye değer. Gerçi kitap okutacağım zaman içlerinden biri;

“Yapmamayı tercih ediyorum,” derse şaşmamak lazım tabii. Olsun, bu da alabileceğim risklerden biri.

Ve eve doğru yürüyorum. Önce telefonuma bakıyorum, bahçe kapısında buluşacağımızı yazmış. Ben de kapıya doğru ilerliyorum. O da kapıda yanı sıra yürümeye başlıyor. Ve birbirimize bir şey söyleyip plan falan yapmadan yürümeye devam ediyoruz. Sonunda o soruyor;

“Ne yapalım şimdi?”

“Ses’i dışarıya çıkaralım mı?”

“Olur.”

Eve yürüyoruz. Artık konuşmaya başlıyoruz. İkimiz de birbirimize rahatça derslerimizden bahsedebiliyoruz. Sonra başka şeylerden...

O annesini anlatıyor. Aklıma eski kayın validem geliyor. Beni hiç sevmemi. En başından beri... Zaten evlendikten bir yıl sonra aniden, bilinen hiçbir şey yokken öylece öldü. Belki de beni sevmişti ama bana üzüldüğü için hiç sevmemiş gibi davranmıştı. Böyle düşünmek hoşuma gidiyor. Saçma olduğunu biliyorum ama ne yapayım, sevilmemenin düşüncesini bile sevmiyorum.

Annesiyle arası çok iyi, maşallah. Acaba biz anlaşacak mıyız onunla? Anlattığına göre sevebileceğim birisine benziyor. Hatta tedbirli oluşuma rağmen şimdiden o tatlı kadını, Cebrail’in gözündeki annesini sevmeye başladım bile.

Bir yandan da düşünüyorum. O Cebrail’in annesi. Onun gözüyle sevilebilen bir insan. Yani o ondan

dünyaya gelmiş. Her şekilde onu sevmeye ayarlanmış. Bakalım benim ayarlarım onu sevmek için tutacak mı? Yani bu iş ayar meselesine gelip dayanıyor bence. Bilemiyorum işte bakacağız. Onunla tanışabilecek miyim gerçekten? İlişkımız o kadar devam edebilecek mi? Bunların hiçbirisinden emin değilim. Ama şimdilik anlattığı kadarıyla ben de annesini seviyorum. Hatta çok seviyorum. Onunla anlattıklarına gülüyorum.

Peki ben kimi anlatacağım ona? Babamı değil herhâlde. Komşumuz Nazan Teyze'yi anlatırım o zaman. Sağ olsun, annelik yapmıştır bana yıllar boyunca. Annem ben iki yaşındayken ölünce tabii, işte bir şekilde babamla kalmışım. Babam da bir daha evlenmemiş. Zaten annemle bile zorla evlenmişmiş, öyle diyor. Sorunca ona da böyle anlatıyorum.

Babamı soruyor, aramızın pek iyi olmadığını söylüyorum. Kötü de değil gerçi. Sadece orada pek bir şey yok. Bir şey olmaması iyi değil ama. Kötü bir şey olsa bile daha iyidir herhâlde. Başıma geldiğinden bir şey söylemem pek doğru olmaz da böyle düşünüyor insan ister istemez. Çünkü babamın beni yok sayması öyle bitmez tükenmez bir rahatsızlık ki benim için. Şu yaşında bile etkiliyor beni.

“Görüşüyor musunuz onunla hâlâ öylesine bile olsa?

“Bazen, çok nadir. Eskiden daha çok görüşürdük”

“Bir gün ben de tanışırım inşallah kendisiyle.”

“Ben de annenle tanışmayı çok istiyorum... da neden babamla tanışmak isteyesin ki?”

“Ona senin bulunduğun resimlerimi teker teker gösterebilmek için. ‘Bakın, kızınız böyle bir insan işte,’ diyebilmek için. Hatta ona Youtube kanalında anlattığın masalları dinletebilmek için...”

Kendi kendime kızsam da gözlerim yaşıyor. Bir şey olmamış gibi davranıyor sağ olsun.

Eve vardık. O geride kalıyor ama ben bir su içmek istiyorum. Ne düşüneceğini pek bilmediğim için onu içeri davet etmeye çekinsem de kapıda bırakmak çok saçma olacağından davet ediyorum. Dışarıdan da alabilirim su aslında. Doğru... ama güvenmeye bir yerden başlamalıyım. Bana ayaküstü saldıracak değil ayrıca. Hiç saldıracak değil...

Bu tür saçma sapan korkular mı getiriyor o korkuların doğru çıkmasını acaba? Tabii ki öyle değil ama... Yani ne bileyim, böyle şeylerden korkuyor olmak mı acaba birilerinin aklına getiriyordur onları gerçekleştirme ihtimalini? Devamlı orada burada böyle şeylerin gerçekleştiğini görüp işiten ve bunları hisseden insanlar belki diyorlardır ki;

“Demek ki bunlar, bu içimden geçenler bir yerlerde gerçekleşiyor. O zaman neden ben de gerçekleştirme-

yeyim? Madem bunları hisseden benim gibi insanlar var, evet kötüler ama ben de onlardan biriyim işte.”

Saçma görünüyor belki ama neden olmasın?

Ne olursa olsun ben Cebrail’in böyle biri olacağı ihtimalini görmüyorum. Yani birilerine güvenmeye karar vermezsem yaşayamam. Hem bir şey yaparsa Ses var canım, öyle değil mi?

Eve giriyor, arıtmadan su alıp kana kana, bardak bardak içiyor, bir de... tuvalete uğruyorum.

O da o sırada Ses ile konuşuyor, işitebiliyorum. Ses biraz, çok az yadırgadı onun içeriye girişini çünkü. Ama anlaşılın çabuk yatıştı. Bu arada Cebrail bir yandan asılı enstrümanlarıma bakıyor, telleri tıngırdattığından anlıyorum. Stüdyo kabinimi görüyor, merak ediyor ama girmiyor. Sonra Ses ile oynamaya devam ediyor. Zaten ben de o arada tuvaletten çıkıyorum.

“Bu kadar enstrümanı nasıl çalabiliyorsun?”

“Merak meselesi... Zaten çoğunun birbirlerine benzer tarafları çok, ortak olmayan yanlarını da öğreniyorum işte. Bu arada içecek bir şey ister misin? Yemeğim yok ama zaten yemiştik bir şeyler...”

“Yok, sağ olasın ama izninle ben de bir tuvalete uğrasam?”

“Tabii. Hemen kabinin karşısında.”

O tuvalete girerken ben de eve ilk kez girmiş bir insanın gözüyle kendi evimi incelemeye çalışıyorum. Dağınık sayılır mı? Evet, hem bayağı kalabalık hem de... pek düzenli sayılmaz vallahi. Yatak odamın kapısı kapalı. Koridorun duvarlarında enstrümanlar asılı. Okula giderken seçmeyi kolaylaştırmak için. Evde pek süsüm yok. Sadece oymalı bir baston asılı dış kapının arkasında. Bu baston da bir arkadaşımın babasının dedesininmiş, o vermişti bana her nedense. Onlar ailecek bir kutsiyeti olduğuna inanırlarmış bu bastonun. Babası da rüyasında onun bana verilmesi gerektiğini, rahmetli dedesinin böyle istediğini görünce de ağlaya ağlaya vermişlerdi. Çok söyledim, hatta yalvardım almamak için ama dinlemediler işte, ne yapayım. Bilakis, onlar da vermek için yalvardılar.

İnsana saçma geliyor ama...

“Canın sıkıldığında ona dokun, dedem sana yardım edecektir, ruhunu yatıştıracaktır... O sana gitmek istedi kızım, elbet vardır bunda bir hikmet...” demişti arkadaşımın babası. Onlara her gittiğimde onu sorarlardı sanki hareket edip gidecekmiş gibi.

Bir gün ailecek davet etmiştim ama gelmemişlerdi.

Neyse... Salonda pek az şey var. Bir yer minderi, kapının arkasında ahşap yer sofrası, minderin üstünde bir koyun postu, yastığının üstünde de küçük bir tavşan postu...

Tavşan üreten bir arkadaşım vermişti onu da. Yumuşak şeyleri çok sevdiğimi bilir sağ olsun. Leni gibiyim mübarek.

Yerlerde halım yok ama şu lastik gibi, sıcak tutan döşemelerden var. Ve temiz, hemen hemen her gün süpürge tutuveriyorum. Küçük ev zaten. Bir de ayak kabılığın yanında iki çift terliğim var. Cebrail terlikleri girerken giymişti.

Banyom da temiz şükürler olsun. Duşakabinin içini hatırlamıyorum ama klozeti değiştirip taştan yüksek bir dikdörtgen içine aldığım alaturka tuvalet temiz. Lavabomda öyle...

Ev annemden bana kaldığı için içinde istediğim değişiklikleri yapabiliyorum. Annemden bana kalan somut tek şey. Bir de yüzüğü. Yüzük takmayı sevmediğim için mum ipine geçirip boynumda taşıyorum. Nişan yüzüğü falan değil, üzerinde üç tane yarımay figürü bulunan gümüş bir yüzük. Kim bilir kim almış. Babam evlenmeden önce bile parmağında olduğunu söylemişti bir defasında.

Sifonun çekilişini duyuyorum.

“Yahu ne kadar garip, bu sifonun zincirinin üzerinde bir sürü çan var...” diyerek çıkıyor tuvaletten. Gülüyorum.

“Öyle işte,” diyorum.

“Hoşuma gidiyor çan seslerini su sesiyle duymak.”

Ellerinden kendi sabunumun kokusunu almak hoşuma gidiyor. Hayvani bir tarafımı çalıştırıyor galiba. Onu işaretlemişim gibi. Antibakteriyel sabun kullanıyorum. Aslında biliyorum, epey zararlıymış ama kokusunu çok seviyorum. Ne zararlı değil ki zaten, boş versene...

Tasmaı alıp Ses’e takıyorum, poşeti çıkarıyor, ayakkabımı giyiyorum. O da ayakkabılarını giyiyor ve çıkıyoruz. Ses bir bende bir onda... Parka gidiyoruz. Tasmaını çıkarıp biraz onu serbest bırakıyoruz. Kimseye bir şey yaptığı yok. Diğer köpeklerle de oynamıyor bile çoğunlukla. Ondan küçük olanlar bazen yanına gidip dalaşıyorlar. Onlarla yumuşakça oynadığı oluyor. Zaten onların oynamak için dalaştıkları anlaşılıyor.

Biz konuşmaya devam ediyoruz. Ve yürümeye...

“Ne zaman başlayalım?”

Hemen hatırlıyorum.

“Koşmaya mı?”

Aslında ben de birkaç kez sormaya niyetlenmiştim.

Onaylıyor.

“Yarın başlayabiliriz? Sen koşmuşsundur, ne zaman yapsak en iyi olur?”

“Altı uygun mu senin için?”

“Olur... Nerede buluşacağız?”

“Evinin önünde olabilir.”

“Ya aslında beş buçuk mu olsa? Duş almak için zamanımız olur.”

“Doğru söylüyorsun da başta fazla koşacağımızı sanmıyorum. Yine de sen beşte uyanmaya hazırsan öyle yapalım.”

“Tamam, ben hazırım zaten.”

Ses’in yavaşladığını fark ediyorum. Yorulmuyor ama etrafına olan ilgisini kaybediyor sanki. Ya da bana öyle geliyor.

“Parktan çıkıp biraz daha yürüyelim mi?”

“Olur.”

Üçümüz parktan ağır adımlarla çıkıyoruz.

“Sakatatçıdan Ses’e paça alayım da afiyetle yesin. Dişlerine iyi geliyormuş. Hem çeşitlilik olur. Nasıl o kuru, daha kötüsü katkı madde kokan o mamaları yiyebiliyorlar hayret ediyorum zaten.”

“Aynı içeriği hazırlasan pahalı gelir.”

“Neden? Senin yediklerini yiyebilir. Pilavı az koyarım.”

“Olabilir tabii.”

Sıra beklerken gözüm kuyruk yağına takılıyor. Onu da kendim için alıyorum. Paçayla birlikte biraz Ses’e de ikram edeceğim tabii ki. Aşıları, parazit hapı tam olduğu için çiğ veriyorum. Hayvanların doğasında bu var. Ama işte zaten mesele et bulmak.

Yapacak bir şey pek kalmadı. Yürümek dışında. Hem ikimizin de işleri var. Ben daha şu provanın ses kaydını dinleyeceğim, bir zahmet yemek yapacağım...

O daha satranç çalışacak, bir zahmet bana resimlerinin fotoğraflarını yükleyip bağlantıyı gönderecek. Yani birbirimizden ayrılmamız gerek artık. Yarın için erken kalkılacak ve haftanın son gününde ilk koşumuz yapılacak. Önemli bir gün olacak yarın. Hafta sonu planlanacak. Umarım birlikte bir şeyler yapabiliriz. Henüz bunu konuşmadık. Küçük ama güzel şeylerden konuşmakla meşguldük. Ama yarın zamanımız olacak konuşmak için.

Yine evimin önüne kadar geliyoruz. Vedalaşmak için sarılıyoruz. Hayret, bugün el ele tutuşmadık. Aramızdaki bu sevgi genç değil, belli. Ya da benim için bu geçerli. Onun ne hissettiğini bilmiyorum. Ona sarıldığımda şehvet hissetmiyorum. Bu sarılışın böyle bir potansiyeli var ama henüz değil. Derinlerde bir yerlerde uyuyan, belki de benim uyuttuğum bir potansiyel var ama işte onun zamanı şimdi değil.

Bu an şehvet hissetmesem de sevgiyi tam olarak hissettiğim muhakkak. Sarıldığımda huzur bulduğum, ona güvenmeye başladığım da...

Ondan ayrılıp Ses'i alarak içeri giriyorum. Yapılması gereken ritüellerimizi yapıyorum. Ses'i tekrar tarıyo-

rum, ayaklarını zaten silmiştim. Kendi işlerimi yaptıktan sonra da yemek yapmaya başlıyorum.

Buzdolabından daha önce ıslattığım nohudu ve yeşil mercimeği çıkarıyorum. Yanına pirinç pilavı yapacağım. Yağ olarak da tereyağıyla azıcık kuyruk yağı kullanacağım. Biraz etim de var, onu da çıkarıyorum.

Ve başlıyorum. Onları yaparken de telefonumu hoparlöre bağlayıp ses kaydını dinliyorum.

En son Pervin kuzeninin bir provaya katılmak istediğini iletiyor, Birsen de benim yerime kabul ediyordu.

“Benim söyleyeceklerim şu an bu kadar hocam. Oyun gerçekten iyi planlanmış. Üzerinde birkaç kere düşünülmesi gereken bir şey olmuş. Bu da çok katmanlı olduğunu gösterir bence.”

Birsen tekrar teşekkür edip sözü Ayşen’e veriyor.

“Ben kadının, yani Pervin’in en iyi arkadaşıyım. Aslında rolüm iyi ama faydasız. Oyunda çok görünüyorum ama kurguya pek bir faydam olmadığını hissediyorum.”

Tam o anda bir şey söylemeliydim. Ne yalan söyleyeyim, Ayşen’in böyle düşünmesine çok şaşırdım. Kafam yerinde olsaydı...

Gerçi ne söyleyecektim ki? Daha dikkatli okumasını mı?

Soğanlara bakıyorum. Bir tane daha soysam iyi olur. Ne kadar soğan o kadar iyi. Soğanları elimde soymayı

çok severim. Annem olsaydı ustalığımı överdi. Bir gün babamdan işitmiştim annemin babam elinde soğan soyamadığı için onunla dalga geçtiğini. Babam annemden önce de sonra da yemek yapmayı çok severmiş. Güzel de yapardı vallahi, yiğidi öldür hakkını yeme. Ben yemek yapmayı ondan öğrendim. Ama o sağ olsaydı annemden öğrenecektim.

Birsen nedense hiç yorum yapmıyor. Onun yerine Soner konuşuyor;

“Daha dikkatli okumalısın Ayşen. Bence çok kilit bir rolün var senin.”

“Neymiş o canım?”

Ayşen Soner’in ukala olduğunu düşünüyorsa benziyor tam o anda.

“Ben Pervin’in kuzeni gibi değilim canım. Senin görün gerekiyor onu ki canlandırabilesin. Sen bir daha oku, göremezsen zaten oyunun yazarı burada, benim bir yorum yapmama gerek yok.”

Bir sessizlik oluyor. Tabii ben yine konuşmuyorum. Ama Birsen Burhan’a geçiyor.

“Ben de Pervin’e âşık olsam da hiç söylemeyen, Soner’in en yakın arkadaşıyım. Her şeyi bilsem de kimseye söylemeyen o salak benim. İşbirlikçilikten ve salakça âşık olmaktan başka bir şey yapmayan o zayıf tip.”

Burhan’ın böyle söyleyeceğini çok iyi biliyordum.

Bu çocuğu hiç sevemedim, keşke yerine başka bir insanı alabilsem. Aslında onun rolü de çok fazla önemli ama işte az konuşuyor diye önemsiz sanıyorlar, ne yapabilirim ki. Ama dur, belki bir fırsat çıkar. Böyle birisinin oyunumda oynamasını istemiyorum ama bu hissimin gereksiz olduğunun farkındayım. Yine de ben bu çocuğu bir türlü sevemedim işte. Bir tuhaf... Ne bileyim, sinir bozucu. Yüzeysel... İstemediğim ne varsa onda var sanki. Oysa ben öğrencilerim hakkında böyle şeyler hissetmem, tuhaf değil mi? Çocuğu tanıdığım-dan falan da değil. Sadece bir yalan söyledi, bana yalan söyleyen o kadar çok öğrencim oldu ki... Ama galiba yalan söyleme tarzıydı sıkıntı olan... Düşüncelerimi ya da daha doğrusu hislerimi tamamen analiz edemesem de sevmiyorum bu çocuğu işte.

Yine Soner...

“Oğlum sen de amma tuhaf adamsın ha.”

Ben bu Soner'den de hazzetmiyorum güya ama çocuk tuhaf bir şekilde bu aralar düşüncelerimin ve duygularımın tercümanlığına soyunmuş gibi. Gerçi ben bu çocuğu stratejik ve soğukluğu, beni biraz küçüm-sediğini düşündüğüm için sevmiyordum. Daha doğrusu böyle zannettiğim için savunmada kalıyordum ona karşı. Eh, ben de insanım. İnsan kendisini savunmak zorunda hissediyor bazen.

Soner böyle hissediyor muydu bilemem ama onun böyle hissettiğini düşünerek savunmaya geçtiğime göre iş bende başlayıp bitiyordu aslında.

Neyse, onun öyle düşünmediği, yani artık düşünmediği belli oldu. Hoş düşünse ne olurdu?

Büşra söz istiyor. Soner'in annesi...

“Tipik bir kaynanayım önce. Ama sonra gelinimle çalışmaya başlıyorum. Bence hiç gerçekçi değil. Bir anne nasıl oğluna karşı gelinini tutabilir ki?”

“İnsan bu kızım, her şey beklenir...”

Nazım'ın bunları söylerken düşündüğü şey oyun değil, en azından bu belli.

“Öyle valla, çocuğunu öldüren analar bile var. Hem burada o kadın adaletten yana, bu kesin.”

Bu da Aysun. Bu kıza ilk baktığınızda neden tiyatro yapmak istediğine hayret edersiniz. O kadar sıradan bir tip ki... Ama sonra, bir provada rolünü canlandığında, işte o zaman bu işi ileride de yapmasını temenni edersiniz. Acaba o ne düşünüyor rolü hakkında?

Sıradaki oymuş.

“Ben Soner'in asistanıyım. Çok az konuşsam da yüzüm ve vücudumla anlatacağım düşüncelerimi. Yani böyle yapmak zorunda kalacağım. Bunu çok iyi anlayabiliyorum. Bu rol için bana güvendiğiniz için gerçekten çok memnun oldum. Gurur duydum!”

Gülümsediğini iştebiliyorum sesinden. Ben de ondan bunu beklerdim zaten.

Ondan sonra da Nazım konuşuyor. Doktorumuz.

“Ne diyeyim hocam? Bir doktorum ama yeterince iyi değilim. Ya da Pervin benden çok daha akıllı. Ne diyebilirim?”

Eh, onun rolünü çok düşünerek yazmamıştım. Birlikte parlatırız artık. Rolü belli, görmemek... Anlamak, anlayamamak. Zaten anlayabilmesi için bir veri de yok dediği gibi. Bir sebep de yok...

Ve son kişi...

Aslında o bu müzikalin solisti ve şefi olacak. Ve oyunun son sözünü söylemekten başka bir tek sözü bile olmayacak. Ve onun tek başına söylediği şarkılar, bir nevi oyunlardaki anlatıcıların rolünü oynadığı anlamına geliyor ama ben ona oyunda “Ruh” demeyi tercih ediyorum.

Ona özel olarak oynamasını rica ettim. Sesi çok farklı, güzel de şarkı söylüyor. Kehanette bulunuyormuşum gibi olacak ama bence mutlaka bir gün adını duyuracak bu kız. İsmi bile farklı bu arada.

Gümüş...

Ve sesi de gümüş gibi. Biraz lal taşının ve yakutun canlılığı, incinin zarafeti, zümrüdün yabanıllığı ve altının asaleti de var sesinde ama temelde gümüşün sessizliği.

Belki sessizlik denemez ona ama ben öyle diyeceğim.

“Ben rolümü seviyorum. Ruh’um ben. Sanki seyirci ve ötesiyim. Anlatan ve dinleyenim. Söyleyen ve işitenim...”

Konuşma sesi diğer dışı seslerinden ayırt edilemeyecek kadar kişiliksiz geliyor ilk duyuluşta. Normal konuşması gerçekten normal geliyor kulağa. Oysa son sözleri söylerken teatral olmalı. Çok fazla anlam içermeli, onun için de tabiri caizse o sorusunu barındıran her hece ayrı bir ruh hâli bildirmeli. O an bunu söylemeliydim ona. Hoş diğer provalarda da söyleyebilirim tabii ama bence gerek olmayacak. Çünkü bunu zaten biliyor ve bildiğini uygulayacak

Yemekleri ateşin kucağına bıraktığım an telefon çınlıyor. Cebrail... Resimleri topladığı klasörün bağlantısını gönderiyor.

Bilgisayarı açıp klasörü indirsem de içine bakmıyorum henüz.

Ayaklarımın dibinde dolaşan Ses’e paçasını ikram ediyorum. Bir de kemik almalı yarın.

Sonra da odama gidip uykuya çabuk dalmamı sağlayacağını bildiğim bir oynatma listesi eşliğinde uyuyorum.

Alarmı kurmayı unutsam da saat tam beşte uyanıyorum. Hazırlanmaya başlıyorum. Önce su içiyorum.

Sonra da eşofmanımı giyiniyorum. Telefonuma baktığımda Cebrail'in mesajını görüyorum;

“On dakika sonra oradayım,”

Mesajı yazalı sekiz dakika geçtiği için hemen çıkıyorum. Uzaktan onu görebiliyorum. Ona doğru hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum. Park çok yakın. Parka doğru yürüyüp orada ısınma hareketleri yaptıktan sonra önce hızlı adımlarla yürüyüp git gide hızlanarak koşmaya başlıyoruz. O önde koşuyor önce ama sadece güzergâhı belirleyebilmek için, yoksa hemen önümde. İstese daha hızlı koşup bana nal toplatacağı muhakkak ama burada amaç beni de geliştirirken birlikte koşabilmek. Koşarken konuşmuyoruz, bir şeyler paylaşmıyormuşuz gibi ama öyle değil. Nasıl koştuğumuz bile paylaşımımızı etkiliyor. Bana liderlik ediş tarzı bile önemli bir şey. Birlikte koşmak bana uyuyor. Onunla koşmaktan, önümde onu görüp hızımı arttırmaktan memnunum. İyi ki başlamışız...

Bugün çok yorulmamam için az koşuyoruz ama bayağı terledim. Geri dönüp evlere dağılıyoruz. Duş alıyorum, Ses'le on dakikalığına dışarı çıkıyoruz, kakasını yapıyor. Mamasını veriyorum. Çıkmadan önce gitarımı alıyorum askıdan. Onu götüreceğim. Bugün cuma, cumaları çoğu zaman eğleniriz girdiğim sınıflarla. Başka bir şey yapamıyor ki insan cumaları.

Bu arada gitarımın sesine bayılıyorum. Çok aradım. Uygun fiyatlı ama yüzlerce gitar içinden ayırabileceğim bir sese sahip olmasını istedim. Ve oldu...

Gitarım gerçekten çok özel. Gitar yapan bir arkadaşımın onu özel olarak tasarlayıp yaptık. Onu sırt çantama yerleştirip çıkıyorum. Şimdilik kahvaltı etmeye niyetim yok. Belki okulda kahve içerim.

Ama öğle yemeği için yemeğimi çantama koyuyorum. Bir nevi sefertasında taşıyorum yiyeceklerimi. Gerçekten sağlam bir şey. Titanyum malzemedendir. Birkaç kabım var. Birbirlerinin üzerlerine rahatlıkla oturabiliyorlar. Böylece hangi yemeği önce yiyebileceğimi de belirleyebiliyorum ve tabii böyle yaptığımda taşınabilirlik açısından işimi daha kolaylaştırıyor. Sırt çantamda sefer taslarımın da özel yerleri var.

Sırt çantamı almadan saate bakıyorum. Acaba Ses'i tarayabileceğim kadar vaktim kalmış mı? Yarım saat kadar fazladan vaktim varken tarağı alıp onu taramaya karar veriyorum. Tarağı elime alırsa yanıma geliyor. Özel örtüsünü yere serip onu da o örtüye oturtarak hizmetime başlıyorum. Yirmi dakikada işim bitiyor, Ses pırl pırl görünüyor. Ben de bir an önce üzerimi değiştirip çıkıyorum. Okula yürürken kendimi uzun süreden sonra ilk defa Musigurme'den müzik dinleyecek kadar rahat ve keyifli hissediyorum. Şansıma harika

müzikler denk geliyor. Hele biri var ki, hemen kaydediyorum. Kesinlikle bu grubun albümünü dinleyeceğim. Sesleri sanki eski bir cemaatin üyeleriymiş, antik bir dine inanıp oradaki tanrılara tapıyormuş, onları övüyor ve onlara bir şeyler sunuyormuş gibi çıkıyor. Müziğin içindeki küçük su boşaltma ve sanki buğday ya da mercimek saçma seslerine benzeyen sesler bana bu şekilde düşündürüyor. Hatta küçük bir bardaktan yere boşaltılan su sesleri bile duyulabiliyor, ben duyabiliyorum.

Okula vardığımda Soner ile karşılaşıyoruz.

“Hocam bir arkadaş var da... Oyuna girmek istiyor.”

“Ama oyun sekiz kişilik Soner, biliyorsun zaten.”

“Duyduğum kadarıyla Burhan pek istemiyormuş da...”

Soner’in sesi düşüyor. Haklı çocuk. Kendime dışarıdan baktığımda epey ani bir hareket yaptım. Boynum bile kütürdedi vallahi. Çocuğun ismini duyunca bile sinirlerim bozuluyor.

“Aman... Sanki biz onu çok istiyoruz...”

Soner susacak kadar stratejik bir çocukmuş vallahi, aferin...

“Kim bu arkadaşın?”

“Üçüncü sınıftan hocam, siz tanıyorsunuzdur muhtemelen çünkü geçen yıl geldi okula.”

“Satrançtan mı?”

“Evet, ama iyi çocuktur. Hem oyunu okuttum, bayağı sevdi. Eski okulunda da oynuyormuş.”

“İyi o zaman, haftaya gelsin bir bakalım. Burhan’ı da şutlarınız çocuğu beğenirsek ne güzel.”

“Hocam ya, birisini sevmediğinizi hemen belli ediyorsunuz gerçekten. Hatta ben biliyorum, eskiden beni de sevmiyordunuz siz.”

“Niye öyle düşündün Soner?”

“Bilmem, ben de çok tuhaf şeyler söylüyordum size. Valla haklıydınız aslında da. İşte...”

Hâline gülüp omzunu tıptışlıyorum.

“Haftaya görüşürüz o zaman...”

“Görüşürüz hocam... Hafta sonu Cebrail Hoca’yla iyi eğlenceler.”

İstediği tepkiyi vermiyorum ama ne yalan söyleyeyim, şaşırıyorum.

“Hocalar mı görüşecekmiş hafta sonu?”

“Hadi be... Kesin aralarında bir şey vardır diyordum ama yüzünüzdeki bu ifadeye bakılırsa...”

“Oğlum sendeki de nasıl bir cesaret? Vallahi başkası olsa, yani başka bir öğretmenin...”

“Haklısınız hocam, gerçekten haddimi aştım.”

“Bunu Cebrail Hoca’na da söyle de gör bakalım ne yapıyor sana. Fazla yumuşak yüzümü göstermişim

size ben ha. Ben sizin arkadaşınız değilim ki yavrum... Hem bu nasıl bir dedikodudur böyle?

“Gerçekten çok çok özür dilerim hocam ya. Ağzımdan nasıl böyle bir şey çıktı şaşıyorum. Ama vallahi böyle bir şeyi başka kimseden duymamıştım. Sadece ben... Pardon hocam ya... Çok ayıp ettim valla. Mahalle karıları gibi...”

“Haydi Soner haydi... Kahvedeki erkekler kadınlardan daha çok dedikodu yapıyor, bilmiyor musun? Bilmiyorsan babana sor. Terbiyesize bak ya, bir de cinsiyetçilik yapıyor. Zavallı mahalle karıları. Gerçi bizim ülkede kadını erkeği hepsi manyak da...”

“Konuştukça batıyorum ha. Valla Burhan gibi beni de sepetlersiniz siz bu gidişle. Ben kaçıyorum...”

Bu çocuğa da dikkat etmek lâzım. Bunu düşünüp ağır ağır yürürken peşimden gelip:

“Ama hocam Cebrail Hoca kesin sizi çok beğeniyor, benden söylemesi,” diyor.

“Oğlum! Sen gerçekten şansını zorluyorsun.”

İnsanların bakacağı kadar bağırduğımı fark ediyorum. Onu itip yürüyüp gidiyorum.

Terbiyesiz... Tuhaf bir çocuk. Bu kadar küçük şeylerle işi olmayacak bir çocuğa benziyordu oysa. Şaşırtıyor beni. Cebrail’e de söylemek lâzım, daha dikkatli olsun şu bacaksızın yanında. Ne de olsa benden çok

onlar görüşüyorlar. Demek Cebrail bana olan ilgisini bu kadar belli ediyor ha? Vay be... Sevinsem mi üzülsem mi bilemedim ama...

Neyse, derse çok az kaldı. Sefertaslarını dolabıma koyayım en iyisi. Öğretmenler odasında kimse yok. İlginç... Nerede bunlar acaba? Dolabı kapattıktan sonra kapı pat diye açılıyor. Gülerек Sami Hoca ile Sedat Hoca giriyor içeri. İkisi de keyifle selam veriyorlar bana. Ben de gülüyorum onlara, neye güldüklerini sormuyorum, merak etmiyorum. İyi arkadaşlar, kesin aralarında bir şeydir. Erkek muhabbeti bile olabilir. Neme gerek...

Ders zili çalıyor. Hiçbir şey duymamış gibi muhabbetlerine devam ediyorlar. Maçtan konuşmaya başladılar. Konuyu değiştirdiklerine göre güldükleri şey kesin erkek muhabbetinin bir parçasıydı. En azından ben öyle tahmin ediyorum. Neyse, bana ne yahu...

Onlara iyi dersler diledikten sonra oradan çıkıyorum. Sınıfa gidecek değilim. Ne yapacağımı düşünürken gitarımı almadığımı fark edip tekrar giriyorum. Göz ucuyla, telefonda bir şeylere baktıklarını fark ediyorum. Bakmak ne kelime, resmen ekranın içine düşüyorlar vallahi.

“Of be...”

Ya bu bir araba ya da genç bir kadın...

Daha fazla bir şey duymadan içinde gitar olan çantamı alıp çıkıyorum. Öyle ki, yoldayken sırtıma takıyorum.

Sınıfın önüne geldiğimde öğretmenler zili çalıyor zaten. Ben de beklemeden giriyorum.

Bu çocuklarla telefonda değişik müzikler dinliyoruz. Müzik türlerini nasıl ayırt edeceklerini öğretiyorum. Şimdilik sıra makamlarda. Ama gitarımı boşa getirmedim. Çünkü dersin sonunda Aykut'tan şiirlerini dinleyeceğiz. Öyle aşk şiirleri değil, gündelik yaşantısından çıkarıyor bir şeyler. Doğaçlama gibi ama değil. Üzerinde epey düşünüldüğü belli. Bir hafta boyunca bu derse hazırlık olsun diye yazdığına adım gibi eminim. Eh, her hafta söylüyor.

“Hocam,” diye başlıyor tanıdık bir tonda mesela.

“Bugün bana şöyle Country müzik tadında bir şeyler çalar mısınız? Bir şiirim var da...”

Acaba bugün nasıl bir müzik isteyecek?

Gitarı elimden geldiği kadar ut gibi kullanarak Türk Sanat Musikisi tadında bir fon müziği çalacakmışım efendim. Aykut Bey Efendi öyle uygun görmüş çünkü o lezzette, aşk tadında bir şiir yazmışmış. Vallahi bir lisesi delikanlıya göre epey özgüvenli. Ben olsam âşık olduğumu öyle şiirlerle sınıfın ortasında anlatamazdım. Gerçi komşusuna âşık olduğu için tehlike yok. Komşu-

su da başka bir yerde okuyormuş anladığım kadarıyla. Yine de helal olsun... Benim hâlâ, şu yaşımda Soner'in zevzek yorumundan bile ödüm koptu. Heyecandan geberecektim oracıkta resmen. Soner'in gerçekten bir şey sezip sezmediğine de emin değilim bu arada.

Ha, bizim Aykut ne zamandır âşıkmiş şu komşu kızına ama geçtiğimiz pazar onun da kendisine bir şeyler hissettiğine emin olabilmış sonunda. Onun için böyle mutluymuş zaten. Şiirinde öyle diyordu yani, tabii ki benimle özel konuşacak değil. Öğrencilerimle iyi anlaştığım bir gerçek ama o kadar da yakın olmam onlarla. Böyle şeyler riskli... Onun için Soner'in ağzımı arayışından çok rahatsız oldum zaten. Yoksa ne olmuş ki Cebrail'le birbirimizden hoşlanıyorsak? Hem bunu ne zamana kadar inkâr edebiliriz ki? Ama Soner'in işi olmamalı böyle şeyler. Kimseyi ilgilendirmemeli. Hele bir öğrenciyi, asla...

Öğretmenle öğrenci arasında daima bir mesafe olması gerektiğine inanıyorum. Ezelden beri. Bu öğrencilerime karşı resmi davranmamı gerektiriyor mu? Elbette hayır. Böyle yapmadığımı hepsi bilir. En önemlisi ben biliyorum kendimi. Ama mesafe... Daima orada durmalı ve asla olduğu yerden hareket etmemeli. Öğretmenin mesafesine ihtiyaç duyar çünkü bir genç. Ben gençken öyleydim. Bana ağladığımda sarılacak

kadar iyi anlaştığım bir hocama bile mesafeli duruşu sayesinde saygı duyduğumu o zaman bile biliyordum. O benim hocamdı ve hep öyle kalacaktı. Her ne kadar arkadaş kadar yakın olsak da çok şükür ki o mesafe vardı aramızda. Çünkü bir öğrenci olarak ihtiyacım olan şey etrafımda saygı duyabileceğim, örnek alabileceğim insanlar bulunmasıydı. Onun hiç mi hatasını görmüyordum? Saygılı olabilirdim ama aptal değil... Romantik hiç değil... Ama hocam benim için bir duruşu, bir dünya görüşü olan bir insandı ve herkes gibi kendi dünya görüşleri doğrultusunda yoluna devam ederken hatalar yapması da doğal olacaktı.

Teneffüste etrafa bakarak yürüyorum. Gitarı sınıfta bıraktım çünkü canım bahçede dolaşmak istedi. Yine bir sürü şey duyuyorum. İnsanlar konuşmayı bırakmaz ki... Hafif yorgun hissediyorum, bacaklarım daha fazlasının olacağını uyarırcasına sızlıyor. Ne de olsa bugün koştum. Yine de hareketlenirse daha az ağrır gibi geliyor bana. Biraz da onun için yürüyorum.

Bugün nedense etrafımdaki konuşmalardan yeterince zevk alamıyorum. Onların, aynı ağızların aynı dillerle bizden bahsedip bizleri ayıplama ihtimalleri aklıma geliyor. Ya da hakkımızda yerli yersiz konuşmaları. Ayıplamasalar da tahminlerde bulunmaları mesela. Ya da ne bileyim iyi ya da kötü fikir beyan etmeleri. İyi

bir çift olduğumuzu söyleseler bile hakkımızda konuşma ihtimalleri, eninde sonunda gerçekleşeceğini biliyorum, beni fazlasıyla rahatsız ediyor.

Acaba gitsem mi okuldan? Tayin mi istesem? Hakkımda konuşulmaması gereken şeylerin konuşulmadığı bir yerde tekrar mı başlasam her şeye? Belki oyunumu bile oynatmadan... Yok, o olmaz. O oyun oynanacak. Ne olursa olsun en azından bu dönem burada kalmam gerekecek çünkü. Ben ne zaman bir şeyi yarıda bıraktım ki?

Hadi canım. Yahu insan kendi huzurunda böyle yapmaz en azından. Başkası olsam tamam da kendime de mi yalan söyleyeceğim arkadaş? Oysa yapmadığımı düşündüğüm tek şey buydu, kendimi kandırmak...

Bunu düşünerek bile kendimi kandırdığımın farkında değil miyim acaba? Şimdi öyleyim. Düşünceye döküldü ya... Artık farkındayım ve kendimi kandırmak istemiyorum. Evet, kendimi kandırıyorum ama en azından bu defa değil...

Biliyorum. Bir sürü şeyi yarıda bıraktım. O kafayla gidersem de muhtemelen öyle yapmaya devam edeceğim. Ama o zamanlar yaptığım gibi yapmazsam, en azından bu işi yarım bırakmazsam bu da tamamladığım işler arasında olacak. Bir oyun yazdım ben. O oyunu yazmayı bitirebildiğime göre onu yönetebilirim.

Hem neden gideyim ki? İnsanlar hakkımızda konuşsalar ne olacak? İdare sorun çıkartmadığı sürece kimin umurunda? Tuhaf şakaları, dedikoduları ya da bunlara benzer herhangi bir şeyi önemsemem için sebep var mı? Hayatıma doğru bildiğim bir dünya görüşü eşliğinde devam etmek, mutlu olmak dışında ne sorumluluğum var? Yaşamak dışında başka neye mecburum ki? İnsanların hakkımdaki düşüncelerini kontrol edemeyeceğimi bilecek kadar yaşadım. Eh, bunu biliyorsam daha neyin peşinden koşmaya çalışıyorum?

Yani Soner'in hafta sonu ne yapacağımıza dair sorusunu "Bilmiyorum," diye yanıtlasam ne olurdu ki? Ona yalan söylemedim. Yani sözel olarak yalan bir şey çıkmadı ağızımdan. Ama tahmin ettiği şeyin doğru olduğunu söylemeye de gerek duymadım. Peki o neden sordu bunu? Merakından mı; yoksa başka bir düşüncesi mi vardı? Neden merak etti? Cebrail'in bana olan ilgisini fark edince... Onun için iyi bir şey mi yapmaya çalıştı? Yok, bunu sanmıyorum. Farklı bir şey olmasını istedi hayatında. Oyunum farklıydı, Cebrail'in içinden taşırdığı ilgi farklıydı. Ben farklıydım. En azından ona göre böyleydi. Bunları birleştirip hikâyeleştirmek istedi belki. Ailesi ve satranç taşları ona yetmedi. Tıpkı bana derslerimim, müziğimin ve yalnızlığımın az gelmesi gibi.

Önce barınaklara gittim ve onu aradım. Ses'i, genel olarak sessiz olan bir köpek ırkında bulduğumda onunla bağ kurdum ve onu evime getirdim.

Daha buraya gelir gelmez onu, Cebrail'i âşık olmak için seçtim ve onu içimde taşıdım. Sonra güzel bir tesadüf eseri, onun da beni seçtiğini öğrendim ve şimdi de birlikteyiz.

Sonra Birsen var... Benim için bir şeyler eksikti ve Birsen'i seçtim arkadaşım olması için. Onda bana yeten bir şey vardı. Arkadaşlığıma karşılık verdiği göre bende olan bir şey de ona yetti demek ki.

Teneffüs ziline çalmasıyla birlikte burada kalmaya kesin olarak karar veriyorum. Çocuklar sınıflara akın ederken yanımdan bana bakmadan geçiyorlar. Görünmez olduğum bu anın tadını çıkartıyorum. Bu anı hatırlayacağım. Ben de yavaş yavaş kapıya yaklaşıyorum. Öğretmenler ziline az kaldı. İkinci ders de makamlar konusunda çocukları sınavacağım. Neden Aykut ikinci derste okumuyor ki şiirini, en azından bekleyecek bir şey olurdu böylece.

Sınav yapmayı hiç sevmiyorum. Bazı sınıflarda notları kafama göre, mesela doğaçlamalardaki durumlarına bakarak veriyorum ama bazen de böyle sınav gerekiyor. Ama öğrenmeyi kendileri istediler. En azından çoğunluğun kararı buydu.

Bu ders de böyle geçiyor işte. Akılda kalacak pek bir şey yok. Ders bittiğinde de önce odadan kahve kavanozunu alıp mutfığa gidiyorum. Sıkıldım, canım kahve istiyor. Belki kafein can sıkıntımı alır.

Kahvemi içerken içeriye Sakine Hanım giriyor.

“Hoca Hanım sizin köpeğiniz mi var,” diyor pat diye.

Düşünmeden kafamı sallıyorum. Niye saklayayım ki?

“Oğlum sizi görmüş de yanınızda köpek olunca emin olamamış.”

“Burada öğrenci miydi oğlunuz?”

“Evet, şimdi bir şirkette çalışıyor ama küçük oğlum şimdi burada okuyor”

“Beni nereden tanıyor ki?”

“Kardeşinin hocasısınız ya, onu almaya gelirken görmüş.”

“Eee...” desem ayıp olacak şimdi ama bunu bana neden söylüyor anlamadım.

Konuşma başlatmaya çalışıyordur belki. Gerçi benimle pek konuşmaya çalışmaz ama...

“Hmmm,” demekle yetiniyorum.

“Galiba sizin bir Youtube kanalı varmış, benim oğlan da onu resimlendirecekmiş.”

“Kenan sizin oğlunuz mu?”

“Evet.”

“İşini çok güzel yapıyormuş diyorlar. Ama kanal benim değil Sakine Hanım.

Anlattığım masalları kaydetmişler...”

“Biliyorum biliyorum... Yasakladığınız için söyleyememiştim ama maşallah çok güzel anlatıyorsunuz Hoca Hanım. Oğlan çok severek dinliyordu vallahi. Hatta ben bile dinledim. Ağzınıza, emeğinize sağlık.”

“Sağ olun, çok teşekkür ederim...”

Bu kadının masallarımı beğenmesi... Gerçekten de ilginç geliyor bana. Onu küçümsediğimden değil, sadece... Birisinin sandığımdan çok farklı olabileceği ihtimalini görmenin şaşkınlığı bu.

“Cebrail Hoca da seviyor köpekleri galiba.”

Ne kadar da saf bir insanım ben arkadaş! Acaba oğluna para falan mı vermemi istiyor; yoksa öylesine dedikodu mu ediyor? Zaten ya şantaj ya dedikodu bunların işleri. Küçümsüyorum ulan, var mı!

“Bilmem, seviyor herhâlde.”

Bir şey söylemiyor Sakine Hanım, ben de kahvemi ağır ağır içmeye devam ediyorum. Neden korkayım ki? Cebrail’le de görüşmeye devam edeceğim. Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim hayatımda. Bu kadınla konuştuktan sonra bunu yapma konusunda hiçbir şüphem kalmadı. Ben bu insan gibiler için mi kendimi değiştirmeye çalışacağım yahu? Bir de okulumu değiştirecektim. Bir

anlığına, sadece bir anlığına bile nasıl bunu düşünecek kadar manyak olabilirim, gerçekten anlamıyorum.

Kahvemi neredeyse tembelce içiyorum. Her zaman yaptığım gibi... Bu kadar öfkeliyken hareketlerimin kontrolünü elimde tutabildiğim için içimden kendime teşekkür ediyorum. En azından vücudum şu kadının yanında sakın kalmamı sağlayabildi sağ olsun. Hâlâ yüzüme bir şeyler ararcasına bakıyor ya, içimden o bön surata bir tane indiresim geliyor. Acaba oğulları da ona mı benziyor? Büyüğü öyle galiba da küçüğü, yani Kenan da öyle mi? Mesela annesi anlattığında diğerlerine söyleyecek mi? Soner'in hoşuna gider kesin. Her yerde ilan eder herkesten önce tahmin ettiğini. Etsin canım... En azından karşısında yakalanmış çocuklar gibi durmadım onun da.

Acaba Cebrail böyle şeylerle karşılaşmış mıdır? Kesin Sakine Hanım onun da ağzını arayacak. Şimdi değil de bir ara yazayım ona da.

Hah, iyi insan lafın üzerine gelir...

Düşündüğüm şeyden utanıyorum... çünkü tam ay-nısını Sakine Hanım Cebrail'e söyledi.

"Aaa, hocam iyi insan lafın üstüne gelir, vallahi tam da sizden bahsetmiştik Nihan Hoca ile."

"Öyle mi?"

“Nihan Hoca'nın köpeği varmış, tabii siz de biliyorsunuz. Oğlum görmüş de sizleri.”

“Sizin de köpekleri sevip sevmediğini soruyordu demin Sakine Hanım da.”

“Tabii ki severim. Kedileri de... Benim de bir kedim var...”

İyi geçiştirdi vallahi. Şimdi bir de bir köpekle kedinin nasıl aynı evde yaşayabileceklerini sorarmış Sakine Hanım. Yok artık, o kadar da düşüncesiz değildir herhâlde.

Tam Cebrail bir bardak su alıyorken ders zili çalıyor. Kahvem de bitmişti zaten. Kupamı çalkalayıp sırt çantamı sırtıma geçirdikten sonra Sakine'ye “Kolay gelsin,” Cebrail'e “İyi dersler,” diyerek mutfaktan çıkıyorum. Yüzüm gayet nötr.

Bu defa gideceğim sınıftakilerin çoğu özgün müziğe takmış durumda. Bir kısmı da arabesk dinliyor. Aralarında bir tür anlaşmazlık var. Her zaman mı böyle; yoksa sadece dersimde mi bilmiyorum. Ama ne yalan söyleyeyim, pek de ciddiye alamıyorum onları. Çünkü görebiliyorum... Karşılıklı iki meyhanede oturacak iki taraf da. Bir taraf özgün müzikler söyleyerek içecek içkilerini, diğer taraf ise arabesk... Aynı insanlar olacaklar ama. Birbirlerinden hiçbir farkları olmayacak.

Hiçbiri dünyayı değiştirmek için bir şey yapmayacak. En azından ben böyle görüyorum. Umarım ya-

nılırım, umarım yanıtlırlar. Bir kişi bile yeter aslında. İçlerinden bir kişi olsun farklı bir gelecek yaşasa kâfi.

Sınıftaki kızlar da giriyor kavgaya. Koskoca sınıfta sadece iki kişinin umurunda değil bu saçma kapışma.

Sinan ile Fahriye... Onlar daha çok bir proje peşin-deler. Öğrenmek için o kadar uğraşsam da ne olduğunu bilmiyorum. Yani emin değilim. Kuş gözlemlemekle ilgilendikleri gerçekten doğru mu; yoksa beni başlarından savmak için buldukları bir bahane mi emin olmadım çünkü. Gerçi ellerinde hep telefonları oluyor ve çok sık fotoğraf çekiyorlar ama. Bu okulda gözlemleyecek o kadar kuş olabilir mi yahu? Onları birkaç kez ayrı ayrı ya da birlikte gördüğümde de fotoğraf çekiyorlardı aslında. Ağaçların ya da gökyüzünün fotoğraflarını... Yani doğru olabilir söyledikleri. Eğer öyleyse birbirlerini nasıl buldular acaba? Yani eskiden beri ayrı ayrı mı kuş gözlemlemeyi seviyorlardı; yoksa birisi diğerine mi bulaştırdı bu ilgiyi?

Bu arada çoktan sınıfa girip gitarımı çıkarttım bile. Her zamanki gibi yine elime cüzdanımın bozuk para gözünden bir lira alıp soruyorum:

“Yazı mı; tura mı çocuklar?”

“Arabeskçilerden biri;

“Tura,” diye bağırıyor.

Elimi sallayarak parayı uzaktan masaya atıyorum, “Yazı” çıkıyor.

Ahmet Kaya'nın bir şarkısını çalmaya başlıyorum. Arabeskçilerden birkaçının da söylediğini fark ediyorum. Birkaç defa fark etmişim zaten, iki grup da diğer gruptakilerin şarkılarına eşlik etmeye başladılar. Dahası ben bile söylüyorum çaldıklarımı. Gitarla arabesk çalmak zor görünüyor ama yapıyorum. Çoğunlukla bağlama ya da kaval, mey falan getirirdim cuma günleri ama bu defa gitarı getirmek istedi canım. Çocuklar gitarı yadırgıyorlar ama koskoca bir günü onlar için bağlamayla tamamlamak içimden gelmedi. Gerçi cumaları çoğunlukla iki şey götürürdüm. O zaman da bavulla gitmek zorunda kalırdım. Ama bugün koştum ve yorgunum. Canım da gitarımın sesini dinlemek istiyor.

İçlerinden birisi o meşhur soruyu tekrar soruyor:

“Hocam, neden bir org almıyorsunuz? O zaman istediğiniz enstrümanın sesini çıkartabilirsiniz.”

Bir of çekip herkese söylediklerime benzer bir şey diyorum:

“Bir enstrümanı çalmak sadece sesini çıkartmak değildir Vedat. Elektronik bir orgun asla çıkaramadığı seslere ne olacak hem? Ben bir gitarın sadece tellerinden ses çıkartmam ayrıca. Evet, orgla ritim falan da çalabilirim, aynı anda başka enstrümanların seslerini de çıkartabilme şansım var ama Müslüm'ün şarkılarını bir

bilgisayara yazdırabilir misin mesela? Söзlerini bilgisayarın yazmasından bahsediyorum.”

Gerçi anlaşılıyor ki yazdırabiliyordu insanlar. Artık yazdırabiliyorlardı. Artık bir enstrümanın her sesi çıkartılabiliyordu da. Bunu istesem ben de yapardım. Hatta bilgisayarda sesler ürettiğim de vakiydi. Bunu onlar da biliyorlardı ama bir şey söylemediler sağ olsun. Eğer bunlardan bahsetselerdi çok büyük ihtimalle mantıklı bir şey çıkmazdı ağzımdan.

“Öyle istiyorum işte, bu şekilde yapmayı tercih ediyorum...” derdim Kâtip

Bartleby'nin tam tersi bir insan hassasiyeti ve savunmacılığıyla.

Ama kimse bir şey söylemiyor ve gitarımı çalmaya devam ediyorum. Bir arabesk bir özgün müzik... İki ders bu şekilde bitiyor.

Öğle yemeğimi mutfakta yiyorum. Birkaç arkadaş var. Onları selamlamakla yetinip sözlerine hiç karışmadan yemeğimi yiyorum. Bu hâlime alışık olduklarından bir şey söylemiyorlar. Yemek yerken kitap dinlerim, bilirler. Tıpkı çocukların masalla yemek yemelerini sağlayan annelerin yaptıklarını kendi kendime yaparım şu yaşımda. Özellikle öğle yemeğinde, sosyalleşmem gerekmediğinde...

Eskiden eski radyo tiyatrolarını dinlerdim. Sonra sesli kitaplar çıktı ve onları dinlemeye başladım. Hatta Türkçe olarak çıkmadığı zamanlar bile bazen İngilizce kitaplar dinliyordum. Ama şimdi para verip bir uygulamaya abone olmam yetiyor. Teknolojinin gözünü seveyim...

Bilinçli olarak ayarlamışım gibi ders çalar çalmaz yemeğim bitmişti. Öğretmenler ziline kadar kapları yıkayıp evden getirdiğim bezle kurularak çantasına yerleştiriyorum. Öğretmenler odasına götürüp oradan gitarı alacağım şimdi de.

Son iki ders kaynaştırma öğrencileriyle özel olarak ayarlanıyor. Sınıfta beş kişi var. Tekerlekli sandalye kullanan Tarık ukulele çalıyor. Deniz de görmüyor. Aslında bu derse girmek istememişti önceleri ama sınıfındakiler matematik dersi yaptığı, o da matematikten hiç hoşlanmadığı için bu derse girmek çok daha mantıklı geldi.

Diğer üçü otizm spektrumuna dahil çocuklar.

Aysel, Esra ve Osman...

Esra'nın sesi öyle güzel ki... Ama güzel olduğu kadar da tekinsiz bir taraf var sesinde, insanı huzursuz eden bir şey.

Tıpkı bir kuş gibi, aynı notalarla bir sürü başka melodi çıkarıyor. Her şarkıyı kendi nota sistemine göre

uydurup ona göre bir şeyler söylüyor sanki. O bildik şarkıyı değiştirişi ve sizi buna ister istemez kabullendirişi de tekinsiz olan yönü zaten.

“Daha Dün Annemizin” kadar bilindik bir şarkı hakkında bile kararınız değişir o söylediğinde. O bildik şarkı bile değişir ve artık uzun zaman boyunca o bildiğiniz hâliyle yanlış olduğuna inanırsınız. Başka birisi olsa çok zorlanır Esra’yla. Hatta diğer arkadaşları bile epey zorlanıyor bu durumda. Ama ben onun değiştirdiği şarkıyı her defasında inanılmaz merak ettiğimden, bunun için de karşısına iddia eden bir tarzda çıkmadığımdan benim için yıkıcı bir süreç olmuyor bu. Hemen uyuveriyorum onun notalarına. Belki de bu yüzden, diğerleri de bize daha kolay uyum sağlıyor. Tarık çoğu zaman, uyum sağlayamayacağı zamanı bekliyor. Bekliyor, dinliyor ve çalmaya başlıyor. Bence o da Esra’dan çok şey öğreniyor. Aslında gitarla ukulele birbirlerine çok benzediklerinden onu getirmemin pek mantıklı olmadığını düşünebilirler. Ama benim gitarımın sesi zaten farklı olduğundan ukuleleyle birlikte çalındığında bile kendisini belli edip ukuleleyi de öne çıkartmayı bilecek.

Osman ritim çalmayı çok seviyor. Esra söylemediğinde Deniz bir şeyler söylüyor. Kulağı fena değil ama sanki onun tek istediği dinlemek, değişik bir zaman ge-

çirmenin katılımcı olarak onu eritmeden tüm varlığıyla o zamanı izleyerek onun tümüyle tadına varmak...

Aysel de bir üflemelinin taklidini yapar hep. Kendisine has bir üflemeli enstrüman oluşturmuştur. Bazen onun çıkarttığı notaların kaydını yapıp o notalardan sanal, yani dijital bir enstrüman oluşturup ona bir şeyler çaldırmak istiyorum. Aslında, kaydını da yaptım. Kulağı hiç fena olmadığından notaları teker teker çalıp taklit etmesini istedim kendisinden. O da istediğimi yaptı. Kendi enstrümanımdan ayırıp kayıtları temizledim. Gel gör ki, henüz bunu dönüştürmedim. Belki bu aralar yaparım. Evet biliyorum, bunu her cuma kendi kendime söylüyorum...

İşte böyle böyle geçiyor bir ders. Son dersin tenefüsünde bahçede yürürken düşünüyorum. Soner'i yazmış mıydım Cebrail'e?

Cebrail... İsmi kimin koyduğunu da hiç sormadım. Annesi mi koymuştu acaba? Babasından da pek bahsetmemişti. Hatırladığım kadarıyla noterdi ama nasıl oluyorsa emin olamıyorum. Neyse, bir daha sorarım. Ama ne yapacağız bilmiyorum ki? Onu mu beklemem gerekiyor çıkışta. Bu kez ben sorayım. Belki Sakine yüzünden tereddüt ettiğimi düşünür. Evet yahu, büyük ihtimalle öyle düşünüyordur. Dur yazayım...

“Bugün çıkışta yine Ses'i dolaştıralım mı? Müsait misin?”

Aaa... Tam ona yazarken karşımda görüyorum. Elindeki topa ve kararlı yürüyüşüyle potaya ilerlemesine bakılırsa yine basket atacak. Bence kafası karışık olduğunda böyle yapıyor. Hızlanıp yanına gidiyorum.

“Hocam?”

“Ooo, merhaba hocam.”

“Bugün de birlikte Ses’le yürüyüş yapmak için müsait misiniz?”

“Emin misiniz?”

“Tabii, emin olmamak için hiçbir sebep göremiyorum artık.”

“Ben müsaidim hocam. O zaman çıkışta...”

Nasıl oluyorsa Soner arkamda bitiyor.

“Ooo hocam?”

“Hocam” derken ikimize bakıyor.

“Biz de çıkışta buluşalım diyorduk Soner. Sen de gelir misin?”

Bana ne oluyor, gerçekten anlamıyorum. Kendimi tanıyamıyorum yahu. Soner duraksıyor. Ne diyeceğini gerçekten bilmiyor.

Cebrail de şaşkın ama yüzü sakin. Sadece bir an aniden soluk almasından anlayabiliyorum.

“Ben pazartesi akşamı satranç çalışacak mıyız diye sormak için...”

“Akşamları pek müsait olmuyorum da... Öğle arası nasıl Soner?”

Soner bu kez dik dik bana bakıyor. Sonra samimi-
yetle, gerçek bir iyilikle gülümsüyor.

“Olur hocam...” Duraksıyor. Tereddüt ediyor ama
iyi niyetinden gelme bir tür cesaretle, ikimize bakıp;

“İyi eğlenceler hocam...” diyor.

Ona gülümsüyoruz. Bir şekilde anlaşıyoruz. Artık
ikimize de bir şey sormayacak. Bu konu hakkında bir
şey söylemeyecek kimseye. Belki güvendiği birisine
söylerdi. Soner böyle şeylerde herhangi birisine güven-
meyi adet edinebilecek biri olabilseydi, belki...

Ders zili çalıyor, biz de ayrılıyoruz. En son, onu za-
ferle topu potadan geçirirken görüyorum.

Bu derste uzun zamandır ilk defa canım bir şarkı
söylemek istiyor. Tek başıma... Zaten bu şarkıyı ben-
den başka kimse bilmez. Belki Esra...

Ortaçgil’in “Bir Kuş”unu çalmaya başlıyorum. Söy-
lüyorum ama şarkıya kanamıyorum bir türlü. Canım
bir daha söylemek istiyor.

Özellikle ikinci bölümünü... Esra, sanki içimdeki
susuzluğun farkına varmış gibi;

“Bir daha!” diyor. Ama bu kez kendi başlıyor. Bir
şarkı hoşuna giderse hemen ezberleyiverir sağ olsun.
Üstelik kendi versiyonuna anında çevirmiştir bile.

Bu defa hemen ayak uyduruyorum. Sanki içim-
deki melodiyi buldu canım benim. Bu melodiyi çok iyi

tanıyorum. Ortaçgil olsa beğenir miydi? Bence o da se-verdi. Keşke dinleseydi Esra'yı. Eğer kaydetmeyi seviyor olsaydım kaydedip gönderirdim. Bir gitar ve bir ukule-le... Buna güzel bir flüt de gerek... diye düşünürken Ay-sel de başlıyor. Esra'yla ikimiz söylüyoruz. O dünya dışı, o tekinsiz ses ile bu defa öyle bir uyum sağlıyoruz ki...

Bizden başka kimse duymamalı bu güzel şarkıyı. Deniz'in yüzüne bakıyorum. O da aynı şeyi düşünüyor, çok iyi biliyorum.

Bu şarkıdan sonra, onu gömdüğümüzde üzerine örtmemiz gereken çalı çırpı niyetine birkaç şarkı daha söylüyoruz. Ders bitiyor, sınıftan çıkıyoruz. Sınıftan çı-kıyoruz ama bence hepimizin aklında kalıyor o şarkı. Biliyorum ki uzun zaman bu şarkı, Esra'nın versiyonu-na Aysel'in, Tarık'ın ve benim eşlik ettiğimiz hâliyle ku-lağımızdan uzun zaman boyunca silinmeyecek. Aramız-dan onu kaydetmeyi düşünebilecek bir tek Deniz var, o da bunu hiç istemez, biliyorum. Deneyim avcılarından biri o da. Sadece kendisi için avlar tüm deneyimleri...

O da biraz benim gibi. Kaç kere bir grubun yanında durup en küçük anları toplamak istercesine pür dikkat onları dinlediğine şahit oldum. Yüzünde de hep o ifade oluyor. Mutlu...

Acaba o anlarla ne yapıyor? Bilmiyorum, sormuyo-rum da. O kadar yakın değiliz. Bu dersten önce, geçen

yıl müzik dersine girdiğim zamanlar sınıfında pek bir şey yapamazdım. Genel olarak o sınıfla sıkıntılarım vardı. Çoğu umursamazdı. Zaten o da sınıf arkadaşlarını pek sevmezdi bence. Sonra duydum, sınıfına yeni bir öğrenci gelmiş ve onunla epey iyi anlaşıyorlarmış. Onları gördüm de. Bahçede onun kolunu tutarak dolaşılıyor. İki de kahkahalarla gülüyor bazen. Bazen ben de tıpkı onun başkalarına yaptığını yapıp iki kişilik o grubun yanında duruyorum. Ve onunla eş bir ifadeyle gülümsüyorum. İşte Deniz'e en çok bunun için sempati besliyorum.

Öğretmenler odasına uğrayıp almam gereken eşyalarımı çantama doldurup bahçeye çıkıyorum. Kapının yakınlarında Cebrail telefonuyla oyalanarak beni bekliyor.

Yürüyoruz...

Yürürken konuşmuyoruz henüz. Galiba benden kaynaklanıyor, fazlasıyla sessiz olmak istiyor canım. Sonra ağır ağır o şarkıyı söylüyorum. Ama Esra'nın yorumuyla... İkinci bölümde sesimi yükseltiyorum. En başından beri, bu şarkıyı yine ona duyurmak için söylediğimi anlıyorum.

Ben o şarkıyı söylerken hiçbir araba o sokaktan geçmiyor. Hayır, bu bir mucize değil. Galiba gayriihtiyari bu harikulade şarkıyı söylemek için en ıssız sokağı seçtim.

Söylerken her durduğumda bir kuş ötüyor. Galiba bir kuyruk sallayan.

O kadar yakışıyor, öyle uyuyor ki sesi şarkıya... sanki Esra onun ötüşünden almış ilhamını.

Eve varıyoruz. Bu kez teklif etmeme gerek olmadan giriveriyoruz içeri. O tarağı alıp Ses'i tararken ben de eşyalarımı yerleştiriyorum.

"Ses'le yürüyüşe çıktıktan sonra bana biraz bir şeyler çalıp söyler misin?"

"Evde mi?"

"Bir sakıncası olmazsa tabii."

"Yooo, neden olsun ki? Ama sen de söyleyeceksin."

"Tabii canım, bildiğim bir şey olursa eşlik ederim ben de."

"Tamam o zaman."

"Benim işim bitmedi, Ses'i tarayayım da..."

O Ses ile ilgilenirken ben de onu izliyorum.

Aslında ben olsam onu eve getirdikten sonra tarardım ama onun Ses ile ilgilenmek istemesinden mutlu olduğumdan bir şey demiyorum. Hem ne fark eder ki? Ha önce ha sonra...

Yarım saatten fazla yürüyoruz. Ses'i parka götürüyoruz. Biz konuşuyoruz, Ses oynuyor. Keşke bir gün ben de onun evini ve Vezir'i görsem. Acaba Vezir'le Ses nasıl anlaşır? Hoş, önce biz nasıl anlaşırız?

“Bana babandan bahsetsene? Hep annenden bahsettin şu ana kadar.”

“Çünkü o yok gibiydi... Hayatımızda hiç olmadı. Bizimle hiç ilgilenmedi. Yanımıza gelse bile ruhen bizimle olmadı. Bence babam başka birisine âşık olarak evlenmişti annemle. Doğrudan bir şey dememi tabii ki ama öldüğünde cüzdanında hiçbirimizin resmi yokken bir kadının kenarları alınıp bakılmaktan, belki okşanıp sevilmekten, özenilmekten lime lime olmuş fotoğrafı vardı.”

“Ne zaman öldü?”

“Sen buraya gelmeden iki yıl önce.”

Babasının ölmesini değil de benim gelmemi milat gösteriyordu ha... Bu adam gerçekten beni seviyordu yahu.

On beş-yirmi dakika sonra eve dönmeye karar veriyoruz. Ses çoktan yanımıza geldiğinden kayışı takıp yürümeye başlıyoruz. Eve geldiğimizde benden tüm enstrümanları indirip salona getirmemi istiyor. Hepsiyle bir şeyler çalmamı...

Küçük melodiler çalıyorum, üflemelileri ara müziklerde çalıp çaldığım şarkılara tüm enstrümanları kullanarak eşlik etmeye çalışıyorum. Sırf sesindeki ve yüzündeki hayranlık dolu sevgiyi daha fazla işitip görebilmek için... Çoğu zaman o da bana eşlik ediyor. Sesinin çok güzel olduğunu biliyordum, kulağı da epey iyiymiş. Seslerimiz birbirine uyuyor, bu ayrıca güzel.

Sonra bir yerde aniden bitiyor... Susuyoruz. Karşılıklı oturmasak birbirimize yaklaştırmadan durabilir miydik? Şimdi bizi engelleyen bir şey var mı? Ama duruyoruz. Öylece duruyor, hiçbir şey yapmıyoruz. Oysa nefeslerimiz hızlandı bile. Kulağım içimdeki şehvete bağlıdır. Birisini kulağım severse...

Çok uzun zaman sonra, içimdeki hayvan merakla başını kaldırıyor. Onu bir defa da onun gözleriyle görüyorum. Hoşuma gidiyor... Yani onun da hoşuna gidiyor.

Acaba o beni kendi hayvanıyla kaç defa görmüştür? O bir erkek... Hayvanı her daim ayaktadır. Hoş, çok büyük ihtimalle kendimi kandırıyorum. Onu ilk gören hayvanım olmasa ona âşık olabilir miydim? Sesini işittiğine göre... Ona "Kontrbas" dediğime göre... İlk olarak sesini sevdiğime göre...

İçimdeki hayvan ona her şeyden önce baktı ve onu seçti. Şimdi ise hiçbir engel yok onun için. İçimdeki benden başka...

Hayır, içimdeki hayvanı engelleme derdinde değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Sadece bu bedende ortak olarak yaşamak istiyorum onunla. Önce ben keşfetmek istiyorum Cebrail'i mantığım ve kalbimle. Ancak ondan sonra o koklamalı. Ancak ve ancak ondan sonra izin verebilirim kendisine, bunu çok iyi biliyor. Yine de o hayvan... şansını denemek istiyor. Haklı kendince.

“Dur kızım,” diyorum ona.

“Geri dur... Yapma...”

Yine de kendim öne çıkıyorum ve;

“Gece kalır mısın?” diyorum.

Duraksıyor. Yüzüme bakıyor. Hayvan arkada duruyor ama bir şey yapamaz,

onunla çoktan uzlaştım.

Anlıyor. Yine de amacımı anlayamadığı belli.

“Varlığına alışmak istiyorum. Kokun yabancı gelmemeli bana...”

Susuyorum... Daha başka ne diyebilirim ki?

“Tamam,” diyor.

“Giyebileceğim bir pijaman var mı?”

O fazlasıyla iri, yok...

“Derste giydiğin eşofmanların çantanda değil mi?”

“Evet ama onlar kirli.”

“Ne olacak, yıkayıp kuruturuz şimdi. Benim makine ikisini birlikte yapıveriyor.”

Çantasından eşofmanlarını çıkarıyor. Benim renklerle birlikte atıveriyorum. Zaten atacaktım... Şimdiden ikimizin kıyafetleri aynı makinede karıştı. İyi bir alamet bu diye düşünüyorum, saçma geliyor ama olsun...

Makine kurutana kadar Ses’le oynuyoruz. Çantadan kauçuk bir sopa da çıkarıp bir ucunu Ses’e verip onu çekmeye başlıyor. Bir ben çekiyorum bir Cebrail. Ses ise

hep karşı tarafta oluyor. O yorgunluktan oracığa yığılana kadar oynuyoruz. Çamaşırlar yıkıyor ve kurumaya başlıyor. Biz de o ara birer bardak muzlu süt içiyoruz. Çok severim... O da küçükken içmeyi çok sevdiğini söyleyince hemen özel formülümü hazırlayıveriyorum. Bunu annem babama yaparmış, babam da çocukken bana yapardı. Kendisi de içmeyi ihmal etmezdi tabii.

Muz, biraz kakao, azıcık bal, toz tarçın ve toz zencefil...

Çok beğeniyor... Çocuk gibi bir daha isteği var ki, insanın sarılası, ne bileyim... burnundan öpesi falan geliyor.

Çamaşırlar kuruyor. Saat on bir buçuk ve ikimiz de çok yorgunuz. Beşte kalkmayı planlıyoruz üstelik.

Pijamalarımızı giyip uyumamız gerekiyor ki kalkabilelim.

Yatağım tertemiz şükürler olsun. Zaten birlikte yatacağız. Birbirimizin varlığına iyice alışacağız. O tatlı heyecana, hayvanlarımızın ayaklanmasına alışacağız. Onlar da birbirlerini tanıyacaklar. Bu ergence bir tür geri çekilme, eyleme geçmekten korkma gibi bir şey değil.

Dişlerimizi fırçalayıp yatıyoruz. Ona yedek fırçamı veriyorum. Artık onun...

Nasıl oluyor bilmiyorum ama uyuyuveriyorum. Uyandığımda... Ortalık kahve kokuyor... Kahve mi

yapmış? Saate bakıyorum. 04.42. Artık gerekli olmayan alarmı kapatıyorum. Ne kadar da erken uyanmış. Acaba rahat uyuyabildi mi?

Mutfağa, yanına gidiyorum. Kahvesini dolduruyor.

“Bunu sen al, ben kendime yapıyorum.”

“Rahat uyuyamadın mı?”

“Eh...”

“Nasıl yani? Hiç uyudun mu?”

“Alışık değilim...” diyor.

“Zor gelmedi bana ama alışık değilim. ... Tatlı bir uykusuzluktu. Tüm gece içim içime sığmadı. Olasılıkları, yapacaklarımızı düşündüm... Seni izledim. Keşke biraz horlasaydın, eğlenirdim ne güzel. Oysa nefesin bile işitilmiyor ki senin.”

Kahkaha atıyorum. Yanına gidip o kavanozu kapatırken uzanıp yanağını öpüveriyorum.

“Bu kadar yorgun olmasaydım ben de senin gibi uyuyamazdım. Ama şimdi hem çok yorgunum hem de her tarafım sızım sızım sızılıyor. Yine de bu gece öyle rahat uyudum ki yanında...”

“Ben de öyle rahat uyumadım ki... Koşmayalım mı bu arada? Bugün koşmaya hazır değil misin?”

“Yok canım, tabii ki koşacağız. Sadece daha yavaş ve az...”

“Ben onu ayarlayacağım merak etme. Bugün arkandan koşacağım. Aynı güzergâhı izleyeceğiz. Hareketle-

rini takip edeceğim koşarken zaten. ... Aslında bugün koşmasak da olur ama yavaş bir temponun sana zararı olmaz diye düşünüyorum, göreceğiz bakalım sınırlarını, ona göre karar vereceğiz.”

O kahvesini almak için makineyi beklerken ben de kahvemini içebileceğim kadar soğumasını bekliyorum. Benden daha sıcakken içiyor kahvesini, biliyorum. Aklıma Ses geliyor, hemen yemeğini kontrol edip suyunu tazeliyorum.

Kahvemizi içip koşmaya gidiyoruz. Eh, ısınma hareketlerimizi yapıp az biraz koştuktan sonra da geri dönüyoruz. Öyle açım ki anlatamam. Cebrail kendi hızında koşmadığı için yorulmadı. Terlemedi bile. Yine de o da aç çünkü neredeyse hiç uyumadığı zaman insan çok çabuk acıkıyor.

Ben duşa giriyorum. Açıkçası kas ağrılarım açlığımın yanında ağır basıyor. Önce soğuk suyla, sonra da sıcacık suyla duş alıyorum. Kaslarım biraz daha rahatlıyor. Çıktıktan sonra yemek hazırlayıp yiyecek ve Ses’le yürüyüşe çıkacağız.

“Umarım Cebrail bir şeyler hazırlamıştır,” diye düşünüyorum önce. Sonra bunu ummaktan dehşete düşüyorum. Birisinden bir şey beklemek... Yine mi! Derhal vazgeçmek istiyorum. Her şeyden... Ama yapamam. Artık olmaz. Çünkü cesur olmadığımı kabullenmek istemiyorum. Cesur olmayabilirim ama korkak da

değilim. Ne olursa olsun devam edeceğim. Yine de ondan bir şey bekleme fikri çok uzak, fazlasıyla yanlış...

Saçlarımı kurutup banyodan çıktığımda ev mis gibi kokuyor. Füme sosis ve yumurta... Oh, yumurtada baharat yok iyi ki. Yapmış! Gerçekten de yemek yapmış...

Seviniyorum, çok mutlu oluyorum. Yine de ondan pek beklentide bulunmamayı kendime hatırlatmadan edemiyorum. Çay bile yapmış yahu. İlk zamanlarımızda beni her an deliler gibi sevdiğini söyleyen eski kocamın hiç yapmadığı bir şeydi bu. Yok yok... Bu adam gerçekten başka...

“Teşekkür ederim...” diyebiliyorum önce. Nasıl teşekkür edeceğimi düşünürken ağzımdan sadece bu çıkabiliyor.

“Ben banyodayken yemeği hazırlamak konusunda inisiyatif gösterdiğin için... Biliyor musun? Önce bunu beklemiştim ve kendime çok kızdım sonra. Beklediğim için yani... Senden rica etseydim başka ama...”

“Ben de çok açtım... Dolapta sosisi görünce de yapayım dedim... Hem benden bir şey beklemek neden kötü olsun anlamadım.”

“Sana bahsetmediğim beklentilerim yüzünden kızmak istemiyorum.”

“Ama bunun için seviniyorsun işte... Boş ver... O kadar da düşünmemek gerek bazen. Haydi gel de yemek yiyelim.”

Haklıydı. Yemek yiyor ve çay içiyoruz. Sonra bardak bardak su... Ve sonra da Ses'le uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz. Konuşuyoruz, konuşuyoruz konuşuyoruz...

Eve gelince de uyuyoruz. Hâlâ plan yapmadık. Yarın koşuya gidip gitmeyeceğimizi bile bilmiyorum. Burada kalıp kalmayacağını bile... Sonra uyanınca Ses'i taramak aklıma geliyor. Uzun uzun tarıyorum. O hâlâ uyuyor. O uyurken Ses'i tekrar yürüyüşe çıkarıyorum. Tek başıma düşünesim var. Onun çok uykusu var ayrıca.

Ses hevesle benimle çıkıyor. Ona bir not bırakmayı ihmal etmeden çıkıyorum bu arada. Benim açımdan bakılırsa büyük bir ilerleme sayılabilir.

Bir saat sonra geri geldiğimizde o hâlâ uyuyor. Notu hiç görmemiş. Yanına uzanıyorum. Ona arkasından sarılıyorum. İçim geçmiş. Öyle bir huzurla uyumuşum ki...

Kalktığımda hiçbir şey değişmemiş. Aklıma yemek yapmak geliyor. Sebze çorbası yapsam çok iyi olur. Bir de makarna. Bence bize yeter. Ha, o tavuk göğsü falan ister herhâlde. Hemen gidip tavuk göğsü alıyorum. Onun için yapıyorum. Bulgur pilavı da olabilir. Hem oyalanırım. Canım makarna istiyor ama onun için ayrıca bulgur pilavı yapabilirim pekâlâ.

Aşkın ilk başlarında böyle şeyler olur. Peki sonra devam ettirebilir miyim bunu? Ya da şimdiden bilmek

mümkün mü? O böyle bir şeyi umar mı? Boş veriyorum tüm bunları düşünmeye. Ve oyalanmak için yemek yapmaya başlıyorum. Önce sebze çorbası yapıyorum. Daha uzun bir işlem çünkü. Tüm sebzeleri doğruyorum. Sonra robottan geçireceğim ama önce küçük küçük doğramam gerekiyor. Ayrıca bundan hoşlanıyorum. Çorbayı yaparken bir de müzik koyuyorum. Sesi kısımalıyım ama. Çünkü o uyuyor. Evimde uyuyan biri var. Gerçi beni fazla etkilemez, zaten yüksek sesi pek sevmem. Yine de uyurken ne kadar sese tahammül edebileceğini bilemediğim için sesi normalden biraz daha alçaltıyorum. Yine musigurme uygulamasından rastgele bir şeyler dinliyorum.

Çorba bittikten sonra, makarnanın suyu kaynarken ve ben ona sos hazırlarken uyanıyor. Sersem sersem esmediğini duyunca anlıyorum uyandığını.

“Günaydın...”

Sesimdeki neşe beni bile neşelendiriyor.

“Günaydın...” Onun sesi hâlâ uykulu.

“Sana bulgur pilavı yapacağım. Nasıl olmasını istiyorsun?”

“Evde kuyruk yağı varsa sadece ondan koyabilirsin. Bir de o yağda sarımsak ve soğan kavurursan... İstedğin baharatı da koy gitsin... Bu arada çok teşekkür ederim...”

Esniyor.

“Tavuk göğsü de var.”

“Ona azıcık zeytinyağı yeter. Tabii sende olup uyan tüm baharatlar...”

Yavaş yavaş kalkıyor. Ses ile oyun oynuyorlar biraz. Açılınca yanına geliyor.

Makarnayı tezgâhta görünce;

“Aaa, o zaman ben de makarna yiyebilirim, gerek yok bulgur pilavına.”

“Emin misin?”

“Evet. Tavuk göğsü yeter.”

“Makarnanın sosuna da koyayım mı kuyruk yağı?”

“Olur... Peynir koymazsan çok mutlu olurum.”

Yok, sadece biraz soğan, sarımsak ve domates koymayı düşünüyorum. Bir de baharat... Ha, fesleğenle maydanoz da...”

“Harika... Ben de kendime kahve yapacağım, sen de ister misin?”,

“İyi olur.”

Hafif bir kahve yapıyor. İkimiz de sade içtiğimiz için iki kişilik...

Ben de bu arada soğan ve sarımsakları kuyruk yağında kavuruyorum. Makarna da neredeyse hazır.

Bir yandan kahvemizi yudumlarken birlikte geri kalan işleri tamamlayarak sofrayı hazırlıyoruz. Ses de

yakınlarımızda dolaşarak varlığını hatırlatıyor, konuşmalarımızın içine karışıyor, kendisini bir şekilde belli ediyor. Yemek hazırlanıp yeniyor...

“Yarın ne yapalım?”

Bunu o soruyor.

“Bugün de kalmak ister misin?”

“Çok...”

“Tamam o zaman. Bilmem, aklıma bir şey gelmiyor. Koşudan sonra yapacak bir şey... Ama birazdan yürüyüşe çıkabiliriz istersen. Belki yürürken aklımıza bir şey gelir.”

Tam o sırada kapı çalınıyor. Daha çorbalarımız yeni bitmişken... Açıyorum, Ses hemen arkamdan hırlıyor. Onu hiç böyle görmedim. Nevzat, aceleyle evde şeker olup olmadığını soruyor. Tabii ki bahane, kafasını uzatışından belli. Hadsiz... Ses bir daha sertçe hırlıyor. Tam Nevzat onu yeni mi aldığımı sorarken Cebrail arkamdan kapıya gelince Nevzat’ın gözleri kararıyor. Şeker almada gidiliyor. Aptal... ben de ondan Cebrail’e bahsediyorum. Ses çoktan sakinleşmiş. Cebrail’in tiksinti dolu ifadesi beni mutlu ediyor. Korumacı erkek pozlarına hiç girmemesi...

Yemeği bitirip yürüyüşe çıkıyoruz. Ses bu kez gelmiyor.

“Ne yapalım? Nerede yürüyalım?”

“Bir bar varmış. Arkadaşım davet etmişti iki-üç ay önce. Orada çalışıyormuş cumartesi akşamları. Gidelim mi? Normalde barları sevmem ama arkadaşım güzel çalar. Kendi şarkılarını söylüyor. Tabii istek olmadığında.”

“Güzel olur vallahi. Ben de ne zamandır bara gitmemiştim.”

Gidiyoruz. Özcan, Cebrail’i seviyor. Arada derede tanıştırsam da sevdiği belli. Gelmemeye çok seviniyor zaten. Severiz birbirimizi. Eski kocamı tanıyan ve hâlâ görüştüğüm nadir arkadaşlarımdan. Onu pek sevmezdi. O da Özcan’dan hoşlanmadığını söylerdi gerçi. Ama birbirlerine iyi davrandılar benim hatırıma sağ olsunlar. Bu kez öyle değil, ikisi de birbirlerinden gerçekten hoşlandı belli ki.

Sadece birer bira alıyoruz ikimiz de. Birkaç şarkı sonra çıkıyoruz. Evde olmak istiyoruz. Şarkı arasında Özcan’a veda ediyoruz. Bize sessizce gülüyor. İlişkimizin henüz yepyeni olduğunu çoktan anladı zaten.

“Yine gelin ha...” diyerek uğurluyor. İkimize de sarılıyor.

Eve gidiyoruz. Metroda şarkılar, insanlar ve Özcan hakkında konuşmak, günün değerlendirmesini yapmak... bir çiftmişiz gibi hissettiriyor. Evet, galiba ilk olarak bu an farkına varıyorum. Gerçekten de bir çift olduk.

Her nedense dönüş yolu çok daha uzun geliyor. Acaba Ses merak etmiş midir, iyi midir? Yemeği ve suyu tamdı. Bir sorun olacağını da zannetmiyorum ama işte... insan merak ediyor yine de... Başka bir canlının sorumluluğunu taşımak gerçekten zor. Bazen de gereksiz olabiliyor. Neden bir köpeği barınaktan aldım acaba? Neden böyle bir şeye gerek duydum? Biliyorum, bunu birçok defa kendime soracağım. Ama her seferinde sebebi aynı ve geçerli olacak. Cebrail’le yan yana olmam ile aynı şey...

Evin önüne geldiğimizde ben apartman kapısını açarken Cebrail evine gidip pijama ve birkaç şey daha getireceğini söylüyor.

“Vezir’i getirsen ne olur acaba?”

“Aslında iyi olur, bir deneyelim bakalım nasıl anlaşacaklar Ses ile?”

Yedek anahtar yaptırmıştım bir sebeple, onu Cebrail’e verip Ses’le tekrar yürüyüşe çıkıyorum. Evde tek başıma kalmak... Bilmem, istemedim işte. Hem biz orada eğlenmişken Ses’in evde kalması bana tuhaf geldi ve en azından onunla yürüsek iyi olacağını düşündüm. Fazla yürüyüş göz çıkarmaz Ses için. Etrafını biraz daha benimser fena mı?

Ha, yolda o çocuğa rastladım. Şu Sakine’nin oğlu. Kendi söyledi, Ses de pek hazzetmedi kendisinden.

Cebrail'i sordu. İyi olduğunu söylemekle yetindim. Fazla bilgi kimin haddine?

Ses on iki-on üç yaşlarında görünen küçük bir çocuğu kokladı. Yüzündeki ifadeden, ne bileyim gövdesinin hareketlerinden sezdim; çocuğu çok sevmiştir. Çocuk tek başınaydı. Sokakta yaşayanlardan. Mendil ya da yara bandı satanlardan... Sonra parası alınıp tekrar bir tomar mal verilenlerden hani. Elinde bir şey yok. Belki cebindedir. Bakışlarına bakılırsa o da sevmiş Ses'i.

“Sev istersen.”

Yaklaşıp koklaması için elini burnuna uzatıyor. Ses koklayıp hafifçe dürtüyor. Çocuk korkmadan ağzının kenarlarındaki tüyleri, boğazının altını okşuyor. Sonra kafasını kaldırıp bana bakıyor.

“Ben seni biliyorum...”

Bir şey demeyince duraksıyor, devam etmesini isteyip istemediğimi anlamak için güvensizlikle yüzüme bakıyor. Diğer yandan da eli Ses'in dişlerinde. Ben gülümseyince;

“Sen hocasın, masal anlatıyorsun. Hamza Abi senin anlattıklarını dinlettiydi bize.”

“O neden geliyor yanınıza? Bir şey falan mı alıyor sizden?”

“Yok. Bir şeyler getirmeye gelir hep.”

Vay zorba Hamza vay... Tamam da sen nesen? İnsan merak ediyor. Zorba mısın değil misin? Aslında hem zorbasın hem değilsin... Ne bileyim, belki tam tersisin.

“Beni nasıl gördün peki?”

“Telefondan fotoğrafını gösterdi. Sınıf kapısından girerken... Bizim Selo merak etmişti de seni. Ben ders verdiğin okula gidemeyeceğim ama bak seni gördüm. Geçen de dev gibi bir adamla görmüştüm de korktum, gelemedim.”

“Ondan korkmana gerek yok. Yemeğe gelsene bize. O da bugün evde.”

“Masal anlatır mısın yemekten sonra?”

“Olur.”

Ses’in kayışını ona veriyorum. Gülerek koşuyorlar önüm sıra. Parktan çıkıyoruz. Eve geldiğimizde Cebra- il daha gelmemiş.

Eve girer girmez soruyorum.

“Yıkanmak istiyor musun? Çamaşırlarını da yıkayıp kuruturum istersen.”

“Olur valla.”

Fazladan aldığım lifi koyuyorum. Bir de havlu ve- riyorum ona. Giymesi için de bana küçük gelen polar eşofmanlarımı... İç çamaşırı olarak da eski olsa da at- maya kıyamadığım çamaşırlardan bir çiftini veriyorum. Çorap olarak da yepyeni bir çift termal çorap al- mıştım, onu.

“Adın ne?”

“Boğaç. Sosyete adı gibi ama öyle işte.”

“Olur mu? Boğaç çok eski bir isim. Sen bilmiyor musun Boğaç Han’ın hikâyesini?”

“Yooo. Ne hikâyesi?”

“Hah, bak anlatacağım hikâye de belli oldu işte.”

“Benim adımın hikâyesi mi? Ama bak, ölümü gör Hamza Abi için kaydediver. Sen kızırıyormuşsun ama...”

“Yok yok, artık kızmıyorum. Kaydedeceğim tamam.”

Eşyalarını koyup banyo kapısını kapatmadan önce kirli giysilerini çıkardıktan sonra koyacağı poşeti de verip banyodan çıkıyorum.

O uzun uzun yıkanırken Cebrail elinde bir kedi taşıma kutusu, sırtında bir çantayla geliyor.

İçeri girer girmez Vezir’i çıkarıyoruz. Ses yanına gidip kokluyor. Vezir hemen yatak odasına gidip yatağın üzerine yatıyor. Muhtemelen Cebrail’in kokusu orada bulunduğundan ya da yumuşak olduğundan. Yanına gidiyoruz, gözleri kapalı, galiba uyuyor.

Ona Boğaç’tan bahsediyorum. Hamza’nın onları tanıdığından. O çocuğun aslında o kadar da zorba olmayan bir tarafı bulunduğundan...

“Benim derslerimde şiddet eğilimine rastlamamıştım. Evet sert ama sanki sadece öyle bir izlenim uyardırmak istiyor. Yani rol yapıyor gibi gelmişti bana.”

“Olabilir. Gerçi ben kaç defa milletin yiyeceğini, parasını falan aldığına rastladım.”

“Müdahale etmedin mi?”

“Ettim ama ne olacak ki? Arkamı döndüğümde işine devam edecek.”

Aniden sesini biraz yükselterek soruyor. Biraz da alçaltmaya gayret ederek...

“Benden uzaklaşmak için mi onu davet ettin? Yani sevişmemek için... Ben hep yan yana yatmayı ve uyu-yakalmayı hayal etmişim çünkü. Sen ne zaman hazır olursan sevişmeyi.”

“Bunu düşünmemiştim bile. Sevişmemek isteseydim sana bunu söyledim zaten. Ya da sevişmek isteseydim... Neden bir çocuğu kullanmaya ihtiyaç duydum ki?”

“Eh... Sadece sormak istedim. Böyle bir şeye gerek olmadığını söylemek...”

“Bunu zaten biliyorum. Yine de iyi ettin. Bu ihtimali düşündüğün an söyleyip içini rahatlatman çok güzel. Aslında daha önce bir çocuğu evime hiç davet etmemiştim. Beni tanıyan birisi, mesela Birsen de bu şekilde düşünebilirdi. Şimdi düşününce... Bu arada ona masal anlatacağım.”

Gülümsüyor.

“Ben de dinlerim ne güzel. Aklında bir şey var mı?”

“Dirse Han Oğlu Boğaç Han... Yahu düşünsene, kendi isminin hikâyesini bilmiyormuş çocuk. Hatta masalı kaydedeceğim. Hamza Abi’sinin gönlü olmasını istiyormuş beyefendi.”

“Sen de kendi elinle kaydedeceksin ha? Vay be, işe bak...”

“Ses de çocuğu sevdi.”

“Vezir’e de bir şey yapacağı benzemiyor. Bir şey olsa hemen olurdu.”

“Belki o korkmuştur Ses’ten ama alışırlar, bir şey olmaz.”

“Yemek var mı?”

“Var var. Biraz köftem de vardı. Kendim yapmıştım, İnegöl köftesi. Pişmemiş ama, onu çözdürüp pişireceğim. Biraz da patates kızartacağım.”

“Yardım edeyim. Çay da koyalım.”

Biz hazırlıkları yaparken bir ara banyodan çıkıyor. Tertemiz... Üzerine kıyafetlerimi giymiş, poşetin banyoda olduğunu söylüyor. Hemen poşeti makineye boşaltıyorum ve çalıştırıyorum. Makinenin üstüne birkaç paket peçete ve ıslak mendil bırakmış. Onları poşete koyuyorum.

Mutfağa gittiğimde ikisi patateslerle ilgileniyor. Cebrail soyarken Boğaç da incecik ve düzgün dilimler hâlinde doğruyor.

Köfteleri kontrol ediyorum, neredeyse pişmişler. Çiğken iki tane alıp birini Vezir'e, diğerini de Ses'e veriyorum. Vezir'in tabağını ve yiyeceğini Cebrail getirmiş. Ses'in tabağının bir karış uzağına koyunca ikisi de yan yana yanıma geliyor. Ağır ağır, birbirlerine ancak göz ucuyla bakarak köftelerini yiyorlar.

Çayı da demliyoruz. Yemek hazır. Sofrayı da birlikte hazırladıktan sonra oturuyoruz. Umarım Vezir bizi rahatsız etmez. Yer sofrası olsa da Ses böyle bir girişimde bulunmamıştı.

Vezir'in gözlerinin içine bakarak;

“Burası yasak...” diyorum. Sesimin tonu kararlı. Gerçekten de kararlı hissediyorum.

“Yemek yerken Vezir'e bir şey vermeyin lütfen.”

Cebrail kabul etse de Vezir'in sözümü dinleyeceğini sanmıyor. Onu dinlememiş çünkü. Umarım beni dinler. Dinlemeli...

Sofraya ikisi de yaklaşmıyor. Yemeklerimizi rahatça bitirip, sofrayı toplayıp çayları getiriyorum.

“Ben bakkala gideyim de çerez gibi bir şeyler alayım,” diyor Boğaç.

“Ben aldım bile...” diyor Cebrail gülererek.

Almasa da Boğaç'a çerez aldıracak değilim tabii. Oysa yüzüne baktığımda yüzünün düştüğünü fark ediyorum. Aslında biraz düşününce onu anlayabiliyorum.

O da bizim için bir şeyler vermek istiyor. Hep almak istemiyor. Kimse istemez ki.

Ona gülümsüyorum:

“Yemekten sonra tüm bulaşıklar sende. Artık masaldan önce mi sonra mı yıkarsın sen karar ver.”

“Sonra tabii... Masal dinlerken çay da içeriz değil mi?”

“Oh be, işe bak. Siz ne güzel masal dinlerken ben de çayımı içmeden size masal anlatayım ha? Ben anlamam, çay sofradayken masal anlatmam valla, onu geç...”

Gülüyor. Bu arada Cebrail atıştırmalıkları getiriyor. Şu evde ne zamandır böyle atıştırmalıklar birlikte yenmemiş, çaylar böyle büyük bir neşeyle içilmemişti. İnsanlar ve hayvanlar var bu evde... Ah... Bir de bitki... Cebrail ortadaki hoparlörümün üzerine bir saksı koymuş. Galiba soğanlı bir bitki. Acaba hangi arada yaptı bunu? Ancak fark edebilmem çok ilginç.

“Bu ne?”

“Nergis soğanı. Bir gün odada nergisi çok sevdiğini söylemiştin, ben de görünce alayım dedim.”

Boğaç’a bakıyorum. Yüzünü yere eğmiş ama gülümsüyor. Minderde geriye yaslanmış, sanki çoktandır görmeyi hak ettiği bir filmi izler gibi duruyor. Yine de başı önde çünkü mahrem bir an bu, biliyor.

“Bak bak, sen de örnek al Cebrail Abi’ni. Bir sevgilin olduğunda böyle her sözünü dinle ve hatırla ne söylediğini. Kendi değerini de bil ve ancak seni dinleyen bir kadınla ol.”

Niye çocuğa öğüt verir gibi konuşuyorum ki? Neyse ne, yüzüme bakıp gülümsediğine göre önemli değil. Zaten bunu istiyordum, gülümsemesini... Cebrail Abi’sinin ne kadar akıllı davrandığını, bir kadının ihtiyaçlarından anladığını falan söylüyor o da. Bir de bakıyorum, ikisi kadınlardan konuşuyorlar.

“Sokaklarda çok sevgili görüyorum ben,” diyor Boğaç.

“Çok azı gerçekten birlikte gülüyor. Çoğu erkek gülüyormuş gibi yapıyor.

Güldürmeye çalışıyorlar ama kendileri gülmüyorlar, olmaz... Bazen de kadınlar gülme numarası yapıyorlar. Onlar da güldürmeye çalışmıyorlar.”

“Yani?” diyor Cebrail.

O Boğaç’ı anlamıyor ama ben anlıyorum. Eski kocam da hep beni güldürmeye çalışır, kendi de kendi esprilerinden başkasına gülmezdi. O da güldürme efekti olsun diye televizyonlardaki gülme kayıtlarıyla aynı sebeple gülerdi kendi saçma esprilerine. Ben bunu başlarda anlamamıştım. Sonra, çok sonra... Görmek istediğimi görmek için kendimi daha fazla kandıramayacağımı anladıktan sonra, sonunda anlamış ve tüm

umutlarımı ancak ondan sonra yitirmiştim. O bana hiç gülmemişti; esprilerime, kişiliğime ve mizahıma. Sadece kusurlarıma gülmüştü. Boğaç'ın bahsettiği tüm erkekler gibi.

“Boş ver be abi. Sen öyle değilsin ki.”

“Nihan'ın esprisine güldüğümü ne zaman gördün ki?”

“Mutfakta... Hani son patatesi dilimlerken cellatçılık oynadığında. Hani hep yaparmış ya, çocukluğundan beri.”

Yaparken değil ama şimdi o anlatırken utanıyorum. Neden çocukken zavallı patatesle cellatçılık oynuyormuşum ki? Haydi o zaman öyle yapıyordum da niye hâlâ bu oyunu bir ritüel gibi devam ettiriyorum? Tek başına yapacaksam başka da...

Cebrail yine başlıyor gülmeye. Gerçekten, gerçekten gülüyor. Deli olduğumu düşünerek değil. Yani tamamen değil. Benimle ilgili gerçeklerden biri olduğu için gülüyor. Normal bir şey olmasa da...

“Hadi hadi...” diyorum.

“Yok mu masal dinleyen?”

“Hayırdır, çaya doydun mu abla?”

Susuyorum çünkü elimdeki henüz ilk bardağım.

Ve onlar konuşmaya devam ediyorlar. Onlar derken Boğaç... İnsanlar hakkındaki gözlemlerini anlatıyor

Cebrail Abi'sine. Hepsi de isabetli. Bazen hoş, çoğu zaman da acı. Ben pek konuşmuyorum, çay içiyorum, çikolata falan yiyorum. Konuşurken gözü bende. Üç çaydan sonra büyük bir bardak suyu önüme alıp içince sofrayı kaldırıyorum. Onlar benden önce paylarını bitirmişlerdi zaten. Maşallah ikisi de çok hızlı yiyor. Bu arada spor diyeti yalan oldu Cebrail'in. Ama galiba kendisine böyle istisnalar konusunda izin veriyor. İyi de yapıyor. İnsan bu, eğitilmesi gereken bir sirk hayvanı değil ki. Hoş onlara da öyle davranmamalı kimse de... Yani, kendi kendisine bile acımasız insan denen varlık ya... şaşırdığım şey o işte.

Rebap, dombra ve erbane alıyorum. Erbaneyi Cebrail'e veriyorum. Bakalım nasıl olacak? Yapacağı tek şey dinlemek olan dinleyicilerim de karşımızda oturuyor. Ortada Boğaç, sol tarafında Ses, sağında da Vezir... Arkada, ortadaki hoparlörde de saksıda uyuyan soğan...

Ve cansız olduğunu varsaydığımız sürülerce atom...

Önce doğaçlama bir giriş yapıyorum rebapla. Cebrail bekliyor. Erbaneyle işi yok, biliyor. Şu an hepsi ısınıyor. Vezir kıvrılmış, uyumaya; ya da hikâyemi dinlemeye hazırlanıyor. Ses tıpkı kabinde yaptığı gibi yanıma gelmek istiyor ama bir şekilde gelemeyeceğini, gelmemesi gerektiğini anlıyor. Cebrail yanımda oluşuna şaşıyor. Bir yandan kendisini dinlemeye hazırlıyor ama

erbaneyi çalması gerektiğini bildiğinden ama ne zaman çalacağını bilmemekten tedirgin, gözlerini ona dikmiş bekliyor. Ona gülümsüyorum. Kaşımı indirerek rahatlamasını söylemiş oluyorum. Elimdeki yay da kaşım gibi iniyor, rebabın sesi alçalıyor, Cebrail sakinleşiyor. Ve ben dombraya geçerek anlatmaya başlıyorum:

“Oğuz zamanında bir gün, hanlar hanı Bayındır Han bir ziyafet düzenlemiş. Konukları için ak, al ve kara üç çadır kurdurmuş. Oğlu olanı ak çadırda, kızı olanı al çadırda, oğlu ve kızı olmayanı ise kara çadırda misafir etmişti. Oğlu ve kızı olmayanı Tanrı lanetlediği için altlarına kara keçe serdirmiş, önlerine kara koyunların etlerini vermişti. Madem onları Tanrı lanetlemişti, öyleyse Bayındır Han da lanetlemeliydi.

Dirse Han da ziyafetlere gelenlerdendi. Çocuğu olmadığı için kara çadırda misafir edilmişti. Kendisine yapılan bu muameleyi görünce, haklı olarak sebebini sordu. Durum kendisine anlatıldığında kara keçeye oturmadı, kara etten yemedi ve gerisin geri evine, hatununun yanına gidip durumu ona anlattı. Dirse Hatun kocasının ikisini de suçlamasını istemedi ve ona hayır yapmasını, aç doyurmasını önerdi. Belki birisi onlar için dua eder de çocukları oluverirdi. Dirse Han karısının sözüne uyup aç görse doyurdu, çıplak görse giydirdi.”

Burada durup hareketli bir şeyler çalmaya başlıyorum. Erbane de bana eşlik ediyor. Yavaş yavaş ona bırakıyorum kontrolü. Cebrail çalıyor... Ritmi yavaşlatınca da ben giriyorum.

“Günlerden bir gün, Dirse Hatun bir oğul doğurmuştu. Oğlan epeyce güçlü ve sağlıklı bir çocuk olmuştu. İki de çok sevinmişlerdi olan çocuklarına. Artık kara çadır değil, al çadır olmuştu kaderleri.

Dombayla mutlu bir şeyler çalmaya devam ediyorum.

Oğlan on beş yaşına geldiğinde, Bayındır Han'ın meydanında arkadaşlarıyla oynarken kara bir boğayı meydana güreşmesi için getiren adamlar boğayı ellerinden kaçırdılar. Boğa öyle vahşi bir hayvandı ki, onu dört bir yandan gelen insanlar tarafından izlenmesi için her yıl en az kendisi kadar vahşi olan kara deveyle güreştiriyorlardı.

İşte bu boğa serbest kalmıştı. Meydandaki çocuklar kaçsa da Dirse Han'ın oğlu kaçamamıştı. Boğa da ona doğru koşmaya başladı.”

Bu arada Cebrail anında fırsatı değerlendirip erbaneyi konuşturmaya başlıyor. Benim ellerim sessiz.

“Çocuk boğanın alnına bir yumruk vurdu ve boğa geriledi. Ama boğa tereddüt etmeyerek delikanlının üzerine tekrar koştu. Bu defa yumruğuyla boğayı alnından itmeye çalıştı. İki de eş güçteydi. Bir türlü

birbirlerini mağlup edemiyorlardı. Ama çocuk akıllıydı. Yumruğunu aniden çekti ve boğa boynuzları üzerine düştü.”

Son bir erbane vuruşu ve sessizlik...

Elime rebabı alıp çalmaya başlıyorum. Önce görkemli bir zafer...

“Belinden bıçağını çeken delikanlı boğanın boğazını kesti.”

Ve hazin, kolay bir ölüm...

“Bayındır Han’ın adamları delikanlıyı övmeye dayamadılar. Babasına götürdüler ve her şeyi anlattılar.”

Şimdi de abartılı bir zafer... Rebab ve erbane ne kadar da uydu birbirlerine. Vezir bile sessiz, gözleri parlarken beni dinliyor. Oysa öyle kıpırtısız duruyor ki, onlar parlamasa uyuduğuna yemin edebilir insan. Boğaç da öyle. Uzun zamandır yutkunamayacak kadar kurumuş ağzı sanki. Gerçek hayatın ağırlığından sıyrılmaya ihtiyacı olan bir çocuğun masal dinleyişi...

“Ve haberi duyan Dede Korkut Dirse Han’ın evine geldi. Boy boyladı, soy soyladı ve Bayındır Han’a bu çocuğa beylik vermesini buyurup ad verdi.

“Bu yiğit delikanlının adı Boğaç Han olsun. Adını ben verdim, yaşını Allah versin...”

Dirse Han ve Dirse Hatun oğullarıyla çok gururlanmışlardı. Ama...”

Tam bu anda duraksıyorum. Hem dombroyayı elime alıyor hem de dramatik bir an için kullanıyorum bu arayı. Cebrail de şu film ya da ne bileyim drama efektlerinden birisine benzeyen bir efekt yapıyor erbaneyle. Bu konuda da son derece becerikli olduğunu söyleyebilirim. Gerçi ben olsam yapar mıydım? Yapardım ama daha yumuşak kullanırdım. Herhâlde o bu masalı bilmiyor. Evet, erbaneyi vermeden önce sormadım masalı bilip bilmediğini. Sanki herkes biliyormuş gibi davrandım. O da eğer bilmiyorsa bana söyleyemedi belki de. Ne kadar tuhaf değil mi? Neyse... devam ediyorum.

“Ama... Dirse Han’ın kırk yiğidi, yani adamları, Boğaç Han’a olan ilgisini kıskanmışlar. Ayrıca Boğaç Han’ı da kıskanmışlar ve aralarında babayı oğula karşı kıskırtmak için bir plan yapmışlar. İçlerinden ikisi Dirse Han’ın yanına gitmiş ve:

‘Ey Hanım, Boğaç Han senden aldığı beylikle olur olmaz yerlere gidiyor, baskın yapıyor ve genç kızlara saldırıyor. Tüm bunlar Bayındır Han’ın kulağına geliyor ve Bayındır Han da bunun için sana kızıyormuş. Neredeyse gereken cezayı vermek için yiğitlerini toplayıp üzerine ordu salacakmış.’

‘Aman Hanım kalk yerinden doğrul. Doğrul ve oğluna gereken dersi ver. Eğer sen vermezsen Bayındır Han’ın hışmına uğrayan sen olacaksın.’

‘Bize sorarsan hanım, bir av düzenle ve o avda oğlunu sen öldür. Çünkü birçok yerde seni öldüreceğinden söz ediyormuş arkadaşlarına. Böyle giderse ya kendi oğlunun elinden ya da onun sebebine Bayındır Han’ın elinden zarar göreceksin. Artık başını aklına devşir, ilk adımı sen at hanım. Biz seni sever, seni düşündüğümüz için bunları sana haber veririz, sakın ola bizi yanlış anlamayasın.’

Dirse Han bunları yiğitlerinden duyduğunda ziyadesiyle etkilenip onlara inandı. Bir av düzenledi, oğlunu ve kırk namerdi yanına alıp ava gitti.”

Dombrayla bir av sahnesi çalmaya başlıyorum. O erbaneyle bana destekte bulunur, sahneyi canlandırıp renklendirirken ben bazen rebabı elime alıyorum bazen de dombrayı...

Tuhaftır, av sahnesini o kadar iyi yapıyoruz ki, daha önce hiçbir öğrencimle böyle bir sahneyi uyum içinde canlandırmamıştık. Bir şey söylememe gerek yok... Atlar, yay genişleri, okun gidişi, hayvanın inleyişi, avın genel ritmi...

Nasıl anlatmalı? Tam orada hissettiren bir şey bu. Bir sahneye ait hissetmek böyle bir şey olsa gerek. Dinleyicilerin yüzüne bakmak aklıma gelmedi ama eminim onlar da buna benzer bir ruh hâline bürünmüşlerdir.

“Dirse Han’ın kırk namerdi bakmışlar ki Dirse Han oğlunu öldürmek için hiçbir şey yapmıyor, bu kez de Boğaç Han’ın yanına gittiler. O sıra Boğaç Han bir geyiğin peşinde, neredeyse onu oklamak üzereydi.

‘Hanım, babanız geyiği önüne sürüp öldürmenizi, böylece hünerinizi görmeyi ve sizinle övünmeyi istiyor,’ dedi namertler.

Bizim Boğaç Han da onlara kanıp hayvanı babasının önüne sürüp orada okladı ve tam babasının yanı başında, burnunun dibinde hayvanı öldürmeye başladı. O hayvanla uğraşırken bizim namertler bu kez de Dirse Han’ın yanına gittiler.

‘Hanım, bak nasıl da dediğimiz her şey çıkıyor. Oğluna bir bak, geyiği sürüp yanına getirip orada öldürdü. Sana böyle yaparak bu geyiği öldürdüğü gibi seni de öldürebileceğini göstermeye çalışıyor. Eğer bizi dinlersen, o seni öldürmeden sen onu öldür.’

Dirse Han bir oğluna baktı bir namertlere. Düşünmedi, sadece korktu. Ve yayını alarak hâlâ öldürdüğü hayvanla uğraşan oğlunu iki omzunun arasından okladı.”

Erbane... Rebab ve erbanenin halkalarının kanı ya da gözyaşını andıran şırıltısı...

Hüsrana uğramış, daha şimdiden pişman olmuş baba, mutlu namertlerini de yanına alarak oğlunun boş atıyla eve gitti. Dirse Hatun hemen oğlunun onlarla

gelmemiş olduğunu görüp kocasına sordu. Ama Dirse Han utancından bir tek laf etmeyince, namertlerden birisi yalan söyledi.

‘Hatun, oğlun avda, bugün yarın gelir, sen meraklanma...’

Oysa Dirse Han’ın aksine Dirse Hatun bu adamların ne kadar namert olduklarını biliyordu. Onlara inanmadı ve yanına kırk ince kızı alıp atına bindi ve oğlunu aramaya başladı.”

Arayışı seslendiren dombra ve erbane...

Karga ve kuzgunların inip kalktığını gören Dirse Hatun orada bir ölü ya da yaralının olduğunu anlayarak yanındakilerle birlikte atını oraya sürdü ve oğlunu bir ölü gibi öylece yatarken gördü.”

Yasın külçelerce çeken ağırlığını tek başına sırtlayan rebap...

“Dirse Hatun ağladı... Oğluna seslendi. Avlandıkları yere lanet etti, oğluna ne olduğunu öğrenmek istedi. Boğaç Han annesinin sesini işitince kafasını kaldırdı ve onunla konuştu. Ona kendisini babasının okladığını ama ölmeyeceğini çok iyi bildiğini söyledi. Ona dedi ki;

‘Sen gelmeden Boz Atlı Hızır geldi ve yaramı eliyle üç kere sıvazlayarak; ‘Bu yaradan sana ölüm yoktur oğul, ananın sütü ile dağ çiçeği derdinin dermanıdır,’ buyurdu.”

O bunları der demez kırk ince kız dağ çiçeği toplarken Dirse Hatun aniden sütle dolan memelerinden sütüne sağarak dağ çiçeğiyle karıştırdı ve oğlunun yarasına sürdü.”

Dombramı alıyorum elime. Umutlu bir sahne çiziyorum. İyiyeye giden bir süreç. Mutluluk...

“Günler geçti ve Boğaç Han’ın yarası iyileşti. Artık eskisinden de sağlıklı olmuştı.”

Sahneyi yine dombrayla değiştiriyorum. Erbane de bana uyum sağlıyor. Sahne uğursuzlaşılıyor.

“Ama bu haber kırk namert tarafından duyulmuştu. Dirse Han’ın cezasından korkan namertler kafa kafaya verip Dirse Han uyanmadan, oğlunun ölmemiş olduğunu daha öğrenmeden onu kısıkrak bağlayıp düşmana teslim etmeye karar verdiler. Onu yakalayıp kendileri atlı, Dirse Han yaya, düşman topraklarına götürürlerken Dirse Hatun bunu öğrendi ve oğluna;

‘Aman oğlum, babanın kırk namerdi onu kısıkrak yakalayıp düşmana teslim etmeye götürüyorlarmış. Ne olur, baban sana kıydı diye sen ona kıyma da onu kurtarmaya git,’ dedi.

Boğaç Han annesinin sözüne uydu ve atına atladığı gibi tek başına kırk namerdin izini sürerek onları buldu.

O sırada namertler içki içip sarhoş olmaktadır. Oğlanı görünce tanımayı;

‘Şu oğlanı da yakalayıp onu da düşmana teslim edelim,’ diye kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bunun üzerine, elleri ve ayakları bağlı Dirse Han;

‘Yiğitler, bana sorarsanız siz eğlenmenize bakın, elimi ayağımı çözün, kopuzumu da bana verin de oğlanı ben yakalayayım. Sonra bana istediğinizi yapın. İster öldürün ister salın,’ dedi.

Namertler kabul ettiler ve Dirse Han’ı oğlana yolladılar. Babası hâlâ oğlunu tanımamıştı.

‘Oğul, sen neden geldin buraya? Bu namertler beni düşmana verecekler. Sen kimsin ki beni kurtarmaya geliyorsun. Beni bırak da git, yoksa seni de öldürecekler. Zaten oğlumu öldürmüştüm, bir de senin kanın ellerimde kalmasın,’ dedi.

Boğaç Han da oğlu olduğunu söyleyince Dirse Han ona sarıldı ve hep birlikte kırk namerdi bozguna uğrattılar.

Dede Korkut geldi, boy boyladı, soy soyladı ve bu hikâyeyi onlar için anlattı.”

Bitirdiğimde Boğaç’ın yüzüne bakıyorum. Epey dalgın görünüyor. Cebrail ise heyecanlı. Ses ve Vezir öylece yatıyorlar hâlâ. Ayağa kalkmadığımdan belki, hâlâ anlatacak bir masal bekliyor olmalılar. Oysa enstrümanları alıp kalkıyorum.

“Sen cigara içiyor musun Cebrail Abi?”

“Yok...” diyor Cebrail. Normalde kızar ama Boğaç’ın yüzüne baktığında bir şey demiyor. Ne diyecek ki? Çocuk çok üzgün görünüyor her nedense.

“Kahve var, ister misin?”

“Bana da yap,” diyorum uzaktan.

“İyi, o zaman üçümüze de yapıyorum sade.”

“Çocuğa sorsana nasıl içtiğini,” diyorum.

Sesimle Cebrail’i yumuşakça ayıplıyorum.

“Sade içerim ben de,” diyor. Yüzündeki hüznün gülümsemeye doğru kaydığını işitebiliyorum. Sonra yanına gidiyorum. Gülümseme kaybolmuş. Susuyor. Sigara olsa daha iyi olurdu diye düşünse de susuyor. Böyle düşündüğünü her hâlimden belli ediyor. Yine de ikimiz de ona sigara vermek istemiyoruz. Ama sonra... Kahveden bir yudum aldığında gözlerini özlemle hayali bir sigaranın dumanını takip ediyormuş gibi kaldırıp kısınca dayanamıyorum. Kalkıp yatak odamın çekmesinden bir paket karanfilli sigara çıkartıyorum. İçinde on-on beş tane kalmış. Birini çıkarıyor, götürüp ona veriyorum. Sigaraya bakıyor.

“Bunu nerden buldun abla?”

“Boş ver,” diyorum.

“İç işte kahveyle, gerisini boş ver... Yarasın...”

Yaramayacağını, sadece anı kurtaracağını, hiçbir haltı çözmeyeceğini çok iyi biliyorum.

Galiba sesim biraz ters çıkıyor. Niye “galiba” diyorum ki, gerçekten de sesim ters çıktı çünkü bu sigara ona, eski kocama ait özlediğim tek şey. Bazen, birkaç haftada bir paketten bir tane sigara alıp dışarıda onu ağır ağır, yanan karanfillerin ince çıtırtısını işiterek içirim. Paket bittiğinde de almayı ihmal etmem. Ağzım bir gün ve ertesi sabah sigara koksa ve ben bundan nefret etsem de onu içmekten bir türlü vazgeçemiyorum nedense. Boğaç içtiğinde bile, daha iyi koklamak için burun kanatlarımı açmaktan kendimi alamıyorum işte.

Sigarasını ocaktan yakıyor. Bu arada Cebrail de bana garip garip bakıyor.

“Sen sigara mı içiyorsun?”

“Bazen, birkaç haftada bir...”

“Bu sigarayı sevdiğinden mi?”

“Sayılır...”

Öyle ya, ona eski kocamdan bahsedecek değilim şimdi.

“Abla var ya, kayıtlardan çok daha güzel oluyor seni canlı izlemek yemin olsun ki. Gözlerim kapalı olsa da fark etmez. Bambaşka bir hava oluyor... Tam diyemedim ama. Bir de adaşımın hikâyesini öğrenmiş oldum sayende, Allah senden razı olsun.”

“Belki ilk Boğaç odur, olabilir,” diyor Cebrail.

“Olabilir valla. Hem hikâyelerimiz nerdeyse aynıymış. Vallahi billahi ismimizin kaderi buymuş demek ki. Hayret ettim, yani nerdeyse tıpatıp benziyor kaderlerimiz Boğaç Han’la.”

“Nasıl yani?”

Cebrail’in sesinde mesafe var.

“Benim babam da üvey kardeşlerim yüzünden beni evden attı. Güya ben uyuşturucu çetesine katılmışım. Yalan abi, ekmek çarpsın ki yalan. Ne ettiysem de anlatamadım onlara. Anne de yok ki bizde Dirse hatun gibi. Erkenden vefat etti, ben sekiz yaşındayken... Hatırlamıyorum bile gariban kadını. Babam çok dövermiş, teyzem söylüyor. Ondan sonra yine evlendi. İki çocuklu bir karıyla. Karı zengin sadece, bir numarası yok.”

Ona pis pis bakınca mahcup oluyor.

“Affedersin abla... Ama sana kurban olsun o. Şirketin teki. Babam olacak şerefsizden bile büyük biliyor musun, parmağında oynatıyor herifi. Yemin ederim kız olsam kül kedisi derdin bana. O bile daha şanslı lan. En azından bir prens bulup evleniyor haspam. Ben ne yapayım, bu yaşta jigolo falan olacak hâlim yok. Zaten o kadar yakışıklı da değilim de.”

“Ne diyorsun oğlum sen?”

Cebrail şaşkınlık içinde kalmış, belli.

“Bırak çocuğu, döksün içini bari başlamışken.”

“Allah razı olsun ablam.”

“İşte ben de sokağa atıldım böyle. Ne yapacaktım yani abla? Ayağınızı istediğiniz gibi yüzüme silebilir, beni istediğiniz gibi terk edebilirsiniz mi deseydim? Yook, o kadar da değil yani.”

Susuyorum. Ne diyebilirim ki?

Ve Boğaç anlatıyor. Belki de kimseye anlatmadığı kadar. Kahve bittikten sonra küçücük çocuk buz dolabına bakıyor. Ne aradığını sorunca;

“Bira,” diyor. Artık o kadar da değil tabii. Zaten biram da yok. Çay yapıyorum ben de... Sonra çay eşliğinde, bize bu kez de gerçekler anlatılıyor. İyi bir malsaldan sonra... pek de iyi gelmiyor vallahi. Ne yalan söyleyeyim. Özellikle de çiçeği burnunda âşikken, hiç iyi gelmiyor. Yine de dinliyoruz. Çay içiyor ve onu dinliyoruz.

Sonra Cebrail;

“Artık uyuyalım mı?” diyor.

“Yarın pikniğe gideceğiz, sen de gelir misin?” diyorum. Oysa öyle bir şey konuşmamıştık. Cebrail bozmuyor.

“Oluuur,” dedikten sonra biz aynı anda dişlerimizi fırçalamaya gidiyoruz. Ben Boğaç'ın yatağını hazırlamaya giderken o da odaya giriyor. Boğaç'a yatağını yaparken göz göze geliyoruz. Bir damla düşüyor gözlerinden. Ben yorgan ayağıma dolanmış gibi yapıyor,

tökezliyorum. Güya görmüyorum onu. Ama ikimiz de gördüğümü biliyoruz. Yatağa yatmasını söylüyorum, yatıyor. Bir günlüğüne, annesiymişim gibi yorganı üzerine örtüyor, kenarları sıkıştırıyorum. Sonra alnını öpüyorum. Mis gibi şampuanım kokuyor. Bir de eski kocamın karanfilli sigarası... Ama bir de o, kendisi kokuyor. Çocuk gibi... Çocuk teri...

Gözlerini kapıyor. Ne zamandır birisini böyle öpmemiştim? Böyle sevgiyle...

Acaba...

Zihnimi boşaltmak, o cümleyi tamamlamamak için kafamı sallıyorum. İyi ki kimse beni görmüyor. Kesinlikle bir aptala benzediğimi biliyorum.

Neyse, odaya girip ona bakmadan pijamalarımı alarak banyoda giyiniyorum ve odaya dönüyorum.

Yerde, normalde sadece Ses'in olacağı bölgede, ikisini görüyorum. Ses ve Vezir'i. Ses dün de burada uyumuştur. Vezir de uyuyabilir. Hem ikisinin birlikte uyması da bence tamamen beklenmedik bir gelişme. Asla tahmin edemezdim vallahi.

Cebrail çoktan yatağa girmiş. Bu kez benim tarafıma geçmiş, duvardan tarafa...

“Diğer tarafa geçebilir misin?”

“İı, canım bu tarafta uyumak istiyor.”

Kalakalıyorum. Yok artık. Yüzüne bakıyorum. Yaramazca sırtıyor. Yok artık...

“Yok artık. Ciddi misin sen yahu?”

“Evet, gayet ciddiğim.”

“Ama... Burası benim yatağım... Yani ben hep orada yatıyorum ve öyle yapmaya devam etmek istiyorum. Yani bu benim hakkım yani...”

Yatağın önünde öylece afallayıp kalıyorum. Kendi evimde... Bozguna uğramış gibi hissediyorum. Yüreğim içimde sessizce uluyor.

“Şimdiden mi ha? Şimdiden mi! Nasıl bu kadar değişebiliyorlar!”

Aklıma eski kocam geliyor. Bir anda ikisini aynı kütuda görmeye başlıyorum. Bir anda... Her şey kararıyor.

Yüzüne tekrar bakıyorum. Bana nasıl gülümseyebilir? Anlamıyorum.

“Eee, mücadele etmeyecek misin yani?”

Oyun mu oynamaya çalışıyor benimle bu adam şimdi? Sersemliyorum. Nasıl yani?

“Nasıl savaşıcağınız peki?”

“Yorgunluktan ölmesem bile seninle boğuşacağımı beklemiyorsun herhâlde.”

“Yok canım, hiç medeni olmaz bu tabii. O kadar da hödük değilim.”

“Ne yapalım? Nasıl olacak şimdi?”

“Yazı-tura... Bence gayet adil.”

“Ama ben yapacağım. Parayı ben atacağım.”

“Tamam. ... Tura.”

Portmantoya asılı çantamdan cüzdanımı çıkarıp içinden bir lira alıyorum. Yanına gidip atıyorum. Yazı çıkıyor. Mızızlandığımı hiç saklamadan yanına yatıyorum. Bana arkamdan sarılıyor... Yataktaki yerim daha az önemli hâle geliyor.

Sabah yine benden önce uyandığını burun deliklerimi aralayan kahve kokusundan anlıyorum. Uyanıyorum ve mutfağa koşuyorum. Saat yediyi geçiyor. Koşmadık. Alarmı duymadım bile.

“Günaydın, Boğaç gitmiş.”

“Sen kalkmadan mı?”

“Evet. Bir şey falan da yazmamış. Öylece gitmiş. Ne güzel piknik yapacaktık birlikte.”

“Bizi yalnız bırakmak istemiştir. Keşke telefonu falan olsa ama çocuğun yiyecek yemeği yok... benim söylediğim şeye bak.”

“Yine de gidiyor muyuz pikniğe?”

“Tabii. Sana sormadım ama. Hava da çok güzel, iyi olur diye düşünmüştüm.”

“Sana mangal yakarım.”

“Hah, sen de erkekliğini gösterirsin bu sayede değil mi?”

“Yok yahu, gazlı bir mangalım var. Taşınabiliyor.”

“Kömürlü yok mu? Ben sevmem gazlı mangalı.”

“Var da... Sen öyle deyince.”

“Sen bana ne bakıyorsun ki? Göstereceksin tabii erkeklğini.”

“Yahu ne alâkası var? Niye öyle diyorsun ki?”

“Ben daha güzel mangal yakarım da ondan.”

“Ha, başta kendimi öveyim, sonra beni tuş et diye öyle dedin yani?”

“Öyle olacaktı da kıyamadım işte.”

“Tamam o zaman yarış yapalım.”

“O nasıl olacak?”

“İkimiz de kendi mangalımızı getirelim ve ikimiz de aynı şeyden birbirimize yemeğini yapalım.”

“Yarışı kim kazandığı nasıl belirlenecek?”

“Aramızda belirleriz canım. Yetişkin insanlar değil miyiz?”

“O belli olmaz ki.”

Düşünüyorum. Başka birisini neden karıştıralım ki?

“Tamam... Biz karar veririz. Dediğin gibi, yetişkin insanlarız sonuçta.”

Güzel bir mangalım var. Mangal yapmayı da çok severim. İyi de bilirim. Gerçekten bu işte ustayımdır. Et köz kokar, her tarafı yeterince pişmiştir... Bu arada yeterince diyorum çünkü ben eti yeterli pişmiş severim. Öyle suyundan arındırmam. Termometre bile alırım

yanıma pişirirken. Bu işi ciddiye alırım. Mangal kömürü çok az kullanır, yerine özel odun alırım. Ali Usta sağ olsun, bana özel odunlarından verir. Bazı açılardan bakarsak o benden azıcık daha iyi yakar mangalı. Ne de olsa ondan öğrendim. Daha doğrusu ondan öğrendiğim çok fazla şey oldu.

Oldum olası severdim mangal yakmayı. Babam çok severdi çünkü. Birlikte yaptığımız tek özel şeydi mangal. Gerçi ben büyüdükten sonra o iş de bitti. Bu kez de tek başıma yakmaya devam ettim. Babamla yapmadığımızı tek başıma yapabilmek için belki. Yani ne bileyim, asla olmamış bir babayı canlandırabilmek için. Mangal yaparken hiç yapmadığımız konuşma ve gülüşmeleri hayal edebilmek için...

Ali Usta'yla da tek başıma mangal yaparken karşılaşmıştık. Ben odun toplarken... İyi odun bulmayı da babamdan öğrenmiştim. Yerdeki odunları koklarken görmüş beni...

“Sen iyi anlıyorsun bu işten ha?” demişti.

Sonra da aramızdaki mangal dostluğu git gide gelişti. Artık birlikte rakı bile içer olduk. Ali Usta evli. Karısı da dostumdur. Zaten benden büyükler. Çocukları bile dostumdur. Üniversitedeler. Birisi de terzi dükkânında çalışıyor. Ali Usta da ayakkabıcı. Karısı da terzi ama o kendi evinde iş yapıyor.

Karşı apartmandan odunları alacağım. Benim için de toplamıştır kesin. Ne de olsa mangal sezonu geldi. Ondan sonra korksun benden Cebrail.

“Ne alacağız peki?”

“Etlер benden.”

“Yok onu da bölüşeceğiz, yoksa olmaz.”

“İyi ama pırzola alacağız kesin.”

“Pırzola olmadan mangal yapacak kadar yoksul olmadığımı şükrediyorum. Şaka değil, şükürler olsun ki böyle bir lükse hâlâ sahibim.”

“Doğru söylüyorsun.”

“Kanat ve antrikot?”

“Tabii ki.”

“Mantar ve patatesler de.”

“Ve soğan.”

“Baharat falan herkes kendisi ayarlayacak tabii.”

“Ha bir de ben arkadaşımın yaptığı sosisleri de ekleyeceğim. Sana da veririm.”

“Olur. Benim arabaya yükleriz mangalları.”

Eskiden benim de arabam vardı. Sadece mangal yakarken kullanıyordum, Ali Usta’larla gitmeye başladığımızdan beri satmıştım. Aslında babamındı araba, o yeni bir araba alınca eskisini bana vermişti. Zaten eskiydi.

“Tamam, nereye gideceğiz?”

“Kalabalık olmayan bir yere gidelim bence.”

“Bence de.”

Her şeyi hazırlıyoruz. Ses’le yürüyüşe çıkarken etleri birlikte alıyoruz ve arabaya binip yolculuğumuza başlıyoruz. Uzak bir yerde iki ayrı mangal, bunların başlarında duran ortalama birkaç kişiden başka hiç kimşenin olmadığı en ıssız yere park ediyoruz arabamızı. Ayrı ayrı kuruyoruz mangallarımızı. Onun mangalı daha sıradan bir şey. Bunu görünce kendi kendime gülüyorum. Ali Usta gibi birisi değil. Ya da benim gibi... Bu zafer çok kolay olacak... Öyle de oluyor. İkimiz de diğerimizin pişirdiklerinden karar verecek kadar yedikten sonra yemeklerimizi karıştırıyoruz. Böylece benim pişirdiğim harikulade etleri eşit olarak paylaşmış oluyoruz. Ve evet, ustalığımı beni hiç uğraştırmadan kabulleniyor.

“Haklıymışsın,” diyor.

“Rahatlıkla tuş edebilirmişsin beni.”

Yemeklerimizi yiyor, Ses’in de dahil olduğu bir oyunda top oynuyor, hatta ip bile atlıyoruz. İkimiz tekerlemeler söyleyerek tekli ip atlıyor ve yarış yapıyoruz. O kazanıyor. Benden çok daha iyi ip atlıyor. Koşuyoruz. Orada da koşuyoruz. Böylece sabah kalkmamamızın acısını çıkartmış oluyoruz. İki kişi ve bir köpekle oynanan top oyunu bile zevkli oluyor. Orada resmimi

bile yapıyor. Hazırladığım köfteleri de giderken pişiriyorum. Alınacak son bir zevk...

Vezir'i oraya götüremezdik. Zaten o evden istediği zaman çıkabiliyor. Oysa Ses öyle mi?

Eve gittiğimizde Cebrail eşyalarını topluyor. Ama Vezir gelmiyor. Marketten bir şeyler alıp eve geldiğimde hâlâ ikna etmeye çalışırken görüyorum onu.

“Kalsın o zaman,” diyorum.

“Hatta istersen sen de kal.”

Bunu nasıl diyebiliyorum? İlk düşüncem bu olsa da neden demeyeyim ki? Biz resmen çıkıyoruz onunla neticede. Sevgili olduğumuz bir gerçek. Sadece sevişmiyoruz. Şu an... Eninde sonunda sevişeceğiz ama. Acaba ne zaman? O benimle sevişmek istemiyor gibi görünüyor. Yani istiyormuş gibi görünmüyor. İstiyorsa bile bunu belli etmemekte başarılı. Ya ben? Bazen çok istiyorum. Özellikle mangal yaptığımız, top oynadığımız, ip atladığımız anlarda...

“İdareye söylemeliyiz.”

“Neyi? Çıkmaya başladığımızı mı?”

“Evet. Onaylarını almak için değil de haberleri olsun diye.”

Haklıydı.

“Doğru söylüyorsun. Bizden duymaları daha iyi olur. Gerçekten bana taşınmak ister misin bu arada?”

“Evim kirada zaten. Pek eşyam da yok. Sen de gerçekten istiyorsan neden olmasın? Hem Vezir de hop oraya hop buraya gitmemiş olur. Baksana, gitmek de istemiyor. İyi anlaşılabilir Ses’le.”

Nasıl emin olduğumu bilmiyorum ama onun burada kalması gerektiği konusunda son derece emin olduğumu fark ediyorum. Şaşılacak bir şey evet ama durum böyle. Evet, önce idareye sonra da öğretmen arkadaşlara söyleyeceğimiz durumu. Bir aksilik çıkmaz umarım. Öğrenciler de kabullenir artık canım. En kötüsü imalı birkaç söz söylerler o kadar.

Hazırlanıp çıkıyoruz. Yürüyerek gideceğiz. Yolda söyleme stratejimize karar vereceğiz çünkü.

Uzun tartışmalardan sonra öylece söylemeye karar veriyoruz. Söylüyoruz da...

Okula varır varmaz müdürün odasına gidiyoruz. Yanında yardımcılardan birisi de varken öylece söylüyoruz.

“Hayırlı olsun...” demekle yetiniyor epeyce meşgul görünen müdür. Tanıdığım müdürlerin en iyisidir. İşini yapar. Ne eksik ne fazla... Bir müdürden bekleyeceğimiz gibi işgüzar değildir, sinir bozucu hiç değildir. Kendi hâlinedir. Evrak kürek işlerine kaptırmıştır kendisini. Müdür yardımcısıyla da uyumludur. Öğretmenlerle pek muhatap olmamaya çalışır. Muhatap

olduğunda da arayayı iyi tutar. Gereksiz bir şey söylemeden içten olmayı bilir sağ olsun.

İşte bize de öyle yapıyor.

“Bir sıkıntı olmaz değil mi hocam?” diyor Cebrail.

“Neden olsun ki? İkiniz de işlerinde son derece iyi ve takdir edilecek insanlarsınız. Gerek velilerden gerekse çevreden hakkınızda hep iyi şeyler duyuyorum. Kendi fikirlerim de o yönde... Yani size insanlar mutluluk dilemekten başka ne diyebilir ki? İnşallah tamamına erer. İsterseniz öğretmen arkadaşlarla da paylaşın durumunuzu. Belki de zaten yaptınız.”

“Yok, önce sizinle paylaşalım dedik hocam.”

Gülümsüyor. Bir defa daha aynı şey geçiyor içimden: Bu adam müdürüm olmasa çok iyi arkadaş olurduk onunla. Belki bir gün başka şartlarda karşılaşsak olabilir. Belki şimdi bile olabilir. Ne bileyim, evli olduğunu biliyorum da kaç çocuğu olduğunu hiç bilmiyorum mesela. Hatta çocuğu var mı ona bile emin değilim. Eşini de hiç görmedim. Buralarda otursalar mutlaka tanışırdık da kim bilir nerede oturuyor...

Müdür yardımcısı da hayırlı olmasını diliyor. Onlar da kendi hâllerinde insanlar. Öğretmenlerden ayrı bir ekipler. Sanki bunu bizzat müdür rica etmiş gibi. Birbirleriyle iletişim hâlinde olmalarını istemiş. Ama bu idarenin okuldaki insanların talepleriyle ilgilenmeye-

ceği anlamına gelmiyor. Aksine, isteyen herkes onlarla görüşebiliyor ve istekler ya da sorunlara çözüm getirmek konusunda çok çabuk karar alacak kadar esnekler. Çoğunlukla da insanların mutlu olacağı şekilde hareket ediyorlar sağ olsunlar. Çünkü gereksiz konuşmuyorlar. Laubali değiller. En azından öğretmenlerle... Resmiler... Gerçekten bu ülkede pek az rastlanabilecek kadar resmi ve iş bilir bir idari ekibimiz var ve ben bununla gurur duyuyorum. Gerektiğinde bürokratik olsalar da hiç aşırı değiller. Dedim ya, uyumlu karar alabilecek kadar esnekler Ayrıca bazı yalaka idareler gibi sorumluluk almaktan da çekinmiyorlar. Ne diyeyim, şükürler olsun...

Sonra veda edip odaya, öğretmenler odasına gidiyoruz. Epey fazla insan varken söylemek iyi olur. O söylüyor. Böylece daha etkili oluyor çünkü o genel olarak benden daha az konuşuyor. Tesadüf eseri Sakine Hanım da çay tepsisini getirdiğinden Cebrail'i duyuyor. Ha, Birsen yoktu, tam o an geliyor. Sakine Hanım'ın hemen ardından...

“Ben biliyordum ki, hepinizden önce hem de. İkisinin de birbirlerine yıllar boyunca âşık olduğunu...”

“Çok şükür!” diyor Sümeyye Hoca. Ağlayarak bana sarılıyor.

“İnşallah bu defa ömrünün sonuna kadar mutlu olursun hocam,” diyor.

“Sağ olun,” diyorum.

Ta içimden titriyorum. Bu kadın kocası öldüğü için üzgün. İnşallah onun da karşısına düzgün, sevebileceği bir insan çıkar. Çocuklarını seven... Baba olmayı seven bir erkek... İnşallah! O kadın benim gibi değil çünkü, hiç değil. Benden çok daha fazla hak ediyor mutlu olmayı.

Merak ediyorum... Ben hak ediyor muyum gerçekten?

Yine, herkesin içinde kafamı silkiyorum. Sakine tuhaf tuhaf bana bakıyor. Kimin umurunda ki? O da mutluluklar diliyor. Oğlundan hiç bahsetmiyor.

İçim rahat bir şekilde dersime gidiyorum. Kahve bile içmeden... Neyse teneffüste içerim artık.

Yanıma sadece burun flütü almıştım. Aslında sevgili mızıkam ve o her zaman kol çantamdadır. Yoksa unutmuşum yanıma bir şey almayı.

İkisini de çantamdan çıkarttım. Duruma göre çalacaktım artık. Bugün hiçbir sınıfla ilgili bir plan yapmadım.

Cumartesi günü programın değiştiğini bildiren bir mesaj gelmişti ama ne yalan söyleyeyim, programa bile sabah bakabilmişim. Bu arada tiyatro gününü de değiştirmemiz gerekecek. Bir şekilde hallederiz çocuklarla mesajlaşarak. Bu iki dersim özdeşlikleri formülleştirilen sınıfla. Rape uygun olan şey burun flütünden ziyade mızıkaya olur herhâlde.

Özdeşlikler grubu bitirdikten sonra İngilizce düzensiz fiilleri ezberleyenler meydana çıkıyor. Hepsi şimdiden ezberlediğini iddia ediyor. Derya kendisinden geçmiş. Hepsini teker teker kanalında yayınladığını, sayemde bir sürü insanın kanalına abone olduğunu söylüyor. Hatta insanları benim kanalıma yönlendirdiğini de ekliyor ama herhangi bir kazancım olmayacağını belirtiyorum. Sahi, kazanç olursa ne yapacağız acaba? O parayla güzel bir şeyler yapmak lazım. Bir yerlere bağışta bulunmak... Neyse Hamza'yla konuşurum. Zaten Boğaç'a anlattığımız masalın kaydını onunla paylaşmam gerek.

İşte teneffüs zili de çalıyor. Hemen çıkıyorum. Kahve içeceğim çünkü. Kafeinsizlikten başım ağrıyor. Bir de belirsizlikten. Tam odanın girişinde Hamza yakalıyor beni.

“Hocam nasılsınız? ... Bizim Boğaç sizin eve gelmiş... Yani söylediğine göre tabii... siz ona masal anlatmışsınız. Cebrail Hoca'yla... Doğru mu hocam?”

Tereddütlü. Kızacağımı düşünüyor galiba.

“Ha evet Hamza. Bana mail adresini verir misin? Kaydı göndereyim. Boğaç rica etti, ben de hazırlayıp göndereceğim.”

“Yok hocam, hazırlamanıza hiç gerek yok. Biz ayarlarız o işi, siz rahat olun.”

“Bu arada oğlum... O kanal para kazandırırorsa ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Hocam biz de size onu soracaktık. Aslında Boğaç’la karşılaşmanız da çok iyi olmuş. Allah’ın işi dedim valahi kendi kendime. Ben diyorum ki bizim Boğaç’lara versek o parayı?”

“Onlardan paralarını birisi almıyor mu?”

“Yok hocam, ben ve birkaç abi yardım ediyoruz onlara.”

“Diğerleri ne diyor peki? Bu arada Kenan Sakine Hanım’ın oğluymuş galiba ha?”

“Evet. Ama iyi çocuktur hocam. O da kabul etti sağ olsun.”

Demek ki Hamza da Sakine’yi pek sevmiyor.

“Tamam o zaman. Sana güvenebilirim değil mi Hamza?”

Duraksıyor.

“Hocam biliyorum, yani beni farklı tanıyorsunuz. Haklısınız da bir bakıma. Pek sağlam ayakkabı gibi görünmüyoruz. Puştun tekiyiz yani.”

“Kendinden neden öyle bahsediyorsun? Ayrıca niye “biz” diyorsun? Racona uysun diye mi?”

Sesim müsamahasız çıkıyor. Ben de şaşıyorum ama öyle.

“Yani lafın gelişi hocam...”

Sesi düşüyor.

“Hakkında yanılmış olabilirim Hamza ama hepimizin kendisine has bir hayatı var. Mesela sen Cebrail Hoca’yla benim Boğaç’a masal anlatacağımızı düşünebilir miydin? Hiçbirimiz tahmin edilebilir değiliz. Hepimizin her şey için geçerli sebepleri var. Yani kimse tahmin edilebilir olmayabiliyor. Görüyorsun, ben de görüyorum. Yine de hakkımızdaki izlenimleri bizler yaratırız. Çoğunu... Onun için, okuldayken kendin hakkındaki izlenimleri düzeltmeni öneriyorum. Kimse için değil, kendin için... Ne kaybedersin ki?”

Sesim git gide yumuşuyor. Gerçekten yüzüne bakıyorum çocuğun. Şu eşkıya bozuntularının sempatikleştirilmesinin sebebi o değil ki. Ortalık yanlış anlaşılan ama bunun için her şeyi yapan, ellerinden geleni artlarına koymayan, şiddetle yoğrulmuş, sözde iyi adamlarla dolu. Neredeyse tüm medya... Destanlar, masallar...

Belki de ülkenin sorunu budur. Dünyanın sorunu budur belki de. Kötünün sempatikleştirilmesi.

“Boğaç neden kaçmış öyle? Söyledi mi? Kalsa pikniğe götürecektik. Aradık da bulamadık çocuğu.”

“O öyledir hocam ya. Kafasına eseni yapar. Bize de öyle o.”

“Nerelerde oluyor genelde?”

“Şu yıkık evin oralarda olur. Yani genelde orda.”

Duraksıyor.

“Hocam... Sizin köpeğiniz ve kediniz mi var evinizde?”

“Evet.”

“Köpek dövüş köpeğiymiş ha?”

“Evet, cinsi öyle.”

“Vay be! Peki hocam, o nasıl kediyi öldürmüyor?”

“Ben öyle istiyorum, o da uyuyor sağ olsun.”

“Vallahi helal olsun hocam. Siz köpeğin alfasıymışsınız demek ki. Ben de çocukcağıza inanmamıştım bir de ha. Bir de... Cebrail Hoca'yla aynı evde olduğunuzu söylemesini yasakladım ama benden başkasıyla daha önce konuşmadığını söylediye de pek emin değilim. Ben söyleme dersem söylemez ama. Benden de laf çıkmaz merak etmeyin.”

“Gizleyecek bir şeyimiz yok ama tellal çağdırtmak da istemeyiz tabii.”

“Var mı evlilik?”

Yüzüne pis pis bakıyorum.

“Pardon hocam ya. Haddimi aştım, kusura bakmayın. Bana düşmez biliyorum ama Cebrail Hoca iyi adamdır, iyi seçim vallahi. O da sizden iyisini bulamazdı. Eskiden sizi tanımadığımdan pek şey etmezdik ama yine de severdim...”

“Tamam Hamza. Sağ olasin. Ama teneffüs bitiyor ve ben kahvemi bile içemedim daha. Başım ağrıyor yahu...”

Özür dileyen Hamza’yı arkamda bırakıp kahve kavanozunu almaya gidiyorum. Çıktığımda mail adresini yazdığı kâğıdı uzatıyor. Gülümseyip alıyorum.

Elinden kâğıdı çekip koşmaya çalışarak mutfağa gidiyorum. Bir sürü insan var koridorlarda. Teneffüste bahçede olacaklarına buralarda ne yapıyorlarsa...

Mutfakta kimse yok. Koskoca okulda tek başına olmayı özlemişim. Evde bile artık tek başıma değilim. Bunu yeni fark ediyorum. Şimdiden mi özledim yani? Yok, sanmıyorum. Daha çok değişime karşı bir tür direniş olsa gerek. Artık kendimi daha iyi tanıyabiliyorum. Hezeyanlarımı yatıştırıp hayatıma devam edebilirim.

Her şeye rağmen şu tek başınalığımanın keyfini çıkarıyor, ders ziline kadar boş kalan mutfakta kahvemi yudumluyorum. Biraz geç kalacağım ama olsun. Bazen olur böyle şeyler. Sınıfa kahvemi götüreceğim değilim.

Gün bitene kadar, kafede bile karşılaşmıyoruz Ceb-rail’le. Nereye gittiğini bilmiyorum ama yemeğimi Süleyman Amca’nın yaptığı çorbayla geçiştiriyorum. Gerçi çorba deyip geçmemek lâzım. Öyle normal restoran çorbasına hiç benzemez Süleyman Amca’nın çorbası.

Çıkışta telefonuma bakıyorum. Mesaj yok, tam yazacakken kapının yanında görüyorum onu.

“Nerelerdesin?”

“Hiç sorma, turnuvayla ilgili toplantı yaptık, yemek bile yiyemedim. Şu kantinden aldığım tostla geçiştirdim. Ölüyorum açlıktan. Süleyman Amca’da mı yesek? Evde yapmak için o kadar zaman harcamaya gerek yok bence.”

“Olur.”

“Ne yiyelim? Kesin patates alacağım ben bir porsiyon. Ancak doyarım.”

“Ne oldu senin diyetine?”

“Boş ver diyeti şimdi.”

Hâli o kadar tatlı ki, bir kere öpesim geliyor. Tam şakağından.

Kafeye giriyoruz. İkimiz de birer porsiyon patates alıyoruz. Sosis, köfte, salata ve turşu dolu kendimize özel birer tabak sipariş ediyoruz. Bizden başka olsa olsa sadece birkaç kişiye böyle yapar Süleyman Amca. On-dan bile emin değilim. Okuldaki herkese bir çift olduğumuzdan bahsettiğimizi ona da söylüyorum. Bir anda genişçe gülümseyiveriyor.

“Demek ikna oldun ha?”

“İkimiz karar verdik.”

“Cebrail o kararı çoktan vermişti. Seni bekliyordu sadece.”

Bir şey söylemiyorum. Cebrail'in yüzüne bakıyorum. O da konuşmuyor ama

Süleyman Amca'yı doğrular bir hâli var.

Yemeklerimizi bitirdik. Çay çoktan geldi. Tıka basa doluyuz. Eve yürüyerek gidiyor, hemen Ses'i yanımıza alıp tekrar yürümek için çıkıyoruz.

Bu gece sevişeceğiz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Nasıl karar verdiğimiz belli değil. Anlaşmadık. Ama öyle yapacağımızı biliyoruz. Belki insanlara söyleyerek gayri-resmi olarak da olsa evlendiğimize inandığımızdandır. Belki... Ailelerimizle konuşmadık gerçi ama toplum bir şekilde bizi kabul ettiyse... Neden sevişmeyelim ki? Aile işi şimdilik fazlasıyla ciddi. Babama söylemek... Bilmem, söylesem de olur. Bir şey demez, beni eleştirmez. Eski kocamı da eleştirmemişti. Onu pek sevdiğini sanmıyorum ama bunu sezdirmemek için elinden geleni yapmıştı sağ olsun.

Yürüyüşten gelir gelmez Ses hemen Vezir'i kontrol etmeye gidiyor. Ona şimdiden alışıyor. Biz de birkaç işimizi halletmeye gidiyoruz. Bugün boş dersinde birkaç eşyasını getirmiş ama daha taşıyacak eşyaları var. Mobilyalarını birilerine vermeyi düşünüyor. İhtiyacı olan bir sürü insan var buralarda. Sadece egzersiz aletleri yer tutar muhtemelen. Olsun, onları ben de kullanırım hem. Spora başlamak istiyordum ne zamandır zaten.

“Yarın koşuya gidecek miyiz?”

“Bilmem, ister misin?”

“Bilmem, bakarız.”

Boğaç için anlattığım masalın kaydını temizleyip Hamza’ya gönderiyorum. Açtıkları kanalı da ilk defa kontrol ediyorum. Epey dinleyicisi var masallarımın. Bir sürü yüzeysel yorum yapmışlar. Bunlar da bir nevi alkışa benziyor. Çoğu... Ama bazıları başka. Onları anlayabiliyorum. Onlar o yorumlara ruhlarından bir parçayı ilıstiriyorlar. Onları görebiliyorum. Ruhları zihnime karışıyor böylece. Amaçlarına ulaşabildiklerini bilmeyecekler ama zaten pek önemli değil. Onlara söyleseydim bile pek bir şey değışmeyecekti. Zaten ruhlarının o parçalarını, ertesi gün yenilenebilen bir çiçek misali çoktan bağışlamışlardı bile. Ruhlarının ertesi gün yenilenip yenilenmeyeceğini bile bilmeden...

Sonra bilgisayarımı kapatıyorum. Vezir ayaklarımın dibinde dolaşıyor.

“Sultanım, eşiniz hazır...” diyen halayıklara benziyor.

Ben de kalkıp onun ardından yatak odasına gidiyorum. Gerçekten de Vezir haklı. Cebrail orada duruyor. Komodinde kendi eşyalarını düzenliyor. Aslında, düzenliyormuş gibi yaparak bizi düşünüyora benziyor. Ne yapacağımızı, nasıl başlayacağımızı... Bu anı çok beklediğini düşünüyor belki. Belki de ilk hareketi yap-

ması gerektiğini düşünerek stres yapıyor. Haklı. Genel olarak ilk hareketi erkek yapar. Komodinimde az çekmece var ama pek eşyam yok. O da pek fazla eşya koyacak gibi görünmüyor. Sadece porselen bir kupa ve yine porselen bir sürahi... Biraz riskli ama çünkü ben telefonumu ve okuyacağım kitabı komodine koyarım. Ona küçük bir sehpa getirsem mi? Yok, fazla yer tutar ikisi de. Ahşap bir tepsim vardı. Kenarlıklı, onu getirsem sığabilir. Tepsiyi bulup yerleştirdikten sonra düzen sağlanıyor. Dolaplara bakıyorum. Zaten içinde çok az şey bulunan bir çekmecemi boşaltıp yerine kendi iç çamaşırlarını yerleştirmiş. O çekmeceye petlerimi ve ufak tefek eşyama koyuyordum sadece. Benim için o kadar da büyük bir alışma süreci olmayacak muhtemelen. Zaten evin çok az kısmını kullanıyordum. Bir kişiyi bekliyordu sanki ev.

Eski kocamla bu evde kalmamıştık. Onun istediği, ilk onun görüp beğendiği bir evdi. Büyük ve gösterişliydi. Sadece küçük bir balkonu benim için onu sevdi ren şey. Mutfak balkonu. Bir tek çiçek vardı. Küpe çiçeği. Sadece onu koymuş, bir tane sandalye ve küçücük bir katlanır masa iliş tirmiştim. Eski eşimin, çok çok nadiren, belki beni kızdırmak istediğinde, sigara içmek için gelmesi sayılmazsa oraya benden başka kimse uğramazdı. Ben de orayı küçük bir çocuğun her şeyden

sıyrılmak, sessizce oturmak için belirlediği saklanma yeri gibi kullanırdım. ...

Neyse... Neden böyle şeyleri düşünüyorum ki onun yanındayken? Hem de tam çok önemli bir ana başlar-ken... Ne gerek var böyle şeylere? Ama biliyorum. Ona her şeyi anlatmadan bitmeyecek zihnime olan bu anı akını.

Ama şimdi değil... Daha sevişmeden değil... En azından kendime bu lüksü sağlamalı, onun tadına bir kerecik bakmalıyım. Bu risk ondan sonra çok daha acı sonuçları olacağından daha büyük bir acıyla cezalandırmış olacağım kendimi. Hiç merak etmeme gerek yok. Her şey dengelidir şu evrende öyle değil mi...

Her şey bittikten sonra öylece dururken;

“Mum var mı evde?”

“Mum mu? Neden?”

Duraksıyor. Afrodizyak olacağını mı düşünüyor acaba? Ya da romantik...

Sevişirken hangi müzik dinleniyordu? Düşünüyorum. Eski kocamla birlikteyken hiç dinlemesem de hep dinlemek istediğim bir melodi... Çocukken vurulduğum Nightingale geliyor aklıma. Yanni'nin. Hep hayal ederdim onu sevişirken dinlemeyi. Oysa eski kocamla hiç yapamadım. Ne kadar tuhaf değil mi? O zaman şimdi, tam şu anda yaparım ben de. Apar topar koşu-

yorum. Telefonumu arıyorum. Oysa komodindeydi, geri dönüyorum ve telefonumu hoparlöre bağlayıp onu açıyorum.

“Mumdan daha güzel bence. Ama istiyorsan?”

“Yok, ben de senin için düşünmüştüm. Ben fazla ışı-
ğı severim...”

Duraksıyor ve camı açıyor. Hava güzel. Temiz ha-
vayla dolduruyor ciğerlerini.

“Ve temiz havayı...”

“Ben de temiz havayı severim,” diyorum.

“Bir gün piknikte de...”

Duraksıyorum. Muhtemelen kızarıyorum.

“O zaman ben de düşünmüştüm ama olmazdı değil
mi o an?”

“Olmazdı herhâlde. Olsaydı bilirdik. Ben de düşün-
müştüm ama olmadı işte. Varmış bir bildiğimiz demek
ki.”

Hâlâ öylece duruyoruz. Gerçekten bilmiyorum. Ne
yapacağız?

“Böyle olmaz...” diyor.

“Ne yapacağız?”

Müziği susturuyorum.

“Oluruna bırakalım en iyisi.”

Haklı. Bu kadar gerilmemizin tek sebebi de oluruna
bırakmayışımız. Öyle yapmış gibi görünsek de evlilik

sonraki ilk ilişki gibi davranıyoruz. Hem de kimse bizi buna mecbur bırakmazken. Ne kadar da sığ bir şey bu. Şu yaşta hem de... Şu çağda...

İnsanlara anlatıp yanlış bir şey yapmadığımızı onaylattıktan sonra yatmaya, sevişmeye karar vermek ha? Kendime gerçekten inanamıyorum. Yaptığım şeyi zihnimde kelimelere dökünce fark ediyorum çünkü. Ve başarılı olamayınca. Aramızdaki o doğal aşk ve dostluk yapay bir sevişmeyle lekelenemez gerçi ama oluruna bırakmaya daha çok kararlıyım şu anda. Şu eve doğal olmayan hiçbir şey girmeyecek bundan sonra. Gerçi o hazırlık doğal değil miydi? Vezir'in yanına gelişi, onun hazırlanışı, benim şapşal gibi müzik açmak için koşup telefon aramam... Aramızdaki her şey gibi bu da güzeldi. Yine de böyle gerdeğe girmeye çalışmalar olmuyor pek. Olamadı da zaten. İlk sevişmemizin böyle olması zaten olacak iş değildi. Çok şükür bu şekilde olmadı.

Hazırlanıyorum. Henüz yanında giyinmiyorum. Yani ne bileyim, karı kocaymışız gibi olamaz ki. Hem de daha sevişmeden... O kadarı da tuhaf olur. Mahremiyet olmadan, sevişmeden yan yana üstümüzü değiştirsek çekiciliğini kaçıırız sanki. Gizemi falan kaçar. Bilemiyorum ki. Bu ilişkide şehvet fazlasıyla geride kalıyor. Ve bunun en büyük sebebi benim tereddütlerim. Bunun farkındayım. İçimdeki şehveti perdeleyen şu te-

reddütler olmasaydı belki o piknikte, mangal karşısında sevişmiştik. Ya da bana geldiği ilk gün...

Kendi kendimeyken bile bahsetmekten korkuyorum ona olan arzumdan. Duyduğum her arzu kıvılcımını daha zihnen algılayamadan susturuyorum. Çünkü dedim ya, yoğun bir tereddüt bulutuyla sarmışım kendimi. Yazın sivrisineklerin oluşturduğu bulut gibi ondan başka pek az şeye verebiliyorum dikkatimi. Ağzımı her açışında, “Ya ağzıma girerlerse!” diyorum. “Ya yutar-sam bir tanesini!”

İşte böyle bir tereddüt içinde olağanüstü bir mücevherin, harika bir doğa olayının, mesela kuzey ışıklarının farkında olmam mümkün oluyor mudur acaba? Tam anlamıyla farkında olup onu her hâliyle, o anı yaşayabiliyor muyumdur gerçekten?

Şüpheliyim. Benim genç bir âşık gibi şehvetten, arzudan delirmem gerekmiyor muydu? Nasıl bu kadar sakin olabilirim? Gerçi bunun iyi yanları da var ama böyle ne kadar devam edebilir? Eski kocam ne kadar beni böyle hâlâ işgal edebilir? O öleli yıllar olmamış mıydı? Ve zaten hayatımın içine yeteri kadar etmemiş miydi? Hâlâ ona nasıl izin verebilirim bunu yapması için? Kendisi bile, yaşıyor olsaydı beni rahat bırakırdı, eski kocamın kendisi bile şu hâlime üzülürdü yahu. Nasıl oluyor da ben kendime böyle gaddar davranabi-

lirim hâlâ anlayamıyorum. Ama sakın olmalıyım. Öyle ya, kendime tereddütsüz olmam için bile baskı yapmamın hiçbir faydası olacak değil.

O çoktan yatağa uzanmış. Bana duvarı bırakmış bu kez. Yine para sallayacak durumda değildim vallahi. Bu kez ben ona arkadan sarılıyorum. Bana yüzünü dönüyor. Yavaş yavaş öpüyor beni. Sevgiyle öpüyor. Ve şehvetle...

Ah! O kadar güzel, yabancı, rahat, gizemli, korkutucu, huzur verici, dehşetengiz ve muhteşem ki!

Heyecandan midem bulanıyor. Bu hisleri taşıyamıyorum neredeyse. Ben de ona saldırıyorum. Evet yahu, resmen saldırıyorum adama. Hayatımda hiçbir şeye böyle saldırmamıştım. Hiçbir şeye...

Aslında saldırmak değil bu. Sarılmak... Hayır, bir harf oyunu kadar basit değil saldırmakla sarılmak arasındaki bağlantı. Ben gerçekten de sarılıyorum ona saldırarak sarılıyorum. Çünkü çok uzun zamandır aradığım şeyi onda buluyorum. Belki de bunu yeni, şimdi, tam o anda fark ettiğim için ona böyle sarılıyorum.

Sonra duruyorum. Hayır... İlk sevişmemiz böyle de olmamalı. Böyle düşünmeden, salt ihtiyaçla değil. En azından ilki değil...

İkimiz de geri çekiliyoruz. Bana arkasını dönüyor. O koca vücut tuhaf bir şekilde kendi içine çekiliyor. Onu şefkatle arkasından kucaklamam için...

Uyanıyoruz. Sırayla duş alıyoruz. Bugün de koşmayacağız. Bu zamanlar biraz sıradışı. Biraz düzene girdikten, birbirimize alıştıktan sonra koşarsak daha uygun olur. Belki de yarın... Pazartesi değil ama. Çünkü bir şeylere o gün başlamak bana yapay geliyor.

Hazırlanıp birlikte okula gidiyoruz. Her şey normal gidiyor. Yanıma gitarımı alıyorum bu kez. Yine plan yapmadım ama doğaçlarım bir şeyler. O konuda endişelenmiyorum. Öğle yemeğinde yine Cebrail yok.

Evini boşaltmaya gidiyor bu defa. Ev sahibiyle hafta sonu görüşecek herhâlde. Ama evindekileri bugün bana taşıyacakmış çünkü bugün son dersleri boş. Yani evde buluşacağız kendisiyle. Hemen eve gidip Ses'le yürüyüşe çıkalım diyorum. Onu da ihmal ettim sanki bu aralar. Bu aralar bir musluğunun tamir edilmesi için vanası kapatılmış ev gibi hissediyorum kendimi. Suyu kesiyorum ki eve su basmasın. Sular kesik olduğu için de ancak anımsayabildiğim yerlere su yetiştirebiliyorum. Artık idare edecekler bir süre.

Romantik ergenler gibi ilk sevişmemizin nasıl olacağını hayal edip duruyorum. Derdim ne benim? Uzaktan uzağa da olsa yıllarca sevişmedik mi biz? Yıllarca birbirimizi sevmemiş miydik? Bilmiyorum. Bir şey nasıl başlarsa öyle devam eder tadında bir endişe var içimde. Sevgi dolu bir şekilde sevişmek istiyorum onunla. Ona güvenmek istiyorum.

İlk seksim, evet, seksim, otuz sekiz yaşında olsa da gayet genç görünen ama seks yaparken çok gergin olduğunu çok sonra anlayabileceğim bir adamla olmuştu. Ben o zaman yirmi bir yaşındaydım. Onu sevdiğimi hiç düşünmedim. Sadece bana yumuşak bir adam gibi gelmişti ve onu bir sebeple arzulamıştım. Galiba benimle konuşurken gözümün içine bakamamasıydı sebep. Ne kadar saçma değil mi? Bunun için birisiyle seks yapmıştım bir zamanlar.

Yüzüme bakmadığı için utangaç olduğunu mu sanmıştım? Hatırlamıyorum ama bana seksi görünmüştü işte. Bir şekilde içimi ateşe vermişti. Ve yapmıştık ilk seksimizi. Acımıştı. Acıyacağını bilsem de öfkelenmiştim. Kısacık saçlarından çekmiş yüzümü öpmeye çalışan adamı engellemiştim. O da iyice abanmıştı. Ama bir yandan zevk de almaktaydım. Tuhaf bir zevk. O hissi hâlâ anımsayabiliyorum. Öfkenin canlandığı bir zevkti. Zevkin bir türü işte. Kanamaya devam etmeme, acı çekmeme rağmen sevişmiştim. İnlememişim...

Ama onun beni öpmesine izin vermemiştim. Pekâlâ plastik bir penisle de aynı işi yapabilirdim. Yok, onu tırmalayamazdım. Ondan kan çıkartamazdım. Sonra onu altıma almıştım nasıl yapmışsam. Ve onu bir güzel becermişim. Ama bana hiçbir şey yapmamıştı. İpleri ellerime zevkle vermediği kesindi ama o kadar gergindi

ki, zevk bile alamamıştı. Benden korktuğundan ya da hareketlerimden değil, o zaten öyleydi. Hep gergindi. Onunla uyuduğumdan değil ama muhtemelen uyurken bile...

Kendi hayatımdaki müziğin bile açamadığı bir teli, çözemeyeceği bir düğümü görmüştüm ona bakınca. Belki de bu yüzden onu arzulamış, ona çekilmiştim. Ve o gerginlik, sadece bir defa çözülmüştü. Eski kocamla... Oysa düğümü, başka bir ipimi düğümlemek için çözdüğünü ikimiz de bilemezdik. O da bilerek yapmıyordu zaten, yapmamıştı. Özündeki bir şeyin özümdeki başka bir şeyle tepkimesi buna sebep olmuştu. Tıpkı şimdi Cebrail'in ruhumu rahatlatıp zihnimi germesi gibi.

Gerçi... zihnimin gerilmesinin sebebi o değil, tereddütlerim.

O günden sonra ilkim olan adamla bir daha görüşmemiştik. Acıyla yırtılan kızlık zarımın arkasından üzülmemiştim bile. Sadece, insanlardaki o gerginliği arzulamamıştım bir daha, o sondu. Eski kocama kadar... Çünkü onun ruhudaki gerginlik kırk döşegin altındaki bezelye gibiydi ve ben gerçek bir prenses değildim. Ne yazık ki... Ama artık anlamıştım. Belki de gerçek bir prenses olmaya giden yol o bezelyenin getirebileceği sıkıntıları görmeyi öğrenmekle başlıyordu

ve bu bazı insanlar için başlı başına bir yoldu. Bir masaldaki on altı yaşlarındaki bir kızcağzın hemencecik gerçek bir prenses olması belki de o masalın masal olan yanıydı. Belki de gerçektir de o kız kadar hassas olabilmem için bu yolu kat etmem gerekiyordu.

Düşünüyordum. Karar vermeye çalışıyordum. Ya ben işi zor yoldan halledecek, kırk döşeğin kırkının da altına iyice bakacaktım. Ya da artık gerçek bir prenses olduğuma güvenip hayatımı yaşayacaktım.

Evet, kırk döşeğin kırkının altına bakmak mantıklı bir çözüm gibi görünüyor en başta. Ama kırk döşeği kaldırıp kırkının da altına bakacağım derken bir de bakıyorsun ki güneş doğmaya başlıyor. Ve hop, uyumak için zaman kalmamış...

Hem yattığın yatağın gerçekten kırk döşeklik olduğunu da bilemezsin ki. Fazla da olabilir. Bazen her şey masallardaki gibi değil.

Düşünüyorum, mantığımı çalıştırıyorum. Uykumdan, yani harika bir aşk olabilecek aşkımdan, yaşamımdan vazgeçmek aptallık olmaz mı? Ama diğer yandan korkuyorum ve korkum mantığıma galebe çalacak diye bir kat daha korkuyorum.

Ses'le yürüyüşe çıktığımda Ses Boğaç'ı görüyor. Daha doğrusu kokusunu alıyor. Önce yürüyüşü birden hızlanıyor. Bir şeyden etkilendiğini anlayabiliyorum. Hoşu-

na giden bir şeyi fark etmiş. Belki bir parça kemik, belki erkek bir köpek. Kızanda değil gerçi ama... Peşi sıra yürüyorum. Ben de hızlanıyorum. Nasıl olsa yapacak daha iyi bir şeyim yok. Bir de bakıyorum Boğaç öylece oturuyor. Canı bir şeye sikkın, belli. Yanına gidiyorum.

“Ne yapıyorsun oğlum burada böyle? Neye üzülüyorsun bu kadar?”

“O karanfilli sigara çok pahalıymış be abla. Sordum da... Veremedim o kadar para valla. Sarmaya takılıyorum ben.”

“İyi, gelseydin eve, verirdim paketi. Hem neden gittin öyle sen. Ne güzel mangal yakacaktık be oğlum. Cebrail Abi'n de üzüldü hem. Hamza'ya sordum, senin böyle eserekli olduğunu söyledi o da. Haklı...”

“Doğrudur.”

“Eee, neden gittin?”

“Gençleri yalnız bırakayım dedim be ablacım, anlamadın mı? Yoksa neden gideyim? Bedava yemek, bedava cigara...”

Duraksıyor ve sonra sanki istemeye istemeye;

“Bedava ilgi...” diye ekliyor sessizce.

“Oğlum bu gençler her zaman yalnız kalır. Sen ne bakıyorsun bize?” diyorum.

“Valla, şimdi söylemeyeyim söylemeyeyim diyorum ama... Pek de genç değilsiniz be abla. Belli ki birbirini-

zi yeni tanıyorsunuz. Bari aynı evde yalnız kalın diye düşündüm ben de.”

“İki yıldır tanıyoruz birbirimizi aslında da.”

“Yeni âşıklersınız o zaman.”

“Evet.”

“O zaman iyi ki gitmişim be abla. Aferin bana.”

“O başka bu başka be oğlum. Bak ne yapalım biliyor musun? Sen bu akşam bize gel, yemeğini ye, ondan sonra da git. Kalacak bir yerin var değil mi?”

“Var var da yarın gelsem olur mu? Bugün başka bir şey yapacağım da. Bir abimiz iş verdi, ona yardım etmem lâzım. Para da veriyor da.”

“Uygun bir iş değil mi?”

Bunu sorarken bir yandan haddim olmayan bir soruyu soruyormuşum gibi, diğer yandan da sormam gerektiğini hissediyorum. Haddim değil çünkü bu çocuğa onun iyiliği için hiçbir şey yapmamışken ondan doğru ve iyi olmasını istemek haksızlıktan başka bir şey değil. Ona bu toplumun bir üyesi olarak bir şey vermemişken ondan doğru bir şey yapmasını, para alacağı, çalışacağı bir işi doğru olmadığı için yapmamasını istemek ikiyüzlülük olmaz mı? Yine de artık ben varım ve en azından onu kurtarabilir, onun için iyi bir şey yapabilirim. Onu okutacak kadar gücüm var. Bir öğretmen olarak onu fazlasıyla doyurabilir, eğitimini sürdürmesini sağlayabilirim.

Ne var ki, sadece ona emek verdikten sonra onu sorgulama hakkını kendimde bulabilirim. Adil olan bu olur.

“Uygun uygun. Birkaç koli taşınacakmış da onları taşıyoruz.”

Başımı eğiyorum. Benimle konuşurken bir yandan da Ses’i seven Boğaç onu bırakıp yanımızdan ayrılıyor. Biz de eve gidiyoruz.

Ses’le yürürken eğer yanımda başka birisi yoksa onunla konuşmaya başladığımı fark ettim. O kadar da kötü değil aslında. Tam tersine... Bunu daha önce neden fark etmedim acaba? Ufak tefek şeyler konuştuğum içindir belki.

Ama onunla ders planlarımdan, anlatmayı düşündüğüm masallardan konuşabilirim. Neden olmasın? Tıpkı bugün Cebrail’den ve Boğaç’tan konuştuğum gibi. O da bana cevap verir belki. Şu hayvanların kişilikleri olduğu fikrine dudak bükenlerin aksine bir hayvanın vereceği cevabı anlamayıp küçümseyenlere dudak bükme lâzım. Aslında iş arkadaşınız, eşiniz ya da herhangi bir dostunuzla konuşmakla bir köpekle konuşmak arasındaki farkı anlayamıyorum. Sadece insanlarla ortak bir dilimiz var. Birçoğu da kanıtlanmış bir şekilde anlaşılıyor.

Yani dostunuzdan su isterseniz sizi anladığını bilirsiniz çünkü ortak bir diliniz olduğu kesin. Ama ka-

yışını elinize aldığınızda sevinen bir köpekle de ortak diliniz, en azından ortak bir cümleiniz olduğu kesin. İşte ben Ses ile ortak olan kelimelerimi arttırmak istiyorum. Benim sevincime, hüznüme cevap vermesini, onun hüznüne ve mutluluğuna cevap vermeyi istiyorum. Onunla konuşurken rahatladığımda varlığından mutluluk duyarsam ve bunu o da anlayacaksa, ki buna eminim, bundan iyi bir ortak dil bulma çabası daha nasıl olabilir ki? Yani bir psikolog ya da danışacağım birisi olmayacak Ses. Ama beni mutlu eden şeyleri yansıttığında, onunla daha çok konuşacağım onları. Ya da hüznümü yansıtıp teselli vermeye çalıştığımda saf tesellisinde rahatlayacağım. İşte bu ortak dilimizi büyütecek ve daha iyi dost olacağız. Her şey bu kadar basit ve bu kadar zor işte.

Eve giriyoruz. Vezir hemen geliyor. Bana sürtünerek selam veriyor. Birkaç kez önümden geçip sürtünüyor, onu okşayan elimin altında, sonsuz bir yakıtı olan, içi rahat bir motor gibi mırıldıyor.

Tam kalkıp dış kapıyı kapatacakken arkamda bir kapı açılıyor. Nevzat olsa gerek. Onun kapısının o rezil gıcirtısı... Bu gıcirtıda şartlanmış gibi beynim adrenalini artırıp tiksintiyle karışık bir çorbayı kanıma salıyor. Hemen kalkıp arkama dönüyorum. Ses'in pes hırlamasını işitebiliyorum. Nevzat'ın işitemeyeceği

kadar derinden geliyor. Ama anlayamayacağı kadar değil... Gözlerinden ve yanımda dikilişinden anlıyor. Gözlerindeki tuhaf bakış olmasa korktuğunu anlayamayacağım kadar kıpırtısız duruyor. Yüzüme bakıyor ve hayatımda duyduğum en iğrenç, şehvetli sesle konuşuyor.

“O adam gittiğinde, benimle yaşamak istediğin, senin dilinden anlayan tek adamın ben olduğumu anladığın zaman seni kabul etmeden önce bir hafta boyunca, üç öğün saksafon çalacaksın bana. Ancak o haftadan sonra seni tam istediğin şekilde sikmeye başlayacağım. Ve sen bana her defasında defalarca teşekkür edeceksin.”

Bir an öyle korkuyorum ki! Yok, korku değil bu... Dehşet! Böyle şeyler düşünebilen bir insanın var olduğunu, dahası yanımda olduğunu idrak etmek zorunda kalmanın dehşeti. Daha söylediklerinden korkmak aklıma bile gelmedi. Henüz...

Arkamda Cebrail'i fark ediyorum. Yanımdan zarifçe, ıslattığını bile belli etmeyen su gibi geçiyor ve kapısının gerisindeki Nevzat'ın burnunun dibinde beliriyor. Bir de bakıyorum ki Ses de orada. Cebrail'den de sessiz çünkü ancak ona baktığımda görebiliyorum Ses'i.

Cebrail, Nevzat'ı kedi gibi ensesinden tutup kaldırıyor ve öyle tutuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Öylece ayakları sallanmakta olan pislik herif, bağırıyor bile. Son-

ra da evin içine doğru atıp kapıyı arkasından kapatıyor. Ve Ses, yemin ederim ona gülümsüyor. Sonra Cebrail eve gelip yüzümü şefkatle okşadıktan sonra, gayet erkeksi bir tavırla yemeğin hazır olduğunu söylüyor.

O an kahkahalarla gülmeye başlıyorum. Tam bir karikatür gibi durum. Ya da tam olarak bir feministin yazabileceği bir sahne... Ama bu olanlar gerçek... ve ben tuhaf bir şekilde ne hissedeceğimi bile bilmez, analiz edip idrak edemez hâldeyim.

Cebrail'le gelen Ses'in arkasından kapıyı kapatıyorum. Ayaklarını silmeyi bile unuttum ama o kıpırdamıyor ve beni bekliyor. Sildikten sonra Vezir önde içeri giriyorlar ve kendi ortak dillerinde sohbet etmeye gidiyorlar.

Ayakkabılarımı çıkarıp yerlerine koyuyorum. Elimi yıkıyorum ve beni sessizce izleyen Cebrail'in yüzüne bakıyorum. Gidip sarılıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü gerçekten söyleyecek bir şeyim yok.

O olmasaydı ne olurdu? Ben ne yapardım o pisliğe? Ses'i mi salardım? Apartmanda kameralar yok. Bana tecavüz etmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Ses'in de savunmaya geçtiğini ki yalan söylememiş olurdu. Her defasında beni taciz ettiğini düşünecek olursam...

Taciz etmekle tecavüz etmek aynı mı? Bir yerde evet. Dünyanın en büyük belagat üstadı gelse aksine beni

hiçbir suretle inandıramaz. Çünkü uyandırdığı his tamamen aynı ve ikisini de bizzat yaşayan birisi olarak ne olursa olsun, bu hisse hiçbir şekilde tahammül etmek zorunda değilim. Kanun ya da her neyse o ne derse desin bana bu hissi uyandıran her şeyi asla aynı kefeye koymayacağım ve gerekirse kendi adaletimi...

“Haydi yemek soğudu,” diyor.

Acaba ne yapmış? Burnumu havaya dikiyorum. Mantar, un ve süt koktuğuna göre mantar çorbası olsa gerek. Bu kadar karmaşık bir yemeği yapabildiğine göre bu işi gerçekten kıvırıyor.

Bir de... Galiba kıymalı bir şey. Acaba buzluktaki mantıyı mı yaptı? Onu hazır almıştım. Kayseri’den sipariş ettim. Muhtemelen o evet. Peki sarımsak kokusu nerede?

Ben minderde oturmuş karşımdaki Ses’le Vezir’in oynaşmalarını seyrederken o mutfaktan sesleniyor:

“Mantı için sarımsaklı yoğurt hazırlıyorum şimdi.”

“Tamam, bekliyorum. Bol koy sarımsakları.”

“Belli bugün de sevişmeyeceğiz ha?”

“Niye? İkimiz de sarımsaklı yemeyecek miyiz?”

“Öyle de...”

“Dur ben döveyim sarımsakları, içimden geldi.”

“Tamam, ben de yağını hazırlarım. Çayı koymayı unutmuşum da.”

Kalkıp yanına gidiyorum. Ses de hemen ardında beliriyor gölgem gibi. Vezir daha orada, aynı yerinde.

Çayı demliyor. Ben de hemencecik sarımsakları soyup havana koyuyorum. Biraz tuz katıp tokmakla dövmeğe başlıyorum. Sarımsakları döverken içimde olan şey ne rahatlama ne de artan öfke. Hayır, içimdeki neşe. Hem de pürneşe. Neden acaba? Gerçekten, neden?

İçimi yokluyorum, tek düşündüğüm şey... zihnimde en çok kalan şey desem çok daha doğru olur, Cebrail'in burada oluşu. Onunla çok pahalı bir şarap içecekmişçesine mutluyum. Bir yandan da öyle aslında çünkü o mantıyı gerçekten de güzel bir gün için saklıyordum. Her nedense mantı yemekten pek korkarım. Bir kere yoğurt bana iyi gelmez, bilirim. Ama mantı da yoğurtsuz olmaz. O da var... Bir de sarımsak meselesi var. Sabah okul da var ama kimin umurunda... Ağzımı bir avuç karbonatla çalkalarım artık. Ellerimi de...

Yoğurt da hazır... Cebrail yağla ilgilenirken ben de yoğurdu karıştırıyorum.

Yemekler yenirken Boğaç'la karşılaşmamızı anlatıyorum. Bu arada her nedense önce mantıyı yiyoruz. Ama çorbaya da yer var.

“İyi ki davet ettin yarına,” diyor.

“Ya yarın sevişirsek?”

“Sevişiriz, ne olacak ki?”

“Bilmem, tuhaf olmaz mı?”

“Neden olsun ki? Çocuk yemek yiyecek sadece.”

“Bir sürü çocuğu olup da sevişmenin yolunu bulan insanları tanıyorum Cebrail. Zaten o kadar çocuk başka yolla olmuyor, söyletme beni şimdi.”

“Söyle ya, söyle. Niye söylemeyesin. Hem çocuk dememiş mi gençleri yalnız bırakayım diye. Sen gerçekten benimle sevişmek istemiyorsun galiba. Sanki çocuğu bahane etmek için çağırdın onu yemeğe.”

Duraksıyorum. Doğruluk payı yok değil, ne diyeyim ki. Gerçekten ben neden korkuyorum?

“Sarımsaklı mantıyı yapan sensin ama.”

“Ben de korkuyorum ama senin korkmandan, beni yine reddetmenden korkuyorum. Sarımsağı bahane ederim diyorum. Diyorum ki, ‘Aslında bugün beni reddetmedi de sarımsak koktuğumuzdan benimle sevişmedi.’ Beni sevdiğini biliyorum, hissediyorum. Ama bir şey var sende.”

İkimiz de aynı anda çorbalarımızı bitiriyoruz.

“Tatlı da aldım,” diyor.

“Sen iyiden iyiye bozuyorsun düzenini, aman dikkat...”

“Bir şey olmaz, bir ay izin verdim kendime. Yeni başlangıçlar yaparken insanın üzerinde yememe stresi olmamalı, aksi takdirde stresini yönetemeyebilirsin.

Yani gereksiz öfkelenmemek için, bir nevi önlem alıyorum. Bunu da kendim için yapıyorum zaten, onun için bir fedakârlık yaptığımı düşünme... Tatlı da çok güzel. Soğuk baklava. Hem de dört tane aldım.”

Gülüyorum ama aklımda hâlâ onunla sevişmekten gerçekten korkup korkmadığım sorusu cirit atmakta. Korkmadığımı kendime ispat etmek için sevişecek değilim. Ama bir şey olsun ve her şeyi unutarak sevişeyim onunla diye dua ederken buluyorum kendimi. Evet, gerçekten de korkuyorum ama sebebi o değil. En son eski kocamla sevişmiştim. Öyle büyük bir şehveti neredemde saklıyorum? Bir şekilde baskılıyorum İŞTE. Neden? Çünkü korkuyorum. Bir hayvan olsaydım, yani şu korteksimi bir şekilde aldırıyaydım biliyorum ki epey şehvetli bir insanım. Eski kocamla... Kemal'le... o kadar çok sevişirdik ki, her defasında o istemezdi üstelik. Yani sevişmeyi seven bir insanken nasıl beş yıldır istemiyorum? Tabii ki kendimi tatmin ediyorum, porno izliyorum.

Çoğu zaman sahte doktor pornolarını. Doktor kadın olduğunda daha çok hoşuma gidiyor. Erkek olduğunda iş tecavüze kadar varıyor çünkü.

Bazen de güreş pornoları izlemek hoşuma gidiyor. Özellikle kadınların kadınlarla güreştiği pornolar. Yok, lezbiyen değilim. Ama hoşuma gidiyor işte. Oyunun

kendisi çok ilginç geliyor bana. Eğer porno olmasaydı öğrencilerime masal olarak anlatırdım. O kadar ilginç. Güreşi kazanmak için karşıdaki kişiyi doruğa ulaştırmak gerekiyor. Ama güreşi sen kazanmış olsan da karşıdaki kişiyi yapay bir penis ile sen beceriyorsun. Becermek derken, aslında tatmin ediyorsun. Oysa kazanan olsan bile tüm işi sen yapıyorsun. Efsane değil mi yahu? Burada kazanan kim? Sen mi yoksa karşıdaki mi? Mutlu olan kim? Orgazma ulaşan? Sonra bir daha, bu kez yapay da olsa bir penisle orgazm olan?

Gururlanan sen oluyorsun evet. Sekste gurur da önemlidir. Güven de... Başkasına haz vermenin güveniyle aldığın orgazmın tadı hiçbir şeye değişmez doğru. Ama o kaybedenin hazzı... O da kaybettiği için haz almıyor mudur? Sanmıyorum. Kaybetmenin verdiği güvensizlik işleri değiştiriyor. İki kere orgazm oluyor işte, daha ne? Ben olsam bilerek kaybederdim diyorum bazen. Yine de işin içindeyken kazanmak için uğraşırım gibi geliyor. Kazanmak derken? Kim kazanıyor aslında? İki kere tatmin olanın kazanması gerekmez mi? Dedim ya, bu sorunsal beni zihinsel olarak da uğraştırıyor. Zaten bu pornoları onun için seviyorum. Normalde porno dediğin mekanik bir tatmin için izlenir.

Her neyse... Demem o ki, bir şekilde kendimi tatmin etmenin yollarını bulabiliyorum. Bu sorun değil.

Ama bir insanla sevişmek, izlemek değil de sevişmek... İşte o bana korkutucu geliyor.

Tatlıları çay eşliğinde yiyoruz. Sonra ben odaya gidiyorum. O Vezir'le ve Ses'le oynuyor.

Yatağın üzerinde bir resmini yerleştirmiş. Resimde ikimiz uzanıyoruz. Yatak, oda... bu evdeyiz. Ben bacağıma onunkinin üzerine atmışım. Onun bir eli göğsümde. Göğüs ucum iki parmağının arasında kendisini gösteriyor. Belli ki mutluyum, uyanmışım. Göğüs ucumdan belli. Yüzüm karanlık, görünmüyor. Saçlarım örtmüş. Cebrail'in yüzü görünüyor ama. Bana bakıyor. Bakışında bir şey var. Bir yumuşaklık... Bir tür ihtiyaç... Sevişme bitmiş, belli. Vücudumuzdaki gevşemeden belli. Ama o bakıştaki ihtiyaç bitmemiş. Neye ihtiyacı var bu adamın? Ne istiyor? Ne hissediyor? Resmi orada bırakıp yanına gidiyorum. Öpüyorum onu. Soru dolu öpücüğüme kendi öpücüğüyle yanıt veriyor. O da soruyor.

“Neden korkuyorsun?”

Tekrar öpüyorum. Saçları denk geliyor dudaklarıma. Burnumu gömüyorum kısa saçlarına. Şampuan kokmuyor. Ağır bir yağ kokusu da yok. Misk kokuyor sanki. Arzusu adeta saç derisinden fışkırıyor. Sorusunu cevaplıyorum öpücüğümlle:

“Şimdi korkmuyorum.”

Sonra boynuna iniyorum. Onunsa elleri hareketli. Vücudumda dolaşan elleri... Telaşlı değil. Elleriyle vatalerde bulunuyor. Korkmamı istemediğini haykırıyor parmaklarıyla. Beni ikna etmeye çalışmıyor ama. Sert ya da baskıcı değil. Bana kendilerini gösteriyorlar. Dokunuşlarını tanımamı, hatırlamamı ve anlamamı ister gibi...

Boynunu kokluyorum. Kokusuna güveniyorum. Arzunun altındaki güce, kendisini tutmanın o büyük gücüne güveniyorum. Kokusuyla konuşuyor burnum. Bu koku; "Bana güven... Bu riski al... Her şeye degecek... Sana söz veriyorum..." diyor bana, kokuya güveniyorum. Ve boynuna hafif bir ısırık atıyorum. Oyuna hazırım. Burnumla da dürtüyorum onu, ikiletmiyor. Elleri acil bir amaç kazanıyor. Ellerim de boş durmuyor... Ve kıyafetlerimiz üzerlerimizden yok oluyor. Birbirimize bakıyoruz. Vücudu güçlü. İleri itmenin ve geri çekmenin kinetik gücüyle dolu. Kasları gergin olmasa da gergin oldukları zamanları görebiliyorum. Kolları bir hayvana nazaran az olsa da karşımda bir hayvan görüyorum. O hayvanı seviyorum. Kollarına bakışlarımla dokunuyorum. Göğüs kolları kıvrır kıvrır. Burnumu içine gömsem temizlik dışında ne kokar? Arkada nasıl bir kokusu var? Havayı kokluyorum önce. Karnına bakıyorum. Kaslar... İncecik bir yağ tabakası... Ve kasıkları...

Kılları tıraşlanmış mı? Şaşıyorum bu işe. Yine de hoşuma gidiyor. Tıraşlı olmasa da olurdu. Ben de tıraşlanmışım neyse ki. Bakışımla seçiriyor, sert ... orada öylece bekliyor. Genleri ona cömert davranmış, bunu düşünüyorum. Hoşuma gidiyor. Vücuduna olan oranı... Eh, ne diyeyim, beklentilerimi karşılıyor.

Bacaklarına bakıyorum. Bacak kaslarının intizamlı olması bir erkekte aradığım şeylerden birisidir her nedense. Ne iri yarı erkekler gördüm o kaslar orantısız olduğundan hoşuma gitmemişlerdi. Oysa o öyle değil. Çok orantılı bacak kasları var. Kalçaları... O kalçalara pantolon altından bakmak bile çok hoşuma giderken...

Ve ayakları... Ne diyebilirim ki? Çok zarifler. Şaşırtıcı derecede kılsız ve zarif...

Ben ona bakarken o da boş durmuyor. Vücuduma baktığında her hücremi gördüğünü hissediyorum, o kadar derin ve inceleyen bir bakışı var. Hoşuma gidiyor. Bana bakması ona duyduğum arzuyu arttırıyor. Nasıl olduğunu anlamadan kendimi minderde buluyorum. Bu kadar yumuşak olması için gereken gücü hayal edemiyorum bile. İpek bir pelerinmişim gibi beni kucaklayıp olduğum gibi, boylu boyunca mindere seriverdi. Sanki birazdan üzerine giyeceği pahalı, belki ödünç alınmış, epey gösterişli, mücevherlerle bezenmiş bir pelerinmişim gibi...

Yukarıdan bakıyor bana. Üzerimdeki her mücevheri ya da işlemeyi dikkatle kontrol ediyor sanki. Ama ben de yattığım yerden bakıyorum ona. Kasılan kaslarına, aldığı nefesin çıkarttığı sese, terinin kokusuna...

Ve hareket ediyorum. Onu kendime çekiyorum. Zarifçe ortada buluşuyoruz.

Ah... öpüşüyoruz. Bu kez öpücüklerimiz sessiz, konuşmuyorlar. Sadece öpüşüyoruz. Basitçe...

Sonra sarılıyoruz. Vücutlarımız birbirlerine uymaya çalışıyor. Çok da uğraşmıyoruz çünkü onlar her şeyi biliyor.

Sevişmeyi unuttuğumu söylersem komik olur, biliyorum. Ama vücudum o kadar şaşırıyor ki, kelimenin tam anlamıyla yeniden öğreniyor. Tuhaf ama öyle. Belki de vücudunu yeni öğrendiğimdendir.

Ama bir sürü insanla sevişmiştim ben kocamdan önce. İlk sevişmem bile böyle olmamıştı. Teorik bir şey yapıyordum sanki o zaman. Ona da sevişme denmez gerçi. Yine de bu bambaşka hissettiriyor bana. Ama eski kocamla da böyle olmuştu. Cebrail'i çok daha yoğun sevdiğimi hissediyorum ama ikisiyle de ilk sevişmemin yoğun olduğunu kabul etmek gerek.

Her şey bittiğinde, aslında hiçbir şeyin bitmediğini anlıyorum. O resimdeki yüz ifadesi Cebrail'in yüzünde. Geleceği görüp resmetmiş adeta, bu bayağı mucidi-

zevi bir şey değil mi! Kendi kendime şaşırıyorum. Fotoğrafını çekmek ve ona vermek istiyorum gösterdiği mucizeyi anlaması için.

Saçlarımla örtülü olmasaydı ya da resmimi şimdi yapsaydı ifademin de kendi ifadesine benzer olduğunu görecekti. Aynaya baktığımda görebileceğim gibi...

Orada öylece uzanıyoruz. Her açıdan doygunuz. Kalkıp yatağa geçsek? Bir süre sonra kalkıyor, çamaşırlarımızı toparlayıp odaya geçiyoruz. Yataktaki resmi alıp salona yerleştirdiği resimlerinin olduğu dolaba yerleştiriyor. Bu, evinden getirdiği tek mobilya. Kendi elleriyle yapmış ve gerçekten tam olarak işlevine uygun bir şey ortaya çıkmış. Pijamalarımızı giymeye gerek olmuyor, bir daha sevişiyoruz. Bir daha... Ve uyu-yakalıyoruz. Ertesi gün alarm çalmışçasına tam beşte kalkıyorum. Hemen duş alıp geri geldiğimde onun da uyandığını fark ediyorum. Ses de çoktan uyanmış. Kendimi tartıyorum. Acaba şimdi koşmak istiyor muyum? Koşacak güce sahip olduğum kesin. Sevişmenin verdiği bir güç bu. Uzun zamandır sevişmeyen birisi sevişince bir tay kadar hareketli oluyor benim gibi. Kahkahalarla onu uyandırmak geliyor. Ama koşmak için mi; yoksa bir daha sevişelim diye mi?

“Günaydın.”

Yatağa, tam karnına hopluyorum.

“Koşalım mı şimdi?”

Beni karnından kaldırıyor ve ayaklarıyla fırlatıveriyor.

“Haydi sen giyin de ben de hazırlanıyorum,” diyor gülerek yerde oturup kalan bana bakarak. Allah’tan düşmesini biliyorum da güzel düşünüyorum.

Hazırlanıp koşmaya gidiyoruz. Ses’in kayışını alsak da takmıyoruz. Bizimle özgürce koşsun diye. Zaten bu saatte pek kimse olmaz yollarda.

Eve geldiğimizde ter içinde olduğumuzdan birlikte duş alıyoruz. Bu fırsatı değerlendirip bir doz daha sevişmemek olmaz.

Bu akşam tiyatro olacak. Aaa, Boğaç ne zaman gelecek acaba? Onu nasıl unuturum! Kendime kızıyorum ama ne fayda? Çocuğun telefonu falan da yok ki söyleyeyim.

“Tamam,” diyor Cebrail.

“Ben geldiğinde yemek hazırlayıp koyarım önüne. Seni de bekler zaten. Biz oyalanmayı biliriz onunla. Zaten hep aklımdaydı, satranç falan öğretirim. Bir de bakmışsın şampiyon olup çıkar başımıza, hayatı kurtulur çocuğun vallahi.”

“İnşallah... Zaten ben çabuk gelirim, belki yemeğe bile yetişirim.”

Okula giriyoruz. Kahve içmek için zamanım var. Ben kavanozumu almak için odaya girerken o da bah-

çede kalıyor. Herhâlde potayla günaydınlaşmayı planlıyor. Bahçedeki küçük kulübedeki toplardan birisini almaya seğirttiğini görüyorum uzaktan.

Ben de kavanozu alırken gördüğüm hocalarla selamlaşıp mutfağa koşuyorum. Aslında kahveye ihtiyacım yok. Daha önce de olduğundan değil de bugün hiç yok çünkü yeterince hareketli hissediyorum zaten. Yine de dudak tiryakiliği işte. Hem de mutfakta biri olsa da olmasa da kendimi tek başıma hissettiğim nadir zamanlar kahve içtiğim anlar. Kulaklığımı takıp Musigurme'ye bakıyorum. Bakalım nasıl müzikler çıkacak bahtıma bugün?

İlginç... Uzun havaya benzer bir ezgi. Ama popüler müzik tadında ritimleri de var. Gerçekten deneysel bir şeye benziyor. İyi de kıvırmışlar ha, maşallah.

Birkaç üflemeli bir arada olduğunda her şey mümkün gibi görünür hayatta. Öyle bir kayıt yapacağım bir ara. Neden kayıt yapmaya kötü bir gözle bakıyorum ki? Tembelligimi resmileştiriyorum bence. Daha doğrusu sapla samanı karıştırıyorum. Tamam, derste kayıt doğru bir şey değil ama bu kayıtlar olmasa yani bu dinlediğim... ben nasıl rahatlardım? Müzik gelişebilir miydi? Madem onları zevkle dinliyorum, neden insanlar emek vererek oluşturduğum kayıtları dinlemesinler? Hep alıp hiç vermemek ayıp değil midir?

Bugün tüm günüm dolu. Öğle yemeğini yine Süleyman Amca'da yiyoruz. Bu kez bizimki spor diyeti-ne dönüyor. Ben de onun yediğinden yiyorum. Spor yapmaya, daha doğrusu onun kadar sportif olmaya niyetim yok ama yedikleri hem güzel hem de doyurucu. Süleyman Amca'nın onun için yaptığı içecek de tam ağzıma layık. O zaman neden ben de aynıysından yemeyim ki?

Sonra derse gidiyorum. Bugün evden ukulelemi almıştım. Bir de flüt. Neredeyse girdiğim her derste çaldım. Bazen şarkı söylediler, bazen ben çalarak söyledim. Bazen de... aslında bir defa oldu bu, bana Mozart'tan çalmamı istediler. Onlar da bir ders sonraki sınavlarına çalışacaklarmış. Sınav gerçekten çok zormuş. Matematik... Turabi de bir yerde Mozart'ın müziklerinin zihni açtığını okumuş. Oysa o araştırma tam olarak doğrulanmamıştı. Yine de ses çıkarmadan çalışıyorum. Ne de olsa hiçbir bilim insanı plasebo etkisini reddedemez öyle değil mi? Tüm ders boyunca kesmeden Mozart'tan ne biliyorsam çalışıyorum. Bilmediğim kısımlarını da uyduruveriyorum. Kim bilecek ki? Keşke bir projeksiyonum olsa da notaları yansıtıp çalsam.

Neyse... Sonunda ders bitiyor.

Birsen'le salonda yalnız kaldığımız ilk dakika, yanıma sokuluyor ve bana;

“Seks yaptın değil mi bugün?” diyor.

Nereden anladığını sorarak ona hakaret etmiyorum.

“Çok güzeldi...” demekle yetiniyorum.

“Belli oluyor. Çok seviniyorum senin için biliyor musun? İhtiyacın vardı buna, belliydi.”

Gülüyorum.

“Öyleydi valla. Cesaretim yoktu ama. Hâlâ zar zor bulabiliyorum.”

“O da belli oluyor,” diyor ve içeriye Soner giriyor. Arkadaşıyla birlikte. Adı Nuri. Ona karakteri soruyorum.

“Ben Mecnun’um hocam,” diyor Nuri.

“Ya da ne bileyim, Nazım’ın şiirindeki elmayı seven, elmanın beni sevip sevmediğini umursamayan aşığım.”

“Oyundasın!” diyoruz ikimiz birden. Birsen’in yüzü de ışıltı ışıltı.

Bugün metni oynamaya başlıyoruz. Metinlerini ezberleyen yok ama bunu henüz beklemiyoruz. Gerçi olsa iyi olur tabii. Başlangıç olarak okumayla yetiniyoruz.

Hiç fena gitmiyor. En azından akıcı bir şekilde okuyabiliyorlar. Doğru tonu veremediklerinde o anı onlara anlattırıyorum. Sonra canlandırıyor ve o cümleyi okumalarını tekrar istiyorum.

Birsen de özellikle vurgularda müdahale ediyor. Kelime ve cümle vurgularında...

Ve bu defalık bitiyor. Oyunun ilk perdesini oynadık. Müzikleri seslendirmediler. Sadece ben yaptığım bes-telere göre söyledim ki kulak alışkanlığı olsun. Belki de kaydeder, oyunda kayıtlardan oynatırız. Henüz karar vermedik.

Herkes toplanıp çıkıyor. Ben de bahçeden dışarı yürürken Cebrail'i arıyorum. Aslında yazabilirdim ama sesini duymak istiyorum. Şimdiden özledim.

Açtığında önce bir şey diyemiyorum. Tam karşıdan karşıya geçerken açıyor çünkü.

“Daha gelmedi seninki.”

“Yemekte ne var? Manti bitmişti de.”

“Türlü yapayım dedim. Çocuk oralarda nasıl düzgün beslenecek, sebze falan bulamıyordur diye. Et de aldım. Kuşbaşı.”

“Harikasin!”

“Aç mısın?”

“Evet. Sen?”

“Tabii, ağzıma lokma koymadım sensiz.”

“Tatlı ister misin?”

“Yok, ben sana atom yapacağım. Robotun çalışıyor değil mi?”

“Evet.”

“Evde muz yok, bir de çiğ kuruyemiş alırsan süper olur... Ha bal da yok galiba.”

“Yok, ben pek yemem de.”

“Atomda kesin yiyeceksin hiç merak etme. O zaman bal da al. Bir de kakao.”

“Tamam... Şimdi dolmuş geldi, görüşürüz. Ha, aman diyeyim atoma süt koyma olur mu?”

“Tamam. Söylediğin iyi oldu, koyacaktım vallahi.”

Dolmuşa binerken telefonu kapatıyorum. Alışverişimi yaptıktan sonra eve geliyorum. Boğaç hâlâ ortalarda yok. Aç olduğumuzdan yemeğe başlıyoruz. Türlüyü o kadar güzel yapmış ki, bu adam gerçekten işini biliyor.

Yemeğin tam ortasında öylece, sanki normal bir şeyden bahsedermişçesine sıradan bir tonda konuşmaya başlıyor.

“O kadar çok kadınla seviştim ki, Nihan... Bunu erkekliğimi övmek için söylemiyorum. Bilakis, kararsızlığımı yeriyorum. Güzel kadınlar, zeki kadınlar, güzel olmadıklarını düşündükleri için tüm hünerlerini sevişirken göstermeye çalışıp memnun etmeye aç olan kadınlar... Bir sürü, bir sürü kadın.”

“Yani?”

Kızıyorum doğal olarak.

“Yooo, kızma lütfen canım. Kızma... Tüm bu kadınlarla sevişirken binlerce şey öğrendiğimi sanıyordum sevişmek üzerine. Oysa seninle sevişirken hepsini unuttum. Sevişmekten bihaber genç ve toy bir delikan-

lıydım o an. Hem de tüm sevişmelerimizde. Sabahtan beri bunu düşünüyorum biliyor musun? Her öpüşümde, tenine her dokunuşumda, içeri her girişimde... Belki müstehcen bir şey söylüyordum gibi gelecek ama bunu söylemezsem olmaz. İçine her girişimde sıcak bir çadıra girmiş kadar mutlu, konforlu hissettim biliyor musun? Ya da bir saraya... Çok güzel olan bir yer işte...

Bir gün kamp yaparken çok üşümüştüm ve soğuk geçirmeyen çadırıma, uyku tulumuma girip uyumuştum. O gece kadar güzel uyuduğumu hatırlamıyorum. Çok soğuktu, ölümüne üşürken bir anda ısınmışım o zaman ya, seninle sevişirken de öyle hissettim. Dahası, o günden mislilerce sıcak, ısınmışım dün. Sen o kadar sıcaktın ki..."

Susuyor... Sanki daha fazla ne söyleyeceğini bilmiyor.

"Sonra, yani bugün o kadar kıskandım ki seni, kocandan ya da başkalarından değil. Seni senden kıskandım Nihan. Sana aptalca gelecek biliyorum ama seni kendinden kıskandım. Bana anlatmadığın ama orada, aramızda olduğunu adım gibi bildiğim sırlarından kıskandım. Seni bir zamanlar insanlara güvendiğin zamanlarından kıskandım."

Ne diyeyim şimdi ben bu adama? Onu dinlerken bir kemikle uğraşıyorum. İliği emebileceğim kadar yakın-

da değil. Ortasına atalı sokarsam belki öbür ucundan çıkar ve yiyebilirim... Oldu. Çok az bir ilik de olsa değdi. Çok sevmişimdir kemikten binbir güçlükle çıkarttığım iliğin tadını.

“Birsen’le mi konuştun sen?” diyorum gülerek.

Konuşmadıklarını tabii ki biliyorum.

“Ne alâkası var?”

“O da fazlasıyla ketum olduğumu söyler de. Hatta sana karşı öyle olmamam gerektiğini bile söylemişti. Eğer yle yaparsam seni kaybedebileceğimi...”

“Keşke haklı olduğunu syleyebilseydim.”

“Ketum olduğumu demin söylemedin mi sen?”

“Evet. O konuda haklı zaten. Beni kaybedebileceğin konusunda diyorum. Yani... Sana şu an iplerimi verdiğimi biliyorum ama... Beni kaybetmeni, yani aklın başına gelsin diye gitmeyi göze alamayacağım kadar sen den uzaklaşmak elimden gelmez artık. Mantiğım yle buyursa da... Birsen yle düşünmeyebilir ama basit bir adamım ben. Maalesef yleyim. Fazlasıyla geç bulduğum aşktan uzaklaşmam. Ateşte yanan şu böcekler gibi işte. Pervaneler... Biliyorum hep onları örnek gösteriyorlar ama öyle, ne yapayım yani. Edebiyat falan paralamıyorum karşında. Öyle göründüğümü kendim de biliyorum ama şu an zihnimin içine bakabilsen keşke. Keşke...

İşte o zaman anlardın.”

“Mesele o değil ki!” demek isterdim ona.

“Mesele benim seni anlamamam değil ki. Asıl sorun senin beni anlayamayacak olman. Özellikle her şeyi anlattıysam... Yok, anlattıktan sonra.”

Ama öyle bir şey söylemiyorum. Yıllarca yaptığım gibi, susuyorum. Sadece bu defa biraz sonra konuşacağımı biliyorum. Yemek ne zaman bitmiş? Tabağı mutfağa götürüyorum. O hâlâ yiyor. Benimle konuşurken tabağına dokunmamıştı. Paketten bir sigara alıp çay tabağıyla birlikte yanına gidiyorum. Açık olan cama yaklaşıp o yemeğini bitirirken sigaramı içiyorum. Daha yakarken aklıma üşüşüveriyor. Onunla ilgili tüm anılar... Hepsi davet etmek zorunda kaldığım mecburi konuklar, mesela uzak, hatırlı ama uğursuz akrabalar gibi. Hepsi değil belki ama çoğu öyle.

O yemek yerken bana bakıyor. Şaşkın, kararsız... Söylediklerinin üzerimde hiçbir etkisi olmadığını sanıyor. Oysa hiç öyle değil ama bunu ona söylemek şu an elimden gelmiyor. Sigara bitene kadar sanki Kemal’le olan evliliğimin bulunduğu filmi içiyorum. Bir film şeridi gibi anılarım teker teker aklıma gelip sigaradan düşen kül gibi öylece gidiveriyor. Tabağa bakıyorum. Bu toz mu beni etkileyip yaşamamı önlüyor? İzmarit... Ateş hâlâ yanıyor. Söndürmüyorum. Çekebileceğim kadar çektim.

Filtreye kadar geldi ama ateş sönüyor. Filtre çok kötü kokmaya başlasa da söndürmüyorum. Kendisi sönene kadar bekliyorum. Parmaklarımın ucu yansa da...

Bu kez de tabağa bıraktığım yanacağı kadar yanıp sönen izmarite ve küllere bakıyorum. Tıpkı bu izmaritin yanarken çıkarttığı koku gibi bitiyor ilişkimiz. Ama bitmiyor ki... Pakette daha bir sürü sigara duruyor. Zihnimde hâlâ capcanlı olan hatıralarım var.

Çay tabağını mermere bırakıp paketten bir tane daha alıyorum. Ciğerlerimin tıkanıldığını hissetsem de fark etmiyor, onu da yakıyorum. Bu arada hâlâ bir tek kelime bile konuşmuyorum. Farkındayım, Cebra-il çok kızgın. Sigaradan nefret eder o. Benim gibi... Yani değiştirilmemiş, üzerinde oynanmamış bir Nihan'ın olduğu gibi. Oysa artık öyle değil. Artık o Nihan ben değilim.

Yemeğini çoktan bitirdi. Bana bakıp durmaktan sıkılıyor ve mutfaka gidiyor. Bir dakika sonra mikserin sesini duyuyorum, atom yapıyor. İyi olur aslında. Ben de kahve mi yapsam? Sigaraya bambaşka bir tat verir hem. Ama yanına gitmek istemiyorum. Daha sigaram da bitmedi. Onu öylece yanması için bırakamam, yanışının her aşamasına şahit olmalıyım. Her defasında ciğerlerime gitmeli sigaranın git gide küle dönüşmekte olan bedeni.

Bu kez de bitiriyorum. Ve yine izmariti söndürmüyorum. Ve yine kötü kokarak yanıyor. İki cesedi çöpe gömüyor, çay tabağını yıkıyorum. Ama kalıntıları var hâlâ. Kokan nefesimde ve saçlarımda... Evin sigara kokan havasında...

Ellerimi yıkıyor, ağzımı çalkalıyor ve yanına, mutfağa gidiyorum kahve yapmak için. O hâlâ atomla uğraşıyor. Kendisi ve benim için atom yapıyor.

“Kahve ister misin?”

Sesimin çatallı çatallı çıkması normal. O kadar sigaradan sonra... Hiç içmeyip birden abanırsam böyle olur.

“Akşam akşam hem atom hem kahve uyutmaz bizi.”

“Olsun, uyutmasın...”

Bir vaat mı var sözlerimde? Gözlerinde bu soruyu okuyorum. Bir şey demiyorum.

“Boğaç’ın geleceği yok, biz yiyelim atomlarımızı da.”

“Şu kahveyi içeyim de. Sen istemiyor musun?”

“İyi, bana da yap bir kahve bari, sana eşlik etmiş oluyum.”

“Atomu da kahveden sonra yeriz.”

Kahveyi sessizce içiyoruz. Ne diyeceğimi bilmediğimden.

“Sen hep öyle üzüldüğün ya da sıkıştığın zaman mı içersin sigarayı?”

“Hayır, eski kocam, yani Kemal aklıma geldiğinde.”

Bunu söylediğim an yüzü düşüyor. Haklı, böyle lap diye söylenir mi?”

“Onu özlüyor musun?”

“Hayır...”

Yine susuyorum... Bir aptal gibi. Oysa onu özlemediğimi, hatırlamak bile istemediğimi söylemeliyim şu an. Ama ben öylece susuyorum.

“Şehrazat’ın hikâyesini biliyorsundur.”

“Masal anlatan Şehrazat ise evet, biliyorum. Hatta birkaç ciltlik bir Binbir Gece Masalları vardı, epey özenle derlemiş adamın biri sağ olsun, onun ilk cildini okumuştum. Neden sordun?”

“Şu anki durumumu daha rahat anlaman için... Şu an kendimi Şehrazat gibi hissediyorum. Ama yine de tam olarak değil çünkü sen kocam, yani Şehriyar yerinde değilsin, beni öldürmeyeceksin. Benim kocam, yani altında bulunduğum tehdit kendi güvensizliğim, kendi ellerimle kendime uyguladığım baskıdan başka bir şey değil. Anlatabiliyor muyum?”

“Bana kocanın, evliliğinin hikâyesini mi anlatacaksın yani? Bunu mu anlamalıyım?”

“Ama bir masal gibi... Yavaş yavaş anlatabilirim ancak. Benim için hiç kolay değil inan. Belki sana tuhaf geliyordur ama...”

“Ancak öyle anlatabileceksen neden olmasın? Hiç yoktan senden masal dinlemiş olurum.”

Sümkürür gibi gülüyorum. Ne burnumdan bir şey çıkıyor ne de ağzımdan. Oysa çıkabilse...

“Hele dur bakalım sen, her şeyi sonuna kadar dinle de ondan sonra karar verirsin masal mı gerçek mi. Sen, daha Binbir Gece Masalları’nın bile ancak bir cildini okuyabilmişsin. Kesin masallardaki şiddete, yalana, dolana katlanamadığından...” derdim.

Ama hiçbir şey söylemeden kahvemi bitiriyorum. Atomu kâselere koyup getiriyor, onları da yiyoruz.

“Koşalım mı? Ses de gelir.”

“Olur...”

Çıkıyoruz. Ses’i yine kayışı olmadan koşturuyoruz. Ama bu kez Boğaç’ı bulamıyor. Zaten aramıyoruz. Gelmeyeceğini zaten anladık. Gelvesin... Kendi bilir...

Koşuyoruz ama hâlâ enerjimiz. Söyleyemediğimiz şeylerle dolu içimiz. En azından üçümüzden biri içini boşaltabiliyor.

Eve dönüyoruz.

“Sıcak bir şeyler içmek istiyorum ben,” diyor.

“Evde kuşburnu var mı?”

“Poşet çayı var. Aslında eve tohum hâlinde alıyordum genelde ama bitti, okula götürdüklerimden birkaç tane kaldı, onu içelim. Ben de içerim.”

Eve giriş ritüellerimizi gerçekleştirdikten sonra kuşburnu çaylarımızı hazırlıyorum. İçerken, henüz bardaklarımızın yarısına bile gelmeden başlıyoruz yaklaşılmaya. İlk hareketi ben yapıyorum galiba. Ve bir daha sevişiyoruz. Uykum yok. Hatta seviştikten sonra üzerime bir canlılık geldi. Ama onun uykusu var, çok yorulmuş belli ki.

Buz gibi bardaklarımızı kafamıza diktikten sonra yatma ritüellerimizi de gerçekleştiriyoruz. İkimiz de kendimize has ritüellerimizi değiştirip birlikte olacak şekilde ayarlamaya çalışıyoruz. Daha yeni yaşamaya başladığımız için bunu analiz etmek son derece kolay oluyor. Mesela eskiden tek başıma dişlerimi fırçalardım. Ama şimdi birlikte yapıyoruz, aynı anda... Bazen birimiz bir şey söyleyecek oluyor, ağzımız köpük içindeyken cevap veriyoruz. Yani şimdilik böyle. Birkaç defadır böyle oldu. Gerçi bana epey tuhaf gelmeye başladı. Yanında rahatça tüküremiyorum bile. Hem bir sohbetinde sevgililerin arasında mahremiyetin önemli olduğunu söylemişlerdi. Bu kez dişlerini fırçalayacakken ben banyoya girmiyorum. Zeynep'ten aldığım kitabı açıyorum. Hiç uykum yok, acaba onu mu bitirsem? En fazla iki saatimi alır. Madem uyuyamayacağım, oradan oraya döneceğime okurum daha iyi. İyi ki okuma lambam var, adamcağızı uyandırmamış olurum onu kulla-

nırsam. Dur bakalım rahatsız olacak mı? Dişini fırçaladıktan sonra çıkıyor, o odada pijamalarını giyerken bu defa ben dişlerimi fırçalıyorum.

Yatağa girmiş, duvar tarafına yatmış ama ses etmiyorum. Lambayı yakıp soruyorum:

“Bu ışık seni rahatsız ediyor mu?”

“Yooo,” diyor. Uyudu uyuyacak...

Kitabı bitirdiğimde gece ikiyi geçiyor. Anında yığırılırcasına yatıveriyorum. Muhtemelen sabaha uykumu almış şekilde uyanmayacağım ama ilk iki saat dersim yok zaten. Yine de onunla giderim herhâlde.

Uyandığında yatakta yok. Saate bakıyorum, ilk dersin yarısındalar şimdi. Ses’i gezdirdiğini yazmış mesajında. Bir de dolapta kalan atomu yememi...

Hemen kalkıp duş alıyorum. Atomu yiyorum, kahvemi burada içiyorum. Sonra da yürüyerek okula gidiyorum. Sırt çantamda erhum ve Zeynep’in kitabı var.

Bugün de erhu çalayım bakalım. Canım bir masal anlatmak istemiyor bugünlerde ama Cebrail’e anlatacağım gerçeğe alıştıрма olsun diye bir masal anlatayım diyorum. Ama Şehrazat’ın masallarından anlatasım yok. Yine kendim mi uydursam ki? Neyse, bulurum bir şeyler nasıl olsa. Bende masal çok...

Okula vardığımda ikinci dersin başlarındalar. Çantamı öğretmenler odasına koyup bahçeye çıkıyorum.

Bahçe sakin. Kulaklıklarımdan kulaklığımı çıkartmadan müzik eşliğinde öylesine yürüyor, aklıma güzel bir masal gelmesini bekliyorum. Bu defa Hamzalarla dersim var, herhâlde onlara anlatırım.

Yok, hiçbir şey gelmiyor. Galiba bu sınıfa ikinci defa bir masal uyduracağım. Belki de onlara anlatmam, başka bir sınıfa anlatırım. Bir aşk masalı mı anlatsam yine? Uydurmasam... Ama aklıma gelen aşk masallarının hiçbiri beni anlatabileceğim kadar etkilemiyor. Onlar eski aşklardı çünkü. Bir erkek bir kadın için bir sürü şey yapardı. Genelde zengin bir kız olurdu. Her nedense... Aklıma bir film geliyor. Keloğlan ile Cankız. Ne güzel bir filmdi o. Ama onu anlatacak değilim çocuklara. Neden ona benzer bir şey gelmiyor aklıma? Onun gibi gerçek aşka, dostluğa değinen?

Keloğlan Cankız'la ne iyi dosttu. Evet, aralarında yanlış anlaşılma olmuştu ama hangi iki dost arasında olmaz ki? Keşke Kemal'le de dost olabilseydik. Yok, hakkını vermem gerekir. Biz eskiden iyi dostlardık da dost kalamadık. Keşke bunu yapabilseydik. Kemal benim için yanlış bir karar değildi. İyi ki öyle değildi. O sadece...

Teneffüs çalıyor. İnsanlar akın ediyor bahçeye. Bu kez kulaklığımı çıkarıyorum. Zaten çalan parça pek matah bir şey değildi. Epey ağır bir hüznü taşıyordu.

Daha doğrusu taşıyamıyordu. Zaten onun için o karcık hüzün o besteye ağır geliyordu.

Boş kalan kulaklarım bu defa da kalabalığı dinliyor. Bir daha... Kim bilir kaç teneffüs havası işitti bu kulaklar? Daha öğretmenlik yapacak yıllarım var üstelik. İstemediğimden değil tabii ama bir an düşünüyorum. Kulaklarımdan başka ezgileri mahrum mu ediyorum acaba? Şimdi bambaşka sesler dinliyor olabilirdim.

Mesela... bir bilgisayarda bir ses üretiyor olabilirdim. İstedğim sesi... Eve gitsem yapabilirim gerçi. Onu yapmayı biliyorum. Ses üretmekten iyi anlarım. Ya da bestelerime uzun saatler ayırabilirdim. Zaman ayırdığım kadar da beste yapardım. Ünlü bir sanatçı olabilir miydim? Bence evet, neden olmasın? Olamasam da bir şeyler kazanırdım. Başkalarının bestelerini kayda geçirirdim falan.

Ya da... Bilmem, bir program yapardım. Bir sürü yere gidip oradaki insanlarla bir sürü şey konuşurdum. Onlara sorular sorardım, yanıtlarını alıp başka sorular sorardım. Sonra da susardım. Ardından bambaşka insanlara giderdim. Bir sürü farklı ses işitirdim böylece. Şimdiki gibi belli sesler değil.

Ama bu düşündüklerimin hiçbirini yapmayı düşünmüyorum. Yani en azından şimdi değil. Hayat bu, her şey olabilir ama... Özellikle şimdilerde bir sürü şey

değişti. Sonunda hayatım yoluna girmek üzere. Evet, bu değişimin sebebi Cebrail'in de bana âşık olduğunu öğrenmek gibi görünüyor ama o bambaşka şeyleri te-tikledi sadece. Sevilebilir bir insan olduğumu anladım. Evet, zaten bunu biliyorum. Birsen var mesela. Sağ ol-sun, sevilebilir bir insan olduğumu hissettirmekten hiç vazgeçmemiştir. Her ne kadar insanı delirtecek kadar ketum olsam da.

Ketumluk genelde beğenilen bir özelliktir. Kimse-nin sırrını söylemeyen birisi neden beğenilmesin? Ama işte bir yerden sonra insanlar senin onlara güvenme-diklerini düşündüklerinde, buna ikna olduklarında her şey değişir. Bu durum onların kendilerini karşınızda değersiz hissetmesine sebep olacaktır. İşte ben de hep bu durumdan mustarıptım. İnsanlara güvenememek-ten ve onları karşımda kötü hissettirmekten. Oysa Bir-sen böyle düşünmemişti. O sadece güvenilir bir insan olduğunu defalarca göstermişti. Kanıtlamak için falan değil, öyle olduğu için. Herkese yapacağı için... Ayır-ca beni böyle kabullenmişti Birsen. Kendisine güvenil-mediğini düşünmek yerine benim kimseye güvenme-diğimi kabul etmeyi seçmiş, bunun dışında epey hoş olan arkadaşlığımın tadını çıkartmayı tercih etmişti. Ki ezelden beri iyi bir arkadaşımdır ben. Ve ezelden beri biraz ketumumdur. Tabii ama Kemal'den sonra ketum

olmayı biraz abarttığım doğrudur. Çevresel unsurlar ketumluğumu abartmama neden olsa da önemli değil. Cebrail beni sevdiği ve bana, ketum olsam da ona güvenmesem de sevmeye devam edeceğini söylediği o gün değişmeye başlıyorum. İşte asıl o an tetikliyor birçok şeyi ve ancak o an hayatım değişmeye başlıyor. Bana âşık olduğunu belli edişinde değil... Ve ancak o andan sonra hayatımı değiştirmek istemeyeceğime karar veriyorum. Eğer birlikte olacaksak binlerce teneffüs havası dinleyebileceğime...

Belki birlikte olmazsak da aynı şeyi yapmaya devam etmeye karar veririm. Öyle ya, burada bir hayatım var. Masallarımı seven öğrencilerim...

Ama yine de her şey değişir. Çoktan değişti, tam o an değişmişti.

Peki Birsen'le Cebrail'in ne farkı var? Birsen'in bir hayatı var. Bir kocası, çocuğu var. Ben ikincil bir figüranım hayatında. Kocası ve çocuğu gibi birincil figüranlarından değilim. Oysa Cebrail beni birincil figüranları arasına istiyor. Ona doğru düzgün bir şey anlatmasam da...

Ama dur... Neden böyle yapıyor? Belki de umurunda değilimdir. Belki de sadece varlığım umurundadır. Şarkı söyleyen, masal anlatabilen, bir sürü enstrüman çalabilen ve etrafta epey sevilen bir kadın arıyordur ve onun için bu kâfidir. Ya da bunu söylemek bir taktikten

ibarettir. Bir tür sorgulama taktiği... Ve bayağı iyi bir taktiktir. Üzerimde çoktan başarılı olduğuna göre...

Yooo, üzerimde taktik uygulanması beni o kadar da rahatsız etmiyor. Hepimizin hayatı stratejilerden ibaret. İstese de istemesek de bu böyle.

Ders zili çalıyor. Bahçede oyalanmaya devam ediyorum. Birkaç kişi selamlıyor, karşılık veriyorum. Ve öğretmenler zili çalıyor. Sınıfa giderken erhumu ve Zeynep'in kitabını almak için öğretmenler odasına uğruyorum. Teneffüste onu da veririm, nasıl olsa sınıflar yakın.

Sınıfa girdiğimde bambaşka bir coşkuyla karşılanıyorum.

“Hocam artık masal anlattırmadan bırakmayız vallahi.”

“Ölümü görün hocam...”

“Niye yalvarıyorsun oğlum, hocamız bizi kırar mı hiç zaten. Merak etme sen, anlatır şimdi, ne olacak, elinin kırı...”

...

Demin taktik ve stratejileri düşünürken işte tam üstüne geliyor. İşte, her an taktiklerle ve stratejilerle yaşadığımızın kanıtları. Amaçları masal anlatmam. Kötü bir amaç değil bu. Hiç kötü değil. Rahatlamak istiyorlar sadece. Hayatlarında farklı bir şey olsun istiyorlar. Ben

de bunu sağlıyorum ve onlar bunun için bir sürü taktik kullanıyorlar. Bunda ne kötülük var?

“Zaten anlatacağım çocuklar, rahat olun,” diyorum. Sakinim. Sanki o her defasında bir masala başlarken olan tutku yok içimde ama yine de anlatacağım. Kendimi mecbur hissettiğimden de değil tam olarak. Yapacağım işte. İçimde çıkmak isteyen bir şey var çünkü. İstesem de istemesem de. Her gerekli olan şey tutkuyla olmayabiliyor neticede.

Bir sürü masal biliyorken neden anlatacak bir şey bulamadım? Uydurmam, içimden çıkartmam gereken bir şey var, belli. Onu hissedebiliyorum. Nasıl olmaz ki? Hayatımda bir değişim baş gösterirken içimde açığa çıkmak isteyen bir şeylerin olmaması tuhaf olurdu. Peki ya nasıl oluyor da zihnim böyle bomboş? Ya ocuklara anlatacak hiçbir şey gelmezse?

Bu daha önce de olmuştu. Hem de aynı sınıfta... O zaman da halletmiştim, şimdi de öyle yapacağım, biliyorum!

nce korkumu açığa çıkarıyorum. Kendimi bunu yapacak kadar cesur hissediyorum. Korkuyu çalarak başlıyorum. Bu şekilde başlamam gerekiyor çünkü.

Çaldığım hareketli olan türden bir korku değil. Daha çok içten içe kaynaklı bir şey. Tıpkı şu an yaşamakta olduğum an gibi...

Ve hâlâ aynı ezgiyi çalarken başlıyorum. Ne anlatacağıma dair hiçbir şey bilmeden...

“Bir zamanlar, etrafındaki herkes tarafından sevilen genç bir kız vardı. Anası babası o doğduktan bir yıl sonra ölmüşlerdi. O da köyünde kalmış, köy ahalisi de ona sahip çıkmıştı. Bu onlara zor gelmemişti çünkü bu kız onlara çocukken bile hiç yük olmamış, aksine her fırsatta, yapabileceği her şekilde destek olmuştu. Bir yerde yoluna çıkan su taşımakta olan bir kadına yardım eder, başka bir yerde yere düşmüş bir çocuğu kaldırıp yaralarını sarar, kavga edenleri ayırırdı. Köyde herkes onu bir başka severdi.

Büyüyüp serpildi, on altı yaşına girdi. Ve genç kız, yerinin artık bu köy olmadığını düşünmeye başladı.

Bir gün geldi, artık kabına sığamayacağını anlayıp teker teker herkesle vedalaşıp yola çıkmak istediğini anlattı. O artık buraya ait değildi, gitmeliydi.

Kızın başına bir şey geleceğinden kimse korkmuyordu çünkü onun çok güçlü bir koruyucusu vardı. O bir yılanı. Zehirli bir yılan. İnceydi, öyle o kadar uzun da değildi. Daha çok zarif bir kolye gibi, kızın boynuna çöreklenirdi. Köydeki herkes o yılanı pek sever, ona tas tas süt ikram ederlerdi. Onların da kollarına, boyunlarına misafir olurdu bu yılan. Tıpkı babalarının omuz-

larından inmeyen çocuklar gibiydi. İnsanlar ondan korkmaları gerektiğini çoktan unutmuşlardı.”

Orta sıralardan birkaç kişinin iç çekişini işitebiliyorum. Muhtemelen sürüngen fobileri var ya da hep kötü aksettirilen yılanların bu kadar iyi evcil hayvan olmasına şaşıyorlar. Eh, ne yalan söyleyeyim, ben de şaşıyorum bu işe. Ağzımdan çıkmadan önce bilmiyordum ki...

“O bebekken bile oradaydı yılan. Kimse, verdikleri süt dışında yılanın nasıl beslendiğini bilmezdi. Belki genç kız dışında... O bile yılanın beslenmesine pek az şahit olmuştu ömrü boyunca. Tıpkı ne yiyip ne içtiğini belli etmeyen nazik hanımlar gibiydi yılan, o da dışıydı. Ama yine kimse çiftleşip yumurtladığına şahit olmamıştı. İkinci bir hayatı varsa gizlemesini çok iyi beceriyor olmalıydı. Usta bir çapkın gibi...”

Gülüyorum. Yeni duyduğum bir şeye tepki verir gibi. Durumun gerçekten de böyle olduğunu anlarlar mı acaba? Erhumdan da muzip birkaç ölçü fırlatıyorum. Birkaçı daha gülüyor benimle.

“İşte genç kızımız dünyayı keşfetmek istediğinde, köyden ayrıldığından ötürü çok üzülseler de onun için endişelenmemişti kimse. Herkes işinin rast gitmesini dilemiş ve o köyde pek az rastlanabilecek bir şekilde uğurlamışlardı onu.

Ve sonunda kız yılanı boynunda, heybesi sırtında, ayağında manda derisinden yapılmış çarıklarla çıktı yola. Az gitti, uz gitti, ıssız bir köye denk geldi. Köyde hiçbir evden duman çıkmamaktaydı. Çatılar aktarılmaya, bahçeler çapalanmaya muhtaçtı. Genç kız bu durumu görünce çok şaşırmişti. Acaba neden orada kimse yaşamıyordu? Bu kadar insan nereye gitmiş olabilirdi? Etrafına baktı, kimse yoktu. Sadece bir tek yabancı kedi görebilmişti. O da kızcağıza tıslayıp uzak durmasını istemişti. Merakına yenilemeyip tüm evlere teker teker bakmaya karar verdi. Elbette bu esrarengiz durumun sebebini bulacaktı.”

Anlatanın kendim olduğunu bilmesem ben de so-luksuz dinleyeceğim. Gerçekten bir sözcük sonrasını bilmiyorum hikâyenin. Hatta ne zamandır erhuyu bile çalmıyordum. Ama tam bu an esrarengiz bir şeyler çalmaya başlıyorum. Hem biraz kendime zaman vermek hem de yarattığım, bir şekilde yaratılan atmosferi vurgulamak için.

Tam bu sırada kapı çalıyor. Ellerim tam o anda donakalıyor. Her şeyin bilincine aniden varmanın donukluğu var üzerimde.

Evet, ben bir sınıftayım, bunu zaten biliyorum ama sınıfın dışında bir hayat olduğunu idrak etmem, o anda, çok yavaş gerçekleşiyor.

“Gel...” diyorum. Ama hiç gelmesini istemiyorum.

Kapı açılıyor ve içeri müdür yardımcımız Yusuf Hoca giriyor.

“Hocam kusura bakmayın dersinizi bölüyorum ama Fahrettin’i dersten alabilir miyim?”

Duraksıyorum. Sebebini soramam herhâlde. Sorabileceğim bir şey olsaydı kendi söylerdi.

“Tabii.”

Ben sormasam da Fahrettin soruyor.

“Ne oldu hocam? İnşallah kötü bir şey değildir.”

Yusuf Hoca gülümsüyor.

“Münazara kulübünü tekrar kuracağız, sen de eski kulübün mezun olmamış tek üyesi olarak katılımcıların arasından takım arkadaşlarını seçen jüride olacaksın.”

“Şimdi mi seçeceğiz?”

“Yok, şimdi konuları belirleyeceğiz.”

“Hocam ayıp olacak belki ama bensiz belirleseniz olmaz mı ki? Nihan Hoca bir şey anlatıyordu da...”

Yusuf Hoca’nın yüzü asılıyor.

“Haydi oğlum... Herife bak ya... Bir de nazlanıyor beyefendi.”

Sonra bana bakıyor.

“Affedersiniz hocam...”

Yusuf Hoca’ya öylesine gülümsedikten sonra Fahrettin’e;

“Hamza’dan alırsın kaydı,” diyorum.

“Haydi bakalım, kolay gelsin.”

Önce Yusuf Hoca, arkada ağırdan alan Fahrettin, çıkıyorlar.

Kapı kapandıktan sonra tuhaf bir suskunluk oluyor. Hikâyeye devam etmeye nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Nerede kaldığımı anımsamadığımdan falan değil de hikâyeye tam olarak uyum sağlayamadığımdan.

Yusuf Hoca'ya sağanak gibi inen bir öfke salvosu gönderiyorum içimden. Dikkatimizi dağıtacak ne vardı ki! Saygısız herif!

Ellerim çoktan kızgınlığı çalmaya başladı bile. Onlar da hareketleniyorlar. Yani en azından bu kızgınlıkla dolmuş melodi onların teker teker sıralarında doğrularına sebep oluyor, görebiliyorum bunu. Sonra o kızgınlık bir arayışa evriliyor. Birkaç nota eksilt, melodiye biraz hızlandır... tamamdır.

“Tüm evlere bakmasına rağmen uzun süre boyunca o evlerde kimsenin olmadığını delilleri dışında hiçbir şey bulamadı. Peki ama bu insanlar nereye, hangi sebeple gitmişlerdi? Neden bırakmak zorunda kalmışlardı evlerini?

Birden bir ses duyuldu ve o sesle birlikte, ortaya insana benzeyen bir yaratık çıktı. Saçı sakalına karışmış bir adamdı. Adam neredeyse çıplak olsa da kir ve kıldan vücudu pek seçilmiyordu. Çıplak olduğuna bile

emin olamıyordu insan. Kasıklarında ve boynunda kürklerden yaptığı ilkel bir şey vardı sadece ama bunlar da pek işlevsizdi.

‘Merhaba,’ diye seslendi genç kız.

‘Umarım dilimi anlayabiliyorsunuz... Yeni geldim buralara. Senin dışında kimseyi de görmedim. Neden başka kimse yok etrafta?’

‘Benden kaçtılar...’ dedi adam. Sesi çok boğuktu ama tehditkâr değildi.

‘Koskoca köydeki insanların hepsine mi zarar verdin yani?’

‘Hayır...’

Adam başka söz etmedi. Kız onu beklerken bir de baktı ki yılan boynundan çözülüp yere akıp adamın üzerine tırmanıyor, adamsa hiçbir şey yapmadan onu izliyordu.

‘Bu yılan buraya seninle mi geldi?’

‘Bebekliğimden beri benimle.’

Adam bir şey demedi. Yılan adamın üzerinde dolaştıktan sonra kızın yanına yaklaştı ama kız adamın kokusu sinmiş yilandan uzaklaştı. Yılan da dilini çıkarıp kendi kendisini kokladıktan sonra temizlenmek için dereye doğru aktı.

‘Neden bu kadar kirlisin?’ diye sordu kız.

‘Yıkanmak istemiyorum.’

‘Neden?’

‘Kötü koktuğunda kendini yalnız hissetmiyorsun. En azından yaptıkların yanında kalıyor sanki. Artık işe yaramayan, ölmüş derin bile seni terk etmiyor.’

‘Ama ben buradayım artık,’ dedi kız.

‘Yılan da... Artık yıkanmalısın.’

‘Peki,’ dedi adam.

‘Dereye gidip yıkanacağım. Beni bırakıp gitmeyeceksin değil mi?’

‘Tabii ki gitmeyeceğim. Her şeyden önce çok merak ettiğim bir geçmişin var, bunu öğrenmeden hiçbir yere gitmem.’

Adam arkasında çok kötü bir koku bırakarak dereye doğru koştu. Kız onu beklerken adamın yalnızlığını düşündü. Kendi kokusunun dayanılmazlığını bile arzu etmesine sebep olan yalnızlığını... Acaba insanlar neden onu terk etmişti? Belki de adam öyle inanıyordu sadece. Gerçek çok daha başka olabilirdi. Yılan dere-den dönmüştü. Tertemizdi. Kızın boynuna kıvrıldıktan sonra birlikte adamı beklemeye başladılar.”

Devamlı değişen bir melodi çalıyor ellerim. Sanki zihnimdeki kurup vazgeçmelerle ilgili bir şey bu. Kendim bile bilmeden devamlı değiştiriyorum anlatacağım masalı belki. Muhtemelen böyle.

Ellerim bilinçdışımı tercüme ediyor olmalı...

Umarım çuvalayıp anlatacağım masalı öylece yarıda bırakmam ya da... Ya da... Tatmin olmadığım bir finalle bitirmem. Umarım...

Neden tam da bu anda bunları düşünüyorum?

“Birkaç saat sonra gelmişti adam. Tertemizdi. Üzerine bir kıyafet bile giymişti.

‘İyi ki buradasın,’ dedi kıza. Boynundaki yılanın gözlerine baktı ve ona da:

‘İyi ki buradasın...’ dedi. Yılan göz kırptı. Adamı şimdi daha çok beğenmişti. Kız bunu anlayabiliyordu.

‘Keşke sana anlatacak önemli bir şeyim olsaydı. Sadece gittiler işte. Ben de gitmedim. Tüm anlatacağım bu kadar.’

Kız adamın yüzüne bakıp kaşlarını çattı. Yılan dilini çıkarıp adamın yalanını kokladı.

‘Neden doğruyu söylemiyorsun? Yılan yalanının kokusunu alıyor. Ben de işitebiliyorum. Onu gözlerinde görebiliyorum. Neden yalan söylüyorsun?’

Adam hiçbir şey demedi.

‘Çünkü sana anlatırsam sen de gidersin.’

‘Neden?’

‘Tüm köy benden kurtulmak için gitti. Aslında hayır. Bana tahammül edemedikleri, dokunmak bile istemedikleri için. Ve benden, bana hiçbir şey yapamayacak kadar korktukları...’

‘Onlara ne yaptın?’

‘Korkularıyla buluşturdum onları. Birbirlerinden ve kendilerinden korkuyorlardı ve ben onlara bir şeytan gibi korkularını anlattım.’

‘Nasıl biliyordun neden korktuklarını?’

‘Söyledikleri şeylerden. Anlattıkları her şeyden. Birbirlerine düşürdüm onları.’

‘Nasıl anladılar?’

‘Meydan kavgasında birbirlerine girdiklerinde. Bir sürü insan öldü, çocuklar bile.’

Kız şaşırılmış, yılan kıpırtısızlaşmıştı.”

Ama şimdi ne olacak? Bir masala hiç benzemiyor bu. Daha çok modern bir hikâyeyi andırıyor. Erhuyla hüzünlü bir şeyler çalarken sınıfa göz atıyorum. Hepsi merakla dinliyor. Yüzlerinde bir memnuniyetsizlik yok. Kendimi yine müziğe kaptırıyorum. Ve masala...

“Kız anlayamamıştı.

‘Neden böyle bir şey yaptın ki?’

‘Canım sıkılmıştı işte. Ya da şeytan beni ele geçirdi... Bilmiyorum.’

Yılan adamın yüzüne bakarak tısladı.

‘Doğruyu söylemiyorsun,’ dedi kız.

‘Doğru,’ dedi adam.

‘Onları birbirlerine düşürdüm çünkü canım sıkılıyordu. Herhangi bir şeyden korkmak istesem de korka-

mıyordum. Korkma yetisi bana verilmemişti belki. Ben de onları kışkıırıyordum. O kadar çok şeyden korktukları için birbirlerine sarılıp yaşamaya çalışmalarını.’

Adam bunu söyler söylemez yılan hareketlendi ve daha ne olduğunu bile anlayamadan onu zehirli dişleriyle ısırırverdi.”

Tiz bir ünlemi çalıyır ellerim. Soluklarını tutuyorlar. Hikâyedeki kız bile... Ben bile...

“Kız, bilge yılanın böyle bir şey yapacağını tahmin edemese de yaptığı şeyi kendince onaylamıştı. Adamın bir şeyden korkması gerekiyordu ve yılan bunun için biçilmiş kaftandı.

Peki adam sağ kalabilecek miydi? Yılanın bilgeliğine güvenen kız hiçbir şey yapmamıştı. Yılanla birlikte, adam çaresizce kıvrılırken öylece onu seyrettiler. Tam üç gün adamın başını beklediler ve adam sonunda sapasağlam ayağa kalkırverdi. Ne yılanı kızmıştı ne de genç kıza. Bilakis, genç kızla gideceği yere gelmek için onlardan izin istemişti. Yılan kararın kızda olduğunu gösterircesine kafasını ona çevirdi. Kız ise düşünüyordu. Bu adam koskoca bir köyü etkisi altına alabiliyorken, üstelik kötü bir niyet taşıyarak bir sürü şey yapmışken onu neden yanına alacaktı ki? Hem adam böyle bir şeyi hangi sebeple istiyor olabilirdi? Ona sorduğunda güldü adam. Sesinde o eski hüznü yoktu.

‘Çünkü ilk defa sana anlattım hikâyemin tümünü ve hayatımda ilk defa ylıandan korkabildim. Ama her şeyden önce ilk defa senin önünde temizlenebildim. Arındım günahlarımdan. Yalnızlığımdan ve korkusuzluğumdan.’

Kız hayatı boyunca ilk defa gerçekten kötü şeyler yapmış bir insan görüyordu. Ve ona göre adam korkmadığı, yani hiç korkusu olmadığı için değil, kötü bir şey yaptığını onu hiç tanımayan birisine itiraf ettiği için cesurdu. Ve sadece bunun için, adamın kendisiyle birlikte gelmesine izin vermişti.”

Karmaşık zamanlar, birbirlerine geçen duygular çalıyorum. Yaşanan günleri özetleyen bir melodi. Alttan alta bir tür aşkı oluşturuyor parmaklarım. Kendi kulaklarım bile fark etmiyor önce. Birkaç dakika sadece çalıyorum.

İki taraflı bir aşk bu. İki ayrı melodi çalıyorum. Hem de aynı anda. Bir birinden bir diğerinden çalıyorum. Aralara da sanki başlamadan önce iki ölçü metronom belirlermişçesine yayla erhunun gövdesine dokunuyorum. Sanki ritmik ayak sesleri ya da kalp atışları gibi... İki aşğın atışması gibi...

İlki ikna etmeye çalışıyor. Önce donuk ama yine de... belki kendisini ikna ediyor önce. Evet, hep bu olur. Başta âşık olan, âşık olmak için kendisini ikna

eder. Kim ne derse desin bu böyledir. Ben o sesi duyduktan sonra ikna etmiştim kendimi kontrbasıma âşık olduğuma. Daha âşık olduğumu bilmiyordum. Çünkü kendimi ikna etmemiştim henüz. Sesi sadece beni şaşırtmıştı önce. Âşık olmaya ben ikna olmuşum... Kendimi kendim etsem de... İkna edilmişim demek daha doğru. İkincisi ikna etmeye çalışıyor bilinçsizce. O çoktan ikna olmuştu. Korku ikna etmişti onu. Peki neden? Neden ona âşık olmak için ikna oldu ve onu ikna etmeye çalışıyor? Erhu bu soruyu da yanıtıyor. Şimdilik muhtemelen sadece benim için ama ben o yanıtı diğerlerine birkaç dakika içinde aktaracağım. Belki sadece bunun için anlatıyorum bu hikâyeyi, kim bilir...

Yine de erhu aracılığıyla ellerimin bulduğu yanıtı ağzımla anlatmanın vakti gelmedi henüz.

“Kız, adam ve yılan bir sürü yer geziyor, çok sayıda farklı insanla tanışıyorlardı. Mutluydular ama mutluluklarının sebebini bilmiyorlardı. Onlar dünyayı gezdikleri için mutlu olduklarını zannediyorlardı ama gerçek başkaydı. Çünkü bir aile olmuşlardı. Yılan ve kız belki de aynı kişiydiler. Ama adam da katılınca, işte ancak o zaman bir aile olabildiler. Kızın ayrıldığı köyde ailesi yoktu çünkü kimse onu ailesi olarak görmüyordu, görmeyecekti. Belki de yılan bunu bildiğinden kızın yanına gelmiş, daima etrafında bulunmuş, onu des-

teklemişti. Yine de ikisi bir aile olamamışlardı. Bunu başarabilselerdi kız köyden, mutlu olduğunu sandığı yerden çıkmazdı ki. Yılanla o birbirine çok benziyorlardı. Aile olmaktan çok birbirlerinin uzantısıydılar. Birbirlerinden ayrı tek vücuttular.”

Bu hikâye kızın gibi görünse ve öyle olsa da aslında adamın da. İkna olan o. İkna etmeye çalışan o ama aslında ikna edilen de o. Yılan onu ısırıldığı an ikna olmuş olabilir ama aslında onu ısıran yılan kızla aynı zihni taşıyor. Bunu anlayabiliyorum. Yani aslında o adamı en başında ikna eden kız tarafı. Kızın bizzat kendisi değil ama bu masalsi bir hikâye olduğuna göre...

Peki ama ben bunu onlara nasıl anlatacağım?

Ellerim bir karmaşayı çalıyor bu kez. Benim bile çözümlenemediğim... Yani aslında bana ait ama bilincimin çözülmediği karmaşalardan.

“O gün adam kıza yaklaştı ve ondan ve yilandan korktuğu için onu ve yılanı sevdiğini, onlara âşık olduğunu söyledi. Kadın adamın aşkını anladı ve kendisinininkiyle karşılık verdi. Artık aile dört kişiydi. Kadın, adam, yılan ve çocuk.

Artık aile çok kişilikti. Kadın, yılan, adam, çocuklar ve diğer insanlar...”

Hikâye ha deyince bitiverdi sanki. Bu başı sonu tam belli olmayan, masala falan benzemeyen, iyi bir hikâye bile

olduğu şüpheli şey bitince şaşıyoruz. Neye uğradığımızı anlamıyoruz. Beğensek mi beğenmesek mi bilemiyoruz bile. Çocukların yüz ifadelerinden hislerini anlamak zor değil. Yine de en azından yüzlerinde hayal kırıklığı yok. Zaten dersin bitmesine üç dakika kaldı. Bu üç dakikada umarım içlerinden birisi herhangi bir şey söylemez.

“Bizim sınıfta anlattığınız masalları aslında uyduruyorsunuz değil mi hocam?” diye soruyor Gül.

Kısa süreliğine susuyorum. Konuşmamı beklemeden devam ediyor.

“Uydurduğunuz, onları sizin yarattığınız anlaşılıyor ama ilkinde internetten baktığımda bir şey bulamayınca. Bu da fazlasıyla farklı bir şey olunca merak ettim. Gerçi bazı ülkelerin masalları böyle olabilir ama işte sormak istedim yanlış anlamazsanız.”

“Evet, ben uydurdum ikisini de,” diyorum.

“İçimden geldi çünkü.”

“Anlatacaklarınızı önceden mi planlıyorsunuz?”

Bunu soran da İsmail.

“Çok sıradışı bir masaldı zaten hocam. Bu uydurduğunuz hikâyeleri yazsanız var ya... insanlar kesin bayılırlar.”

Ve Hamza'nın bu yorumuyla zil çalıyor. İsmail'in sorusunu cevaplamama gerek kalmıyor. Aksi takdirde muhtemelen yalan söyleyecektim.

Dersler bitiyor. Birlikte çıkıyoruz. Ses’le yürüyüş yaptıktan sonra yemeği hazırlayacağız ve ona her şeyi anlatmaya başlamak zorunda kalacağım.

Yemek mi alsak bir yerden? Bir şeyler hazırlayacak ya da hazırlanmasına yardım edecek kadar gücüm yok. Evden Ses’i çıkarıyoruz.

“Onu bir köpek parkına bırakıp akşam alsak daha iyi olacak bence. Bu daha önce neden aklıma gelmedi acaba?”

Gerçekten de bu şu an aklıma geliyor. Tam şu an. Dokunaklı bir hevesle dışarıya çıkmakta olduğumuz Ses’le birlikte kapıdan çıkar, Cebrail arkamızdan kapıyı kilitlerken.

“Olur, araştıralım iyi bir köpek parkı. Bu aralar böyle şeyler yapmaya başladılar. Ama bizim buralarda pek olmaz böyle şeyler şimdilik. Yine de bakalım. Belki bir köpek gezdirici buluruz. Onunla ilgilenir.”

“Ama o zaman bir şey fark etmez ki. Ben diğer köpeklerle sosyalleşmesi için söylemiştim.”

“Bir köpeğin iki sürüsü olabilir mi? Ses’in kafası karışmaz mı?”

“Bilmiyorum. Yine de denemek ve hoşuna gidip gitmeyeceğini anlamak borcumuz. Onun sorumluluğunu aldık biz. Ben aldım ama sen de benimle paylaşıyorsun şu an değil mi?”

“Tabii, haklısın.”

“Keşke Boğaç gelseydi.”

“Bugün mü?”

“Yok o gün. Sözleştiğimiz zaman. Bugün gelse de onu konuk edemeyiz değil mi, önemli bir işimiz var ne de olsa.”

“İş mi?”

“Sana Kemal’i anlatacağım ya.”

“Haaa. Kesin kararlısın öyle mi? Senin kendi kararın yani.”

“Evet, anlatacağım. En çok da kendim için.”

“Peki o zaman.”

Sesinden anlaşılıyor ne kadar mutlu olduğu. Manipülatif bir insanın menfaatçi mutluluğu değil bu. Daha ziyade, azıcık dokunulmaktan mutlu bir çocuğun hevesle karışık sevinci.

“Eve gelmeden önce bir şeyler alalım. Pizza olabilir.”

“Biz bir şeyler yapardık. Hem güzel oluyor birlikte yemek hazırlamak. Daha sağlıklı...”

“Bugün çok yoruldu. Sen diyetine uyması için başka bir şey al istersen.”

“Yooo, onun için demiyorum. Dedim ya, bu aralar öyle şeylerle uğraşmayacağım.”

“Tamam. Pizza dışında bir şey olabilir.”

“Dürüm hazırlatalım bence. Bildiğim bir yer var, adamlar öyle güzel yapıyorlar ki aklın şaşar.”

“Vay... Tamam o zaman. Zaten ne zamandır döner yememiştim.”

Gerçekten de bayılırdım dönere. İlk aklıma gelen pizza olmuştu çünkü fazla hamurluydu ve tabiri caizse beni daha fazla gevşetecekti. Öyle olunca da daha rahat anlatmaya başlayacaktım. Ama döner, bir de yanında bir porsiyon patates oldu mu, etin verdiği enerjik hâl ile patatesin, yani karbonhidratın verdiği rahavet birbirlerini dengeleyecekti. Yanında çay iyi gider. Çayı da Cebrail demler tabii. Bir de bir dal karanfilli sigara, o mecburi.

Zaten Cebrail de anladı itiraz etmenin bir işe yaramayacağını. Bilakis, o sigara Kemal’le ilgili her şeyi anımsayabilmem için bir tür katalizör olduğundan zaruri. Evet, ciğerlerimize çok zararlı olacağını ikimiz de biliyoruz. Özellikle sağlığına ziyadesiyle düşkün olan Cebrail için bunun ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Onu sağlığına fazlasıyla düşkün olmakla suçladığımı hissettirdiğimin, hatta bunu hissettiğimin de farkındayım. Bunun sebebi daha çok ona ve kendime zarar vermenin suçluluğu olduğunu da çok iyi biliyorum. Ama bu saçma sapan, ondan çektiğim her nefesle bana ve Cebrail’e zararı olan sigaranın her şeyi anlatmama, böylece kendimle yüzleşmeme ve Cebrail’i aydınlatmama faydası olacak işte. Bunu da biliyorum. Ve tüm

bunlar, her şey anlatıldıktan sonra sona erecek. Buna inanıyorum. Her şeyi anlattıktan sonra o karanfilli sigaranın benim nazarımda zerrece önemi kalmayacak. Mesele beynin bağımlı olduğu nikotin değil çünkü. Yok canım, bağımlılığımı psikolojik olarak temellendirmekle ilgisi bile yok. Buna Cebrail bile inanmıyor. Gerçi onunla tam olarak konuşmadık... Yani ona her şeyi anlattıktan sonra bu sigarayı ağzıma sürmek bile istemeyeceğimi söylediğimde ikna olmayacağını bildiğim için söylemedim. Gerek de yok, görecek nasıl olsa.

Ses'le yürürken çoğunlukla o konuşuyor. Beni anlatmaya hazırlanmam için konuşturmamaya çalışıyor sanki. Enerjimin düşük olduğu o kadar belli ki, Ses onu parka bıraktığımızda normalden çok daha fazla dönüp bakıyor bana. Her defasında da onu teşvik edercesine el sallasam da ikna olmuyor ve normalde oynadığından kısa sürede yanımıza geliyor. Bu hak etmediğim türdeki fedakârlığını istemiyorum. Onu geri gönderiyorum. Bu kez istediği gibi oynuyor, ne yapmak isterse onu yapıyor. Çünkü o fedakârlığı yaptıktan sonra daha mutsuz olduğumu anlıyor ve sorunumu çözmek üzere beni rahat bırakmayı öğreniyor. Yine de o fedakârlık girişiminden sonra daha mutlu olduğumu da görüyor. Acaba bu onun için ne ifade edecek? İşte, bir ilişki, bir iletişim böyle kökleniyor.

Dönerciye uğradığımızda siparişi alan çocuk Cebra-il'le dereden tepeden konuşuyor. Hoşuma gidiyor mu-habbetleri. Bir kontrbasla bir kemençe gibi geliyor kula-ğa. Adam Karadenizli ama sesi o yüzden kemençe değil. Yani zihnindeki eşleştirmeler bu kadar basit olmuyor. Gerçekten kemençe gibi tınladığı için kemençe diyorum. Hatta biraz kemençe biraz kabak kemane... Bu ikisi arasında gidip geliyor sanki. Adam yaptığı pakete azıcık şu kısa ve tombik acı biberlerden ekliyor. Biraz daha istememek için kendimi zor tutuyorum. Benim kavanoz çoktan bitti. Eve gitmeden önce turşucudan almak gerek. İki hafta oluyordur almayalı, nasıl unu-turum! Bu biberlere bayılırım. Öyle çok acı değıllerdir. Bağır yakacak ya da yakınlardaki başka birisine göste-riş yapmaya değıecek kadar değıil. Ama acıdır işte. İn-san en azından birkaç tane yemek ister. Kendisine gelir, hafif içi yanar, kanı coşar, yemeğın tadını daha iyi alır. Yemekler soğumadan alabiliriz, evin arka sokağındaki turşucudan alıyorum zaten. Adam çok güzel yapıyor, evde yapılan turşular kadar güvenli olduğuna inandırıyor insanı. Hem turşuların tadı hem de kendi tarzıyla. Biberleri, salatalıkları falan da iyi yerlerden alıyor, belli. Biraz pahalı ama önemli değıil, insan önemsemiyor.

Ben biber alırken Cebra-il de karışık alıyor. Diğeri turşuları ortada olursa yerim ama nedense özellikle alma-

ya gerek duymam. Oysa mor lahana turşusu çok faydalıymış. Birkaç defadır onu da alıyorum. Cebrail karışık turşuyu severmiş. Bu arada bu biberlere Antalya Biberi deniyormuş, Cebrail söylerken öğreniyorum. İkimiz de aynı adamdan alışveriş yapıyormuşuz meğer. Adam ikimize de ayrı ayrı selam veriyor ama ismini hatırlayamıyorum. Cebrail ismiyle selam veriyor, giderken de;

“Hayırlı işler Ahmet Usta,” diyor.

Ben esnafla o kadar iyi sayılmam. Gerek yok ki, adam işini çok güzel yapıyor ama ne gerek var ismini bilmeme? Böyle düşününce tuhaf geldi şimdi. Ne yapayım, bana zor geliyor. Hepsi farklı insanlar, onlarla ne konuşabilirim ki? Daha fenası, onlarla konuşmak bana hiç samimi gelmiyor, konuşurken anlaşılır bu, ne gerek var? Hem sıradan muhabbetlerden pek hazzetmem ben. Öğretmenler arasında da başkalarıyla da. Bir sebep daha var. Belki en önemlisi bu. Esnaftan birisi tarafından bir hedef olarak görülmekten korkmak. Ne bileyim, böyle şeyler yaşanmıyor mu sanki? Nihayetinde bir dulum ben. Bir esnafla öylesine ettiğim muhabbet bir şekilde yanlış anlaşılabilir pekâlâ. Nevzat’tan yeterince çekmiyor muyum zaten. Bu arada o taşınıyormuş. Dün koydu satılık yazısını evine. Kapıcının söylediğine göre emlakçıya vermiş evini. Birkaç güne, satılsa da satılmasa da diğer evlerinden birine yerleşecekmiş.

Neden acaba? Benden umudu kestiğinden mi; Cebrail'den korktuğundan mı; yoksa iki sebepten birden mi? Neyse ne, bir şekilde kurtuldum o pislikten, önemli olan da bu.

Eve geldiğimizde Cebrail hemen çayı koyuyor. Ben de Ses'i tarıyorum. Daha sonra yapamamaktan korkuyorum. Bir de yemekten önce ondan güç alıyorum. Yemekten ve sonra yapacağım şeyden önce...

Ses bir şekilde anlıyor beni, bir şekilde biliyor. Ve vücuduma dayanarak bana teselli veriyor.

Dürümleri fırında ısıtıyorum. Patatesler soğumamış. Çay da neredeyse demleniyor. İlk bardakları koyuca doldurdum. Ve yemeğe oturuyoruz. Dürümü çok güzel yapmışlar. Buralarda yediğim en iyisi. Turşu lezzetine lezzet katıyor. Patatesler de tazeymiş, ev yapımı gibi maşallah. Belki yeni yağa denk gelmişizdir. Ya da yağ konusunda umulmadık kadar titizlerdir, olamaz mı?

Öngördüğüm gibi, et bana canlılık verirken patates uyuşukluk ve bir nevi boş vermişlik bahşediyor. Ne de olsa hayvani ihtiyaçlarımın üstesinden geldim. Doydum. Artık tokum nasıl olsa. İşte vücudumun sağladığı bu gevşekliği arıyordum. Belki onun vermiş olduğu güçle, vücudumun gevşekliğine dayanarak o ölümüne korktuğum başlangıcı yapabilirim. Bir de vücudumun ürettiği düşük sevide de olsa bağımlılık-

lardan birini doyurursam tamamdır. Ben yemeğimi yerken soğumuş çayımı bir dikişte içiyorum. İkincisi daha iyi demlenmiş olacak. Altını kapattığım için de o kadar sıcak değil.

Bu arada hangi enstrümanı kullansam acaba? Belki bu defa Kızılderili flütünü çalarım. Anlatırken çalamamak, çalarken anlatamamak için. Daima ağzımın konuşması, ellerimin sadece ağzımdan çıkan havayı yönlendirebilmesi için.

Gidip flütü çıkarıyorum. Cebrail dikkat kesilmiş, öylece oturup beni bekliyor. Önümüzde çaylar var. Anlatırken içebilirim. Flüt çay kokacak ama zararı yok. Özel yaptığım kumaş kaplı harbilerle temizliyorum nasıl olsa.

Neredeyse sigarayı unutuyordum. Gidip yerinden alıyorum. Camın kenarında içmeliyim. Önce vücudum anımsamalı ve ancak ondan sonra anlatmalı çünkü. Zaten unutmak istediğim bir şeyi doğru ayrıntılarla anımsamak başlı başına zorken... Evet, doğru ayrıntılar. Asıl önemli olan bu. Zihin insanı yanıltır. Hatıralar git gide biçim değiştirir ve bunu önlemenin kesin bir yolu da yoktur. Yazmak dışında belki. Ama o bile taraflıdır. Yazdıklarını okuduğun an yine zihnine emanet etmek zorundasındır. Evet, yazdıkların sayesinde zihninde bir yenilenme olacaktır ama ben bunu yapma-

dığım için böyle bir lüksüm yok. Yapamadığım için...
Yazmak için cesaretimin bile olmadığından...

Olanları anımsadığım anda dahi unutmaya çalışırken nasıl yazacaktım ki? Bazen, tamamıyla acının verdiği bağımlılıkla o sigarayı içip her şeyi tekrar anımsama ihtiyacında bile bir tür kendimi cezalandırma gereksinimiyle hareket ediyorken nasıl mantıklı bir şekilde hatırlamaya çalışacaktım? Nasıl tutarlı olmak için uğraşacak kuvveti kendimde bulacaktım?

Ama en azından bu defa sigarayı paketinden çıkarırken çok daha başka bir amacım var. Belki de onun için pakete ulaşan ellerim bu kadar ferahlamış. Seğirmeden bükülüyor parmaklarım ve ince bir işi halledip pakete neredeyse hiç dokundurmadan sigarayı içinden rahatça çekip alıyorum. Eskiden olsa alamazdım. Paket sanki yıllarca kullanılmış, yırtık pırtık, etrafındaki kâğıtlar adeta aşınmış. Çakmağı tek çakışta yakıyorum. Eskiden olsa birkaç kere çakmam gerekirdi. Ellerimin bu kez çok daha rahat olduğunu gösteren bir şey daha...

Sigara yanar yanmaz etkisini göstermeye başlıyor. Zihnimin gerisine ittiklerim yavaş yavaş geri geliyor. Ama şimdi medeni bir halka mensup insanlar gibi kuyrukta ilerliyorlar. Hiçbir hatıra diğerinin önüne geçmiyor. Çünkü zamanın göstergeleriyle numaralanmışlar. Ayrıca artık onları engelleyecek bir şey yok. Kendile-

rini gösterebilecek ve istediklerini yapabilecekler. İstedikleri sadece tanınmak, hatırlanmak, yok sayılmamak... Kendilerinden nefret edilmemesi. Zihnimde, yani tek vatanlarında rahatça yaşamak istiyorlar, onları kim yargılayabilir?

Sigara bitiyor. Hatıralar hâlâ orada, onları Cebrail'e tanıtmamı, anlatmamı bekliyorlar. Böylece zihnimde birer kaçak olarak yaşamak zorunda kalmayacaklar.

Hemen ağzımı çalkalıyorum, yetmiyor, dişlerimi fırçalıyorum. O da yetmese de başka bir şey yapmadan yerime, üzerinde çok eskiden yaptığım bestemin notalarını bastırduğum kupamın ve yanında dayalı duran flütün durduğu sofraya oturuyorum. Canım tatlı istiyor aniden. Başka bir bahane daha. Evde var mı? Zihnimden bu soruyu daha geçirmeden ya da geçiriyorken aklıma geliyor. Mutfak dolabının en altında birkaç şey vardı. Çekmecenin içeriğini net hatırlamıyorum ama orada bulunanların tatlı olduklarını kesin olarak biliyorum. Miktarından da emin değilim. Bir tane olsa da mutlaka bir şey var orada. Bu bir alışkanlık. Aldığım bir tür önlem, daima evimde tatlı bir şey bulundurmak. Abur cubur olabilir, kendim yaptığım bir şey olabilir... Önemli değil. Tek önemli olan orada bir tatlının var olması.

Mutfağa gidip çekmeceyi açıyorum. Bir şey görün-

mese de orada mutlaka bir şey olduğunu bilmenin verdiği emniyet duygusuyla elimi boşluğa körlemesine uzatıyorum. Evet... İşte... Bir masalın ortasında olsam hissedebileceğim bir hafiflemeyle gülüyorum. Buldum! Özenle vakumlanmış bir poşet... İçinde ne olduğunu biliyorum. Ellerimle yaptığım bir çikolata. Bir tane kalmış sadece, mutlaka tekrar yapmalıyım. Zaten yarın ilk işim çekmeceyi doldurmak olacak.

Çikolata bir tane... Ama evde biri daha var artık. Peki ne yapacağım? Ya ikiye böleceğim ya da... onu öylece yiyecek, bana gereken her neyse onu bünyeme ikram edeceğim. Buna ihtiyacım var, çikolata da çok küçük. Neden onları bu kadar küçük yapmışım ki?

Ben anlatıcıyım. Anlatarak bir şeylerden, benim için önemli bir şeylerden feragat eden benim. Enerjiye ihtiyacım var, yani bu çikolatayı ben yiyeceğim. Onunla paylaşmadan...

Ama o da dinleyen. Dahası var, tüm bunları anlatma sebebim o. Eğer o var olmasa, benimle iletişim kurmasa bunları anlatabilir miydim? Kemal'i ve so-numuzu herhangi birisine anlatacak cesareti bulabilir miydim? İşte onun için bunu onunla paylaşmaktan başka yapacak bir şey yok. Bunu ona borçluyum. O hiç önemsemese, bu çikolatadan kolayca vazgeçecek olsa bile çünkü bu benim için bir vazgeçiş, ödenen bir tür

bedel. Bu bedeli ödediğimde, onun için bir şey feda ettiğimde kendimi iyi hissedeceğimi biliyorum. Her ne kadar bu çikolatayı paylaşma düşüncesinden bile nefret etsem de. Çok uzun zamandır birisiyle bir şey paylaşmak zorunda kalmadığım belli ama bunu yapma, benim için önemli birisiyle bir şeyler paylaşma zamanı geldi. Bir yataktaki yerimi dahi paylaşmak zor geliyor bana. Eh, tamamen doğal. Paylaşmak zorunda değilim. Bir zamanlar yapmadığım şeyi yapıp sevdiğim şeyler için mücadele etmeye başlamam gerektiğini biliyorum, bunu yapmaya kararlıyım da. Onu çok sevmemin ona karşı sevdiğim ya da istediğim şeyleri savunmama anlamına gelmediğini artık biliyorum. Ama bu hikâyeyi anlatırken yapacağım her şey aynı zamanda sembolik anlamlar içeriyor, bunu benden iyi kim bilebilir... İşte onun için bu çikolatayı ikiye bölüp diğer yarısını ona vermem gerekiyor.

İşte onun için bıçakla çikolatayı bölüp yarısını ona veriyorum. Onun için feda ettiğim şeyi rastgele alıp ağzına atıyor, içim gidiyor önce. Ama sonra yüzündeki o ifade her şeye değişiyor. Ummadığı bir lezzet bulmuş bir adamın içine saklanan küçük çocuğu görüyorum yüzünde. O bile şaşkın oradan çıkıverdiğine.

“Bu ne!”

“Ben yaptım, beğendin değil mi?”

“Daha var mı?”

Sorumu cevaplamaya bile gerek duymuyor. Biraz bozuluyorum ama olmadığını söyleyip onu hayal kırıklığına uğratacağım için. Gerçi beğendiğini yine de ağzından duymak isterdim.

“Bunu dipte buldum, başka yok ama yarın akşam yapacağım.”

“Harika olmuş! Birlikte yaparız yarın. Bunu yapmayı nereden öğrendin ki?”

“Deneme yanılma işte. Tariflerden güzel olanları kendi damağımın talepleriyle birleştirdim ve bu çıktı meydana.”

“Harikasin! Çok farklı bir kadınsın! Her an insanı şaşırtmanın bir yolunu buluyorsun biliyor musun.”

Bunları söylerken dudaklarını yalıyor. Dili, çikolataya ait son zerrecikleri arıyor. Aniden şehvet içimde yükseliyor. O dilin aslında ne aradığını biliyorum. Beni, bana ait olan küçük zerreciklere kadar her şeyi...

Bir hareketimizle harika bir sevişmeyi başlatabiliriz, ikimiz de bunun farkındayız. Yine de öyle yapmayacağız. Ona hikâyemi anlatmaya başlayacağım. Belki ondan sonra sevişebiliriz. Öyle yaparsak çok daha iyi olur. Bu aralar fiziksel destek alamazsam anlatmaya devam edeceğimi hiç sanmam. O da dinlemeye devam edemez muhtemelen. Hikâyenin başlangıcı çok güzeldi. İşte

onun için ister istemez kendi yerini bana anımsatma ihtiyacı hissedecek, tahmin edebiliyorum.

Yerime oturup çoktan buz gibi olmuş çayımdan bir yudum alıyorum. Çikolatanın tadını ağzımdan sileceğini bildiğim için yarı istemeyerek yudumumu yutuyorum. Yine de çayın tadının epey teşvik edici olduğunu kabul ediyor, bu lezzeti yarına erteliyorum.

O çikolatayı yarın yapacağım ve Cebrail'le ona anlatacağım hikâyeye eşliğinde birlikte istediğimiz kadar yiyebileceğiz.

Şu dakikadan sonra tüm bahanelerim tükendi ve artık anlatmaktan başka çıkar yolum kalmadı, farkındayım. Ne olursa olsun bu hikâyeyi anlatmaya başlayacağımın da... Ne olursa olsun, er ya da geç...

Sonunda elime flütü alıyor ve ağzıma yaklaşıtıyorum. Cebrail hemen kulak kesiliyor.

Dudaklarım, dilim, dişlerim ve ciğerlerim konuşmaktan farklı, ona benzer bir şey yapmak için uğraşılıyor şimdi. Hem hikâyeyi anlatmak hem de konuşmak için... Bu enstrümanı seçmemin kendime itiraf etsem de işlevi olmayan bir amacı var. Bir tür kaçış olsa da zararsız, yenileyici bir şey. Hız almak için geri çekilmek gibi, hatta tamamen gerekli bir adım olduğunu düşünüyorum. Kendime karşı son derece acımasız olsam da bu avantaja ihtiyacım olduğunu kabul etmem

gerekir galiba, gaddarlığın anlamı yok, zaten zor bir şey yapıyorum öyle değil mi...

İlk işitmede Kızılderili flütünün sesine hiç uymayan mutlu bir melodi çalıyorum. Bu flütten hep melankolik bir şeyler çıkar çünkü. Kendim bile bekliyorum, acaba ezgi neresinde melankolikleşecek diye. Ama gelmiyor. Yok, gayet mutlu ve umutlu bir melodi seslendiriyor ağzım. İşte melankoli de işin tam burasında. Bu hari-kulade tasarlanıp seslendirilmiş melodiyi değerlendirememek. Hem de ne için? Önyargı ve beklentiler yüzünden. Durumun vahametine ancak içimden gülebiliyorum çünkü bir anlık gülümsememin bile flütün sesini bozmasını istemiyorum.

Ona ilk âşık olduğum zamanlar geliyor aklıma bu melodiyi çaldığım anlarda. Daha çalarken onu unutmayacağımı ve Kemal her aklıma gelişinde artık bu melodiyle canlanacağını biliyorum, karanfilli sigarayla değil. En azından artık yalnızca onunla değil.

Şimdi sıra anımsadıklarımı flüt olmadan, kendime değil de Cebrail'e seslendirmek. Asıl amacım bu ne de olsa. Peki nasıl başlayacağım?

Her şeyden önce bunları masal mı yoksa hatıra olarak mı anlatacağıma karar vermeliyim. Daha fazla dolambaçlı yollar izlemeye ne gerek var, her şeyi olduğu gibi anlatmanın zamanı çoktan gelmedi mi! Önemli

kısımları kurgu olan bir tiyatro yazdım zaten. Orada her şeyi anlatacak cesaretim olmasa da ondan bahsetmekten kendimi alamadım. Ne kadar saçma değil mi? İçgüdüsel olarak ferahlamak istesem de deli gibi korkmak o kadar acı verici ki, anlatmak kabil değil.

Yok, artık tamamen dürüst olmaktan başka çıkar yolum yok. Aksi taktirde vicdanım beni öldürür. Sadece beni öldürse iyi, güzel olan her şeyi mahvederek ruhumu ve geri kalan her şeyi çürütür. Buna izin veremem. Artık değil... Aşk bulduktan sonra olmaz.

Kendimi hâlâ ikna etmeye çalıştığımı farkındayım. Yine de bunları düşünürken bir yandan uygun bir başlangıç aramakla, en azından bunun için uğraşmakla teselli ediyorum kendimi. Anlatmaya kesin karar verdiğime eminim nasıl olsa.

O kadar kafa yormama rağmen hiç planlamadığım sözlerle başlıyorum konuşmaya oysa. İlk birkaç kelimeyi seslendirirken flüt hâlâ ağzımın önünde olduğu için havayla sarf edilen ünsüzlerde çıkan ıslık sesine benzer ses dahi anlattıklarına neşe katmanın bir yoluymuş gibi geliyor. Bunu bilinçli olarak yapmamıştım. Yine de isabet oldu.

“Etrafımda epey insan bulunurdu o zamanlar. Daha doğrusu ben kalabalık arkadaş topluluklarıyla takılmayı severdim. İcra ettiğim müziğimin büyüğü de kalabalık-

ların ilgisini çeker, beni aranır bir insan hâline getirirdi. Kemal’le de kalabalık bir arkadaş toplantısında karşılaşmıştık. O tıp okuyordu. Söylentilere göre de fazlasıyla zeki birisiydi. Hatta ancak birkaç defa gördüğüm, onu etraftaki insanlarla tanıştıran arkadaş, Kemal’in zekâsı için ‘Zarar verecek kadar,’ tabirini kullanmıştı. Belki evlendiğimizde bunu sorsaydın bu anı hatırlayamazdım ama şimdi zihnimde bu anı o kadar net ki...”

Duraksıyorum. Onu bize tanıştıran arkadaşından bahsedeceğimi ağzımdan çıkmadan tahmin bile edemezdim. O ayrıntının ağzımdan fırlaması beni şaşırtıyor. İşte melodideki seslendirilmeyen kaçak melankoli ortaya çıktı bile. Anlaşılan, onu asla tam anlamıyla mutlu, kusursuz anılarımızla sarmalanmış olarak anımsayamayacağım. İçim buruluyor. Bu gerçeği çok daha önceden bilmem gerekirdi ama öyle olmuyormuş demek ki.

“İlk karşılaşmamız o klasik aşk romanlarındaki gibi etkileyici, akılda kalıcı olmamıştı. En azından benim tarafımdan bakıldığında durum öyle değildi. Hepimiz Kemal’i selamlayıp onu da sohbetimizin içine alıvermiştik. Sonra bir şeyler çalıp söylemeye başladık. İçkiler de içiliyordu.

İçmeyi pek fazla sevmem. Birayla ya da şarapla pek aram yoktur. Eğer sarhoş olmaya niyet etmişsem viski

içerim. Küçük kulpsuz bir bardağım vardır evde. O zaman böyle bir tertibatım yoktu ama çay bardağıyla sek viski içtiğim zamanları hatırlayabiliyorum. Ne zaman başladığımı bilmesem de viski, özellikle buzsuz ama soğutulmuş sek viski, içmekten hoşlandığım bir içkidir. İnsanı birden sarhoş eder, daha onu koklarken başlar. Saçma sapan hilelerle zamanını harcamaz. İnsanlar onu renklendirmeye çalışırlar ama ben öyle yapmam, onun doğrudanlığına yapılmış bir saygısızlık sayarım çünkü. Yine de alkolden hoşlanan birisi olduğumu söyleyemem. Sadece alkolü olduğu gibi görmenin faydalarını önemseyen ve bunu ancak her şeyi bilerek ve kabullenerek kendi kendime verdiğim bir rızayla tercih ettiğimi söyleyebilirim. Ancak bir şeyi başka bir açıyla görmek için kendimi sıfırlamak istediğimde nadir olarak başvurduğum bir şeydir sarhoş olmak.

Yine de sarhoş olmaya niyetlenmediğim ama yine de çakırkeyif olmak istediğim zamanlarda küçücük bir jagger şişeciği içmeyi tercih ederim. Yani çoğu zaman içkimi yanımda getiririm. Onun için özellikle o zamanlar evimde bir jagger stoğumun olduğunu gizleyecek değilim. Genelde çantamda bir tane bulunurdu. Jagger ve küçük bir kavanoz bal... Jagger eşliğinde bal yemezsem neden onu içecektim ki... Bal hem ondan aldığım hazzı uzatıp daha fazlasını istememi önler, birkaç dam-

la alkol ve yaptığım müziğin verdiği coşkuyu alkolden tasarruf ederek uzatmamı sağlardı. Genelde bunu görenler bana tuhaf gözlerle bakıp bazıları jaggerin ne olduğunu sorardı. Tadını bilmeyen merak ederdi ama onlarla paylaşmazdım. O bana aitti. Bazen oralarda bulunduğunda başkaları da sipariş etse de o benimdi ve beni tanıyan herkes bunu bilirdi. Çünkü ben o içkiyi gerçekten bambaşka bir muhabbetle severdim. Onu bal eşiğinde içerken aşure yer gibi mutlu olurdum. Birbirlerine prensip olarak hiç benzemeseler de...”

Duraksayıp başka bir şey çalmaya başlıyorum. Bu gerçekten melankoliyi aramaya bile gerek duymadığım denli saf bir mutluluk içeriyor. Öyle ki, melodi etraftan ödünç aldığım havayla çalındığında bunu umursamayacak kadar memnunum hayatımdan. Ağzımdaki flütten çıkan bu havanın her atomuna minnettirim. Bana mutlu zamanlarımı hatırlatmaya vesile olduğu için.

Ama melodiyi bitirdiğimde aklıma geliyor. Artık bir jagger stoğum yok çünkü artık etrafımda bir şeyler içip çalacağım, beraber bir şeyler söyleyebileceğimiz insanlar yok. Oysa viski ve kulpsuz bir seramik bardak duruyor evimde hâlâ. Her ne kadar çok az içmişsem bile onu kullanıyorum. Peki ya Jagger? Ya onu içerken bir yandan, tıpkı bir enstrüman gibi uzun saplı özel ince kutusunda sakladığım ahşap bal kaşığımla kavanozdan

atıştırdığım bala bulaşmış kahkahalar, ezgiler nerede? Sadece soluk hatıralarla mı idare etmişim yıllardır? Hem nasıl olmuş da bunu daha önce fark edememişim! Bu... kalabalığın, mutluluğun ve birlikte yapılan müziğin eksikliğini...

Dikkatimin tümüyle hikâyemde olması gerektiği bu an, tohuma kaçmış düşüncelerimi gömüp doğru anda yeşermelerini bekliyor, yapmam gerekeni yaparak anlatmaya devam ediyorum:

“O gün de öyle olmuştu. Bir yandan sohbet ediyor, her zamanki gibi okuyup izlediklerimiz kurguları ya da dünyada olan şeyleri tartışıyor, diğer yandan da çalıp söylüyorduk. Her zaman daha önce çalınmış olmuyordu, doğaçlama bile yapıyorduk. İşte, derste yaptığım doğaçlamaların temeli hep bu günlerde atılmıştı. Bu insanların çoğuyla uyumluyduk, birlikte doğaçlama şarkılar uyduracak kadar tanıyorduk birbirimizi. Aramıza Kemal gibi karışan insanlar da oluyordu ama kaynayıp gitmek istiyorlardı çoğunlukla çünkü bize imreniyorlar, bizim yakınıımızda olmak için can atıyorlardı. Eğer içlerinde herhangi bir sebeple aramıza katmak istemediğimiz ya da bize uyum sağlayamayan insanlar olursa çoğunlukla grubumuzu karalama yöntemini seçerlerdi her nedense. Pek umursamazdık. Çoğu zaman duymazdık bile. Ya da uzun zaman sonra gelirdi

birimizin kulağına. O da uzatmaz, unutturdu. Geçici bir grup olmanın rahatlığı içindeydik. Mezun olanların gideceği, çoğumuzun yetişkinliğinde özleyeceğini şimdiden tahmin edebildiğimiz anlar yaşamayı umduğumuzca yaşamaya çalışan, eğlenirken ufkumuzu genişleten, zaten bunun için birlikte eğlenmek isteyen bir avuç insandık...

İşte o gün de yeni birisini aramıza alacağımız neredeyse kesinleşmişti. Kemal'le bir sonraki toplantıda ne yapılacağı konuşulmaya başlanmıştı bile. Yine de aramızda pek bir şey konuşulmamıştı. Sadece... Yok, o zamanlar hakkında öyle farklı bir şey hissettiğimi anımsamıyorum şimdi ama bu çok yakında değişecekti. Söylediği bir şarkıyla. Benim çalıp onun eşlik ettiği, her şeyden önce onun benden çalmamı rica ettiği...

Her şeyin yavaşlamakta olduğu bir an istemişti bu şarkıyı benden. Çoktan Türk Sanat Müziği'ne geçmiştik ve o 'Sen Kimseyi Sevemezsin' istemişti benden. Onu biliyordum, elbette biliyordum ama o ana dek ne çalmış ne söylemiştim, sadece bir yerlerde dinlemiştim.

İşte ona o zaman ilk defa gerçekten baktım. Neden bu kindar, en iyi hâlde acı çekmiş birisi tarafından güftelenmiş şarkıyı istemişti? Aynı acıyı mı çekmekteydi?

Evet, ona ilişkin ilk fark edilebilir duygum merakı. Ama merak çoğunlukla her şeyin başlangıcı olmuştur.

Kuvvetle muhtemel bebeğin rahimden çıktıktan sonra hissettiği ilk şeydir. Ciğerlerinin verdiği acıyla burun buruna gelen bir his olsa da fark etmez. Acı çektiği an merakı da beliriverir çünkü.”

Şimdi düşünüyorum da... Cebrail’de durum biraz daha farklıydı. Onu da merak etmişim ama her şeyden önce, ruhuyla ilgilenmişim. Zihinsel bir merak an önce bir şey, açıklayabildiğim kadarıyla sesi, muhtemelen feromonları, beni ona çekmişti. Benden genetik olarak farklı olacağı için olacak çocuklarımızın hayatta kalma olasılıklarını arttırabilmek için doğanın tasarlamış olduğu bir tür güvenlik önlemi ve aynı zamanda iyileştirme stratejisi olan bir programı sayesinde dikkatimi çekmişti. Oysa Kemal’e olan ilgim sadece zihinsel bir faktör olan merakla başlamıştı. Hayır, küçümsemek için söylemiyorum. Cebrail’le Kemal’i karşılaştırmak için de değil. Bunu istesem de yapamam çünkü Cebrail’le evlenip yıllar geçirmedik. Doğru düzgün kavga bile etmedik daha. Yine de başlangıçta ikisi arasında en azından bir parametrenin farklı olması önemli. Aşka her zaman güvenilmez. Doğa sadece çocuk yapmak ve hayatta kalmak için bir önlem geliştirdi ve insanın bu önlemi alıp işleyebilmesi gerekiyor. Bu da her zaman tam olarak yapılamıyor. Hayatımızda kaç kişi karşısında büyük bir tepki verirsiniz ki? Ya da tepki verdiğiniz, etkilendiğiniz

kaç kişi sizin için uygundur. Yanından öylesine geçip gitmişsinizdir çünkü öyle gerekmiştir. Bir otobüste karşılaşmışsınızdır mesela. Ya da ne bileyim, evlidir, saçma sapan bir inancı vardır, yaşlı annesine bakmak zorunda kalacağından gözü daima ayaklarındadır.

Her neyse, yine dağılmadan anlatmaya geri dönüyorum. Bunları düşünürken gayriihtiyari flütten nasıl bir ruh hâlini yansıttığını anlatması zor olan bir melodiyi havaya, kulaklarımıza bağışlamışım bile. Yani ne hissetmişsem onu.

“O akşam ona bunu soracak fırsatım yoktu. Bunu isteyip istemediğimin bile farkında olmayacak kadar kendimi müziğe kaptırmıştım.

Ertesi gün karşılaşmasak merakla başlayan bu şey devam eder miydi, hiç bilmiyorum. Gerçi onun söylediğine göre benimle karşılaşmayı o isteyip fırsat yarattığından pek tesadüf sayılmaz. Yine de o aklımda kalır mıydı; gerçekten hiç bilmiyorum. Şimdi muhtemelen ama o zamanlar epey gençtim ve zihnim şimdikine nazaran çok daha gelgeçti. Yine de kesin bir şey söyleyemem. Belki o an ondan etkilenmişim ama içki, müzik ve dostluğun vermiş olduğu sarhoşluk hâli bunu hemen anlamamı engellemişti. Çünkü ikinci karşılaşmamızda onu gördüğümde kalbimin hızlandığını iyi anımsıyorum. Hoş, sırf insanlarla kurduğu tuhaf diya-

log sebebiyle merakımı celp eden kendi hâlinde yaşlı bir kadın bile kalbimi hızlandırmaya yetebilir. Yani daha önce başıma gelmeyen bir şey değil.

Neyse... Konservatuvarın kantininde karşılaşmıştık. Ben kahve içiyordum, tek başımaydım. Kantinin kahvesini pek tercih etmezdim ama termosumu alamadan çıkmıştım evden. Tıp fakültesi konservatuvardan epey uzak olmasına rağmen o buraya gelmişti. Kütüphaneye gidip müzikle terapiden bahseden kaynakları almak istediğini, biraz ara vermek için kantine uğradığını söylemişti. Müzik terapisinde kullanılan kayıtları bile bulduğunu, büyük bir şevk ve mutlulukla anlatıyordu yüzüme bakarak.

Uzmanlık dalı için psikiyatriyi seçeceğini söylemiş, müziği, sesi, düşük ve yüksek frekansları iyileştirici olarak kullanmayı hedeflediğini anlatmıştı. Nöro cerrahi ya da beyin cerrahi arasında çok düşünmüş ama psikiyatri konusunda karar kılmıştı söylediğine göre. Ona neden seslere bu kadar önem verdiğini sorduğumda;

‘Beni tedavi eden sestî,’ demişti.

‘Ne sesi? Müzik mi?’

‘Kaldığım yerdeki doğanın, orada dinlediğim müziğin sesi. Belki oradaki sadece bir ses belki de hepsi.’

Kaldığı yer demekle neyi kastettiğini soracaktım ama tavrından konuyu kapatmak istediğini anlamış-

tım. Nitekim sesini yükseltip tizleştirerek bu kantindeki en güzel yemeği sormuştu. Patates kızartmasını bol veriyorlardı. Bir de şnitzel... Yediğim en güzel şnitzeli yapıyordu bizim kantin. Normalde ben pek sevmezdim şnitzeli, kandırıldığımı hissederdim. Genelde o karbonhidrat içeren kaplamanın altındaki et tuhaf kokardı çünkü. Ama bu, gerçekten de güzeldi. Ona bunları da söylemiştim sipariş vermeden önce. Gülerek patates kızartması ve şnitzel sipariş etmişti. Aç değildim ama ben de öyle yaptım. Böylece farkına bile varmadan ilk randevumuza çıkmıştık. Yemek yerken bir şeyler içmeyi sevmezdim. O tıp okusa ve bunun çok sağlıklı olmadığını bilse de ayran istemişti. Aslında önce kola istemiş, fikrimi söyledikten sonra vazgeçip ayran içmeyi seçmişti.

Normal şartlarda bir insanın fikrini değiştirmeyi denemezdim bile. Benim fikrimi değiştirmeye çalışanlara çok kızardım çünkü. Özellikle de kendi hayatlarını hiç değiştirmeyecek bir şey için benimle mücadele edenleri. Mesela yemekle birlikte kola içmeyi tercih eden birisine müdahale etmek neden gerekiyordu? O kola senin midene girmeyecekti değil mi...

Yine de bunu ona yapmıştım ve o itiraz etmemişti. Ama bunu bir daha yapmayacaktım. Dediğimi çoğunlukla yapmış, onu kendimden kurtarmaya çalışmıştım.

Çünkü bu farklı özellikler taşıyan bir insanı kendine benzetme çabasıydı, anlamıştım. Yani farklı olduğu için beğendiğim bir insanı kendime benzetmek... Bir virüs gibi... Hücrenin yapısını değiştirip kendi bilgilerini ona kopyalamak ve bu şekilde çoğalmak... Bu herkesin, hepimizin gayriihtiyari yaptığı bir şeydi, bunu anlayabiliyordum. Onun için böyle yapmak istemiyordum.

Kendime o kadar odaklandım ki, bunun bana yapılacağını düşünemedim. Tabii ki düşündüm, bu mümkündür elbette. Yine de bu ihtimalin varlığını bilmekle kendini ona karşı savunmak çok farklı şeylerdi. İşte ben de kendimi ona karşı savunamamış, bunun için çok geç kalmıştım. Tabii ki onun da beni değiştirme ihtimali üzerinde durmuş, bunu her an olmasa da çoğu zaman düşünmüştüm. Bir sürü konuda kendimi korumayı başarabilmişim de, aptal değildim. Ne var ki bazı şeyleri düşünemeyebiliyor insan. İkili ilişkilerdeki tarafların kurduğu stratejiler her zaman anlaşılabilir. Bazen ortak iktidar hedeflense de karşıdaki iktidarı eline almanın bir yolunu bulabiliyor. Bir şekilde...”

Kızılderili ağıtlarına benzeyen bir şey çalıyor ağzım. Çünkü konuşacak söz bulamıyor. Her şeyi sırasıyla anlatma yöntemimi şimdiden çiğnedim bile. Aşkın ilk ademlerini bile anlatmazken son zamanlara sıçrayıverdim. Ne olursa olsun bunu yapmamam gerekirdi. İyi

bir anlatıcı böyle yapmaz, yapmamalı. Bunu yapmak için geçerli hiçbir sebep olamaz. Her ne olursa olsun Kemal bir zamanlar çok sevdiğim bir insandı. Bir şekilde öldü. Kendisini savunacak ya da kendisince anlatabilecek durumda değil. Sırf bunun için bile olsa hikâyesi tüm yönleriyle anlatılmalı. Onun yanına bile yaklaşamayacağı kötülükler yapmış insanların hikâyelerini kılım kıpırdamadan anlatabildiysem, bunu onun için de yapmalıyım. İşte bunu şu an yapamayacağımı bildiğim için anlatmayı tam burada bırakmam gerekiyor. Geç bile kaldım ama... Olsun, yarın başka bir şekilde anlatacağım o ilk randevudan sonrasını.

Müzik bittikten sonra flütü masaya dayayıp harbiyi alıp temizlemeye başlıyorum. Hikâyeye ara verdiğimi, bu günlük sonlandırdığımı anlayan Cebrail bir şey demiyor, düşünüyor. Bardağından bir yudum alıyor, çay bitiyor ve bardağını tekrar dolduruyor. Tuhaf, anlattığım anlar boyunca Cebrail'in yüzüne bakmış mıydım? Anımsamıyorum. Flütü temizledikten sonra ben de buz gibi olmuş çayımı bitirip tekrar içimi ısıtacak bir bardak dolduruyorum. İçemiyorum. Aldığım ilk yudumdan sonra eğer o bardağı içersem midemin ekşiyeceğini ve yediğim onca şeyin pek işe yaramayacağını, acıkacağımı anlıyorum. Şimdiden biraz açım. Bardağı götürüp döküyorum.

“Yarın mı devam edeceksin?”

“Evet. Bugün biraz kontrolden çıktığımı hissediyorum çünkü.”

“Doğrudur,” diyor. Onayladığından değil de yorum yapmak istemediğinden.

Yatağa gidiyoruz. Sevişmek aklıma bile gelmesede yanımdaki ılık varlığının bana sokulması, beni rahatlatmak için çabalaması, rahatlamak istediğimi kabullenmemi kolaylaştırıyor. Evet, rahatlamak istiyorum. Artık eski kocamın varlığının, bir zamanlar yaşamış olduğunun beni öyle ya da böyle, daha fazla etkilemeye devam etmesini istemiyorum. O anlatacağım hikâyede kalmalı ve onu anlattığımda beni rahat bırakmalı artık. Yavaşça sevişiyoruz. Aslında o beni seviyor. Kendi varlığını hatırlatmadan, ihtiyaçlarıyla üzerimde baskı oluşturmayarak ve sadece benim ihtiyaçlarımı karşılayarak...

Ertesi gün aynı zamanda kalkıyoruz. Önce ben duş alıyorum o duş alırken hazırlanıyorum. Flüt orada duruyor. Yanıma onu alacağım. Ona alışmak istiyorum. Ne de olsa dünden önce uzun zamandır çalmamıştım ve bu akşam hikâyemizi anlatırken de çalmaya devam etmek istiyorum.

Ses'i tararken o hazırlanıyor. Sonra birlikte yürüyüşe çıkıyoruz. Okula gitmek için zaman var. Yavaş tempoda koşabiliriz bile. Öyle yapıyoruz. Aç hissediyorum ama

kahvaltı edebilirim. Aç olmam koşmamak için bir bahane değil. Hem kendimi epey ferah hissediyorum. Hafif... Bu hafiflikle koşmak hiç de fena hissettirmez insana.

Terlemesek de ısınacak kadar koşuyoruz. Zaten pek terleyen biri olmadım hiç. Terim de kokmaz. Aslında koksaydı kendimi biraz daha güvende hissedirdim herhâlde. Ne de olsa kötü ter kokusu her ne kadar bakterilerden kaynaklansa da bakterilerin beğeneceği kadar toksin olmasa gerek tenimde. Bilemiyorum, elimde hiçbir bilimsel kaynak yok ama kokmamak vücudumdaki toksinleri terle gerektiği kadar atmadığımı düşünürüyor, bu da pek hoşuma gitmiyor. Cebrail önlemini alıyor. Her duştan sonra koltuk altlarına şap sürüyor. Öyle olunca da kolay kolay ter kokmuyor.

Yeterince koştuktan sonra, Ses de bizimle koşuyor, onu eve bırakıp yola çıkıyoruz.

Hâlâ zamanımız var, kahvaltı edebiliriz. Süleyman Amca'ya uğramadan önce yolda telefon edip ikimize de Cebrail'e hazırladığı baharatlı göğüs etinden ve bulgurdan ibaret yemeğini hazırlamasını rica ediyoruz. Sabah sabah et yemek çoğu insana göre tuhaf sayılabilir ama bizim için değil. İçecek olarak da kahve değil, o elektrolitli içeceği içmeyi düşünüyorum. Süleyman Amca Cebrail sayesinde sporcu insanların kafeye uğradığını, bir pazara daha açıldığını söylemişti. İşte ben

de artık bir sporcu gibi yemek yiyeceğim. Beş yumurta yemeye başlayacağımı pek sanmıyorum ama elimden geldiğince iyi beslenmeye başlayacağım. Bu konuda gönüllü olarak Cebraile benzemek istiyorum. İyi bir alışkanlık neticede. Ayrıca onun hayatımda olmasının iyi yanlarından biri. Birlikte yaşadığın insanlara ister istemez benzersin. Cebraile de en azından beslenme konusunda benzemek, örnek almak için uygun bir insan. Şanslı bir kadını ben, sayesinde çok daha uzun yaşayacak kadar sağlıklı biri olmak adına yeterli iradeye sahip olmak için yeterli desteğim olabilecek. Takdir edersiniz ki insan bazen her şeyi kendi başına yapamıyor. Bu yüzden yaşayacak bir topluluğa, bir aileye ihtiyaç duyuyor olmalıyız.

Çok güzel, her şey çok güzel. Derse karnım tok gideceğim. Üzerimde gereksiz karbonhidratın verdiği fazladan ağırlık ya da kafeinin verdiği abartılı enerjilik olmadan...

Çıkış vakti. Bugün hikâyeye anlatmadım. Doğaçlama yaptırdım ama bahsetmeye degecek bir farklılığı yoktu. Belki öğrencilerime biraz, çok az haksızlık etmişimdir çünkü aklım tamamen akşamdaydı. Yani gelecekte... Anlatacağım hikâyede. Kahve bile içmedim uzun süre boyunca. Oysa hemen ilk teneffüste bir kupa içeceğimi sanmıştım. Aklıma bile gelmedi. Bahçeye çıkıyordum

hemen. Ancak öğle teneffüsünde aklıma geldi. Kendimi çıkış vaktine kadar taşıyabilmeme yardım etti.

Cebrail’le eve doğru yürürken konuşmuyoruz. Gerginliğimi sezebildiğini biliyorum. Ben de onun rahatlığını hissediyorum. Bazen rahatlamak için bu bile yetiyor insana. Gerginliğim yavaş yavaş azalıyor. Eve yürürken anlatacaklarımı düşünmemeye çalışsam da işe yaramıyor.

Kapıyı açar açmaz Ses’i görüyorum. Girişte duruyor, aciliyeti var anlaşılan. Ve ilk kez konuşuyorum:

“Ben Ses’le bir yürüyüşe çıkayım, sen de evdeki yemek ihtimallerine bir bak istersen.”

“Tamam, özel bir tercihin var mı?”

“Yooo, sen bilirsin.”

“Çikolatadan yapmayacak mıydın bugün?”

Onu çoktan unutmuştum. Düşünüyorum. Evde ne eksik? Ses’le markete giremem gerçi.

“Vallahi unutmuştum. Ses’i getirdikten sonra alışverişi yapayım o zaman. Sen yemeği yaptıktan sonra hazırlamaya başlarım.”

Her nedense Ses bugün biraz endişeli görünüyor. Sebebi ben olabilir miyim? Belki. Eve gelirken hâlâ üzerimde olan gerginliği sezmiş olabilir. Muhtemelen onun için acilen çişini yapması gerekecek kadar çiş gelmiştir.

Anlaşılan öyle çünkü hiç olmadığı kadar çabuk ve az miktarda yapıyor çişini. Beni evden uzak tutarak gerginliğimi azaltacağını düşünüyor olabilir mi?

Aslında haklı. Beni şimdiden bir kere daha rahatlatmanın bir yolunu buldu. Bu akşamüstü ilk defa tamamen rahatlamış hissediyorum. Şimdi de çikolata için almam gereken malzemeleri düşünüyorum. İçine süt ya da şeker konmamış bir tarif olacak. Bal ve chia tohumları, yumurta, muz, kakao yağı ve tozu, keçiboy-nuzu tozu, biraz mısır nişastası, karanfil, biraz zencefil, biraz havlıcan, tarçın, çok çok az karabiber ve aynı miktarda zerdeçal, yine çok az safran, Hindistan cevizi yağı, çok az keten tohumu yağı, un kadar çekeceğim çiğ kaju, salep, kuru meyveler, portakal kabuğu...

Portakal kabuğu buzlukta var. Üzerlerini kapladığım azıcık balla birlikte... Evde hangi baharatların olduğuna pek emin değilim. Safran var, salep var ama diğerleri olsa da olmasa da alacağım.

Bir çocuk görüyorum, sokakta yaşayanlardan. Gerçi çocuk sayılmaz herhâlde, liseye gidebilecek yaşta olmalı. Ona Ses'i emanet edebilir miyim? Acaba Boğaç'ı tanıyor mudur? Bir girişe gerek görmeden soruyorum:

“Boğaç'ı tanıyor musun?”

“Ha, sen ona masal anlatan...”

Kesin “Karısın,” diyecekti.

“Hocasın değil mi?”

“Evet.”

“Eh, tanıyorum demek ki, n’olmuş?”

“Nerelerde biliyor musun?”

“İşinde gücünde işte.”

“Görürsen bize uğramasını söyler misin?”

“İyi, söyleriz.”

“Bir de Ses’in yanında durabilir misin şu aktardan bir şeyler alacağım da.”

“Köpek mi?”

“Evet.”

“Tasmayı tutacak mıyım?”

“Tutsan iyi olur. Bir yere kıpırdamayın ama. Sizi göreceğim bir yerde olun.”

“İyi...”

Ses’in tasmasını çocuğa vermeden daha önce yapmadığım bir şey yapıyorum ve gözlerinin içine bakarak ona;

“Bekle...” diyorum.

Tasmasını çocuğa vermeden önce oturuyor.

“Senin adın neydi? Kusura bakma sormayı unuttum.”

“Rıfkı.”

“Evimize Boğaç’la sen de buyur Rıfkı. Ne zaman isterseniz...”

“Sağ ol ab... hocam.”

Sözlerine dikkat ettiğine göre hakkımda iyi konuşmuştu Boğaç. Hamza da benden bahsetmiş olabilirdi.

Kayışı ona uzatıyorum. Tereddütle alıyor ama Ses'ten korktuğundan değil de benim ona kayışı vermekten vazgeçme ihtimalinden, güvensizliğimden korkuyor sanki. Bir defa daha incitilmekten. Bunu nereden anladığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bazı şeyleri anlıyorum, başka bir söze gerek yok.

İçeri giriyor, istediklerimi alıyorum. Cebrail hayal kırıklığına uğrayacak ama bu çikolata bugün bitmeyecek kadar karmaşık bir şekilde yapılıyor. Önce bazı baharatların koku ve tatlarını yağlara vermesini sağlayacağım ve onları süzeceğim. Böylece pürüzsüz ama içine koyduğum baharatların tadını ve kokusunu içine cömertçe almış bir yağ karışımına sahip olacağım. Sonra da çikolata...

Yarın akşam hazır olur. Ondan önce hikâyemi anlatırken yemek için tatlı bir şeyler alıyorum. Cevizli pestil fena bir seçenek değil. Uzun zamandır yememiştim. Eski, gösterişsiz ama nostaljik bir lezzet. Bugünlük idare eder belki. Yine de bol çikolatalı bir dondurma almadan edemiyorum. Bunu her mevsim yiyebilirim herhâlde.

Alışverişimi yapıp çıkıyorum. Ses ve Rıfkı onları bıraktığım yerde duruyorlar. Rıfkı kapıya, benim çıkacağım yere bakıyor. Ses ise Rıfkı'ya... Biraz şaşkın gö-

rünüyor. Belki bu çocuğun tasmaşını neden tuttuğuna anlam vermeye çalışıyor. O nasıl olsa hareketsiz kalacak, öyle oturacaktı. Ona öyle yapmasını söylemişim ne de olsa. Ne gerek vardı bu çocuğun yanında durmasına? Maalesef diğer insanlar için gerekliydi. Tabii ki Ses bunu bilemezdi. Belki biraz da güvenilmeye ihtiyaç duyan Rıfki için...

“Sağ olasın Rıfki, canın ev yemeği isterse buyur gel, evim şu arkadaki apartmanda. Zilde “Nihan Hoca” yazıyor.”

“Bir şey değil hocam, davetiniz için de teşekkürler.”

Ondan ayrılıp eve giriyoruz. Cebraill etli nohut ve pirinç pilavı yapmış. Ben de yağları karıştırdıktan sonra kaynatıp baharatların bir kısmını içine koyuyorum. Sonra da büyük, ısıya dayanıklı bir kavanoza koyuyorum ve yirmi dört saatliğine orada demlenmesi, baharatların rengini, tat ve kokusunu yağa bırakması için bekletiyorum. Diğer malzemeleri yerlerine kaldırıyorum ve bu kez bir bitki karışımı çay hazırlıyorum. Siyah çay ya da kahve gibi germeyecek bir şey... Anlatma esnasında zaten gergin olacağım, bir de huzursuzlanmak için başka bahaneye daha gerek yok.

Yemeğimizi yiyoruz. Bu adam gerçekten çok güzel yemek yapıyor. Basit bir nohut, onun elinden çıkınca hiç de sıradan olmuyor.

Çikolatanın yarın akşam hazır olacağını duyunca hayal kırıklığına uğruyor. Ama cevizli pestili duyunca mutlu oluyor. Onun için çok daha büyük bir şey ifade ediyor anlaşılan. Cevizli pestilin hepsini ona veriyorum, verdiğimde itiraz etmiyor ama yerken yarısını ağzıma tıkıyor. Dondurma da yiyeceğiz biraz. Önce tatlılarımızı getiriyorum. Çayları getirmeden önce de bulaşıkları yıkayacağım. Kafamı biraz rahatlatmak ve elbette işbölümüne uygun davranmak için. Adam o kadar yemek yaptı değil mi? Gerçi ben de çikolata yaptım ama pek bir şey yaptım sayılmaz. Her an böyle hesaplar peşinde olmaya gerek yok kuşkusuz ama adalet çok önemli benim için. Şimdiye kadar gözlemediğim kadarıyla onun için de öyle. Ama adalet dediğin şey sıkı uyulacak, içinden hiç çıkılmayacak bir şey değil. Mesela cevizli pestili zorla ağzıma tıkması kadar hoş bir şey olduğu kadar bir ay üst üste birimiz yorgun diye diğerimizin temizlik yapması da olabilir. Hassasiyete engel olmamalı yani.

Tatlılarımızı bitirirken Ses'le Vezir ayaklarımın dibinde yan yana çöreklenmiş, birbirlerine dayanarak yatıyorlar. Yemeklerini çoktan yediler. Pişmiş eti vermenin bir anlamı yok. Hatta zararlı bile sayılabilir çünkü onlara göre fazla baharatlı. Yerken kısa cümlelerle birbirimize günün bir özetini veriyoruz. Daha çok o konuşuyor. Ben de anlatıyorum. Ona Rıfki'dan falan bahsediyorum.

Çayları getirmek için kalktığımda peşimden geliyorlar.

Aslında hemen içmemek lâzım ama hızlı içmeyeceğimizden o kadar zararlı sayılmaz. Çayları getirdikten sonra flütü de getiriyorum. Kemikten olduğunu söylemiş miydim? Çok nadir bulunan bir parça. Bana o hediye etmişti. Yurtdışına gittiğinde kendi elleriyle almıştı. Söylediğine göre yaşlı bir Kızılderili ona vermiş. Bizon kemiğiymiş. Yaşlı adamdan bana geçmeden önce çok kullanılmış, belli. Bana verdiği en güzel hediyeydi. Bedava olduğundan hediye olarak saymazdı. Evet, adam ona resmen bedava vermiş. Ölmek üzere olduğunu söylemiş ve ona vermesi gerektiğini de. Kemal kendisinin çalamadığını, kız arkadaşına; yani bana vereceğini söylemiş ama adam zaten bilir gibiymiş.

Benim kadar sıradan birisinin başına neden böyle uhrevi şeyler gelir bir türlü anlamam. Yine de... Şükürler olsun ki bu flüt bana geldi.

O öldükten uzun zaman boyunca elime alamamıştım bunu. Ama yaşlı adam bunu bana göndermişti, bunu düşünüp çalmaya başladım. Aslında bilinçli olarak düşünmedim. O gün yine onun karanfilli sigaralarından içmiş, yatağıma gitmiştim. Rüyamda o yaşlı adamı gördüm ve elinde de flüt duruyordu. Ama adamın gözleri yaşlıydı çünkü flütü çalamıyordu. İşte ondan sonra çalmaya başladım. Adam üzülmesin diye bile olsa, bana

sıkıntı verse de çalarım. Başlangıçta, yani onu çalmadan önce çoğunlukla çalmak istemem ama çaldıktan sonra desteklenmiş, rahatlatılmış hissedirim. Bu aralar pek böyle ikircikli hissetmiyorum gerçi. Bilakis, bu flüt hikâyemi anlatabilmek için en iyi yardımcımı gibi geliyor, öyle hissediyorum.

Çayımı yudumlariken hikâyeyi düşünüyorum. Anında canım sigara istiyor. Birkaç yudum aldıktan sonra paketten bir sigara alıp uzaklaşıyorum. Bu flütü çalmak için gereken soluğumdan feragat etmeme sebep olacak ama mecburum, mecbur hissediyorum.

İlk nefes... Anılar... Bu defa güzel anılar ağırlıkta. En azından bu anlatmanın iyi olacağına dair bir umut kıvılcımı sayılabilir. Bir tür gelişme...

Daha uzak, ilk günlerimize dair anıları tutmak için uğraşıyorum. Nefesimi ciğerlerimde tutmaya çalışıyorum. Oysa duman dolu ve faydasız. Oksijenle mutlu anılarımı düşünmek işe yarar mı? Balkondayım. Temiz hava var. Ayak bileklerimde Vezir'in tenini hissediyorum. Biraz yüksekte de Ses var. O daha ağır. Vezir'in mırıltısı her şeyi iyileştiriyor sanki. Ve Ses'in ağır varlığı...

Sigara biterken anılar tazeleniyor. Ciğerlerimin ağırlaşması pek de hoş olmayan bir yan etki.

Ağzımı çalkalayıp dişlerimi fırçalıyorum. Ağzımdaki o koku gitmese de nefesim biraz daha tazeleniyor, bu da bir şeydir...

İyi ki çaya zencefil koydum. Pek o kadar sıcak olmayan, dilimi bile yakmayan çayı bir dikişte ama yudum yudum, içerken burnumdan hafif hafif nefesler alarak; damağımdaki ve burnumdaki çaya ait olan lezzeti koklayıp tadarak içiyorum.

Artık hazırım. Çayımı tazeliyor, flütümü elime alıyorum. Umutlu bir başlangıç çalıyorum. O aşkın sonunu hiç bilmiyormuş, anımsamıyormuş gibi... Bunun şu an pek bir önemi yok kaldı ki. Neden olsun? Bir hikâye anlatılırken daha başlangıçta sonun önemi oluyor mu? Tabii olur ama anlamı olur mu? Son için dinlenir ya da okunur bir hikâye, evet ama anlatan ya da yazan kişi bunu sezdirirse ne anlamı olur hikâyeyi dinlemenin? Olur ama hikâyenin bekâreti ne olacak? Bir hikâyeyle birden fazla sevişilebilir. Özellikle çocuklar çok defa yaparlar bunu. O ilk haz... Basit bir kızlık zarı vakası değildir bu. Çocukluktan bu yana anlatılan yöresel destanlar ya da masallarda bile ilk her zaman farklıdır. Çoğu zaman hatırlanmaz ama öyledir işte. Kızlık zarını önemseyen bir maço değilim ben. Dedim ya, bu başka...

Aslında unutuşla dikilmemiş, anlatışla yırtılamayan, sadece anlatışla aralanan bir perde gibidir. Kızlık zarının kanatılması ve ardından hissedilen tamamlanmış, zafer ya da buna benzer duygularla hiçbir ilgisi yoktur.

Yine de bir öykünün bekâreti çok önemlidir. İyi bir anlatıcı, bir hikâyenin her anlatışta bekâretini araladığınızı hissettirir. Hem bu bir ekip işidir. O perdeyi yavaş yavaş, teker teker tüm kancalarını hareket ettirerek aralarsınız. Hep birlikte... Anlatıcıyla dinleyen...

Eğer iyi bir anlatıcı değilseniz ya da bu hikâyenin bir parçası olduğum ve hakkında çok şey hissettiğim benim için ilk günde yapmak üzere olduğum, belki biraz da yaptığım gibi hikâyenin perdesini aceleyle aralarsanız, dinleyen ve kendiniz için de kötü bir şey yapmışsınız demektir. Ve bunun için hiçbir bahane geçerli değildir. Anlatıcı duygularıyla anlattığı için onları disipline sokamıyorsa isyankâr çivilerinin kendisini yere çivilemesine karşı koyamayan asi bir çekici olan bir marangozla aynı durumdadır.

Çalmayı istemeye istemeye bırakıyorum. Ne de olsa anlatmaktan çok daha kolay. Böylece çok daha aktarılıyor duygular. Ama anlattığın an biçimlenmeye ihtiyaç duyuyor insan. Sözcükleri iyi seçmesi gerekiyor.

“İlk yemek esnasında birbirimizle epey konuşmuş, bir daha konuşmak için söz almıştık. Konuşacak bahaneleri çoğunlukla o yaratmıştı ama benim de hiçbir şikâyetim yoktu. Ondan hoşlanmıştım.

İkinci yemeği ertesi gün yemiştik. Hem de sabah kahvaltı edip yürüyüşe gitmiştik. O gün cumartesiydi

ve bildiği çok güzel bir yer vardı. Akustiği çalıp söylemek için çok iyiydi dediğine göre. Doğruydu da. Ormana yakın bir yerdeki bir açıklıktı. Oraya flütümü götürmüştüm çünkü flütün sesi yeşillik kokusuyla uyuyor bence. Yaprak, çimen fark etmez. Bana hep güzel gelir doğada flüt çalmak.

Kemal'in sesi hiç fena değildi. Ben çalarken o söylüyordu. Ben söyleyeceğim zaman da sadece aralarda çalıyordum. O gün harika geçmişti. İşte o gün de ikinci kez 'Sen Kimseyi Sevemezsin' istemişti benden. Tam o anda, ilk yemeğimizde sormayı düşünüp vazgeçtiğim soruyu sorabilirdim. Bu şarkıyı neden bu kadar istediğini. Şarkının ona ne düşündürdüğünü.

Şarkıyı çalmakla yetinmiştim. Söylemek içime sinmeyecekti. Kötücül bir şarkıydı çünkü. Şarkıların kişilikleri vardır ve bu, insana karamsarlık zerk ediyordu her söylendiğinde. Kötüydü işte.

Yine de o zaman da çalmıştım. Bu defa ben söylerken hissettiği öfkeyi de net olarak anlayabiliyordum üstelik. Ve merakım artıyordu. Bu adam neye bu denli öfkeliydi?

Şarkı bittikten sonra, o tuhaf enerjisi değişene, normale dönmeye başlayana kadar konuşmadan oturduk. Sadece birkaç melodiyle sakinleşmesini sağlamaya çalışmış, ancak ondan sonra bu şarkıyı neden tercih ettiğini sorabilmişim.

‘O şarkıyı kendimden başka kimseye söylemiyorum,’ demişti hemen.

Bunu hiç beklememiştim ama duyunca rahatladım. Hoşlanmaya başladığım adamın başka birisi hakkında kötü düşünmesi yerine kendisiyle uğraşıyor olması görece daha iyi, daha sağaltıcı bir şeydi. Kendisine böylesine yüklenmesinin sağlıklı olup olmadığı tartışılır olsa bile başka birisine kızmak çok daha yıkıcı ve faydasızdı.

‘Daha önce hiç sevmemiş miydin; yoksa sevmeyi beceremediğini mi düşünüyorsun?’

‘Kimse bana bunu sormamıştı.’

İç çekti, biraz düşünmek için duraksadı. Belli ki bana anlatıp anlatmayacağını tartıyordu.

‘Sevmeyi beceremediğimi çok iyi biliyorum. Öyle yaptım çünkü. Sevmeyi beceremediğimi kanıtladım.’

‘Ama beceremeyeceğini kanıtlamadın değil mi?’

Sustu.

‘İnsan kolay kolay değişemez,’ dedi sakince.

Sözlerindeki katilik beni etkilemişti. Bunu hiç istemesem de onu hatalı buluyordum.

‘Değişmeyeceğine inanmayan zaten değişemez. Bir adım ilerleyemez.’

‘Kısır döngü de burada başlıyordur belki de...’

Islıkla hafif hafif o lanetli şarkının melodisini çalmaya başladı.

‘Döngüyü sonlandırmak düşündüğünden de kolay.’
Sesi alaycılaşmıştı.

‘Nasıl yapacağım onu?’

Üstüme almamış, daha doğrusu almamaya çalışmış-
tım. Alaycı bir şekilde davranılmayı kim severdi ki?
Ona yardım etmeye çalışıyordum değil mi...

İster istemez onun üslubunu yansıtmaya başlamıştım.

‘Kendine bu şarkıyı yakıştırmaktan vazgeçebilirsin
mesela.’

Duraksayıp yüzüme baktı. O da rahatsız olmuştu.
Muhtemelen bunun için yaptığı şeyi fark edip tavrını
düzeltmeye çalışarak;

‘Onu artık dinlemeyerek başlayabilirim herhâlde.
Mp3 çalarım çok sevinecek vallahi. Alet depresyona
girse şaşırمام. Sesinin kalitesi bozuldu zavallının.’

‘Pili zayıflamış olmasın.’

Çok alelade, normal şartlarda yapmayı aklıma bile
getiremeyeceğim, espri bile olmayan bir lakırdı savur-
mama rağmen gerçekten gülmüştük.

Anında aramızdaki gerilim azalivermişti. Ona olan
ilgim artmıştı. Onu tanımaya olan hevesim... Oysa bu-
nun için mantıklı hiçbir sebep yoktu.

O günden sonra her gün görüşmeye başladık. Ba-
zen müzik yapıyor, bazen onunla konsültasyonlarına
katılıyordum. İlginçtir, kimse bana orada ne aradığımı
sormuyordu.

Hatta bir gün özel izinle beynin parçalarına bakıldığı bir dersine bile gitmiştim. Beyinle ilgili bulduğum her şeyi okurdum o zamanlar. Aslında hâlâ yapmakta olduğum şeylerden birisidir bu. O da müzikle sağaltmaktan bahseden bir hocamın konferansına gelmişti.

Pek zamanı olmasa bile benimle geçirecek zamanı bir şekilde buluyor, çok iyi bir doktor olma yolunda ilerliyordu. Muhteşem bir doktor olacaktı. Yetenekliydi, arkadaşlarının ona olan sempatisi ve hasedinden anlayabiliyordum. Ve hastalarıyla, teknik olarak denk geldiği hastalarla ilgili anlattıklarından...

Aynı zamanda iyi bir sevgiliydi. Evet, birkaç ay sonra o şarkıyı ona sildirebilmiş ve aslında gerçekten iyi bir sevgili olabileceğini görmesine vesile olmuşum. Bunu yapmak istediğim için, daha doğrusu hedeflediğim için böyle olmamıştı. Bunu düşünmemiştim bile. Sadece ilginç bir adam olduğunu düşünmüştüm, onunla arkadaş olmak istemişim işte. Yakınında olmak... Belki en çok meraktan. Bir de sempati... Sonra da aşk...

Bu aşka dair anlatacak o kadar şey var ki..."

Susuyorum. Uzun zamandır bir şey çalmadım. Bazen çayımдан bir yudum alsam da ağzım kurudu. Neredeyse bitmiş olan bardağı bir yudumda boşaltıyorum. Biraz duraksayıp flütümü elime alıyorum. Ne çalacağımı o ve vücudum biliyor. Ve zihnimden bazı şeyleri saklayan ruhum...

Çok güzel bir melodi çıkıyor ortaya. En azından başlarda. Sonra yer yer birkaç nota bu güzelliğe kusur eklemeye başlıyor. Eminim ki önce Cebrail bir şey fark etmiyor. Ben bile... Parmaklarımın kazayla o deliklere bastığına, nefesimin yetmediğine ya da fazla kaçtığına yoruyorum önceleri. Ama sonra anlıyorum. Kusurlu bir aşk örüyorum. Ve bunu yaptığımı o zaman olduğu gibi şimdi de çok sonra, çok geç fark ediyorum.

Gerçi o zamanlar ördüğümüz o kusurlu aşkı birlikte yapmıştık, şu an sadece onun zihnindeki bir kopyasını temsil edebiliyorum. Çünkü her şey bitti. Artık o yok ve ben buna üzülemiyorum bile. Onu özleyememenin en büyük kaybım olması tuhaf değil mi...

Bugün yarım bir gün olacak belli ki. Çikolata bile hazır olmadı, yazıya dökülecek olsa bir sayfa bile tutmaz anlattıklarım. Yine de bugün bu kadar anlatacağım.

Hayatımın en büyük yenilgisinin özetini yavaş yavaş bitirip; ettiğim küfrü yarıda bırakırcasına flütü ağzımdan uzaklaştırıyorum.

Cebrail anlıyor, hiçbir şey demiyor. Saat epey erken, ne yapacağımızı bilemiyoruz. Biz de sevişiyoruz. Çay öylece duruyor. Bulaşıklar da... Sonra, güzel birkaç seferden sonra düğmemize basılmış gibi yataktan kalıp çırılçıplak bulaşıkları yıkıyoruz. Ben yıkıyorum o da kuruluyor. Bunu yaparken hiç konuşmuyoruz. Çıp-

lak tenlerimizden yükselen mutlu sıcaklığı üzerimize sıçrayan sular bile değiştirmiyor. O rahatlatıcı ısı, bir yorgan gibi ikimizi de sarıyor. Aramızdaki mesafe boyunca, o mesafe ne kadar artarsa artsın daima uzayacak, kalın ve esnek bir yorgan gibi.

Ses'le Vezir ortalarda yok. Muhtemelen bir köşede birbirlerine sokulmuş dinleniyorlardır. Bulaşıkları bitirince hiç konuşmadan odaya gidip tekrar sevişiyoruz. Sonra da öylece uyuyakalıyoruz.

Erken uyuduğumuz için erken kalkıyoruz doğal olarak. Hazır kalkmışken de koşuya çıkıyoruz. Ses de bizimle geliyor. Koşudan sonra onu güzelce tarıyorum. Sonra da duş...

Hafta sonu olmayacağını söylemişti Cebrail. Satranç turnuvası için şehir dışına çıkması gerekiyormuş. Dünden hazırlamış eşyalarını. Oysa ben unutmuştum. Hafta sonu ne yapsam bilemiyorum. Tek başıma bir sürü şey yapabilirim elbette, yalnızlıkla hayatımın hiçbir evresinde bir sorunum olmadı. Yine de bu aralar her şey değişirken... Ona anlatacağım şeyler yarım kalmışken... İçimde bir sürü soru uçuşuyor, binlerce kuruntu cirit atıyorken yalnızlık hiç kolay değil. Ben de hiç yapmadığım bir şey yapmaya, hiç gitmediğim ama hep methini duyduğum bir kamp alanına gitmeye karar veriyorum. Yılın her zamanında insanlar geliyor

buraya. Yapacak bir şeyler bulunduğundan değil, yalnız kalmak isteyenlerin uğrak yeri olduğundan...

İnanması güç ama... koskoca iki gün hiçbir şey düşünmeden sadece çalışıyorum. Erbanemi, flütlerimi, ukulelemi, rebabımı getirdim. Çalarak düşünüyorum. Kafamı boşaltıyorum aynı zamanda. Çelişkili görünse de öyle değil. Çalmak örgü örmek gibi değil ne de olsa.

Pazar gecesi eve varıyorum neredeyse. Hiçbir şey yapmadan uyuyorum.

Pazartesi...

Bugün okula gitmeyi hiç istemiyorum. Kampta bilinçdışı bir karar vermişim anlaşılan çünkü içimde bir sürü şey netleşmiş bir hâlde uyanıyorum. Bugün, bu akşam ona her şeyi anlatacağım. Tamamlanacak çikolataları teker teker yerken. Umarım bu defa bunu yapmak için gerektiği kadar cesur olabilirim.

Yine okul ve dersler...

Öğle arası... Birsen'le karşılaşıyoruz. Bahçedeyiz. Öylesine muhabbet ederken o gün tiyatro günü olduğunu hatırlıyorum. Hafta sonu mesajla karar vermiştik bu güne. Ama Birsen'in bir işi çıkmış. Ben de ertelemek istediğimi söylüyorum. Tam haklı olarak itiraz edecekken;

“Hani bir sır sakladığımı bildiğini söylemiştin ya Birsen, ona ne olursa olsun söylemem gerektiğini?”

“Evet?”

“İşte bugün... Ona her şeyi anlatacağım. Bunu yapmaya mecburum. Hem yapmayı istiyorum da. Özgürleşmek istiyorum artık çünkü.”

“Eh,” diyor.

“O zaman buna değer... Çocuklara haber edelim bir an önce de...”

Duraksayıp gözlerimin içine bakıyor.

“Dilerim sonunda rahatlırsın. O ne derse ya da ne yaparsa yapsın.”

“Gergin mi görünüyorum?”

“Daima...” diyor sesini hüznle alçaltarak.

“O kadar özgüvenli, öğrencilerine iyi gelen bir öğretmensin ki... Belki de sadece ben anlamışımdır gerginliğini. Çok net olarak anlaşılan bir şey yok. Ama ben çocukluğumdan beri anlarım insanları. Annem yüzünden...”

Susuyor. Susuyorum. Annesine ne olduğunu sormak istiyorum ama onun bana gösterdiği saygıyı anımsıyorum.

“Belki bir gün ben de annemi anlatırım sana,” diyor göz kırparak. Ama öyle oyunbaz bir göz kırpışa hiç benzemiyor. Öyle olmaya çalışan, gözkapaklarını ağırlaştıran ve hüznü barındıran bir harekete dönüşüyor.

“Görüşürüz o zaman, çocuklara haber vereyim ben” deyip yanımdan hızla uzaklaşıyor.

Dersler bitip eve geldiğimizde ona Ses’le birlikte gezmelerini rica ediyorum. Ben de çikolatamı yaparken planım üzerine düşüneneğim. Bugün ona her şeyi anlatma kararım hakkında... Anlatacaklarımı toparlarım ya da sadece rahatlamaya çalışırım, emin olmaya. Kendimi cesaretlendirmeye...

Hemen hafta sonu bir güzel dinlenmiş çikolatamı yapmaya devam ediyorum. Düşünmeme gerek yok. Sadece kendimi rahat bırakıp işimi yapmalıyım. Ama öyle olmuyor. Bir sürü şey düşünüyorum. Özellikle de anlatacaklarıma Cebrail’in nasıl tepki vereceğini. Yani çikolatadan başka her şeyi...

Evde daha bir günlük yemek olduğundan yemeği düşünmeme gerek yok. O kadar emek harcıyorum, çikolata güzel olmalı, en azından onu istediğim şekilde yapabilmeliyim. Kararlılıkla her nasılsa şu ana kadar isabetli bir ilerleme kaydettiğim işime odaklanıyorum. Ve sonunda önümde düzgünce şekillendirilmiş çikolata yığınlarını görene kadar saate bile bakmıyorum. Nasıl böyle odaklandığımda şaşırılmayacak kadar odaklanmış olduğumu işimi bitirdikten sonra fark ediyorum. Cebrail’le Ses kim bilir ne zaman geldiler. Mutfağa girdiler mi?

Saate bakıyorum. O kadar da ilerlememiş. Yemek saati. Yemeği ısıtıyorum. Cebrail bir şeyler okuyor telefonundan, galiba satranç hakkında. Bana gülümsü-

yor. Çok güzel, gülüşünde yapmacıklığın zerresi yok. Gözlerinin içine bakıyorum, beni beklemekten dolayı rahatsız olduğuna dair hiçbir sıkıntı göremiyorum.

“Ses’i taradım,” diyor.

“Keşke Vezir de sevseydi taranmayı.”

“Bir de ben deneyeyim mi yemekten sonra?”

“Olur ama pek zannetmem seveceğini. Beni öyle bir pençelemişti ki denediğimde...”

“Belki Ses’i görünce canı istemiştir çocuğun.”

Gereksiz de olsa bir kakhaha koyuveriyorum, tüm gerginliğim hop, uçup gidiveriyor.

“Yemeği ısıttım bu arada, açsın değil mi?”

“Tabii. Sen öğle yemeği yedin mi peki?”

“Yooo...”

“Yok artık Nihan. Hiç mi aç değilsin yahu? Kahvaltı da etmedin! Ama kahve içmişsindir sen.”

“Yok, o da aklıma gelmedi.”

“Dur ben getireyim yemeği bari. Otur sen şurada da... Nasıl dayandın koca gün anlamadım ki. Sabah koştuk bir de.”

Duraksayıp yüzüme bakıyor.

“Anlatmak çok zor değil mi? Asla tahmin edemediğim kadar...”

Yavaşça başımı sallıyorum. Söylesem mi? Söylersem yapmak zorunda kalırım. O zaman hiçbir bahane bulmam anlatmamak için.

“Bugün her şeyi anlatacağım zaten. Bitecek artık.”

Rahatlıyor. Kalkıp yemeği getiriyor. Kurt gibi falan saldırmıyorum. Yavaşçacık, daha demin yemiş gibi yiyorum. Hiç aç değilim sanki. Yemek bitiyor.

“Kahve içer misin?”

“Kahve? Olur. İçeyim koyu bir tane. Sen de eşlik ediyor musun bana?”

“Tabii, dur ben yapıyorum şimdi, sen rahatına bak. ... Ha, sen de çikolataları getir. Sonunda yiyeceğiz vallahi, o kadar bekledim.”

“Umarım hayal kırıklığına uğramazsın, tadı hatırladığın gibidir.”

“Bence daha güzeldir. O neydi öyle yahu!”

Kahve olurken ben de çikolataları getiriyorum. Tam olarak soğumamış ama böyle de güzeller. Çikolataları getirdikten sonra aklıma sigara geliyor. Ani bir öfkeyle paketi kapıyorum ve sigaraları parçalayarak çöpe atıyorum. Daha fazla bahane zehirlemeyecek beni bundan böyle. Yine de parçalarken bile kokuları beni etkilemeyi başarıyor. Biliyorum, o koku beni daima etkileyebilecek ama artık hiçbir suretle bu etkiye boyun eğmeyeceğimi de biliyorum.

Ağzım tertemiz. Yüreğim ve zihnim de... Ama ruhum, ancak her şeyi birisine anlattıktan, bununla barıştıktan sonra temizlenebilecek. Tüm bahanelerden

arınmam ve sonunda her şeyi anlatmam gerek artık. Kahvemizi, sevgili dinleyicimle birlikte içip çikolatalarımızı yedikten sonra artık bu ağırlıktan arınmam gerekecek.

Şimdilik ona sadece dinleyicim olarak bakmalıyım. Kontrbasım olduğunu, belki de âşık olduğum tek kişi olduğunu düşünmeme hiç gerek yok. Hayır, ne olursa olsun Kemal'e olan aşkıma hiçe saymak doğru olmaz. O zamanlar ben de yeterince büyümemiştim ve ona âşık olmuştum. Bunu yadsımamın anlamı ondan kurtulmaktan ziyade geçmişimi silkip atmaya çalışmak olur. Bu da büyümenin tam tersi değil midir?

Her neyse, Cebrail'e olan duygularımdan bahsediyordum değil mi? Onları bugün aklıma getirmemem gerektiğinden... Öyle gerekiyor çünkü tüm gerçeği anlatmam için böyle yapmazsam cesaretimi asla toparlayamam. Vazgeçemeyeceğim şeyleri düşünürüm. Karşılıklı, doğru düzgün bir aşkı... Evet, önce aşktan bahsettim ama mesele sadece aşk değil. O sadece hari-ka, kocaman bir pastadaki çikolata, krema ve meyveden oluşan üst kısım. Yani pastanın ilk görünen kısmı. Oysa sevgi, sağlam sevgi, yani pastanın tabanındaki ağır, yumuşacık ve sağlam, kurşun geçirmez kek daha önemli, çok daha vazgeçilmez. Ne diyorlardı? Pandispanya. Genelde pandispanyayı yapmanın en zoru ol-

duğunu söylerler. Doğru. Sevginin, gerçek sevginin, iki insan arasında oluşmasının da çok zor olduğunu ise bizzat tecrübe edebiliyorum.

Acaba Kemal'leyken de o sevginin gerçek olup olmadığına böyle kafa yoruyor muydum? Anımsayamıyorum. Sanmıyorum. Çok daha hareket hâlindeydik o zamanlar. Ve daha çok ona hayran olmakla harcıyordum vaktimi. Kendimin ne olduğuna kafa yormaktan çok. Tabii ki ne olduğuma ve ne yaptığıma önem veriyordum. Kemal'e verdiğim önemden bile fazla. Müziği seviyordum. Müziğe hayrandım. Enstrümanlarımla kendimi anlatmanın yolunu aramaya ve bulduğum yollara insanları götürmeye, onlara rehberlik etmeye... Ama Kemal'i düşündüğümde genelde ona, sadece ona hayran olmakla yetiniyordum. İkimiz bir aradayken oluşturduğumuz şeye değil...

İşte bunun için aramızdaki şey gerçek sevgi değildi. Ama sevgiydi, bambaşka, delişmen ve bir şekilde ikimizi de etkileyen türde bir şey... Daha çok tüketen ama bunu anlamayacak kadar delirten, büyüleyen...

Duruyorum, düşüncelerimi durduruyorum. Bunu düşünmemeli, anlatmalıyım. Yani anlatırken düşünmeliyim böyle şeyleri. Önce, her şeyden önce kahvemizi içmeliyiz birlikte. Belki de birlikte yapacağımız son şey olur. Sevgiyle yaptığımız son lekesiz şey...

İlk yudum... Böyle muhteşem bir şeyi nasıl unuttum! Evet, şimdi daha iyi anlıyorum, ben bir kahve bağımlısıyım. Aldığım bir yudum kendime gelmem için yetiyor. Kahveyi ağır ağır içerken bunu şimdi kabul etmemin tuhaflığını düşünüyorum. Gerçekle yüzleşmeye hiç bugün olduğu kadar hazır olmuş muydum acaba? Bugün, şu andan itibaren hayatımda daha fazla bahane istemiyordum. Her şeyle, önüme çıkan, özellikle geçmişime ait olan her şeyle yüzleşmeye tamamen kararlıydım. Bir tür müsabakada rekabet ediyordum. Yekpare bir granit gibi orada, minderin yumuşak zemininde, zemin ayaklarımın altından çekilse bile öylece, sabit bir kütleyle sahipmiş gibi, özgüvenden ve kararlılıktan oluşan ve bir tek zayıf noktası bulunmayan bir varlıkmişim gibi öylece duruyordum.

Bağımlılığımı bile kabul etmişim. Ondan kurtulabilecek miydim? Bugün değil. Belki bir gün...

Cebrail'in yüzüne bakıyorum. Belki son bir defa. Bunu düşünmeden edemiyorum. Tabii ki son bir defa bakmayacağımı biliyorum. Benden ayrılrsa bile onu okulda göreceğim. Ama böyle değil. Evimde, birlikte samimiyetle oturuyorken değil...

En çok korktuğum şey gerçek olabilir mi? Ayrılabilir mi benden? Yoksa abartıyor muyum? Ben pek abart-

mam gerçi. Hayatım boyunca bir şeyi abarttığımı söyleyen olmadı. İşte bunun için bu kadar korkuyorum ya...

Keşke her yönümlü bir sanatçı olsam. Yani insanların bir sanatçıda olmasını beklediği özelliklere tümüyle sahip olabilsem... Bir sanatçı gibi hissedebiliyorum belki ama nasıl olabiliyorsa, olasılıkları bir istatistikçi tarafsızlığıyla, yok, istatistikçiler sanıldığı kadar tarafsız değillerdir bana kalırsa... Bir bilim insanı gibi, mesela bir fizikçi, değerlendiriyorum.

Böyle olmayı istemezdim oysa... Babam sağ olsun...

Bunu diler dilemez ne kadar aptalca olduğunu kabul ediyorum. Olayları tarafsız düşünebilmenin neresi kötü? Elden geldiğince tarafsız... Bir fizikçi bile yeterince nötr olamaz. Bir sanatçıdan daha mantıklı düşündüğü bir gerçek yine de.

Tam şimdi bu huyumun meyvelerini toparlayacakken neden şikâyet ediyorum, kendimi bir türlü anlayamıyorum. Ondandır mahrum kalmanın üzerimde yaptığı etkileri önceden hesaba katmak daha iyi olmuyor mu? Eh, her zaman öyle olmadı mı zaten... Öyleyse şikâyet etmenin ne anlamı var?

Kahve bitiyor... Çikolatalar... Cebrail hemen eline bir çikolata alıyor. Ben şimdi yemeyeceğim. Anlatacağım şeyle o kusursuz çikolataları lekelemeyeceğim.

Ağızına aldıktan sonra zevkle inleyip yüzüme takdirle bakan Cebrail'in yüzüne bakıyorum. Acaba yarın da bana aynı takdirle bakabilecek mi? Biliyorum, ihtiyacım yok ama onaylama, belki biraz... ne bileyim duygudaşlığa çok fazla ihtiyaç duyacağım. Acaba o karşılayabilecek durumda olacak mı? En azından beni hâlâ sevecek mi? Yaptığım şeyi kabullenmese bile... Sevebilir mi beni buna rağmen? Onun çocuğu ya da ailesinden biri değilim ya. Sevmese çeker gider. Gerçi öyle olsa bile çekip gitmesi çok daha iyidir tahammül etmek zorunda hissetmesindense.

“Sen yemiyor musun?”

“Sonra yerim...”

“Çok güzel yapmışsın. Hayatım boyunca böyle iyisini yemedim. Tarifini istemekten korkuyorum. Vallahi duba gibi olana kadar yerim Allah korusun.”

Gülüyorum. Aklımdan her şey çıkıveriyor bir an. O kadar sevimli, gerçek ki...

Ama sonra her şey tekrar aklıma geliyor. Bulduğum bahanelerin hayatımı zorlaştırdığını tam bu an daha iyi anlıyorum. Her şeyi anlatayım da bitsin git-sin değil mi...

Biraz su içip kuruyan ağızımı ferahlatıyorum. Flütümü çoktan getirdim, elime alıyorum.

O da son çikolatasını ağızına atıp dinleme pozisyonuna geçiyor.

Bir ağıt çalıyorum bu defa, kendimi su katılmamış, som acıya bırakıyorum. Öyle bir ağıt ki, bu flütün eski sahibi olan o yaşlı adam bile takdir edebilir.

“Evet,” der.

“İşte bu sefer flütün ruhuyla birleşmeyi başardın. Bu kez içindeki acıyı cesurca dökebildin ve ruhunu flütüne soylu bir şekilde teslim edebildin. Teslim olmanın özgürlüğünün tadı nasılmış bakalım?”

Onun sesini duyabiliyorum. Zihnın lisansızlığındaki uyumlu sedasını işitebiliyorum kemiklerimde.

“Evet,” diyorum.

“Teslim olmanın özgürlüğünü bir kere tattım. Çok lezzetliymiş biliyor musun? Baştan çıkarıcı lezzetteymiş.”

“Hooo...” diyor yaşlı adam. Hevesli bir tayı sakinleştirir gibi.

“Yavaş ol... Ve sadece şu anın tadına var. Daha fazla isteme.”

“Yapamam ki zaten,” diyorum.

“Bu muhteşem lezzet için can atmak için yaratılmışım ben.”

“Aferin,” diyor ve bir atı sever gibi omzuma pat pat vuruyor.

Bu flütü alalı beri onunla ilk defa konuşabiliyorum. Belki de onu ilk defa bu kadar net hayal edebilecek kadar odaklanabiliyorum. Acıya.

Çaldığım ağıt bitmek bilmiyor. Yarım yamalak aşkıma, çürük evliliğimize, ona, bana, ruhuma verdiği hasara, ona verdiğim zarara, ondan sonraki enkaza, şu zamana, şu saçma sapan uzamış hikâyeyi bir türlü anlatamıyor oluşuma, yine de onu anlatma mecburiyetime, korkularıma... Eh, günlerce sürse de hiç şaşırمام çünkü tam o ağıtı çaldığım an, bu acının bir ömür boyu olmasa da ona yakın bir süre boyunca devam ettiğine yemin edebilirim ve edebilirdim.

Aniden, ne yapacağımı ben bile bilemeden ağıtı pat diye kesip; öyle ki, flütü ağzımdan çıkarırken dudağıma çarptığından dudağım şişiyor, konuşmaya başlıyorum. Ne söyleyeceğimi kendi ağzımdan hayretle, anbean işitecek kadar zerrece fikrim olmayarak ve kendimi durduramayarak... Söylediklerimin ve söyleyeceklerimin söylemekten korktuğum, mümkün olsa asla söylemek istemediğim şeyler olduğunu tahmin ederek...

“Hikâyenin sonunda öldüreceğim bir insanla olan aşkıma anlatıyordum sana birkaç gündür. Kemal’i tanıırken onu öldürdüğümü de bilmelisin. Onu ben öldürdüm. Kocamı... Birlikte on yıldan fazla vakit geçirdiğim adamı...”

Duraklıyorum, Cebrail’in yüzüne bakarken hafifçe kanamış olan dudağımdaki kanı emiyorum. Aklıma bu kanın kalbimden geçmiş olduğu geçiyor. Ve ak-

ciğerlerimde temizlendiği, karaciğerlerimde toksinlerden arındığı... Tadı hoşuma gidiyor. Sanki vücudumdan bana bir nevi haber, bir nevi destek yolluyor. Ne bileyim, bir tür destek alkışı duyuyor kulaklarım. İşte bu bir damla kan bunu duymam için bir vesile... Saçma geliyor değil mi? Düşündüğüm anda öyle olduğunu da düşünüyorum ama bu saçma düşüncenin bana doğruluk hissi verdiğini, dürüst olmam gerekirse yadsıyamam.

Bu arada Cebrail şok içinde.

“Nasıl oldu da yakalanmadın?” diye soruyor. Sesinde korku da gizlenmiş. En çok korktuğum şey buydu işte. Onun benden ürkmesi...

“Anlatacağım...” diyorum.

“Neden şimdi söyledin ki!”

Kızgın...

“Söyleyememekten korktum çünkü. Bugün her şeyi anlatacağım, merak etme.

Gerçekleri bilerek uyuyacaksın.”

“Uyuyabilirsem tabii.”

Sesi öylesine alçak ki, belli belirsiz çıkıyor nefesiyle birlikte ağzından. Pekâlâ biraz daha alçak konuşsa işitemeyebilirdim. Keşke öyle olsaydı...

“Eh, madem öyle anlatmaya başla da...”

“Bir an önce bitsin,” diyecekti tabii.

Ah! Bitirdikten sonra ne yapacak? Polise falan şikâyet etmeyi mi düşünüyor? İşe yaramaz. Hapse girmekten korkmuyorum. Bir kanıt bulamaz çünkü. Bulmak isteyeceğini de sanmam zaten. Suçlular ya da zayıflar gibi kendi güvenliğini falan düşündüğüm yok. Zayıf olmayanlar gibi çoktan kendimi garantiye aldığımdan mı? Belki... Öyle olsa da bu beni pek ilgilendirmiyor. Kendimi seçmem ayıp değil. Onun pahasına kendimi seçmek de öyle... Bunu bir sürü hayvan, bakteri falan da yapmıyor mu? Bitkiler bile... Büyüme için diğer bitkilerin köklerini boğan bitkiler yok mu sanki ha!

Evet... Onu bırakıp öylesine çekip gidebilirdim. Ama doğru olmazdı. Kendimi yenik hissedirdim. Ve bu his ömrüm boyunca beni etkilerdi. Tıpkı onu öldürdüğüm gerçeğinin etkilediği gibi. Yine de bu çok daha tercih edilebilir bir sonuç. Şimdi bile aynı şeyi yapacağımı rahatlıkla kabul edebilirim.

“Neredeyse onunla evlendiğimiz gün babam varlığını öğrendi. Nikâhta vardı ama yok gibiydi. Başım önde gittim kendi nikâhıma. Onunsa tüm ailesi oradaydı.

Daha evlenmeden önce bana rastgele bir şekilde, özensizce davranmaya başladığını çok sonra anlamıştım. Onu, çok geç anlayabilmiştim. Nasıl birisi olduğunu...

Oysa ilk gördüğümde kendisini yüksek seslerle, benim sesim ve müziğimle ilan etmişti. Benden istediği; ‘Sen Kimseyi Sevemezsin’ şarkısı ile.”

Sözümü kesiyor! Hayatımda ilk defa bir hikâyeye anlatırken; tam ortasında sözüm kesiliyor!

“Onu sana özensiz davrandığı için mi öldürdün yani?”

Dümdüz bir şekilde yüzüne bakıyorum.

“Asla sözümü kesme...”

“Neden? Öldürür müsün?”

“Dinle,” diyorum.

“Şimdilik sadece dinle işte.”

Sözlerimle onu etkileyemeyeceğimi, hikâyem bitene kadar dinletemeyeceğimi bildiğim için flütümü tekrar elime alıyorum. Bu kez elimdeki flüt süngermiş gibi çalıyorum. Yumuşacık... Bir yorgana sarılmış, belki bir kâbustan sonra uyumaya çalışan korkmuş bir çocuğu uyutur gibi...

Yüzü yumuşuyor, sanki söyleyeceklerimi dinlemeye hazır şimdi.

“Evlendiğimiz an, belki çok daha önce başlamıştı. Git gide benden almaya...”

Biz sevgiliyken onca yoğunluğumuza rağmen, ikimiz de fazlasıyla yaşamakla meşguldük, konuşmayı aklımıza getirebildiğimiz her şeyi konuşurduk. Mu-

habbetimiz bal kıvamındaydı. Müzik hiç eksik olmazdı. İkimizden birisinin morali bozuk olsa da biz sohbet etmeye başladığımız an her şey hallolurdu adeta. Güzel sevişirdik anlıyor musun!”

Susuyorum ve anımsıyorum. Zihnim, yüreğim anımsadıkça ellerim ve ağzım flüte anlatıyor, o da Cebrail’e, havaya, Ses’e, Vezir’e anlatıyor.

Aşkımız tadında, muhabbetimiz tadında bir şeyler çalıyorum. Asla dile dökülemeyen geçmiş tadında...

“Sonra evlendik. Muhabbetimiz devam etti. Sonra... Bir şey oldu. Ya da hiçbir şey...

Hâlâ bir şey mi olduğunu; yoksa hiçbir şey olmaya gerekme de olanların olmaya başladığını bilmiyorum. Ona defalarca sorsam da sorumu asla cevaplamadı. Ne olduysa oldu; ya da olmadı, o bir seçim yaptı. Evet, buna eminim. Olanların yaptığı bir seçimle başladığına...

İşte yaptığı o tercihten sonra...”

Susuyorum ve tekrar çalmaya başlıyorum. O içinde hatalarla dolu aşkı simgeleyen melodiyi. Aklıma mihlanmış adeta. Notası notasına, esi esine, ölçüsü ölçüsüne çaldığımı adım gibi biliyorum. Cebrail’in ifadesine bakılırsa o da anımsıyor. O zaman hataları fark etmediyse bile bu defa kesin fark ediyor.

O zaman bitirememiştim, şimdi bitiriyorum. Melodiye tam da temsil ettiği o kırık dökük, daha doğru ta-

birle kırılıp dökülmüş melodi bittikten sonra anlatmaya devam ediyorum. Beni ancak onu dinledikten sonra anlayacağını biliyorum.

“Neden yaptığını bilemediğim o seçimden sonra git gide daha çok şey almaya başladı. Önce kendi sevgisini, sonra da...”

Tekrar susuyorum, düşünüyorum... O almaya başladı da ben neredeydim o alırken? Ne yapmaktaydım? Bilmiyorum. Bir cevap bulamasam da düşüncelerimi, cevaplanmamış sorular da olsa seslendirmeliyim. Ne de olsa her şeyi anlatacağıma dair kendime bir söz verdim.

“O benden bir şeyleri almaya karar verdiğiinden itibaren uzun bir süre sonra anlamıştım. Anladığıma bile emin olmadan. Bir şeylerin değiştiğini nasıl olur da anlamaz insan bilemiyorum. Konduramadığından mı; yoksa alışkanlıklardan oluşan konforuna kıyamadığından mı? Buna şimdi bile cevap veremiyorum. Belki iki cevap da doğru olduğundandır. Ya da işin içinde başka anlayamadığım şeyler bulunduğundan. O zamanki ruh hâlîm hakkında şimdi düşünmek hem kolay hem de çok zor. Bir koşuşturmadan bahsediyorum, öğretmen olarak atanmaktan, ayak uydurmaktan, geçimimizi sağlamaya çalışmaktan, devamlı değişen koşullarda birlikte yaşamaya alışmaktan...”

Bir doktorla evlenmenin o kadar kolay olmamaya başladığını düşündüğümde mi başlamıştı onun değişimi acaba? Büyük ihtimalle öyle... Kendimden ödün vermek daha mı kolay gelmişti? Onu değiştirmeye çalışmaya nazaran... Öyle olmalı. Şimdi aptallık olduğunu biliyorum ama o zamanlar düşünmüyordum. Düşünsem, düşünecek zaman versem kendime, belki her şeyi düzeltmenin bir yolunu bulurdum. Kendimden ödün vermeden ondan uzaklaşıp, gerekirse ayrılırdım en fenası. Belki kendime düşünecek zamanı versem ona da kendisini anlatacak zamanı da vermenin, kendisini açmanın bir yolunu da bulurdum. Ya da bunun mümkün olamayacağını daha erken anlar, en azından kendime olan saygımı kurtarırdım. Sonra da işime gücüme bakardım herhâlde, ondan ayrılırdım. Onu öldürecek kadar iç içe girmemiş olurduk. Kendimden vazgeçip ona karışmamış olurum. Onun köklerini kesmek ya da boğmak zorunda hissetmezdim böylece.”

Flütü tekrar alıyorum ağızıma. Ve olasılıklar üzerine bir şeyler üflüyorum. Pek de tatmin eden bir şey çıkmıyor, ne yalan söyleyeyim. Gerçek belli ne de olsa...

Bu yavan melodiden sonra, her şey tekrar boğuluyor sanki. Boktan boşalmış kupamı başıma dikiyorum bilinçsizce. Belki bir yudum gelir diye mi?

Cebrail:

“Kahve yapayım mı? İster misin?” diye soruyor.

Sesinde o özen duruyor hâlâ. Bana yapacağı son güzellik bu mu olacak acaba? Gözlerinin içine bakıp;

“Evet,” diyorum. Bana ne verebilirse onu almak istiyorum. Özeninden bir yudum kalmışsa, alıp içmek...

Kalkıp mutfağa gidiyor. Kahve yapıyor. Ben de o arada Cebrail’e anlatmadığım hâlde yaşanacakları çalıyorum. O ezgi de kulağa yavan geliyor. Yaşanmamış olasılıklardan oluşan bir şey ne de olsa. Benim gibi biri olursan böyle şeyleri güzel çalamazsın. Yoksa batarsın. Pişmanlıklar batağına... Fazla sulandırılmış hayaller batağına... Bir ayağın birine diğeri diğesine, öylece soluksuz kalıp ölürsün. Bedenin bile bulunmaz...

Ben çalmayı bitirirken o da kahveyi getiriyor. Kupayı geri çekmesinden, bana onu vermekten vazgeçmesinden korkarmış gibi hiç yapmadığım şeyi yapıp kahveyi sıcak sıcak içiyorum. Bir an önce hikâyemi bitirmek istediğim de doğru tabii.

Ben bir yudum alırken çelik çay tabaklarından birine iki parça çikolatadan koyup getiriyor. Şimdi yemeyeceğim. Belki anlatmayı bitirdikten sonra...

“Çocuk yapmayı bir an bile düşünmedik, ikimiz de... Bahanelerimiz görünürde aynıydı. Başkalarına hep aynı şeyi söylüyorduk:

‘Daha biz birbirimize doyamadık. Çocukla ilgilenemezsek onu dünyaya getirmenin ne anlamı olur?’

Aslında doğruydı. Ama birbirimize doyamadığımız değil, aç bırakıldığımız... Kendisini de beni de aç bırakıyordu. Ben de aç kalmaya rıza gösteriyor, bunu engellemek, doymak için pek bir şey yapamıyordum. Uzun bir süre aç kaldığımı bile anlayamamıştım ki, yavaş yavaş haşlanan kurbağa misali... Şu kurbağalar gerçekten öyle haşlanıyorlar mıdır acaba? Onlar da benim kadar aptal mıdır; yoksa bir uyanığın uydurduğu bir örnek midir yalnızca? Umarım sadece bir örnektir. Kâğıt üzerinde iyi olup gerçek olmayan...

Sonra artık bana saygı bile duymamaya başladığı zamanlardan birinde, en çok övündüğüm şeyi aldı benden. Aslında çoktan almıştı ama o bunu dev bir reklam tabelasına yazdı ve daima önümde salladı. Aylar boyunca...

Hep ona sevebileceğini kanıtladığımı söylerdi. Sevgililiğimiz boyunca, evlendikten sonra... Bu aramızda en çok söylenen şeydi herhâlde. O melun şarkıyı daima aşağılardık birlikte. Ve ben de daima çok güzel sevdiğini söylerdim ona, doğruydı da. Ondan çok şey öğrenmiştim sevgiye, sevmeye dair. Bir zamanlar... Belki de aslında kendimden öğrenmiştim de ona mal etmiştim, bilemiyorum. Ne olursa olsun ben ondan öğ-

renmeyi istemiştim. Bu da kibrin başka bir boyutu olsa gerek, sağlıksız olduğu muhakkak. Ona sevebileceğini öğrettiğini zannetmek ve bunu daima başına kakmak. Bilmiyorum, bu bir kibir alâmeti olsa bile neden cezası sevgisizlik olmalıydı ki? Böyle bir şeyi isteyen ben miydim yani? Psikolojiye göre, aslında sevemeyen birisini severek sevelemeyeceğimi falan ispat ediyordum kendime çünkü ben de sevelemeyeceğimi biliyordum. Belki de ben de aslında sevemiyordum.

Hatta...”

Cebrail’in yüzüne, gözlerinin içine bakıyorum;

“Belki de sana bunu, gerçeği anlatmamın sebebi de budur. Beni terk etmen ve sevelemeyeceğimi bir daha kendime kanıtladığımı sanmam.”

Cebrail bir şey demiyor, ben de susuyorum. Bu kez flüt bile susuyor. Gerçeğin ağırlığı mı bu?

Devam ediyorum. Yapabileceğim tek şey anlatmaya devam etmek.

“Her yerde bangır bangır o şarkıyı dinlemeye başlamıştı. Telefonun zili olarak bile onu belirlemişti düşün. Bana, sevgimize, en önemlisi kendi sevebilme kabiliyetine bir hakaretti yaptığı. Yanlıştı. İnadından mı, garazından mı yoksa ne yapacağını, nasıl değişeceğini gerçekten bilemediğinden mi yapıyordu bunu bilmiyordum. Belki bir yardım çağrısıydı. O zaman bunu el-

bette düşünmüş, onunla konuşmaya çalışmışım. Ona küçük jestler yapmaya, hayatlarını kurtardığı hastalardan, yemek verdiği hayvanlardan bahsetmiş, sevebildiğini kanıtlamak için aklıma ne geliyorsa yapmışım.

Bir tür oyun olmuştu aramızda. Kötü huylu bir oyun... Bir çocuğun bir sineğin kanatlarını koparmasına benzeyen...

Sonra kanatları koparılsa da vızıltısı olan sinek de oyuna katıldı. Hem de o küçük vızıltısıyla...”

Susuyorum. Gerçeği ona anlatacak mıyım? Tümümüle... Peki ondan sonra bana güvenebilecek mi? Ben olsam ne yapardım? Güvenir miydim? Bilemem ki, kendimi biliyorum değil mi? Tabii ki güvenirdim. Boş boş düşünmektense anlatayım da bitsin. Her şeyi anlatmak... Yapmam gereken tek şey bu işte...

Biraz oyalanmak, biraz da yapıp yapamayacağımı keşfetmek için sinek vızıltısını andıran alçacık, çoğunlukla tekrarlardan oluşan ama estetik hâle getirmeye çalıştığım bir melodi çıkartmaya çalışıyorum. Sonra henüz bitmemiş olan kahvemden bir yudum alıyorum. Biraz tekinsiz bir insan gibi görünüyorum olmalıyım, bunu ancak şimdi aklıma getirebildim. Ve bu hiç iyi bir izlenim uyandırmayacak. Zaten bana güvenmemesi için bir sürü sebep verdim ona, bir de böyle davranınca... Ne düşünse haklı tabii.

Yüzüne bakıyorum. Biraz tedirgin görünüyor. Doğal olarak ne demek istediğimi anlamadı. Kafasında dönen ve hiçbir şeyi öğütmediği için kendisini aşındıran dişlilerin sesini işitir gibiyim. Daha açık olacağım... Cesaret edebildiğim an... Çikolatalardan birini alıyorum ve ağzıma atıyorum ve tadını almadan öğütüyorum. Zavallı çikolata...

“Aslında bu fikri de bana bizzat o vermiş, sineğini kendisi yaratmıştı. Milattan önce yaşamış bir tragedya yazarı bu yaşadıklarımızı bilse, herhâlde bir el olmak için bile toparlanamayacak kadar dağılmış kemikleriyle bize el sallamaya çalışmaktan kendisini alamazdı.

Müzikle iyileştirmek hakkında uzun zaman çalışmalar yapmıştık birlikte. Bir zamanlar en büyük ortak noktamız buydu. Buna dahil ettiğimiz şeylerden biri de müziğe düşük frekanslarla telkinler gömmekti. İşte ben de o işitilemeyecek vızıltıyı benimle alay ettiği şarkıya yerleştirdiğim telkinlerle katılmıştım oyuna. Kişiye özel telkinlerle...

Bu konuda uzmanlarca eğitim almış ve kendimi geliştirmiştim. Onunla bir sürü insanı iyileştirmeye katkım olmuştu. Ayrıca müzik ve ses teknolojisi konusunda epey eğitimim de mevcuttu. Altını pratikle doldurduğum bir sürü sertifika...

Bir uyuşturucuya asılır gibi o şarkıyı dinlediğinden işim hiç de zor olmamıştı. Ona kendi elleriyle kendisini

öldürmesini telkin etmiştim... Eh, uygulamıştı. Nasıl ve ne zaman olacağı onun tasarrufunda kaldığından benim için de sürpriz olmuştu ölümü aslına bakarsan. Şarkıya ilişkin tüm kayıtları silmiş, telefonunu hurdaya satmış, bilgisayarımı ve belgelerimi bile değiştirmiş, belleklerimi, bilgisayarın belleği dahil yok etmiş, yenilemiştim.

Sonra çalıştığım okulu, arkadaşlarımı, çevremi değiştirdim. Kendimi de...

Sadece içimdeki o suçluluğu koparamamıştım içimden. Yepyeni bir insan oldum. Onun o yanlış tercihi yapıp beni tüketmeden ve benim tükenmeye direnmemeyi tercih etmeden önceki hâlime geri döndüm. Tek farkla, artık o konfora, canlılığa, iyi niyete, kısacası yaşamamışlıktan gelme iyimserliğe sahip değildim. Aynı zamanda eskisi gibi saf, savunmasız da değildim. Biri üzerimde Kemal'in yaptığı şeyi yapacak olursa kendisini savunan biriyle karşı karşıya gelirdi. Ve artık iyi bir öğretmen olmayı, müzikle şifa vermeyi kişiselleştirmiştim. Müzikle öldürmüş bir insandım, bir şekilde telafi etmeliydim bu cinayeti. Müzikle...

Onunla evliyken de çocuklarla iyi anlaşırdım tabii, mesleğimi hiç meslek olarak görmemiştim. O zamanlar onun da teşvikiyle bir güzel sanatlar lisesine girdim. Kabul edilmem hiç zor olmamıştı. O zamanlar daha

az sayıda enstrümanda mahirdim ama yine de onların da kabul ettiği üzere yetenekli bir müzisyendim. Tüm bunlara rağmen orada da pek mutlu değildim. Masal anlatmamı istemiyordu çocuklar, müfredatı takip etmek önemliydi. Müfredat dışındaki her şey önemsiz...

Aralarında hassas olanlar vardı ama onlar da fazla hassastı. Ya da hassasiyetlerini yeteneklerine duydukları hudutsuz inanç gölgeliyor, kişiliklerini etkiliyordu.

İçlerinden sevdiğim, zaman geçirmekten ve öğretmekten, birlikte küçük deneyler yapmaktan hoşlandığım öğrenciler çıkıyordu tabii. Bir şeyler öğrendiklerim daha fazlaydı. Birisini sevmesiniz de ondan bir sürü şey öğrenebilirsiniz...”

Susuyorum. O zamanlar aklıma geliyor. Kendime bile pek güvenmezken benden çok daha yetenekli binlerce öğrenciye bir şeyler öğretmek çok zordu. Öğretmenden çok daha fazlası olmak isterken sadece öğrettiğim şeylere değer verilmesi...

Oysa bugün aşamayacağım bir zorluk sayılmaz bu. Bilakis bir nevi eğlence, en fazla meydan okuma alanı olabilir. Bu da ne kadar değiştiğimi gösterir.

“Ve zaman geçti, bu okula geldim... Sonrasını biliyorsun zaten.”

“Hiçbirimizin olmayı hayal bile etmediği bir öğretmen oldun, doğru.”

Gülüyor. Alay mı ediyor; yoksa gülüşü hayal kırıklığının bir tür tezahürü mü?

“Onu bilemem ama kendi hayal ettiğim bir öğretmen olmaya çalışıyorum her gün.”

“Yine de o adamın ölümünü telafi edemezdin değil mi? Onun değişip değişmeyeceğini, onunla mutlu olmayı başarıp başaramayacağını hiçbir zaman bilemeyeceğin, bu ihtimali adamcağızın elinden ve kendinden aldığın gerçeğini biliyorsun ve bunu değiştiremeyeceksin. Çünkü onu kendi ellerinle öldürdün.”

Sussun diye çarpıcı bir şeyler çıkartıyorum flütümden. Gerçekle yüzleşmekten beni alıkoymayı sağlayan bir bahane daha...

Öyle güzel bir bahane ki, uzattıkça uzatıyorum. O, sürdüğü sürece hipnotize olmuş gibi susmuş, kıpırtısız dinliyor.

Ne kadar çalabilirim ki? Boğazım kurumaya başladı bile, diyaframım kasılmaktan ağrıyor. Dudaklarım da... Kaç saat oldu? Abartıyorum muhtemelen ama gerçekten zamanın farkında değilim. Müziğimle onu etkilemeye, kesin kararını vermesini önlemeye çalışıyorum. Bir siren olamam ki, olmak istemem...

Ve susuyorum. Flütü yavaşça temizlemeye başlıyorum. Bir bahane daha. Böylece yüzüne bakmayacağım, ruhunun benden uzaklaştığını gözlerinde görmeyeceğim.

“Yine de seni yargılayamam. Bir kuzunun bir parçasını kasaptan alışımında onun büyüme, tuz yalama ve üreme ihtimalinin bir kısmını da alıyorum. Bir çileği yediğimde onun tohumlarını toprağa karıştırıp her bir tohumunda teker teker filizlenme ihtimalini de...”

Bir anlığına bir şey söyleyecekmiş gibi ağzında bir harfi zar zor tutuyor. Ama tutuyor... Sonra, tamamen kendi kararıyla bırakıyor harfleri ardı arkasına:

Askerde komandoyken adam öldürmüştüm biliyor musun? Devlet bana katil olduğumu söylemedi, aksine övdüler, tebrik ettiler. Sağ kalmak için bile öldürmemiştim onu. Sadece... terörist dedikleri için karşı karşıya gelmiştik kendisiyle. Başka yollar yok muydu sanıyorsun? Sana söylediklerimi kendime söylemediğimi düşünme bile. Hâlâ söylüyorum. Ne işe yarıyor?”

“Bir işe yarayamaz. Söylesen de söylemesen de... Hapse gitsek ne olacak ki? Hapiste çocuklara bir yararım dokunacak mı? Kendime? Ne anlamı var?”

Duraksıyorum. Düşündüklerimi söylemek ona olan borcummuş gibi geliyor. Bunları söylememeyi tercih ederdim yine de:

“Bir tercih yaptım ben. Tıpkı onun yaptığı gibi... Başka bir sürü olasılık olabilirdi. Yine de bunu yapmasam karşıma çıkabilir ve beni sevgisizliğiyle öldürebilirdi. O benim yaramda büyüyen bir larvaydı, beni

yiyerek semirdi ve büyüdü. Kendisini ve beni özgürleştirmek için yaramdan çıkmayı bile denemedi. Yiyecek boldu nasıl olsa çünkü. Vücudum, yani ruhum konforluydu. Eğer onu öldürmeseydim ne zaman istese bir zamanlar girdiği yere tekrar girebilirdi. Parola onda vardı ve ben onu değiştirmeyi bilmiyordum. Ruhumdan izlerini silmekte hâlâ zorlanıyorum.”

“Yoksa onu hâlâ seviyor musun?”

“Tabii ki seviyorum... Eski hâlini, bir zamanlar olduğu insanı...”

Ama bir yandan da onu hiç sevmiyorum. Öldürdüğüm birisini nasıl sevebilirim?”

“Anlayamıyorum ki seni!” diyor Cebrail, sesi huzursuz.

“Bir insanı sevmiş olmak engellenemez ki Cebrail, bunu sen yapabilir misin?”

“Hâlâ seviyor olmaktan bahsediyorum, sana bunu sormuştum.”

“O zamanki hâlini hâlâ seviyorum evet.”

“Beni seviyor musun?”

“Senin şimdiki hâlini seviyorum. Zaten sevdiğim için anlattım her şeyi. Kimseye anlatmamıştım. Sana geçmişimi teslim ettim, farkında değil misin?”

“Senin için ne değişti ki? Dediğin gibi polise falan gidemem, gitmem.”

“Polisten falan korkmuyorum. Bir şekilde hapse düşmekten de... Düşsem de benim için bir şey ifade etmiyor. Söylemesi kolaydır belki ama öyle işte. Ben sana geleceğimi de teslim ettim be adam, anlamıyorsun değil mi gerçekten?”

“Hayır, anlamıyorum ne demek istediğini.”

“Sana anlattıktan itibaren bana güvenmeme riskini aldığımı da mı anlamıyorsun? Hiçbir şey söylemeye bilirdim.”

“Neden söyledin? Yükünü benimle paylaşmaktan başka hiçbir işe yaramadı ki, yaradı mı? Seni haklı mı bulacağımı düşünüyordun? Terk etmemi mi umuyordun?”

“Hatırlıyor musun, yatağın hangi tarafında uyuyacağımız konusunda seninle tartışmıştık...”

“O niyetle yapmamıştım ama evet.”

“Niyetin neydi?”

“Bilmem, aramızda tatlı bir oyun olsun diye... Ama senin pek hoşuna gitmemiş gibiydi.”

“Evet... Çünkü ben, kendime karşı fazla korumacı davranıyorum, bunun farkındayım. Sana geçmişimi anlatmakla neden böyle savunmacı olmak zorunda hissettiğimi de anlatmış oldum. Daha en başında kendi sınırlarımı korumakta kararlı olduğumu bilmeni istedim. Evet, çok değiştim, çok büyüdüm ama Kemal'den

sonra bir ilişkim olmadı. Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey için geç olmadan sana karşı sınırlarımı koruyabilecek miyim, bilemiyorum. İkimizin güvenliği için de bir zamanlar ne yapmış olduğumu bilmeni istiyorum, anlatabiliyor muyum?”

Birden aklıma geliyor, acaba bu sözlerimden onu tehdit ettiğimi zannedebilir mi? Yani evet, bir tehdidi andırabilir. Ben bu sözleri işitseydim... Bilmem, bu şekilde düşünmem gayet imkân dahilinde olabilirdi pekâlâ. Yine de söylediklerimin tehdit içermediğini anlatmak için aklıma gelen hiçbir şey yok, belki de bunu düşünmeyecek kadar beni iyi tanıyor. Belki de ben onu böyle düşünecek denli tanıyorum. Göreceğiz bakalım.

Tabaktaki diğer çikolatayı alıp yavaş yavaş yiyorum. Her baharatın tadını almaya ihtiyacım var. Derin bir uçurumun tam ucundayım...

“Uyuyalım mı?” diyor.

Acaba ne düşünüyor?

Aklıma Vezir’i taramak geliyor. Belki o beni rahatlatır. Bana izin vermesi iyi gelir, mırıltısı huzur verir.

“Bulaşıkları ben yıkarım,” diyor.

Birlikte yıkamak istememesi ne anlama geliyor?

“Tamam, ben de Vezir’i tarayayım.”

Dudak büküyor;

“İzin verecek mi bakalım...”

Elime tarağı alıp Vezir'in yanına gidiyorum. Önce tarağı koklatıyorum. Temiz bir tarak, Ses'e iki tane almıştım. Tüylei kısa olduğundan derisini zedelememek için yumuşak. Sonra da yavaş yavaş sırtında gezdirmeye başlıyorum. Buna ihtiyacım var. Vezir'in onayına, mutlu mırılmasına ihtiyacım var. Belki de bunu hissettiğinden, daha büyük ihtimalle hoşuna gittiğinden hafif kıpırdanarak yerleşiyor ve zevkle mırıldanmaya başlıyor.

Cebrail'e hiçbir şey söylemiyorum. Islak elleriyle yanımıza geliyor ve ne yaptığımızı görüyor. Bir şey söylemiyor ama burnundan soluk verişine bakılırsa pek hoşuna gitmemiş, konuşmadan uzaklaşıyor.

Hiç acele etmeden tarıyorum Vezir'i. Bitirsem de yanından ayrılmıyor, onun kendi vücudunu yalamasını seyrediyorum. Sanki tükürüğüyle kendisini tekrar kendisinin yapıyor. Benim hikâyemle yaptığım gibi. Onu, yaptığım şeyi, belki ilk defa sahipleniyorum. İlk defa...

Tüylelerini temizliyorum. Bana kendisini taratmaz diye örtü bile sermemiştim altına. Elektrikli süpürgeyle almam gerekiyor. Süpürgeyi çalıştırsam da hiçbir şey olmamış gibi kendisini yalamaya devam ediyor. Onca gürültü hiç yokmuş gibi...

Ortalığı temizledikten sonra, minderin üzerine, Ses'le Vezir'in arasına öylece uzanıyorum. Yatağı ona bırakıyorum, belki yanımda yatmak istemez diye.

Kendimi istenmeyecek birisi olarak gördüğümünden, özgüvensizliğimden, kendimi sevmediğimden falan değil, artık istenmemekten bıktığımdan. Bu soruyla yaşamak istemiyorum artık.

Kemal'in "Sen Kimseyi Sevemezsin"i çaldığı her an böyle hissetmekten bıkmıştım, bir benzerini daha yaşamak istemiyorum. Ses de Vezir de beni istiyor işte, yetmez mi? Ne var ki içimdeki boşluk sancıyor, belli ki sebebi açlık değil.

Vezir'in kuyruğunun burnumu gıdıklamasıyla uyanıyorum. Oysa bu kadar rahat bir uyku çekeceğimi sanmıyordum. Acaba Cebrail nerede? Rahat uyuyabilirdi mi? Pek sanmam. Kim bilir ne düşünmüştür gece? Bir şey düşünmemek için kendisini zorlamışsa bile uykusu bölünmüştür herhâlde. Onun için pek kolay olmasa gerek sevdiği kadının eski kocasını öldürdüğünü öğrenmek. Anlayamaz ki. O da öldürmüş ama onunki yasal... İçinde bir yerlerde öyle düşünerek bahane buluyor mudur?

Gitse ne olur? O giderse Boğaç gelir... Ses'i tutan, adını unuttuğum o çocuk gelir. Çünkü onlar... Cebrail var diye gelmiyorlardı. Cebrail'den değil, ikimizin bir çift oluşumuzdu mesele. Kıskandıklarından mı? Kıskanmak ayıp mı? Ama o gittikten sonra gelirler, çok iyi biliyorum. O zaman daha rahat olurlar yanımda her-

hâlde. Ben de eksik hissedeceğimden mi? Muhtemelen... Eğer giderse ne yaparız okulda? Birbirimizi görmezden gelecek değiliz ya. Ben gitmem. Muhtemelen o gider. Gitmezse birlikte yaşamanın bir yolunu buluruz. Oyunu izledikten sonra görür herhâlde gerçeği sadece onunla paylaşmadığımı. Yani sadece ona her şeyi söylediğim bir gerçek ama oyunda da öldürüyorum Kemal olmayan Kemal'i. Yine olsa yine yapar mıydım? Sormaya bile gerek yok. Pişman değilim, mutsuzum sadece. Mutsuzum çünkü öldürmek bir sürü olasılığı kaybettiğim anlamına geldi. Kendimi ve onu yenme olasılığını mesela. Birbirimizi sevme ve evli kalma, birlikte mutlu ve mutsuz olma, yaşama, çocuklarımızın olması olasılığını...

Kim bilir o giderse hangi olasılıkları kaybederim! Kalırsa? Evet, tabii ki kalırsa da kaybedeceğim bir sürü olasılık var. Tıpkı onu öldürmezsem kaybettiğim olasılıklar olacağı gibi. Bu kadar mutlu olmayacağım, insanlarla böyle muhteşem ilişkilerim olmayacağı kesin. Birsen olmazdı mesela. Hiçbir şey bilmezken bile beni anlayan bir arkadaş... Bu kadar özgüvenli olamazdım. Daha iyi kazanır, daha refah yaşardım ama Ses olmazdı.

Düşünüyorum... Cebrail ve Kemal olsa karşımda, hangisini tercih ederdim acaba? Gerçi bunu nasıl bilebilirim ki... Ayrı iki insandım ben.

Ama... Müziği doğuştan sevdiğime göre, kontrbas-taki o ezgiyi Kemal'le karşılaşmadan önce de duyup se-verdim. Yani ikisini karşılaştırsam Cebrail'i seçerdim.

Bunları neden düşünüyorum ki? Cebrail giderse daha çok üzölmek için mi?

Üzölür müyüm gerçekten? Üzölürüm. Ama kendi yaptığım bir şey yüzünden beni terk ettiğini düşün-mem. Yani kesinlikle eminim ki terk edildiğim için suçluluk duymam. Bu da bir şeydir... Yalnızlık suç-lulukla birleştiği zaman insanı bitirir. Artık, yıllardan beri ilk defa, kendime suçluluk duymadığım için suçlu hissettiğimi itiraf edebiliyorum. Ferah ve huzurluyum. Belki de biraz yalnız kalmam gerekir. Cebrail'den ve getireceği yükümlölükten biraz uzaklaşmam...

Zaten ona bir yükümlölük olarak bakıyorsam... Evet bir tür sınav olarak görüyorum onu galiba.

"Bu kez başarabilecek miyim?" diyorum ister iste-mez. Peki bu kez o başarabilecek mi? Bunu sormak daha yeni aklıma geldi.

Ve-zir önüme tuhaf bir böcek getiriyor ağzında. Öl-dürmüş olsa gerek. Eh, onların beni daha iyi anlaması tevekkeli değil.

Öldürmenin doğru olduğunu hiç düşünmedim. Oysa o, kendi cinayetini yasal gördü, haklı buldu. Yani bunları pek az şüphey-le yapabildi. En azından benim

cinayetimi yargılayacak kadar... Oysa ben kendi cinayetimi haklı görmeyerek yapacak başka bir şeyimin olmadığını söyleyebiliyorum. İnsan her zaman doğrusunu, doğruyu yapamayabiliyor işte. Bu o kadar da çelişkili değil. Yapmam gereken ile doğru olan birbirini tutmuyordu ve ben gerekeni yaptım. İhtiyacım olanı...

Bana gereken seçimi ona bırakmamak. Onu kendim terk etmek değil kastım. Tamamen başka bir şeyden bahsediyorum. Aslında bu sabah kalktığımda bu seçimi çoktan yaptığımı fark ediyorum.

Evet, Cebrail'in kararını bilmiyorum. Bana pek ipucu vermedi, kafası karışıkta muhtemelen. Yine de ne derse desin, bunu asla bir koz olarak kullanmasına izin vermeyeceğim. Alışmaya çalışmak, beni eskisi gibi görememek ya da benzeri teranelere izin vermeyeceğim.

Beni olduğum gibi kabul etmesini istediğimden falan değil, artık kendimi affettiğimden, beni başkasının yargılamasına izin veremeyeceğimden. Bundan böyle bunun için kaybedecek ömrüm yok. Kendi başıma yeterince ömrümü tükettim zaten.

Kişisel gelişim kitaplarındaki yazan şeylere benziyor belki düşündüklerim. Ama hislerim öyle değil. O kitaplarda düşündürülen şeyin aksine, zorlama duygulardan olabilecek en uzak noktadayımdır herhâlde.

Daha o an, flütü kutusundan çıkarmaya bile vakit bırakmadan kendi dudaklarım, dişim ve dilimle... ve damağım... bir melodiyi canlandırıyorum.

Islığımı duyan Ses'in, Vezir'in ve salona ne zaman geldiğini bilmediğim Cebrail'in bakışlarını gözlerim kapalı olsa da yüzümde hissediyorum.

Kendimi bir tür peygamber gibi hissediyorum. Bedenimle oluşturduğum, aziz tuttuğum müziğin kendisiyle, her şeyden önce kendime, hayatı müjdeliyorum.